

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERIN HAWKINS

UNEXPECTEDLY IN LOVE SERIES BOOK FOUR

Surprisingly Us

*A steamy
romantic
comedy*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ERIRFAWKIXS
J#EXFECTEOL7IHLOYESE6IESBOOKF0IN6

*Surprisingly
Us*

Unexpectedly in Love serisinin okuyucularına. Yazarlık hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Telif hakkı © 2024 Erin Hawkins E-kitap

ISBN: 979-8-9897817-0-6

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılanmak için izin almak üzere lütfen authorerinhawkins@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitap, yapay zeka (AI) teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının, metin üretmek için üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Kapak tasarımı: Cover Ever After covereverafter.com

Düzenleme: Chelly Peeler inkedoutediting.com

Başlıklar Erin Hawkins

İsteksizce Senin
Beklenmedik Bir
Şekilde Benim Kazara
Bizim

En İyi Planlar
Planlarda Yok

Yazarın Notu

Surprisingly Us, Unexpectedly in Love serisinin dördüncü kitabıdır. Bu kitap bağımsız bir eserdir ve serinin diğer kitaplarıyla birlikte okunması gerekmez. Ancak, önceki kitapların spoilerları içerebilir.

Bu kitabın açık kapı romantizmi içerdiği ve sayfalarında cinsel içerik bulunduğu konusunda lütfen dikkatli olun. Yalnızca yetişkin okuyucular için uygundur.

İçerik uyarısı: Profesyonel balerin dünyasının bazı yönleri, okuma keyfinizi artırmak için değiştirilmiştir.

Ayrıca, içerikte geçmişte yaşanan ebeveyn ölümleri, kaygı, çocukluk çağı kanseri ve boşanma gibi konular da yer almaktadır.

İçindekiler

1. [Colette](#)
2. [Rhys](#)
3. [Colette](#)
4. [Rhys](#)
5. [Colette](#)
6. [Rhys](#)
7. [Colette](#)
8. [Rhys](#)
9. [Colette](#)
10. [Rhys](#)
11. [Colette](#)
12. [Rhys](#)
13. [Colette](#)
14. [Colette](#)
15. [Rhys](#)
16. [Colette](#)
17. [Rhys](#)
18. [Colette](#)
19. [Rhys](#)
20. [Rhys](#)
21. [Colette](#)
22. [Rhys](#)
23. [Colette](#)
24. [Rhys](#)
25. [Colette](#)
26. [Rhys](#)
27. [Colette](#)
28. [Rhys](#)
29. [Colette](#)
30. [Rhys](#)

31. [Colette](#)
32. [Rhys](#)
33. [Colette](#)
34. [Rhys](#)
35. [Rhys](#)
36. [Colette](#)
37. [Rhys](#)
38. [Colette](#)
39. [Rhys](#)
40. [Colette](#)
41. [Colette](#)
42. [Rhys](#)
43. [Colette](#)
44. [Rhys](#)
45. [Colette](#)
46. [Rhys](#)
47. [Colette](#)
48. [Colette](#)
49. [Rhys](#)
50. [Colette](#)
51. [Rhys](#)
52. [Colette](#)
53. [Rhys](#)
54. [Colette](#)
55. [Rhys](#)
56. [Colette](#)
57. [Rhys](#)
58. [Colette](#)
59. [Rhys](#)
60. [Colette](#)
61. [Colette](#)
62. [Rhys](#)
63. [Colette](#)
64. [Rhys](#)
- [Epilog](#) —

[Teşekkür](#)

[Teşekkür Ayrıca Erin](#)

[Hawkins tarafından Yazar](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Colette

Bir damla ter göğüs kafesimden aşağıya, leotardımın önüne doğru akıyor. Akarken göğüslerimin arasındaki hassas cildi gıdıklıyor, ama ben kıpırdamıyorum. Pozisyonumu koruyup bekliyorum. Uyluklarım yanıyor, baldırlarım ağrıyor, ama ben kıpırdamıyorum.

"Bugünlük bu kadar," diyor koreografımız Alexei, antrenman salonunun yanındaki sandalyesinden kalın Rus aksanıyla.

Yavaşça topuklarımı indiriyorum, sol ayak başparmağım artık vücut ağırlığının baskısı altında olmadığı için rahatlıyor. Nefes alıyorum ve avucumun içini göğüslerimin arasındaki terli bölgeye bastırıyorum, siyah leotardımın kumaşı orada biriken nemi emmesini sağlıyorum. Etrafımdaki dansçı arkadaşlarıma bakıyorum. Sebastian'ın yüzünün yanlarından ter damlıyor. Isabella, su şişesini almak için ilerlerken derin bir nefes alıyor. Dimitri, kramp giren baldır kasını rahatlatmak için antrenörün yanına topallayarak giderken ağlamak üzere.

Sahnede hareketleri zahmetsizce yapıyoruz ama provalarda kan, ter ve gözyaşı dökülüyor.

Bu resmi bir prova bile değil.

Bahar dönemi birkaç hafta önce sona erdi ve topluluk yaz tatiline girdi.

Odanın bir tarafındaki dansçı grubuna doğru ilerlerken, halihazırda devam eden sohbeti duyarım.

"Bu, neden altı hafta boyunca eve gideceğimi hatırlattı. Ara vermem lazım." Dimitri terden sıırıslam olan yüzünü havluyla siler.

"Hala Yunanistan'a gitmeyi planlıyor musun?" diye soruyor Sebastian.

Dimitri başını sallar, baldırındaki kramp geçene kadar ayağını esnetir. "Evet, amcamın restoranında garsonluk yapacağım ve güneşin tadını çıkaracağım." Gruba bakar. "Ziyaretçilere her zaman açığım."

"Ziyaretine geleceğimi biliyorsun." Isabella gülümser. "Birkaç hafta kız kardeşime çocuklarıyla yardım edeceğim, sonra oraya gelirim."

Dimitri'nin zaten parıldayan gülümsemesi, Isabella'nın onayıyla daha da parlaklaşır. İkisi de doğaları gereği flörtözdür, ama son zamanlarda bunun bir kademe daha arttığını fark ettim.

Isabella bana döner. "Senin planların ne, Colette?" "Şey, ben şehirde kalacağım."

"Colette ara vermez," diye alay eder Sebastian, kolunu omzuma dolayarak. "O bir makine."

Dimitri başını sallar. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Herkesin ara vermesi gerekir. Bu sürecin bir parçası."

Sezon dışı, dansçıların izin almak, garsonluk ve dadılık gibi yan işler yapmak veya başka ücretli dans işleri almak için dağıldıkları sekiz haftalık bir dönemdir. Bu zamanı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz, ama ben seyahat etmiyorum veya izin almıyorum. Bu zamanı antrenman yapmak ve bir sonraki dönem için formda kalmak için kullanıyorum.

Rutinim bana rahatlık veriyor. O olmasa kaybolurdum.

Ayrıca, bu hafta sonbahar sezonunun gösterileri açıklandı ve Alexei'nin yepyeni, özgün eseri *Rubies* dikkatimi çekti.

Ateşli, ham ve son derece şehvetli.

Alexei'nin yeni eserini tanımlamak için kullanılan kelimeler bunlardı.

Bu, dansımı bir üst seviyeye taşıyacak ve beni bir dansçının ulaşabileceği en yüksek rütbe olan baş dansçı pozisyonuna yükseltecek türden bir rol.

"Chancy's Bar'da kutlama içkisi içelim mi?" diye sordu Dimitri. Diğerleri başlarını sallayarak kabul ettiler ve çantalarını toplamaya başladılar.

"Ben gelemem. Başka planlarım var."

"Başka bir barre'de randevu olmasa iyi olur. B-A-R-R-E. Anladın mı?" Dimitri'nin kahkahası prova odasını doldurur.

Diğerleriyle birlikte gülüyorum. Bu, herkes dışarıda eğlenirken benim prova stüdyosunda çalışmamla ilgili rutin bir şaka.

Gerçek şu ki, istesem bile bugün kalamazdım. "Bu akşam Hannah'nın prova yemeği var."

"Doğru. Düğünde eğlenmene bak." Isabella gözlerini kapatıp parmaklarını çaprazlar. "Senin için koridorda yürüyecek yakışıklı bir sağdıç bulacağım."

"Teşekkürler." Kimle yürüyeceğimi zaten bildiğimi ve onun çok yakışıklı olduğu kadar

evli. Hannah ve James'in düğün davetlilerinin hepsi ya evli ya da ciddi bir ilişkisi var. Ben hariç hepsi.

"Haftaya prova yapacağız, değil mi? Leg-Up bağış toplama gösterisi için?" diye Sebastian'a soruyorum.

Mali açıdan zor durumda olan öğrencilere ücretsiz dans dersleri veren kar amacı gütmeyen bir dans kolektifi olan Leg-Up'ın gönüllüsü ve destekçisi olarak, Sebastian'dan birkaç hafta sonra yapılacak bağış toplama galasında benimle birlikte dans gösterisinde yer almasını rica ettim.

O da başını salladı. "Tabii ki."

"Harika. Stüdyo saatlerini onayladım ve bugün provadan önce sana programı gönderdim."

"Her zamanki gibi her şeyi halletmişsin." Çantasını alır. "Bir içki içmeye gelemeyeceğinden emin misin?"

"Gerçekten gelemem. Nedime olarak yapmam gerekenler listesi çok uzun."

En iyi arkadaşım Hannah Cartwright yarın evleniyor ve o bir gelin canavarı olmasa da, ben onun baş nedimesiyim ve görevimi çok ciddiye alıyorum.

"Tamam, haftaya görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz." Eşyalarımı toplamaya başlıyorum ki Alexei odanın diğer ucundan bana sesleniyor.

"Colette, bir dakika." Bana gelmem için işaret etti.

Kahretsin. Prova sonrası koreografin yanına çağrılmak asla iyi haber değildir. Aklım bugünkü provayı tarıyor, neyi yanlış yapmış olabileceğimi merak ediyorum. Alexei'nin geri bildirimini tahmin etmeye çalışıyorum.

Yedi yaşından beri dans ediyorum ve son sekiz yıldır The City Ballet Company'de dans ediyorum. Bu süre zarfında, balet topluluğunda soloistliğe kadar yükseldim ve baş dansçı olmanın benim için ulaşılabilir bir hedef olduğunu biliyorum. Bunun için çalışıyorum. Bunu çok istiyorum.

Alexei oturmam için işaret ediyor.

"Bugünkü provaya nasıl bakıyorsun?" diye soruyor.

Nasıl hissettiğimi sormasından nefret ediyorum. Dansımın yeterince iyi olmadığını düşünüyorsa, nasıl *hissettiğimin* bir önemi yok.

Geliştirebileceğim bir ayak çalışması seçmek için uğraşıyorum.

Sonunda cevap vermeden önce dudağımı ısırıyorum. "Ortada pirouette'lerimi geliştirebileceğimi biliyorum."

Sessizce başını sallar, ama cevabımdan memnun görünmüyor, bu yüzden üzerinde çalışabileceğim başka bir şey bulmaya çalışırım.

"Son kısım üzerinde çalışmak mı gerekiyor?" Bu bir soru, çünkü kusursuz gibi görünen bir rutini parçalamaya çalışıyorum.

"Colette, bugünkü rutinde teknik olarak iyileştirilecek hiçbir şey yok.

Dansçı olarak zarafetin eşsiz."

Onun övgüsü kalbimi coşturdu. Ben bunun için yaşıyorum.

"Tekniğin kusursuz. Hizalama, dönüş, port de bras. Bu konuda eleştirebileceğim hiçbir şey yok." Bir kilometre öteden "ama"nın geldiğini duysam da, yine de irkiliyorum. "Ama teknikte mükemmelsin, ama tutku eksik."

O iç geçiriyor. "Hareketleri yapmak yetmez, seyirciyle bağlantı kurmalısın. Dansın duygularını hissettirmelisin; neşe, ıstırap, şehvet, öfke," her birini yumruğunu sıkarak vurguluyor. "Dans, hikaye anlatmaktır. Tüm kelimeleri bildiğin açık, ama onlara ses vermelisin. Duygularının derinliklerine dal ve onları sahnede dışa vur."

Onun söylediklerini dinleyerek başımı sallıyorum.

Yüzümde bir şey mi gördü, yoksa bir şeyin eksikliğini mi fark etti, dudaklarını üzüntüyle sıkıştırıp iç çekiyor. "Dansında daha fazla tutku bulmanı tavsiye ederken, zihninin bunu anlamaya çalışarak çabaladığını görebiliyorum. İyileştirmek için teknik bir yön bulmaya çalışıyorsun. Ama benim aradığım bu değil."

Başımı sallıyorum, ama sessizim, hala söylediklerini sindirmeye çalışıyorum. "*Rubies'deki* başrolüne olan ilgini fark ettim."

"Kulağa harika geliyor. Ve daha önce dans ettiğim her şeyden çok farklı."

O da başını sallar. "Öyle." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenesinin titizlikle taranmış tuz ve biber saçlarını okşar. "Aradığım dansçı mükemmelliği bir kenara bırakabilmeli. Bu performans dağınık ve ham olacak. Yeni bir aşkla yaşanan arzu ve tutkuya odaklanacak. Kırılganlık ve belirsizlik, neşe ve memnuniyet. Bir kişinin ilk kez aşkı bulduğunda yaşadığı tüm duygular. Bu, her türlü ham duygunun yüzeye çıkmasını gerektiren bir uyanış."

Onun sözleri üzerine midem düğümlenir. Ben kendinden emin bir dansçıyım. Şirkette bu noktaya çekingen davranarak gelmedim, ancak henüz deneyimlemediğim şeyler var ve bunlar Alexei'nin az önce bahsettiği her şey.

“Dansçılar olarak bu dünyaya kapılıyoruz,” diye antrenman salonunu işaret ediyor, “ama performanslarımıza hayat veren şeyi bulduğumuz yer,” diye kapıyı işaret ediyor, “dışarıda. Gerçek bağlantılar. Gerçek duygular. Aşk, kalp kırıklığı, ihanet, kayıp. Hayatın tüm karmaşıklığı, teknik bir dansçıyı nefes kesici bir sanatçıya dönüştüren şeydir. Performansını bir üst seviyeye taşımak için bunu aktarabilmelisin. Bir baş dansçıyı diğerlerinden ayıran şey budur.”

Yutkunarak başımı sallarım. "Anlıyorum."

Bir süre durur, sonra iç çeker. "Dünyadaki tüm potansiyele sahipsin Colette, ama *Rubies'de* başrolü istiyorsan, performansına daha fazla tutku katmanın bir yolunu bulmalısın," parmakları vurgu yapmak için sol göğsüne vururken, bakışları benimkilere saplanır, "yoksa bu rol sana uygun değil."

Yutkunarak, Alexei'nin bahsettiği şeyin geçen bahar dönemindeki değerlendirmem olduğunu anlıyorum. Ve ondan önceki sonbahar dönemi. Teknik olarak en iyi performanslarımdı, ama başrolü kapmam ve şirkette baş dansçıya terfi etmem için yeterli değildi. Eksik bir şey vardı.

Alexei'ye göre, o eksik olan şey tutku.

"*Rubies* için değerlendirmeler sekiz hafta sonra yapılacak. Tutkulu bir performans sergilemek için her türlü çabayı göstermen gerekecek, yoksa başrol için değerlendirilmeyeceksin. Ve korkarım ki baş dansçıya terfi etmen de söz konusu olmayacak."

Yıllar boyunca, diğer dansçıların baş dansçıya yükselirken benim solist olarak kalmamı izlemek zordu.

Solist olmak harika bir başarı. Bunu biliyorum. Ama solist olmakla yetinseydi, onun sözleri beni bu kadar derinden etkilemezdi.

"Anlıyorum," diyorum ona, kalbim güm güm atıyor ve göğsüm sıkışıyor ama sesim sakin.

O da başını salladı. "Hafta sonunun tadını çıkar, Colette."

Tek yapabileceğim başımı sallayıp onun gitmesini izlemek, metalden yapılmış prova odasının kapısı onun çıkışıyla birlikte ağır bir gürültüyle kapanıyor.

Bir şekilde, sandalyeden kalkıp dışarı çıkacak gücü buluyorum, eşyalarımı topluyorum ve odadan çıkıyorum. Dışarıdaki bankta oturuyorum, balerin ayakkabılarımı Mr. Rogers tarzı spor ayakkabılarla değiştirirken, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Stüdyo dışındaki hayatım yok değil. Arkadaşlarım var. Diğer dansçılarla sosyalleşiyorum, zorlu yaşam tarzımız bizi birbirimize bağlıyor. Stüdyo dışında onlarla daha fazla vakit geçirmek için daha fazla çaba sarf edebilirim.

Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım Hannah var. Ve onun arkadaşlarının çoğu, benim arkadaşlarım oldu. Hayırseverlik çalışmalarım, çocuk hastanesine ziyaretler için tütüler yapmak ve son zamanlarda kar amacı gütmeyen bir dans okulu olan Leg-Up ile yaptığım işbirliği. Ve bazen tatlı, ama çoğunlukla huysuz Maltese kedim Maxine var.

Hayatım yoğun ve dolu.

Yine de, bu düşünce beynimde şekillenirken, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Neyin eksik olduğunu biliyorum.

Alexei'nin dansımda eksik bulduğu şey. Tutku.

Karışıklık olmaması için telefonumda hızlıca sözlüğe baktım.

Arzu veya derin ilgi nesnesi. Ateşli sevgi. Cinsel arzu.

Baleden bir grup dansçı geçiyor ve dikkatimi telefonumdan uzaklaştırıyor. Bir araya toplanmışlar, kızlardan birinin telefonuna bakıp kıkırdıyorlar. Ortadaki kız aniden telefonunu çantasına atıyor, sonra gruptan ayrılıp bir erkeğe doğru koşuyor. Onun kollarına atlıyor ve bacaklarını beline doluyor. Dudakları birbirine çarpıyor ve kısa süre sonra bu genç çiftin binanın ortasında öpüşmesini izlerken kızarıyorum.

Gençlik aşkı. Ya da şehvet. Onlar için ne olduğunu bilmiyorum, ama aralarında açıkça bir kimya var. Bunun nasıl bir his olacağını düşününce kalbim bir an hızlanır. Bir erkeğin kollarına atlayıp onunla tutkuyla öpüşmenin heyecanı. Bu o kadar yabancı bir fikir ki, tüylerim diken diken oluyor. Çünkü korkunç D kelimesi olmadan birinin kollarına atlamaya kadar gelemesiniz.

Beynime bunu düşünmemesi için emrediyorum. Beynim, vücudumun kendi iradesi olduğunu ve çok belirgin bir cilt reaksiyonuyla karşılık vereceğini biliyor.

Çifte dikkatle bakarken telefonum elimde titriyor.

Mesaj bir erkekten değil. En iyi arkadaşım Hannah'dan geliyor ve bu akşamki prova yemeğine gecelik çantamı getirmemi hatırlatıyor, çünkü yemekten sonra doğrudan otele gideceğiz.

Hannah benden birkaç yaş büyük, ama yine de benim henüz kimseyle *çıkamamışken* evlenen arkadaşlarım olduğunu hatırlatıyor.

Oh, hayır. Şimdi yaptım işte.

Çıkmak. Çıkmak. Çıktım.

Bu kelimenin her formu damarlarımda adrenalin patlamasına neden oluyor. Tırnaklarım hemen göğsümde ortaya çıkan kaşıntılı cilt bölgesini buluyor.

Daha önce binlerce kişinin önünde sahnede dans ettim, peki neden bir kişinin karşısına oturup onunla yemek yemek fikri beni ürpertmeye başlıyor?

Belki de sadece yemek paylaşmak değil, ondan sonra gelen her şey yüzündendir.

Çantamdan su şişemi çıkarıp kırmızı, lekelerle kaplı göğsüme bastırıyorum.

Flört etmek.

Hiç aşık olmadım, kalbim hiç kırılmadı, aşık olan insanların yaptığı gibi kendimi savunmasız bırakmadım. Çünkü bunların hepsi flört etmeyi ve biriyle tanışmak için kendimi ortaya koymayı gerektirir.

Bunları istemediğimden değil. İstiyorum. Sadece bunlara zamanım olmadı. Teknik çalışmaya odaklandım, kendimi en iyi teknik dansçı olmaya zorladım ve şimdi, baş dansçı olmama engel olan tek şeyin stüdyo dışında bir hayat yaşamamış olmam olduğunu mu öğreniyorum? Bunun yerine, on sekiz yıldır balenin içinde yaşıyor ve nefes alıyorum.

Tabii bir de randevulara alerjim var. Bu gerçekten tıbbi bir durum.

Kontrol edemediğim, açıklanamayan bir fenomen ve bu yüzden tetikleyicisini kesinlikle kaçınmaya karar verdim.

Flört etmek.

Kırmızı kabarcıklar kollarımda yayılmaya başlıyor.

Çift çift yakalar beni bana ve yanaklarım yanaklarım sıcak utancımdan kızardı. Onları hala izlediğimin farkında bile değildim.

Genç çiftten gözlerimi ayırıp çantamı omuzlarıma attım.

Tamam, gitme zamanı.

Kompleksi gezerken, bahar dönemi posterleri hala dışarıdaki sunum kutularında asılı duruyor. Ava Wilks ve Zuri Moore,

Şehir Balesi'nin baş dansçıları, şirketin fotoğrafçısı tarafından zarif bir şekilde fotoğraflanmış. Üçümüz küçük yaşlardan beri birlikte dans ediyoruz.

Bir arkadaş olarak onlar için mutluyum, ama kendim için daha fazlasını istiyorum.

Sadece kusursuz bir teknik dansçı olarak tanınmak istemiyorum. Performansıyla insanları etkilemek istiyorum. Tutku ve duygu uyandırmak istiyorum. Ve baş dansçıya terfi etmek istiyorum.

Bu noktada bu bir istek bile değil, bir gereklilik. Baş dansçı olmak, bir dansçı olarak umutlarımın ve hayallerimin zirvesi ve hedefime ulaşmak için yüzde yüz çaba göstermezsem sabah aynaya bakamayacağım. *Rubies'de* başrolü kapmak bu hedefe doğru atılmış önemli bir adım ve bunun için hayatımda dansımı etkileyecek bir tutku bulmam gerekiyor.

İçimdeki tutkulu dansçıyı ortaya çıkarmak için flört etmem gerekiyorsa, bu zihinsel engeli ve fiziksel tepkiyi aşmam gerekecek. Ve bu kızarıklığa hidrokortizon kremi sürdükten sonra bunu nasıl yapacağımı bulacağım.

BÖLÜM 2

Rhys

Boynumdaki kravat beni boğuyor. Onu gevşetmek için uzanıyorum, sonra büyük maun masanın etrafındaki tanıdık olmayan yüzlere bakıyorum.

Sekseninci katta olmasaydık, birinden pencereyi açmasını isterdim. Mümkünse havasız toplantı odalarından uzak dururum, ama bugün mecburum.

Neredeyse beş yıl aradan sonra, Spencer Vakfı'nın yıllık toplantısı için New York'a geri döndüm. Genellikle bu toplantılara sanal olarak katılıyorum, ancak bugünkü toplantı gündeminin ikinci maddesi, *Rhys Spencer güven fonu taksiti*, buraya gelmem için tek neden.

Diğer takım elbiseli konukların gelmesini beklerken, şehre döndüğümün duyurulmasından bu yana aldığım mesajları gözden geçiriyorum.

Parti davetiyeleri ve görüşmek isteyen arkadaşlar.

Yatırım fırsatları hakkında görüşmek isteyen tanıdıklar. Ve buluşmak için bana mesaj atan kadınlar. Bir sürü kadın.

Telefonum başka bir mesajla titriyor. Bu seferki, bir kadının boynundan aşağısının fotoğrafı. Muhteşem göğüsler. Bacakları çaprazlanmış, bacaklarının arasındaki üçgeni kışkırtıyor. Onun gibi bir vücudu olan birini hatırlamalıyım, ama silikon göğüsler, spreyci bronzlaşma ve minik dantel tanga pek de özgün değil. Sikiştiğim çoğu kadına benziyor.

Bilinmeyen numara: Merhaba! Ben Palm Beach'ten Cassidy. Bu hafta sonu şehirdeyim. Beni ara!

Normalde onun iletişim bilgilerini kaydedirdim, ama bugün hiç ilgilenmiyorum.

Bu doğru değil. Sadece bugün değil.

Bir hafta önce Karayipler'de bir yatta idim. Alkol akıyordu. Kadınlar üstsüzdü. Yine de, sıkıntıdan patlıyordum. Huzursuzdum. Yatağın üst güvertesinde gerçekleşen seks partisi bile beni bu ruh halimden kurtaramadı. Bir süredir böyle hissediyorum.

Mesajı silmek üzereyken bir el omzuma vurdu.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda kuzenim Jerrod'un bana baktığını gördüm, yüzünde sırıtkan bir gülümsemeyle bana ve telefonumun ekranına bakıyordu. Kadının neredeyse çıplak fotoğrafı hala görünüyordu.

"Rhys, seni görmek güzel dostum."

"Dostum" demesi ironik. Biz arkadaş değiliz. Yakın bile değiliz.

Bana elini uzattı, ben de telefonumu cebime koyup onun sıkı elini sıkıttım.

sıkı

elini "Jerrod."

sıkıy Sıkışan ellerimiz bana çocukken yaptığımız tüm bilek güreşlerini hatırlatıyor
orum

hatırlatıyor.

El sıkışırken, onun sıkı tutuşuna ben de ayak uyduruyorum, yenik düşmemek için.

Hatırlayabildiğim kadarıyla birbirimizle rekabet halindeydik. Kim önce destek tekerleklerini bıraktı, kim hazırlık okulunda en iyi notları aldı. Spor, akademik başarı, hatta ergenlikte kimin sakalları daha gürdü. Her zaman bir rekabet vardı.

Jerrod akademik alanda başarılıyken, ben sporda daha iyiydim. O sessiz bir kitap kurduydum, ben ise partilerin neşesiydim. Pek bir şey değişmedi. Jerrod, Martin, Breaker, Short şirketinde üst düzey bir yönetici. Hayatında başarılı olmuş ve hatta çekici, başarılı bir kız arkadaşı var.

Sahip olmadığı ve asla sahip olamayacağı tek şey Spencer soyadı. Bu gerçek, nedense onu çılgına çeviriyor.

Yanımdaki adama dönüp Jerrod'u işaret ettim. "Kuzenim Jerrod Grossweiner ile tanıştın mı?"

Adam cevap vermek için ağzını açar ama ben onun cevabını dinlemiyorum.

Sorumu sadece Jerrod'un soyadıyla dalga geçmek için sormuştum. Jerrod'un ağzı seğirir. Ne yaptığımı çok iyi biliyor. Bizim yaptığımız şey bu. "Yıllar geçtikçe, seni bilgisayar ekranında küçük bir kafa olarak görmeye alıştım." Jerrod beni baştan aşağı süzer, görünüşümü inceler.

"Pembe takım elbiseni beğendim." Dudaklarını sıkıştırarak gülmemeye çalışıyor.

Ağzım bastırılmış bir alaycı gülümsemeye bükülüyor. "Somon rengi,"
diyorum sertçe.

"Evet, tamam." Koluma hafifçe vurur. Bu bir teselli jestidir. Beni yatıştırmaya çalışıyor.

Modayı seviyorum, iyi görünmek istiyorsam ne yapayım, dava açın bana. Kıyafetlerle kendimi ifade etmekten zevk alıyorum.

İşin tuhaf yanı, moda seçimlerim hakkında sorular soruluyor ve insanlar cinselliğimi sorguluyor, bir saniye sonra da

yüzlerce kadınla yatan bir erkek fahişe olmakla suçlanıyorum. İnsanları memnun etmek imkansız. O yüzden uğraşmıyorum.

Şu anda Jerrod'a da aynen böyle davranıyorum, çünkü moda nedir bilmiyor, sıkıcı lacivert takım elbisesini ve gümüş kravatını giyen kışına moda çarpsa bile anlamaz.

"Kravatın eğri." Ben tepki vermeden, Jerrod kravatımı düzeltmek için elini uzatıyor ve ben onun elini itmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

İşini bitirdiğinde, kendimi tatmin etmek için onun omzundaki görünmez bir tüyü silkeliyorum.

Ben kolay anlaşılan biriyim. Nadiren birisi beni sinirlendirir, ama Jerrod sinirlendiriyor. Sadece onun varlığı bile tansiyonumu yükseltiyor. Bu yüzden, mümkünse onu görmemeye özen gösteriyorum.

"Tüm maceralarını dinlemek isterim," diyor. Kafamı sallıyorum. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Bu doğru olamaz. Şehirde olmasan bile bizi eğlendiriyorsun."

"Nasıl?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak.

"Sosyal medya çok bilgilendirici oldu." Göz kırıyor, ama dostça değil. "Sanki seni takip ediyorlarmış gibi. Hayatında olan her şey herkesin görebileceği şekilde ortada."

Asistanım Ramsey, dolaşan birkaç makaleden bahsetmişti. Bazıları doğru, bazıları değil. Sosyal medyada bağlamından koparılmış fotoğraflar. Hiçbir zaman gerçeği açıklamaya zahmet etmedim çünkü benim için önemi yok.

Jerrod beni kışkırtıyor, tartışmaya girmemi umuyor, ama ben bu tuzağa düşmeyeceğim. Buraya tek bir amaçla geldim. Güven fonumdan son taksitimi almak için.

Gözlerim etrafımızdaki hareketlere kayıyor. Tüm yönetim kurulu üyeleri gelmiş. Büyükbabam masanın başında asistanıyla konuşuyor.

Bu ortamda bulunmanın verdiği rahatsızlığı, Jerrod'a tembel bir gülümsemeyle gizliyorum. "İnternette okuduğun her şeye inanmamalısın."

"Doğru, ama senin durumun söz konusu olduğunda, güvenilir bir kaynak olduğu biliniyor." O eğilir. "Merak etme, çok geçmeden buradan çıkacaksın. Sonra gidip oynayabilir ve işi diğer yetişkinlere bırakabilirsin."

Onun küçümseyen sesi beni rahatsız ediyor. Aynı yaştayız, ama bana bir çocukmuşum gibi konuşuyor. Ne pislik herif. Ona,

ormanlarda kaybolduğumuz ve ben bir çıkış yolu bulana kadar onu kilometrelerce taşıdığım halde o bir bebek gibi ağladığı zamanı hatırlatmak istiyorum.

Onun beni etkilemesine izin vermemeliyim. Bu ona çok fazla tatmin duygusu veriyor.

Jerrod'u görmezden gel, parayı al ve buradan defol.

Büyükbabam herkesten oturmasını isteyip toplantıyı başlatınca rahatlarım.

Cep telefonumun titremesi yüzünden parmaklarım kaşınıyor ve telefonumu cebimden çıkarıp kaydırarak dikkatimi başka yere vermek istiyorum, ama kendimi büyükbabamın sözlerine odaklanmaya zorluyorum.

"Şimdi Rhys Spencer'ın tröst ödemesi konusuna geçelim." Boğazını temizleyip devam ediyor. "Otuzuncu doğum gününde, Rhys Spencer son tröst taksiti olan iki yüz elli milyon doları alacak."

Bakışlarım Jerrod'a kayıyor. Etkilenmemiş gibi davranıyor, ama çenesinin titrediğini görebiliyorum.

Ailesi ona rahat bir çocukluk sağlamış olsa da, babamın yirmili ve otuzlu yaşlarında yaptığı iş anlaşmaları ve yatırımlar eşsizdir. Onun yaratıcılığı ve finansal bilgisi, Spencer Vakfı'nı ve benim güven fonum olan büyük meblağı bugünkü haline getirmiştir.

Her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesine içimden bir rahatlama geliyor. Büyükbabamın bana parayı vermeyi reddetmesini bekliyordum. Karakter maddesi ya da benim bilmediğim başka bir saçma şart olması ve beni hazırlıksız yakalayarak bunu yerine getirmek için çaresiz bırakması gibi.

İki yüz elli milyon dolar.

Bu ikinci taksit. İlki yirmi beş yaşımdaykenydi. O zaman daha küçük bir meblağdı, sadece yüz milyon. Paranın yarısını yatırdım ve o zamandan beri geri kalanıyla seyahat ediyor ve yaşıyorum.

Mutlu olmam gerekirdi, ama Manhattan'a döndüğüm anda içimde oluşan düğüm bir türlü çözülüyor.

"Şimdi sıradaki gündem maddesi." Odanın etrafındaki yönetim kurulu üyeleri, sanki asıl toplantı nihayet başlamış gibi sandalyelerinde dikleşiyorlar.

Büyükbabam koltuğuna yaslandı. "Vakıf yönetim kurulu başkanlığı görevimden istifa ediyorum."

Oda bir an sessiz kalır, sonra panik içinde fısıltılar dolaşmaya başlar.

Jerrod'un bakışları bana kayıyor, gözlerinde kurt gibi bir parıltı belirliyor, sonra dikkatini odayı susturmak için elini kaldıran büyükbabamıza geri çeviriyor.

"Yeni bir nesli devreye sokmanın zamanı geldi. Bu kadar uzun süre kalmayı planlamamıştım, ama içinde bulunduğumuz durum nedeniyle bu gerekliydi."

Büyükbabam, annemle babamın ölümünden bahsediyor. Annemle babam öldüğünde, ben bu görevi üstlenmek için çok küçüktüm ve Ward Spencer, Spencer Vakfı yönetim kurulu başkanı oldu.

Büyükbabam, kurulun hukuk danışmanı Macintosh'a konuşması için işaret eder.

"Vakıf tüzüğünde belirtildiği gibi, yönetim kurulu başkanının bir aile üyesi olması gerekiyor." Devam ediyor: "Resmi bir oylama yapılması ve şartların yerine getirilmesi gerekiyor, çünkü yönetim kurulu başkanı olmak için otuz yaşında olmak gerekiyor."

Büyükbabam bir kez daha başını salladı ve Macintosh defterini kapattı. Ben hala düşünürken Jerrod konuşmaya başladı.

"Vakfa hizmet etme fırsatını sabırsızlıkla bekliyorum."

Büyükbabam Jerrod'a başını sallar.

Ne oluyor lan?

Jerrod vakıf yönetim kurulu başkanlığını mı devralıyor?

"Durun. Bu ne zaman kararlaştırıldı?" Jerrod'a işaret ediyorum.

Büyükbabamın ağzı aşağı doğru çekilir. "Resmi olarak belirlenmedi, ama başka adayların olduğu yönünde bir işaret yok." Bana anlamlı bir şekilde bakar. Ben, bu göreve uygun tek diğer adayım. Jerrod'un annesi, babamın kız kardeşi, kan bağı olan tek diğer aday olurdu, ama o yıllar önce Jerrod'un babasından boşanmış ve Rodney adında bir sörfçüyle birlikte Kosta Rika'ya taşınmıştı.

O haklı. Spencer Vakfı ile hiçbir ilgim yok, ama ailemin mirasını Jerrod'a devretme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye soruyorum dedeme, konferans odasının kapısını işaret ederek, üzerimde olan tüm gözlerden uzaklaşmam gerektiğini belirtiyorum.

O da başını hafifçe sallayarak cevap verir ve odadan çıkmak için ayağa kalkarız, ancak Jerrod'un bizi takip ettiğini fark ederiz. Belli ki "özel"in ne anlama geldiğini bilmiyor. Onu görmezden gelip büyükbabama odaklanırım.

"Bu pozisyonu istiyorum." Bu sözler, anlamlarını tam olarak kavrayamadan ağzımdan çıkıyor.

"Hmm." Parmaklarıyla alt dudağını ısırır, sonra bırakır. "İlgi göstermen güzel, ama bu kararı ben veremem."

"Halefinizi seçemez misiniz?" diye soruyorum.

"Etkim var, ama nihai kararı yönetim kurulu verecek. Vakıf bu şekilde kuruldu."

Yönetim kurulu üyelerinin hala oturduğu cam kapıdan içeriye bakıyorum. Jerrod odaya daha önce girmiş, dolaşmış, el sıkışmış ve vakfın yönetim kurulu üyeleriyle rahatça sohbet etmişti.

Diğer yönetim kurulu üyelerinin kim olduğunu bilmeli, yüzlerini tanımalı ve hayatlarında neler olup bittiğini bilmeliyim, ama bilmiyorum. Onlar ve vakıf hakkında pek bir şey bilmediğim için aniden utanç duydum. Ailemizin yanında vakit geçirmek dışında, ailemin değer verdiği tek şeyden kendimi uzaklaştırmıştım.

"Asgari şart, otuz yaşında olman, ki hem sen hem de Jerrod üç ay sonra bu yaşa gireceksiniz."

Doğum günlerimiz sadece bir gün arayla. Ben ondan on altı saat büyüğüm. Çocukken bunu ona defalarca hatırlatarak onu kızdırırdım.

"Başka şartlar var mı?" Jerrod yanımdan sesini duyurur. "Aradıkları adayı anlamamıza yardımcı olacak herhangi bir şey var mı?"

"Vakıf, her zaman dürüst karakteri ve ahlaki açıdan vicdanlı yönetim kurulu ile gurur duymuştur. Yönetim kurulu üyeleri etik kurallara uymakta ve bu kurallara örnek olmaktadır."

Büyükbabamın bakışları bana kaydı.

"Kişinin özel hayatında gösterdiği özenin, karakterini ve vakfın başkanı olarak nasıl davranacağını doğrudan yansıttığını unutmamak önemlidir. Spencer Vakfı çok saygın bir vakıftır ve yönetim kurulu başkanı da öyle olmalıdır. Bu, sadece çekleri dağıtmaktan ibaret değildir. Başkan, vakfın yüzü ve ahlaki değerleridir."

Son beş yılı hatırlayarak boğazım düğümlenir. Sonsuz bir parti ve çılgın macera dizisiydi. Cinsel hayatım, her gece farklı bir kadınla yatağa giren *Wedding Crashers* filmindeki montaj sahnesine benzetilebilir. Bana göğüslerinin fotoğrafını gönderen kadın, pek çok kadından sadece biridir.

Jerrod'un benim maceralarım ile ilgili dolaşan haberler hakkındaki yorumu. Yurtdışında olduğum süre boyunca bile, gittiğim her kulüp, kolumda gördüğüm her kadın

medyada yer aldı ve büyükbabamın bahsettiği şöhretten çok farklı bir şöret oluşturdu.

Büyükbabamın sesi beni sohbete geri döndürdü.

"İki aday olduğu için, bir inceleme süreci gerekecek. Yönetim kurulu üyeleri seni daha iyi tanımak isteyecekler," Jerrod'a başını sallayarak, "ve senin hayat arkadaşını, çünkü başkan ve eşi genellikle vakfın somutlaşmış hali olarak görülürler."

Midem yine düğümlenir. Jerrod'un kız arkadaşı Corinne Marks sadece güzel ve başarılı değil, aynı zamanda ailesinin ülkedeki en büyük market zincirlerinden biri var. O, yönetim kurulu başkanının kız arkadaşı veya eşi olacak türden bir kadın. Bu onun avantajı. Ve o bunun farkında.

Büyükbabam ne kadar çok konuşursa, ben o kadar rahatsız oluyorum.

Geçmişteki tüm maceralarım gözlerimin önünden geçiyor ve hiç de hoş değil. Kadınlar güzel değildi demiyorum, çünkü hepsi çok çekiciydi, ama sorun sayılarıydı. Ve çok fazlaydılar.

Cebimde telefonum titriyor. Muhtemelen hatırlayamadığım birinden başka bir DM veya mesaj.

"Yönetim kuruluna ikinizin de pozisyona ilgi duyduğunu bildireceğim ve seçim sürecinin ayrıntılarını size ileteceğim."

Büyükbabamın konferans odasına geri döndüğünü izlerken, Jerrod elini omzuma koydu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Rhys. Başkan olduğumda Wesley ve Abigail'in davalarını desteklemeye devam edeceğim. Annen görsel sanatların hayranıydı. Baleyi severdi, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Annemle babamdan sanki onları çok iyi tanıyormuş gibi konuşmasından nefret ediyorum. Öfke damarlarımdan sıcak ve yoğun bir şekilde akıyor. Ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor, ama bir gürültü sesi geliyor. Bir hırıltı olabilir.

Tepkimi gördü ve yemin ederim dudakları zevkle kıvrıldı.

"Sinirlenmeni istemiyorum. Güven fonun var. Neden uçağa atlayıp eğlenmeye gitmiyorsun?"

Siktir et.

Jerrod, benim hakkım olan şeyi alırken kenara çekileceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyor. Öfkemi bastırıp yüzümü kapattım ve duygularımı kontrol altına aldım.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Haklısın Jerrod. Güven fonum var ve Spencer Vakfı'nın başkanı olacağım."

Bir an sessiz kalır.

"Büyükbabamın konuşmasını kaçırdın mı? Kişinin özel hayatının karakterinin doğrudan bir yansıması olduğunu söylediği kısmı?" Kafasını sallar, yüzünde alaycı bir sempati belirir. "Seninki berbat durumda, Rhys. Sen magazin dergilerinin rüyasısın ve bu yüzden yönetim kurulunun onayını asla alamayacaksın."

Çenemi sıkıyorum. Haklı ve bundan nefret ediyorum.

Yönetim kurulunu ikna etmek için çekici bir gülümsemeden fazlası gerekecek. Beni bu pozisyon için en iyi aday olarak görmelerini sağlamak için. Ama otuz yaşına basmamıza, büyükbabamın görevinden ayrılmasına ve yönetim kurulunun oylamasına üç ay var.

Üç ay ne yapacağım? Bir kız arkadaş mı bulacağım? Hayatımı Jerrod'unakinin aynısı gibi mi göstereceğim?

Kulağa kabus gibi geliyor. Ama gerçek şu ki, bunu yapmazsam, denemezsem, Jerrod Spencer Vakfı'nın başkanı olacak.

Sanki biri beni izliyormuş gibi hissederek, bakışlarım şöminenin üzerinde asılı olan çerçeveli aile fotoğrafına kayıyor. Sekiz ya da dokuz yaşındaydım ve İtalya'da tatildegdik. Saatlerce hareketsiz durmak zorundaydık. Jerrod ve ailesi de oradaydı ve o tüm zamanını etrafımda koşuşturup bana suratlar yaparak, beni hareket ettirip tepki vermemi sağlamaya çalışarak geçirdi. O zamanlar, onun özgür olması ve benim fotoğraf için oturmak zorunda olmamdan nefret ediyordum.

Babam daha sonra beni kenara çekip, dikkatimin dağılmasına rağmen nasıl başa çıktığımdan gurur duyduğunu söyledi. Bazen hayat dikkatimizi dağıtır, ama hedefimize, ailemize ve en önemli şeylere odaklanmak başarının anahtarıdır.

Dikkatim dağınıktı. Odaklanamıyordum. Ama şu anda, bu anda, en önemli şeyin ne olduğunu biliyorum.

"Corinne ve ben birkaç hafta sonra bir akşam yemeği partisi vereceğiz. Yönetim kurulu üyeleri de orada olacak, bu yüzden seni davet etmem adil olur. Eşit şartlar falan." Konferans odasına geri dönmek için harekete geçer, ama tekrar geri döner. "Oh, ve birini getirmeyi de unutma. Eğer kararını verebilirsen tabii."

Ona küçümseyici bir gülümseme atıyorum. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Vakfın ofisine doğru dönerken kararlılık damarlarıma doluyor.

çıkış

ina "En iyisi kazansın," Jerrod, koridorda ilerlerken sesleniyor.

doğr Ona orta parmak gösterme isteği duydum ama bunun yerine, ters el hareketiyle

u

yöne

lirke

n

dam

arlar

ım

karar

lılıkl

a

dold

u

el sallıyorum.

Dışarıda, yazın ilk sıcaklığı beni vuruyor ve Jerrod'un önünde gösterdiğim tüm cesaretim eriyen bir dondurma külahı gibi eriyip gitmeye başlıyor. Bir dakika önce kendimden emindim, ama şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Ne halt yedim ben?

Asistanım Ramsey, siyah SUV'nin yanında bekliyor.

"Havaalanına mı?" diye soruyor.

O toplantıya girmeden önceki planım buydu. Tereddüt ediyorum.

Gidebilirdim.

Büyükbabama söylediklerimi ve Spencer Vakfı ile ilgili her şeyi unutabilirim. Jerrod başkan olsun. O *kazansın*.

Geçmişte bunu pek çok kez yaptım. Umursamadığım için çekildim. Jerrod ile rekabet etmenin bir anlamı yoktu. Kazandıklarım kutlanmazken, kaybettiklerim yüzüme vurulurdu.

Göğsüme ağır bir yük çöküyor. Bu konuyu önemsiyorum. Vakfı önemsiyorum. Ailemin mirasını önemsiyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, eve gidiyoruz."

"Eve mi?" diye sorar, yanıma arabaya binerken.

Bu iyi bir soru. Uzun zamandır, birkaç günden fazla kalmak istediğim her yer benim evim oldu. Ama New York'ta bir evim var.

"Evet. Manhattan'da kalacağız." "Neden?"

diye soruyor.

Ramsey benim huzursuzluğuma alışkındır. Asla uzun süre aynı yerde kalmam. New York'tan ilk ayrıldığımdan beri benimle birlikte ve verimlilik için her zaman valizini hazır tutar.

"Jerrod oradaydı."

Birbirimize anlamlı bir bakış attık.

Ramsey, gözlüklerini düzeltmeden önce inler. "Neye bulaştın?" Boynuna uzanır. "Katılmayı reddediyorum; boynum, üç yıl önceki tandem bisiklet yarışından sonra hala eskisi gibi değil."

Bu, Jerrod, onun arkadaşı Smith ve benim asistanım olduğu için benim partnerim olmak zorunda kalan Ramsey ile aramızda yapılan aptalca bir bahisti. Amsterdam'daki bir barda çok fazla bira içtikten sonra çok ileri giden bir bahis.

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Optimizmini seviyorum." Yanağımı okşadı. "Çok değerli."

Büyükbabamın yönetim kurulu başkanının karakteri hakkında söylediklerini hatırlayarak ona, "İmajımı düzeltmem lazım. Artık parti yok, kadın yok." diyorum.

Ramsey'in kaşları kumral saç çizgisine kadar yükselir, kahverengi gözleri merakla parlar. "Buna itirazım yok, ama bunun Jerrod'la ne ilgisi var?" Ona dedemin vakıf yönetim kurulu başkanlığından istifa ettiğini ve Jerrod'un bu görevi almak istediğini anlatırım. Bunun olmasına izin vermeyeceğimi

bunu

"Bu Jerrod'la rekabet etmek demek, ki bunu hiç sevmiyorum, ama onun Spencer Vakfı'nı yönetmesi fikrini daha da fazla sevmiyorum."

Ramsey başını sallar, o benim asistanım, ama aynı zamanda iyi bir arkadaşım ve kaotik hayatımın mantıklı sesi. Her zaman o sesi dinlemiyorum, ama o, her halükarda fikrini özgürce söyleyebileceğini biliyor.

"Tamam. Hadi yapalım şunu." Gözlüklerini düzelterip telefonuna uzanır. "Bergman's'ta kuzenim Percy ile randevu ayarlayacağım. Sana yetişkinlere uygun bir gardırop hazırlayacak."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bu ne demek?"

"Kıyafetlerin," takım elbiseme bakarak, "bunu nasıl kibarca söyleyeyim?"

Gürültülü."

"Onlar benim ifadem," diye tartıştım. "Aynen öyle."

Tek söylediği bu. Daha fazla açıklama yapmaz. Önemli olan, şu anki halimden

olma

k. "Tamam. Birkaç şey seçeceğim." "Ve yeni arkadaşlara ihtiyacın olacak."

"Arkadaşlarımdan nesi var?" diye soruyorum.

Ramsey'in kaşları alnında daha da yukarı kalkar. Ağzımdan çıkan her kafa karıştırıcı ifade için bir santim

"Gerçekten açıklamam mı gerekiyor?" diye sorar. "Çünkü PowerPoint sunumu yapacak kadar malzeme var."

"Gerçekten açıklamam mı gerekiyor?" diye sorar. "Çünkü PowerPoint sunumu yapacak kadar malzeme var."

"Biraz çılgınlar," diye kabul ediyorum.

Kaşları kıpırdamıyor.

"Tamam, çok çılgınlar. Bizim birlikte yaptığımız şey bu. Eğlenmek. Stres atmak.

Biraz çılgınlaşın."

"Benim ne demek istediğimi kanıtladığını görüyorsun."

Şimdi şehirdeki arkadaşlarımı ve yaptığımız tüm çılgınlıkları düşünüyorum.

Birlikte geçirdiğimiz çoğu gecede, *The*

O kadar çok sefahat yaşadık ki.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Vulcan: Dün geceki parti harikaydı! Bu gece uyumaya kalkma dostum

Arkadaşım Matt'in, arkasında kulübün ışıkları yanıp sönerken kucığında iki kadın oturan bir fotoğrafına kaydırıyorum.

Ramsey telefonumun ekranına gözlerini

kısarak bakıyor. "Vulcan kim?"

"Bu onun gerçek adı değil."

"Yani insanların ona öyle demesini mi istiyor?"

"Matt, Bryce'in grunge grubu Flaming Torpedo'da çalan kuzeni, hatırladın mı? Vulcan onun sahne adı."

"Flaming Torpedo mu?" Ramsey irkilir. "Bu, baharatlı yemek yedikten sonra tuvalette olanlara benziyor."

Ramsey haklı. Yeni bir sayfa açacaksam, eski arkadaşlarımı terk etmem gerekecek. Sonsuza kadar olması gerekmez, sadece yönetim kurulu başkanlığı pozisyonu için değerlendirildiğim süre boyunca.

"Tamam. Dikkat çekmeyeceğim."

Jerrod'un akşam yemeği daveti, birini getirmemle ilgili alaycı sözleriyle birlikte yeniden gündeme geldi.

"Jerrod birkaç hafta sonra tüm yönetim kurulu üyeleri için bir akşam yemeği düzenliyor. Bir eşe ihtiyacım olacak."

Ramsey başını sallar. "İnsanları, fuckboy tavırlarını değiştirdiğine ikna etmek için bir randevudan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Görünüşüme bir servet harcayabilir, eski arkadaşlarımdan ve kötü alışkanlıklarımdan uzak durabilirim, ama asıl sorun, yönetim kurulunun standartlarına uygun bir kadın bulmak. Genelde yattığım kadınlar, "vakıf yönetim kuruluyla tanışacak" türden kadınlar değil.

Kanıt A: Telefonum seks mesajları ve çıplak fotoğraflarla bombardımana tutuluyor.

Corinne'in Jerrod'a çıplak fotoğraflar gönderdiğini sanmıyorum. Belki de göndermeli. Muhtemelen onun sürekli kışında olan sopaya yardımcı olur.

Telefonumu kaydırıyorum, umarım bir mücevher gözüme çarpar. Vakıf yönetim kurulu üyelerini etkileyebilecek ve beni iyi gösterebilecek, ağırbaşlı, duygusal olarak dengeli bir kadın. Corinne'in başarısı ve kusursuz imajıyla rekabet edebilecek bir kadın.

Çıktığım hiçbir kadın bu tanıma uymuyor.

Düşünürken, gözüm Ramsey'nin yanındaki posta yığınının takılıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum, postaların arasında şık bir altın zarf fark ederek.

Dinl

en. "Posta kutunuzdan aldığım postalar. Çoğu eski. Seyahatlerim nedeniyle, mümkün olduğunca her şeyi kağıtsız hale getirdim."

Mühürlü altın zarfın altına parmağımı sokup içindekileri çıkarırım. Kaliteli kağıdın ağırlığı ve el boyaması çiçek deseninden tahmin ettiğim gibi, bu bir düğün davetiyesi.

Ortada zarif bir yazı tipiyle isimleri görüyorum.

Hannah Cartwright ve James McKenzie.

Bu sabah yönetim kurulu odasına girdiğimden beri ilk kez, dudaklarıma gerçek bir gülümseme konuyor.

"O nedir?" diye soruyor Ramsey.

"Cartwright-McKenzie düğününe davetiyesi." Ona uzattım. "Evet cevabı yaz."

Davetiyeye bakıyor, gözleri büyüyor. "Düğün yarın. Bu kadar geç cevap vermek uygun olmaz."

Omuz silkiyorum. "Davetiyei şimdiye kadar almadım. Ve o düğüne gitmem gerekiyor. New York'un seçkin ve en saygın ailelerine kendimi yeniden tanıtmak için mükemmel bir fırsat olacak. Ve belki de yönetim kurulunu etkilemek için çıkabileceğim yüksek kaliteli bir kadın bulabilirim."

O iç çeker ama başını sallar, sonra telefonunu eline alıp bir şeyler yazar.

Büyüdüğüm şehrin ağaçlıklı sokaklarından geçerken pencereden dışarı bakıyorum. Her şey tanıdık geliyor, ama çok şey değişmiş. Beş yıl önce bu şehri terk ettiğim zamanki kişi değilim ve babamın olduğu gibi bir adam da değilim. Ama bu, Jerrod'un Spencer Vakfı yönetim kurulunda kalmamasını sağlamamı engellemeyecek.

BÖLÜM 3

Colette

Kapı çalınıyor. "Yirmi dakika bayanlar," diyor Johnathan, Hannah ve James'in düğün organizatörü, odaya bakınmadan önce. "Sophie nerede?"

"Buradayım!" Sophie, nefes nefese ve tek omuzlu elbisesiyle biraz dağınık bir halde onun arkasından içeri koşar.

Sophie, Johnathan'ın yanından geçerek, geçerken yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

Johnathan Sophie'ye eğlenerek bakar. "Soph, saat dörtte tam zamanında törene çıkamamamızın sebebi sen olma." Saatine hafifçe vurarak, hafifçe azarlayan bir tonla konuşur.

Sophie ve Johnathan, Marion Adler Events'ta birlikte çalışıyorlardı. Sophie, Sustainable Wedding Chic blogunu ve kendi düğün planlama işini kurmak için ayrılmadan önce burada ücretli staj yapıyordu. Ayrıca Hannah'nın kardeşi Hunter ile nişanlıydı.

"Ona biraz müsamaha göster, Johnathan," diye alay eder gelin ve en iyi arkadaşım Hannah. "O, beş aylık iki çocuğun annesi. *Benim yeğenlerim.*"

Johnathan'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Onu geciktiren o değerli bebekler değildi, biliyorsun."

Sophie'nin yanakları pembeye döner, ama bu renk ona yakışır. "Geciktiğim için özür dilerim. Johnathan haklı; Hunter ve ben zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik."

Hannah, Sophie'yi kucaklayarak sarılır. "Sen ve Hunter'ı birlikte seviyorum, ama bugün benim düğün günüm, kardeşimin cinsel hayatı hakkında konuşmayalım."

Sophie kıkırdar. "Bunu *asla* konuşmamaya karar vermiştik."

"Aynen öyle." Hannah güler.

Hannah'nın gelinlik tasarımcısı ve Emma Belle Bridal'ın sahibi Emma Hart, Hannah'nın gelinliğinin eteğini düzeltmek için eğilir. Emma, Sophie'nin kardeşi Griffin Hart ile evlidir. Griffin, Cartwright'ların emlak şirketi Premier Real Estate'te Hunter ile birlikte çalışmaktadır.

Bu grubun birbiriyle olan bağlantısı gerçekten çok ilginç.

"Diğer ayakkabıyı buldum!" Chloe, Hannah'nın Christian Louboutin topuklu ayakkabılarından birini elinde tutarak haykırır.

"Teşekkürler, Chloe!" Emma, Hannah'ya ayakkabıyı giydirmeden önce ayakkabıya uzanır.

Chloe, St. Clair Press'te yardımcı editördür ve Barrett St. Clair ile evlidir ve Hunter'ın iyi arkadaşıdır.

Sophie ve ben Hannah'nın nedimelerinden ikisiyiz. Birkaç kuzen ve diğer arkadaşlarla birlikte toplam yedi kişiyiz. Emma ve Chloe, Hannah'nın kişisel asistanları.

Düğün törenine dakikalar kala, diğer kadınlar Hannah'nın etrafında, ringe çıkmak üzere olan değerli bir dövüşçü gibi daire çizerek her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorlar. Makyözü son dakika rötuşları için yanına yaklaşırken, Hannah'nın annesi Katherine, düğün fotoğrafçısı ile birlikte arka planda hummalı bir şekilde fotoğraf çekiyor.

Hannah'nın en iyi arkadaşı ve baş nedimesi olarak, bu anı onunla birlikte yaşamaya çalışıyorum, ama etrafımdaki herkes yüzünden ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum. İyi dileklerimi göndermek mi?

Alexei'nin dünkü antrenmandaki sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Dansımıza tutku katan şeyi stüdyonun dışında, kişisel hayatımızda buluruz.

Alexei ile yaptığım konuşmayı Hannah'ya anlatmak için can atıyorum, ama bu onun düğün haftasonu. Gelini bir kenara çekip tüm sorunlarımı anlatmak için uygun bir zaman yok. Dün prova yemeğinden önce arkadaşlık sitelerini araştırmaya başladım, ama sonra kurdeşen dökülmeye başladı ve durup göğsüme buz torbası koymak zorunda kaldım.

Sophie beni dalgınlığımdan kurtardı. "Hey, Lettie, gelin süütünin düzenlenmesinden sorumlu olduğumu biliyorum, ama hoş geldin sepeti için birkaç şey aldım, onları Johnathan'ın ekibine bıraktım. Ayrıca, yardımcı olur mu bilmiyorum ama odanın fotoğraflarını çektim ve sana birkaç düzenleme fikrini e-postayla gönderdim."

Sophie bir düğün planlayıcısı, bu yüzden kendimi beceriksiz hissetmemeliyim, ama bu tür etkinliklerde hiç deneyimim yok ve çevremdeki herkes tam anlamıyla profesyonel olduğundan bu zor geliyor.

"Harika. Teşekkürler Sophie."

"Tabii ki. Yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver."

"Söylerim." Ama ona sormayacağımı biliyorum. Onun için bu, Hunter ile vakit geçirebileceği ve annelikten biraz uzaklaşabileceği bir gece. Onun

bunu keyifle yaşamasını istiyorum. Ve ben de bir şekilde yardımcı olmak için can atıyorum.

Başını sallayarak bana yine parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve çiçekçinin buketleri dağıttığı kapıya doğru yöneldi.

Aynı şeyi yapmak üzereyken Hannah ellerimi kendi ellerine sıkıca tuttu, yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

"Lettie, bugün evleniyorum. İnanabiliyor musun?" Parlak kahverengi saçları geriye çekilmiş ve karmaşık bir topuz şeklinde düzgünce toplanmış.

"Evet." Gülererek, titreyen ellerini başparmağımla okşuyorum. "Ve çok güzelsin. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin."

"Bunu söylemek zorundasın, sen benim en iyi arkadaşısın." "En iyi arkadaşın olduğum için bunu söyleyebilirim."

"Prenses elbiseleri giyip evleniyormuş gibi yaptığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Anıları hatırlayıp gülümsüyorum. "O elbiselerde çok fazla tül ve payet vardı. Zevklerimiz değişmesine sevindim."

Sevimli yakalı ve denizkızı tarzı gelinliği zarif ama seksi.

Emma, tasarımıyla Hannah'nın eğlenceli sofistike tarzını mükemmel bir şekilde yakalamış.

Gözleri beni süzer. "Sen de muhteşem görünüyorsun. Seçtiğin saç stilini çok beğendim."

"Saçımı her zaman bir şekilde topuz yaparım, bu yüzden bugün farklı bir şey deneyeyim dedim. Ve," kulağımdan sarkan damla şeklindeki küpeleri parmağımla okşuyorum, "bu güzel küpeleri ortaya çıkarıyor."

Küpeler, Hannah'nın nedime hediyesidir. Geçen yıl SoHo'da açtığı mücevher mağazası Facet & Filigree'deki yeni mücevher koleksiyonunun bir parçasıdır. Onun için önemli bir yıl oldu ve en yakın arkadaşı olarak, başarılarını desteklemekten büyük mutluluk duydum.

Gülümsüyor. "Herkesin bunları taktığını görmek çok hoşuma gidiyor." "Elbiselerle mükemmel uyum sağlıyorlar."

Hannah'nın bizim için seçtiği şampanya rengi ipek elbise, göğüs kısmı dar ve uyluk ortasına kadar yırtmaçlı. Her nedime kendine en yakışan yaka modelini seçebildi. Ben ve küçük göğüslerim derin V yakayı tercih ettik.

"O kapıdan çıktığımız anda gecenin uçup gideceğini biliyorum. Son on ay çok hızlı geçti ve düğün hazırlıkları sizin çok zamanınızı aldı, bu yüzden her şey için teşekkür etmek istiyorum. Ve sizi seviyorum."

Burnunu çekmeye başladı, gözlerinde yaşlar belirdi.

Gözlerimin de buğulanmasını önlemek umuduyla ona sert bir şekilde parmağımı doğrultuyorum. "Ağlama, makyajın bozulur."

"Makyajım su geçirmez; bütün gece ağlayacağımı biliyorsun."

Hannah duygusal biridir, ama düğün gününde herkes öyle olur, eminim.

Onu kucaklamak için kendime doğru çekerim, narin elbisesinin önünü buruşturmamaya dikkat ederek elbisesi. "Ben de seni seviyorum Hans."

Kapıya doğru yürümeye başladığımızda Hannah bana dönüyor. "Ah, neredeyse unuttuyordum. Senden büyük bir ricam var."

Kalbim heyecanla çarpıyor. Yardımcı olmak için can atıyorum. Yirmi yılı aşkın dostluğumuz sayesinde Hannah'nın baş nedimesi oldum, ama geçen yıl, ilişki konusunda hiç tecrübem olmamasının bekarlığa veda partisi ve gelin partisi planlamaya pek uygun olmadığını fark ettim. Pinterest ve hepsi evli ya da nişanlı olan diğer bayanlar için şükürler olsun.

"Tabii ki. Ne yapabilirim?"

"Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemiyordum, ama bugün her şeyin mükemmel olmasını istiyorum, bu yüzden endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorum, ama yine de bunu sana bildirmek istiyorum, çünkü bu beni rahatlatacaktır."

Tek çocuk olan Hannah benim için bir kardeş gibidir. Hunter adında bir ağabeyi vardır ve şu anda çok yakındırlar, ama aralarındaki yedi yaş farkı, büyürken oyun arkadaşı olamadıkları anlamına geliyordu. Hannah ve ben prenses kostümleri giyip Barbie bebekleriyle oynayan altı ve sekiz yaşında çocuklardık, Hunter ise bizimle hiçbir ilgisi olmak istemeyen hormonları azmış bir ergendi.

Cevabım otomatik olarak geliyor. "Tabii ki, ne istersen yaparım." "Bu gece Rhys'e göz kulak olur musun?" diye soruyor.

Çocukluk arkadaşımızdan bahsedilince vücudum titremeye başlar. Onun adı pek çok anıyı canlandırır. Ailelerimizle Lake George'da geçirdiğimiz yazlar. Bolca kahkaha. O beni her zaman güldürebilirdi. Ve başka bir şeyin küçük kıvılcımı.

"Rhys Spencer mı?" diye soruyorum, başka bir Rhys'ten bahsetmiyor mu diye emin olmak için. Şeytani derecede yakışıklı ya da çılgınca korkutucu bir adam olmayan birinden.

"Johnathan dün RSVP'yi gönderdiğini söyledi, bu yüzden Chloe ve Barrett'ın masasına oturtmak için birkaç şeyi değiştiriyorlar." Diye iç geçirir. "Kim düğüne bir gün önce RSVP gönderir ki?"

Bu retorik bir soru ama bu durumda cevap Rhys.

“Ailem, şehre geri döndüğü için onu davet etmenin hoş bir jest olacağını söyledi, ben de öyle yaptım. Aslında geleceğini düşünmemiştim. Ama şimdi geldiğine göre, en iyi davranışını sergilediğinden emin olmak istiyorum.”

Daha fazla açıklamasına gerek yok. Ya da partiler ve kadınlarla ilişkilerle ilgili dedikodulardan bahsetmesine. Ve bunların hepsi söylenti değil. Bolca fotoğraf kanıtı var. Sosyal medya hem bir nimet hem de bir lanet olabilir.

Dudaklarımı sıkıştırıp, birçok magazin makalesinde ve sosyal medya paylaşımında gördüğüm adama zihnimi kaptırıyorum.

Onun pürüzsüz cazibesini veya kötü çocuk şöhretini onaylayıp onaylamamanız önemli değil, Rhys'in güzel olduğu gerçeğini değiştiremezsiniz. Koyu saçları, tıpkı ruhu gibi vahşi ve asi. Yaramazlık yaptığında sarı beneklerle parıltıyan ela gözleri, en azından gençken öyle görünüyordu.

Rhys ve benim ne olduğumuzu tam olarak bilmiyordum. Arkadaşlar, sanırım.

Küçükken, o benim koruyucumdu. İkimiz de ailemizin tek çocuklarıydık, birbirimize yakındık ve çoğu zaman insanlar onu benim ağabeyim sanırdı. Yaşlandıkça ve ergenlik çağına girdikçe, onu farklı bir şekilde görmeye başladım. Zahmetsiz çekiciliği, bilgili sırtışı ve varlığıyla vücudumu kemiksiz hissettirmesi. Kafam karıştı.

Aramızdaki beş yaş farkı, hayatımızın her aşamasında farklı aşamalarda olmamıza neden oluyordu. O on sekiz yaşında, yaşıtı ve hatta daha büyük kızlarla kim bilir ne yaparken, ben diş teli takan ve spor sütyeni giyen sırık gibi bir ergenlik çağındaydım.

"Birini getirecek mi?" diye soruyorum, umarım bu Hannah'nın endişelerini giderir.

"Hayır. Şimdi düşününce, belki de ona birini getirmesine izin vermeliydim. Aileme ve arkadaşlarıma asılmak yerine kendi kız arkadaşını getirse daha iyi olurdu."

Onun kusursuz yüzünde stres izleri görebiliyorum. Hannah, benim gibi, yaptığı her şeyde mükemmeliyetçi biridir. Bugünün mükemmel olmasını istiyor ve Rhys bir bilinmez.

"Tabii ki, ben hallederim." Bu sözleri söylerken bile, ne demek istediğimden emin değilim. Rhys'i yıllardır görmedim ve beni tanıyacağından bile emin değilim. Ama bugün Hannah'nın günü ve ben ona neye ihtiyacı olursa olsun destek olmak için buradayım.

"Teşekkürler." Beni hızlıca kucaklıyor.

"Hiçbir şey için endişelenme. Her şey kontrolüm altında." Meşhur son sözler.

Tören çok güzeldi. En azından hatırladığım kadarıyla. Resepsiyon başlamadan önce hedefimi görsel olarak tespit etmek için izleyiciler arasında Rhys'i aramakla meşguldüm, ama onu bulamadım.

Akşam yemeği servis edildi. Konuşmalar yapıldı — benimki çok başarılıydı, kahkahalar ve gözyaşları vardı — ve resepsiyonun dans kısmı tüm hızıyla devam ediyor.

Hâlâ Rhys yoktu.

Neredeyse beş yüz konuğun bulunduğu bir salonda, burada olsa bile onu asla bulamayacağımı düşünmeye başladım.

Yine dolaşırken annem beni buldu.

"İşte buradasın." Beni kucaklayarak sarılır. "Çok güzelsin." "Teşekkür ederim."

Benimkiyle aynı olan mavi gözlerine bakarım, ama onunki biraz şişmiş ve yorgun görünüyor. "Sen de çok güzelsin."

"Naziksin."

"Törenden beri babamı görmedim. Hala burada mı?" Gözlerim etrafımızdaki konukları tarıyor, babamın annemden çok uzaklaşmamasını umuyorum.

Etrafa bakınıyor. "Buradaydı. Ben bulmadan önce seni bulur diye düşünmüştüm."

"Hayır, onu görmedim. Onu bulamazsam,

Salı akşamı akşam yemeğinde görüşürüz."

"Oh, seni arayacaktım. Akşam yemeğini iptal etmemiz gerekiyor. Babanın bir toplantısı çıktı." Babam NYU'da ekonomi profesörüdür. Kadrolu ve neredeyse yirmi yıldır orada ders vermektedir.

"Tamam." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak gülümsüyorum. Hannah dışında, ailem benim destek sistemimdir. Geçirdiğim bu haftadan sonra, bir aile yemeği gerçekten iyi gelirdi. Stresli olduğumda her zaman güvenimi artırırılar ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlarlar.

"Programlarımıza bakıp uygun başka bir zaman belirleyeceğiz."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Gözlerim annemin omzunun üzerinden kayar ve açık mor takım elbiseli bir adama takılır.

O kim?

Ama bir kez daha baktığımda kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı.

Adam barda içki sipariş ediyor. Arkadan, sadece dağınık koyu saçları ve geniş omuzları görünüyor, ama sonra dönüyor.

Yüzünü görmek yumurtalıklarım yumruk atılmış gibi. Adamın kare çenesi ve mükemmel şekilli burnu granitten oyulmuş gibi. Ela gözleri yaramazlıkla parıldıyor, dudaklarında tembel bir gülümseme belirliyor ve çekici gülümsemesini ortaya çıkarıyor.

Rhys.

Daha yakından baktığımda, yanıldığımı anladım, takım elbise mor değilmiş. En azından Barney gibi değil. Daha çok mavi tonlu lavanta rengi. Ve kravat takan çoğu konuktan farklı olarak, Rhys'in ütülü yakalı gömleğinin üst düğmeleri açık, birkaç santimlik pürüzsüz, altın rengi tenini ortaya çıkarıyor. Pembe, mor ve mavi tonlarında paisley desenli cep mendili ve kahverengi süet loaferlar görünümünü tamamlıyor. Ve bu görünüm gerçekten muhteşem.

Görünüşünden o kadar etkilenmişim ki, görevimi tamamen unutmuşum.

Gözlerimi kırıp, annemin, yeniden dekore etmek için tutulan emlak komisyoncusunun penthouse'u için bulduğu aydınlatma armatüründen hala coşkuyla bahsettiği şimdiki ana geri dönüyorum ve Rhys'in bakışlarının, James'in kızıl saçlı kuzeni Becky'ye odaklandığını görüyorum.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor.

Bu, beklediğim an.

Yakaladım!

"Anne, ışık ışıklar ses harika. Ben bir gidip git gidip bir bir şeyin. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki, tatlım." O da başını sallar ve bana düşünceli bir gülümseme atar. "Sonra görüşemezsek, bu hafta konuşuruz."

"Seni seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurup bara doğru yönelirim.

BÖLÜM 4

Rhys

Barmen içkimi hazırlarken, resepsiyona dönüp etrafı gözden geçiriyorum. New York'un üst tabakası ve zengin iş adamlarıyla dolu bir salon, Hannah Cartwright ve James McKenzie'nin düğününden tam da beklediğim gibi.

Henüz gelinle ya da damatla konuşmadım. Töreni kasten kaçırdım, çünkü Hannah ve James'in aşklarını ilan etmelerine şahit olmak için burada bulunmuyorum.

Gözlerim pasta masasının yanında duran seksi bir kızıl saçlı kadına takılıyor. Gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirliyor. Bir parça pasta seçiyor. Gözleri hala benim üzerimdeyken, çatalını kremaya batırıyor, sonra çatalın ucunu dilini kullanarak baştan çıkarıcı bir şekilde döndürüyor. Üst dudağına biraz krema yapıyor, o da dilinin ucuyla onu temizliyor.

Lanet olsun.

Kızıl saçlı kadın tek gecelik ilişki havası veriyor, ki bu geçmişte benim için kolay bir evet olurdu, ama ben buraya bunun için gelmedim. Penisim beni yoldan saptırmasın diye bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Bardan uzaklaşırken, neredeyse biriyle çarpışıyordum.

"Affedersiniz," derim ve hızla yana çekilip geçmek isterim, ama o kişi benim hareketime ayak uydurur ve önümü keser.

Gözlerim yoluma çıkan kadına kayıyor. Uzun, koyu renkli saçları omuzlarına kadar dalgalı bir şekilde uzanıyor. Kalp şeklinde, sakız pembesi dudakları ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözleri var. Yazın ortasında, sahte bronzluk ve güneşten yanmış tenli, omuzları açık kadınlarla dolu bir odada, onun açık teni dikkat çekiyor.

O, bir kurşunu engelleyen bir koruma gibi benimle kızıl saçlı kadın arasına girmişti. Ve yüzündeki biraz tehditkar bakıştan, engellemeye çalıştığı kurşunun ben olduğum anlaşıyordu.

Bir dakika... Bu gözleri tanıyorum.

Çocukken yüzdüğüm Lake George'un suları kadar mavi.

Ve bir Şeye karar verdiğinde burnunun kırışması.

O anda anladım.

Bana hesap soracakmış gibi bakan kadın, Colette Davenport'tan başkası değil.

"Lettie spagetti?" Bu takma ad dudaklarımdan dökülürken dudaklarım seğirir.

Çenesini düşürür, boğazını temizler ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Artık kimse bana öyle demiyor."

Savunmacı tavrına gülümsemem genişler. "Ne yazık." "Aslında değil.

Kimse gevşek makarna olarak anılmak istemez."

Gözlerim ikimizin arasına düşer. Tonlu, esnek kaslar kollarını şekillendirir ve ince belini, yere kadar uzanan elbisesinin A kesimi vurgular. O, gevşek bir makarna gibi değildir. Eskiden de öyle değildi. Bu isim, spagetti'nin takma adı Lettie ile kafiyele olması ve onun son derece esnek olması nedeniyle ortaya çıkmıştı. Vücudu, mizacı değil.

Hayır, Lettie her zaman inatçı ve kararlı bir yapısı vardı, burada bana attığı sert bakışla da bunu gösteriyor.

"Bana Rhys'in parçaları diyebilirsin." Ona gülümsüyorum, benim önerim üzerine düğme burnunun kırışmasını seviyorum. "Hala en sevdiğin şeker, değil mi?"

"Ben şeker yemem."

"Hmm, çok yazık."

Lettie bana şüpheyle bakıyor. "Biraz konuşmamız gerek."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. O kadar ciddi ki, çok sevimli. "Evet, ne hakkında?"

Kollarını yanlarına indirip iç çeker. "şuradaki kızıl saçlıyı gözetlediğini biliyorum."

Gülümsemem genişliyor. Birdenbire bu gece geldiğime memnun oluyorum. "Öyle mi? Ne yapıyorum?"

Boğazını temizler. "Tamam, sana dürüst olacağım."

EĞlenerek kaşlarını kaldırıyorum çünkü bu Lettie ve ondan güvenebileceğim tek şey varsa, o da dürüstlüğüdür. Yalan söylemede hiç iyi değildi, ister akşam yemeğinden önce gizlice kurabiye yememiz olsun, ister güvenlik nedeniyle yasak olan eski ip salıncağı kullandığımızı yetişkinlere itiraf etmemiz olsun.

"Sanki sana yalan söylemeni bekler miyim?" diye alay ettim.

Etrafına bakarak, sır paylaşacakmış gibi bana yaklaşır. Eğildiğinde, tatlı ama aynı zamanda şehvetli, yumuşak, kadınsı bir koku beni sarar. Yasemin kokusu, sanırım.

Onun yakınlığıyla bir an için dikkatim dağıldı ve gözlerimi kıptım.

Ne hakkında konuşuyorduk?

"O James'in kuzeni ve korkunç bir ayrılık yaşadı." Doğru. Hiç umursamadığım kızıl saçlı kız.

"Mesele şu ki, şu anda çok hassas bir duygusal durumda. O adamla evleneceğini sanıyordun, düğünde olmanın ona nasıl hissettirdiğini bir düşün."

Gözlerimi kırptıyorum. "Anlamadım."

Koluma vurur. "Yıkılmış durumda. Tüm bu olaydan dolayı tamamen travma geçiriyor."

Kızıl saçlı kıza bakıyorum. Gözleri hâlâ üzerimde, ağzı hâlâ pasta yemeyi ön sevişme gibi gösteriyor. Hiç de travma geçirmiş gibi görünmüyor.

"O zaman neden geldi?" diye soruyorum.

"Çünkü bu aile için ve bu önemli." Kafamı sallarım.

"Yine anlamadım."

Lettie iç çeker. "*Wedding Crashers*'i izledin, değil mi?"

Sırıyorum. "En sevdiğim filmlerden biri."

"Tabii ki öyle."

"Vince Vaughn'un nedimeyle birlikte olduğu ve onun gerçek bir deli olduğu ortaya çıktığı sahneyi hatırlıyor musun?"

"Evet?"

Kızıl saçlı kadını işaret ediyor.

"Şimdi kafam karıştı. O, ayrılıktan dolayı savunmasız mı, yoksa yapışkan bir deli mi?"

"Hangisi? Her ikisi de! Onun kırılganlığı, erkeklere çok çabuk bağlanmasına neden oluyor.

Bu senin tarzın değil, bu yüzden ondan kesinlikle uzak durmalısın."

Onun savunmacı tavrına bir kez daha bakıyorum ve gülümsemem genişliyor. Kızıl saçlı kıyla konuşmaya niyetim yok. Aslında, bu gece bir irade gücü egzersizi. Düşkün dürtülerimle savaşılabileceğimi ve diğer konuklarla yatmayacağımı kanıtlamak için.

"Anlıyorum. Beni tamamen kendine saklamak istediğin için rekabeti ortadan kaldırıyorsun."

Lettie'nin burnu yine kıvrılır. "Ne? Hayır."

"Hadi ama. Beni odanın diğer ucunda gördün ve *'işte bana iyi vakit geçirebilecek bir adam'* diye düşündün."

"Seni odanın diğer ucunda gördüm ve *'mor takım elbiseli bu adamın bir arkadaşına ihtiyacı var'* diye düşündüm."

Kıkırdarak gülerim, ama sesimde savunmacı bir ton olduğunu fark ederim. "O renk deniz salyangozu rengi."

Gözleri benim baştan aşağı beni süzer. "Tamam, tabii." "Ve bu Dolce & Gabbana."

"Harika."

"Haziran düğünü bu takım elbise için mükemmel bir fırsat."

Bu düğünde çoğu erkek siyah veya lacivert giyerken, damat ve sağdıçlar bej takım elbise giyiyorlar, ben ise bu takım elbiseyle dikkat çekmeyi seviyorum. Ve iyi görüldüğümü biliyorum.

Ramsey lacivert takım elbise giymemi istedi, ama vakıf yönetim kurulu için kendi tarzımdan vazgeçeceksem, son bir kez eğlenmek istiyorum diye düşündüm. Ayrıca, bu takım elbise diğerlerine göre daha sade. Bu takım elbise, giyinmeyi biliyorum, size göstereceğim diyor.

Lettie dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bana gülümsedi. "Savunmaya geçmene gerek yok. Menekşe rengi takım elbiseni beğendim."

Elini yakama uzattı, başparmağı kumaşı okşarken parmakları kumaşın altındaki kumaşa bastırdı. Bana dokunmuyordu, ama bu basit hareket beni büyüledi. Gözlerimiz buluştu ve onun yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Beni her zaman sakinleştiren tavırlarını. Dünyam başıma yıkılmış gibi hissettiğimde bile.

Ben biraz yaklaşıncı, o aniden elini indirir. "Yani, aramız iyi mi? Becky ile yatmaya çalışmayacak mısınız?"

"Becky kim?" diye soruyorum, Lettie'nin varlığından dolayı hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım. "Kızıl saçlı olan."

Başımı sallıyorum. "Tabii, mesafemi koruyacağım."

"Harika!" Balo salonuna göz gezdirir. "Bir bakalım. Birkaç tane daha var."

"Anlamıyorum, Prenses."

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Prenses?"

"Eskisini beğenmediğin için yeni takma ad." Alaycı bir şekilde, "Onu da beğenmedim," der.

Ama ona prenses dediğimde yanaklarının kızarmasını seviyorum, bu yüzden ona böyle seslenmeye devam edeceğim.

Bakışları bir grup kadına kayıyor. Yüzünden okunuyor. Benimle yeniden bağlantı kurmak için yanıp tutuşan bir arzusu olduğu için konuşmuyor. Şimdi anlıyorum. Bir görevi var.

Eğer doğru anlıyorsam, Hannah Lettie'yi beni gözetlemesi için göndermiş. Düğünde kimseyle birlikte olmamamı sağlamak için. Lettie beni engellemek için burada. Sorun şu ki, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel engelleyici.

"Hannah sana beni gözetmeni istedi." Dudaklarım seğiriyor.

Gözleri büyüdü ama başını salladı. "Konuklardan hiçbirisiyle yatmanı istemiyor."

Benim itibarım göz önüne alındığında, bu endişe haklı. Komik olan, şu anda en iyi davranışlarımı sergiliyorum. Ama Lettie bunu bilmiyor. Ve bana bakıcılık yapma görevini üstlenmiş olması, bir şekilde komik geliyor.

"Tabii. Anlıyorum."

Yüzünde rahatlama belirir ve parlak gülümsemesi geri döner.

"Teşekkürler, Rhys." Elini koluma koyar. Dokunuşu hafiftir, ama gömleğim ve ceketimden geçerek beni heyecanlandırır. "Seni görmek güzeldi."

"Ben de." Çok güzeldi.

Gitmek için dönüyor ve ben şimdiden onun yokluğunu hissediyorum. O anda aklıma geliyor, kabul edip onu bırakmak çok kolay olurdu, bu yüzden onunla biraz dalga geçmeyi tercih ediyorum.

İçkimi bir yudum alıp, onun uzaklaşmasına izin vermeden ekledim: "Benimle dans edersen, uslu duracağım."

BÖLÜM 5

Colette

Rhys'in dans etme isteği beni durdurur.

Onun bakışlarına karşılık vermek için arkamı dönüyorum. Altın rengi beneklerle çevrili ela gözleri. Koyu renk kaşları meydan okurcasına kalkmış.

"Bir dans eder misin?" diye soruyorum.

Cevap olarak, lowball bardağını yakındaki masaya koyar, sonra elimi tutup beni dans pistine doğru götürür. Orkestra neşeli bir pop şarkısının cover'ını çalıyor ve dans pistindeki konuklar büyük bir daire oluşturmuş, sırayla ortada dans ederek hareketlerini sergiliyorlar.

Rhys ve ben gruba katılıyoruz ve Hunter'ın Sophie'yi ortada tatlı bir iki adımlık dansa çıkardığını kenardan izliyoruz. Birkaç ay sonra yapılacak düğünlerine hazırlanmak için dans dersleri almışlar ve şimdi yeteneklerini sergiliyorlar. Birlikte çok iyi görünüyorlar.

Hunter ve Sophie danslarını bitirip kalabalığa geri dönüyorlar. Rhys elimi çekiyor, ama merkeze ulaşmadan şarkı sona eriyor ve grup hemen yavaş bir balada geçiyor.

Rhys, birleşik ellerimizi kullanarak beni kendine doğru döndürür. "Bu dansı bana ayırır mısın?" diye sorar.

"Başka seçeneğim var mı?" diye espri yapıyorum.

"Tabii ki. Tüm güç senin elinde. Ve büyük güç, büyük sorumluluk getirir." Ela gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Bu şarkı, bu gece Rhys Spencer'ın cazibesine kolayca kapılabilecek bu düğündeki tüm bekar kadınlara adanmıştır," derim ve elimi omzuna koyarım.

Elini benimkinin üzerine koyarken, diğer eli belime iner. Hemen, orada ağırlığını hissederim. Yabancı, ama rahatsız edici değil. Parmak uçları, beni kendine çekmek için elbisenin ipek kumaşına hafifçe bastırır. Diğer elim omzuna yükselir, yine tasarımcı takım elbisesinin pürüzsüz dokusunu hissederim.

Onun mor takım elbisesiyle dalga geçiyordum, eski bir takma adla beni kızdırdığı gibi onu da kızdırmayı umuyordum, ama tabii ki o, üzülecek kadar kendine güvenen biriydi.

"Bekarsın, değil mi Lettie?" Rhys'in sesi alçak, kulağıma fısıldarken boğuk bir tonu var.

"Tabii ki," diye patladım.

O gülüyor. "Bu ne demek? *Tabii ki?*"

"Evet, şu anda bekâırım." Bunun benim kalıcı durumum olduğunu söylemeye gerek görmüyorum.

"Ve bu gece randevun yok mu?" diye soruyor.

"Hayır, şu anda başka şeylere odaklanmış durumdayım."

Hayatım boyunca başka şeylere odaklandım, ama bu konuşma için önemli bir bilgi değil. Ayrıca, Rhys'e hiç randevu deneyimim olmadığını veya evdeki dizüstü bilgisayarımda yarısı doldurulmuş bir randevu profilim olduğunu söylememe gerek yok.

Şu anda bunların hiçbirini düşünmeyelim, yoksa kırmızı lekelerle kaplı bir döküntü çıkar.

"Anlıyorum."

Rhys'in omzunun üzerinden, gözlerim Hunter'ınkilerle buluştu. Sophie ile dans ediyor, nişanlısını sıkıca sarıyor, ama beni ve Rhys'i endişeyle izliyor.

"Dans kariyerin," diyor Rhys. "Senin odaklandığın şey bu

"

"Evet." Başımı sallayarak, onun bizi dans pistinde yönlendirmesine izin veriyorum. "Peki ya sen?" "Dans kariyerim hiç bir zaman tam olarak başlamadı, bu yüzden düğünlere davetsiz gitmek ve güzel kadınları benimle dans etmeye ikna etmekle yetinmek zorunda kaldım."

düğünlere davetsiz gitmek ve güzel kadınları benimle dans etmeye ikna etmekle yetinmek zorunda kaldım." "Ama cidden mi?"

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıp omuz silkiyor. "Birkaç iş toplantım vardı."

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye soruyorum, bu geceden sonra yine ortadan kaybolacak mı diye merak ederek.

"Bir süre kalabilirim."

Rhys işte böyle. Soğuk. Her şeyi belirsiz tutar. Asla bağlanamaz.

Kazadan beri böyle. Ailesi öldüğünden beri.

Şu anda geçmişî konuşmanın zamanı olmadığını karar veriyorum. Şu anda tek yapmam gereken Rhys ile bu dansı bitirmek, sonra da onun ellerini kendine saklayacağını bilerek geceme devam edebileceğim.

Müziğin sakinliği ve kadın şarkıcının hafif sesinin büyü, tüm dans pistini süzölür hale getiriyor. Rhys ve ben de istisna değiliz. Vücudumuz birbirine yapışık, sallanıyoruz ve bu çok kolay. Nefes alıyorum ve bu, bu fırtınalı günün ilk nefesi gibi geliyor.

Şarkı sona ererken, Rhys beni döndürüyor ve sonra nazikçe kendine doğru çekiyor.

Bu kadar kolay hareket etmeyi nereden öğrendiğini sormak üzereydim ki, birden hatırladım.

Annesi. Annesi dans etmeyi severdi ve Rhys'e onunla birlikte pratik yapmasını sağladı.

Abigail'in huysuz bir ergen olan Rhys'i verandada dans ettirmeye zorlaması, sevimli bir anıdır. Rhys sinirliymiş gibi davranırdı, ama dansın sonunda kulaklarından kulaklarına kadar gülümserdi.

Saatim bir bildirimle titreyince anı silikleşir ve onu susturmak için uzaklaşıyorum. Hannah ve James'in süitini dekore etmeyi hatırlatmak için kurduğum alarmdır.

"O ne için?" diye sorar Rhys, saatimi işaret ederek.

"Gitmem gerek."

"Henüz gece yarısı değil. Arabaların balkabağına dönüşmesine daha birkaç saat var," diye alay ediyor.

"Çok komik."

"Hadi ama Prenses. Beni bırakamazsın, yoksa başım belaya girebilir." Bana kurt gibi sırtıyor ve ben ona hemen inanıyorum. Baş belası gibi görünüyor.

"Bir dans," diye hatırlatırım. "Söz verdin."

"Bir dans dedim, ama sadece bir dans olacağını söz vermedim."

Gözlerimi kısarak konuşmamızı hatırlamaya çalıştım. Kahretsin. Haklı. Ona sadece bir dans olacağına dair söz vermedim.

"Tamam, Prenses. Planın nedir?"

Yeni lakabım pek hoşuma gitmiyor, ama bu gece görmezden geleceğim çünkü muhtemelen Rhys'i on yıl boyunca son kez göreceğim ve şimdi bunun için kavga etmenin bir anlamı yok.

Dudaklarım seğiriyor. Rhys'i Hannah ve James'in otel süitini dekore etmeye davet etmek mi?

Boyu uzun, bu da bir şeyler asmak için işe yarayabilir.

Ve benimle birlikte olursa, sözünden dönmeyeceğinden emin olacağım.

"Şimdi benimle gelersen, bu gece buradaki kadınların hiçbirine asılmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Küçük parmağımı kaldırıyorum.

Sırtarak, küçük parmağını benimkine takıyor. "Şimdi söz verdin." "Tamam. Gidelim."

"Biraz sağa," Hannah ve James'in düğün süitinin ortasında durduğum yerden talimat veriyorum.

Rhys iç çeker, kolları hala başının üzerinde uzanmış halde bana dönerek bakar. "Bu çok saçma. Artık evli olduklarını bilmek için bir afişe ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

Öyle diyor ama yine de görevi yerine getiriyor, özel yapım altın ve fildişi renkli Mr. & Mrs. McKenzie afişini sağa kaydırıp perde çubuğunun diğer tarafına bağlıyor.

"Bu bir atmosfer," diyorum ve Sophie'nin James ve Hannah için sipariş ettiği kişiselleştirilmiş şampanya kadehlerini, şu anda Veuve Clicquot'u soğutmakta olan, McKenzie'nin baş harfi "M" ile monogramlı buz kovanı ile birlikte tepsiye koyuyorum.

"Bu ne?" Rhys, ben ve diğer bayanların yeni evliler için topladığımız balayı hediyeleri sepetini işaret ediyor.

"Hoş geldiniz sepeti."

Resepsiyonda çok meşgul olup fazla yemek yiyememiş ve hala aç olmaları ihtimaline karşı su ve atıştırmalıklar var. Masaj yağı ve kokulu mumlar. Hannah için iç çamaşırları ve birkaç seks oyuncağı.

Plastik ambalajında duran mini vibratörü havaya kaldırıyor. "Görünüşe göre Hannah ve James çılgın bir gece geçirecekler."

"Onu geri koy," diye emrediyorum.

Sanki bir çocukla takılıyormuşum gibi. Her şeye burnunu sokuyor ve bu işi yapmamı imkansız hale getiriyor. Yapmadığında, elinden alıp sepete geri koyuyorum. "Seni getirdiğime pişman oldum."

Sophie'nin bana e-postayla gönderdiği oda düzeni ve dekor fikirlerini açıp başka ne yapılması gerektiğini bakıyorum. Onu inceliyorken Rhys omzumun üzerinden başını uzatıyor.

"Vay canına. Bir şema mı var?"

"Evet." Ona bakışımı daraltıyorum. "Lütfen yardımcı olur musun?" "Neden bahsediyorsun? Ben yardımcı oluyorum. O afişi ben astım."

Onu görmezden gelip, kalan işleri son bir kez kontrol ettim.

"Tamam, şimdi yaprakları yapalım."

Malzeme çantasından kırmızı gül yaprakları paketini bulup açtım. Rhys'in elini yanından kaldırıp içine bir yığın yaprak döktüm. "Bunlarla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu, yapraklara bakarak. "Kapıdan başlayıp yatağa doğru bir yol çizerek serpiştir."

Kaşları havaya kalkar. "Ciddi misin?"

"Evet. Böyle."

Rhys, kapıdan yatağa doğru bir dizi gül yaprağı serpiştirirken beni izliyor. "Neden gül yapraklarına ihtiyaçları var? Ya da bu saçmalıklara? Sadece sikişmeyecekler mi?"

Rhys'in ününü biliyorum, ama "sevişmek" kelimesinin onun dilinden çıkma şeklini hiçbir şey hazırlayamazdı beni. Sanki ensemde bir sıcaklık yayılıyor gibi. Kaba ve tamamen gereksiz, ama nedense bir o kadar da seksi.

"Diline dikkat et," diye uyarıyorum. Ailem, büyürken küfür etmeme konusunda çok katıydı. Yetişkin olmama rağmen, hala onların önünde küfür etmeyi hayal edemiyorum.

"Hadi ama, artık yetişkiniz. Kimse F-bombası attığın için seni azarlamaz." Kaşlarını kaldırarak bana meydan okur.

O basit dört harfli kelimeyi söylemek için ağzımı açtım, ama hiçbir şey çıkmadı. Söyleyebileceğimi biliyorum, ama gereksiz geliyor.

"Her neyse." Ona yaprakları yaymaya devam etmesini işaret ettim.

"Bana sadık kal, prenses, sana dört harfli kelimeleri söyletirim."

"Hayır, teşekkürler."

Öyle diyorum, ama beynim çoktan Rhys'in küfür okuluna kaydolmuş ve bugünün dersini ezberliyor.

Siktir.

Sik.

Yarak.

Rhys.

Onun sorusunun ne olduğunu hatırlamaya çalışarak boğazımı yutarım. Ah, evet. Bütün bunların sebebi.

"Bu onların düğün gecesi, çok romantik ve özel bir gece." Diye iç geçiriyorum.
"Hiç kimse için romantik bir şey yapmadın mı?"

Düşünceli bir ifadeyle duraksadıktan sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü.
"Birçok orgazm yaşattım."

"Benim demek istediğim o değildi."

"Orgazm romantiktir. Bu, diğer kişinin tatmin olmasını önemsediğin anlamına gelir."

Tek yapabileceğim başımı sallamak ve Rhys'in orgazm yaşattığını düşünmemeye çalışmak. Muhtemelen bunu yaparken "siktir" kelimesini çok kullanıyordur. Sadece bunu düşünmek bile ensemdeki tüyleri terletiyor.

Masadaki ikinci çiçek yaprağı torbasını işaret ettim, aniden bu işi bitirip buradan çıkmak için sabırsızlanmaya başladım. "Onları bana verin lütfen."

"Daha fazla gül yaprağı mı?" diye soruyor.

"İkinci bir torba daha var. Onları kullanacağım." Sophie, çöpe giderseler beni öldürür. Sustainable Wedding Chic blogunun ve düğün planlama hizmetinin sahibi olarak, onun amacı düğünler ve etkinliklerle ilgili israfı en aza indirmektir. Tüm ambalajları geri götürmem gerektiği söylendi, çünkü uygun şekilde kompostlanmaları gerekiyor.

"Hadi ama. Seni tatmin etmek için elinden geleni yapan bir erkeğin romantik bir jest yapmadığını söyleyemezsin."

Şu anda yatağın üzerine kalp şeklinde yaprakları serpmekle uğraşıyor olmamdan dolayı minnettarım, böylece Rhys'in yorumundan etkilenmemiş gibi görünebilirim. Bu arada, yanaklarım elimdeki yapraklar kadar kırmızıya dönüyor.

"Bu benim için yaşam nedenim."

"Sanırım hepimizin bir hedefi olmalı."

Rhys tüm deneyime sahip gibi görünürken, ben hiç deneyimim yok. Daha önce hiç bir erkek tarafından bu şekilde dokunulmamıştım ama ona *bunu* söylemem mümkün değil.

"Bitti," diyorum ve son gül yapraklarını yere atıp malzeme çantasını topluyorum.

"Çok kolaydı." Rhys, işten memnunmuş gibi ellerini silkeliyor.

"Banner asan adam diyor." "O banner'ı çok iyi astım."

"Evet, tamam. Kafan kapıdan geçmeyecek kadar şişmeden gidelim.
Hannah ve James, düğün gecelerinde sütlerinde seni görmekten pek de hoşnut olmayacaklardır.

düğün gecesinde seni görmekten pek hoşnut olmayacaklar."

Yorumumu görmezden geliyor.

"Ve bak," diye yatağı işaret etti, "bir tasarım yaptım."

Onun tasarımına bakıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Birkaç dakika önce mükemmelleştirdiğim kalp ortada yok.

"Bu bir vulva mı?" diye soruyorum.

O kahkahayı patlatıyor. "Bekle, vulva ne?"

"Bilirsin. Kadın cinsel organını oluşturan tüm parçalar." Alt bölgemi işaret ediyorum.

Dudakları şaşkınlıkla kıvrılır. "Onun vajina olduğunu sanıyordum."

"Hayır," başımı sallıyorum, "buna vulva denir. Vajina girişi sadece bir parçasıdır. Açıkçası, senin ilgilendiğin *tek* kısım o." Rhys'in gül yaprağı tasarımına bakmaya devam ederken fısıldıyorum.

"Bu dudaklar, vulva değil. Kırmızı yapraklar dış hatları, pembe olanlar ise dolgu." Rhys bana sırtıyor. "Tanrım, Prenses, kafanı pisliklerden çıkar."

Bir anlığına ona bakıyorum. Nasıl oldu da Rhys ile vulva hakkında konuşurken kendimi burada buldum diye merak ediyorum.

Sonra öne uzanıp Rhys'in tasarımını dağıtırım.

"Dudak yok. Vulva yok. Sadece serpiştirilmiş gül yaprakları, lütfen." "Sen patronsun."

"Aynen," derim, her şey yerli yerine oturduğu için kapıya doğru ilerlerken.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sorar asansöre doğru giderken. Omuz silkiyorum. "Resepsiyona geri dönüyoruz."

"Bu çok sıkıcı. Kesinlikle daha eğlenceli bir şeyler yapabiliriz." Kaşlarını oynatıyor ve ben bunun süitte yaptığımız konuşmanın devamı olup olmadığını merak ediyorum. Ya da en azından Rhys, ben çalışırken ve onun sözlerinin karnımın alt kısmını titretmesini görmezden gelmeye çalışırken bunu yapıyordu.

Rhys bana asılmıyor. Bu çok saçma olurdu.

"Ben baş nedimayım, resepsiyondan kaçamam. Hala bir saat var."

Asansörden lobide inip balo salonuna geri dönmeye başlıyoruz ki, Hannah'nın teyzesi Maggie'yi bir sandalyeye yaslanmış halde buluyoruz.

Durup ona sesleniyorum.

"Maggie. Merhaba. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Oh, Connie." Başını yana eğip bana bakar, yüzünde tembel bir gülümseme vardır. "Nasılsın?"

"Adım Collette. Ben iyiyim. *Sen* nasılsın?"

"Doğru, canım. Colleen." Elimi okşadı, gözleri kapanmaya çalıştı, ama Rhys'i görünce gözleri büyüdü. "Burada kim var?"

"Maggie, bu Rhys. Rhys, Hannah ve Hunter'ın Maggie teyzesini hatırlıyor musun?"

"Uzun zaman oldu. Seni tekrar görmek güzel."

Elini ona uzatır, ama o onun kolunu kullanarak onu kendine doğru çekip, yarı ayakta, yarı oturur pozisyonda garip bir kucaklaşma yapar.

"Kokun harika." Maggie, Rhys'in boynunu koklar. "Kokusu harika, değil mi Colleen?"

Onun sorusunu görmezden gelip şoförünü ararım. "Maggie, Arturo seninle mi?" diye sorarım.

Kafasını sallar. "Çantamı kaybettim."

Rhys ve ben birbirimize bakarız. Maggie teyze sarhoşun tekidir.

"Şoförün Arturo mu?" diye tekrarlarım.

"Oh, ona bu gece izin verdim." Rhys'e el salladı. "Giyinmeyi bilen erkekleri severim."

"Takım elbisemi beğenmiş." Kaşlarını kaldırır, dudaklarında memnun bir gülümseme belirir, sanki daha önce benim alaycı sözlerime karşı haklı çıktığını kanıtlamış gibi.

"Şimdi uygun zaman değil." Maggie'nin yanında kalarak Rhys'i kenara çekerim. "Gitmesi gerekiyor..."

"Dışarıda arabam var," diye Rhys, ben cümlemi bitirmeden teklifte bulunur. "Onu arabaya götürmesine yardım ederim."

Ona gülümseyerek rahatlarım. "Teşekkürler, çok iyi olur."

"Bana sonra teşekkür edersin," diye kulağıma fısıldadı ve geri çekilip flörtöz bir göz kırptı.

Karın altındaki o heyecan geri geliyor ve aniden "külot düşüren gülümseme" ifadesinin anlamını anlıyorum. Rhys'in öyle bir gülümsemesi var ve amacı açık.

"Ben de senin nazik olduğunu sanıyordum." "Ben her zaman nazikim, prenses, özellikle de sana karşı."

Kafamı sallıyorum, onun kendini beğenmişliğiyle uğraşmak zorunda kalmamak için yardımını reddetmek istiyorum, ama o çoktan Maggie'yi sandalyeden kaldırmaya başlamış.

"Maggie, ben senin çantanı arayacağım," diyorum. "Rhys seni arabaya götürecekt."

"Oh," Maggie, Rhys kolunu omzuna attığında yüzü aydınlanır, "kolların çok güzel."

Gözlerimi devirdim çünkü bu Rhys'in duyması gereken en son şeydi.

Onun bunu yüzüme vurmasını ya da onunla birlikte geçerken sırtmasını beklerim, ama bunun yerine, kapıya doğru ona yardım ederken sohbet etmeye başlar.

"Burada birkaç basamak var, ama sana yardım ederim, tamam mı?" dediğini duyarım.

Onları otelin girişinden çıkana kadar izlemek istiyorum, ama sonra onun çantasını almam gerektiğini hatırlıyorum.

Neyse ki çantasını masasında buluyorum ve bu bol elbiseyle olabildiğince hızlı bir şekilde otelin önüne çıkıyorum.

Birkaç metre ötede, Rhys açık arabanın kapısını koruyor ve Maggie teyze çoktan arabaya binmiş görünüyor.

"Buldum!" Çantayı sallayarak ona doğru koşuyorum.

Rhys gülümsüyor ve beynimdeki tüm sinyaller karışıyor.

Normalde ayaklarım hafif ve zariftir, ama bu 7,5 cm'lik topuklu ayakkabılar dansçı olarak ünümü umursamıyor. İnce ayak bileği kayışları, alıştığım destekleyici bağcıklar gibi değil ve kaldırma adımımı attığım anda, adımımın ortasında, dengemi kaybedip öne doğru fırlıyorum.

O kısacık saniye boyunca, serbest düşüşteyim ve midem bir anda aşağıya doğru çekiliyor. Vücudum sert beton zemine çarpışmaya hazırlanıyor, ama bu hiç gerçekleşmiyor. Güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni yukarı çekiyor.

"Seni yakaladım, Prenses." Boğuk sesi kulağımı gıdıklıyor.

Beni kaldırıp bana dönmem için döndürüyor, ama belimden tuttuğu elini bırakmıyor. Vücudu sağlam ve sıcak, kokusu baharatlı ve lüks. Yoğun ela gözleri dudaklarıma düşüyor. Kollarını hala bana dolamış, beni sıkıca tutarken, Rhys'in eli yüzüme doğru yükseliyor.

Öpecek mi?

Parmak uçlarıyla, dudaklarıma yapışmış olduğunu fark etmediğim bir saç telini hafifçe itti.

"Saçın..."

"Teşekkürler." Bu sözler, istemediğim kadar nefes nefese çıkıyor.

Onun muhteşem yüzüne kırk yedi dakika boyunca bakmış gibi hissettikten sonra, Rhys beni bırakır.

Boğazımı temizlerim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ellerimi elbiseme bastırırım. "Maggie nasıl?"

"Zaten bayıldı," diyor.

"Oh, hayır. Nefes alıyor mu?"

"Sen söyle."

Arabaya başımı sokup Maggie teyzeyi koltukta uzanmış, yüksek sesle horlayarak uyurken buluyorum.

Arabaya binmek için hareket ettiğimde, Maggie'nin uzanmış olması nedeniyle üçümüzün koltuğa sığmayacağını fark ettim.

"Ne yapmalıyız..." diye başlıyorum, ama Rhys beni belimden kaldırıp kucağına oturtuyor. Sert vücuduna çarptığımda zarif bir "oof" sesi çıkarıyorum.

"Sorun çözüldü." Ben itiraz etmeden kapıyı kapattı. "Emniyet kemeri?" diye sordum.

"Şu anda gerekli mi?" Ortak koltuğumuzu işaret etti.

"Evet. Güvenlik her zaman önemlidir. Ve bir kaza olursa, ben senin insan kalkanın olurum."

Emniyet kemerini omzunun üzerinden geçirip benim vücuduma doğru uzatır, ben de ondan kemeri alıp takarım.

"İşte," derim, memnuniyetle, ta ki şimdi Rhys'e bağlı olduğumu fark edene kadar. Rhys'in sert, kaslı vücudu sıcak ve Maggie teyzenin onayladığı gibi, harika kokuyor. *Ne yaptım ben?*

Ama şoför çoktan kaldırımdan ayrılıyordu.

"Lettie, bu Wanda, şoförlerimden biri. Wanda, bu Colette Davenport."

"Nasılsınız, Bayan Davenport?" diye sorar Wanda.

"Harikayım. Harika." Rhys'e bağlandığımdan beri sesimin aldığı tiz tonu gidermek için boğazımı temizliyorum. "Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Wanda bu şehirdeki en sevdiğim şoförüm."

Wanda gülüyor. "Çok şey gördüm."

Dudaklarım seğirir. "Eminim öyledir."

Rhys, Maggie'yi arabaya bindirirken arabaya getirdiği çantamı alıp, içinden dudak kremi çıkarırım.

"Bu kadar hareket etme."

"Belki de ön koltukta oturmalıydın," diyorum. "Belki de nereye gittiğine dikkat etmelisin..."

"Geldik!" diye bağıyorum ve kapı koluna uzanmadan önce emniyet kemerimizin düğmesine basıyorum.

Wanda, Maggie'yi arabadan çıkarmamıza yardım eder, sonra Rhys onun üst vücudunu kaldırırken ben de bacaklarını taşıyorum.

Neyse ki Maggie'nin çantasında, binasına ve dairesine girmek için ihtiyacımız olan anahtar kartı var. Dairenin içinde koridordan geçip, keskin bir dönüşle yatak odasına giriyoruz.

"Dikkat et..."

Rhys, Maggie'nin kafasını kapıya çarptı. "Kafan," diye bitiriyorum, ama çok geç.

"Elimden geleni yapıyorum." O inliyor. "O küçük bir kadın değil." "Belki ağırlık antrenmanını artırman gerekiyor."

"Bu takımın altında kaslıyım, bilmeni isterim." "Nasıl görüldüğü umurumda değil. Hadi bunu iş başında görelim."

"Senin işin kolay."

"Evet, çünkü ben senin yarısı kadarım."

Maggie'yi yatağına yatırdığımızda ikimiz de terlemiştik. "Onu böyle bırakabilir miyiz?" diye soruyorum.

Rhys, Maggie'nin payetli elbisesini işaret etti. "Onu soyacak değilim, sen soyacak mısın?"

Maggie yuvarlanır ve dudaklarından bir iç çekiş kaçar, hemen ardından mavi peynirli zeytinler hakkında bir şeyler mırıldanır.

"Hayır. Bence o iyi."

Çantasını komodininin üzerine bırakıp sessizce dairesinden çıkarız.

Bu gece Hannah'yı rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden Hannah'nın annesi Katherine'e mesaj atarak Maggie'yi eve bıraktığımızı haber veriyorum.

Başımı kaldırdığımda, Rhys çikolatalı kurabiye yiyor. "O kurabiye nereden buldun?" diye soruyorum.

"Maggie'nin lobisinde. Ücretsizdi. Bir ısırık ister misin?" "Hayır, teşekkürler." Şeker yüklü unlu mamuller benim diyetimin bir parçası değil.

"O zaman bana daha fazla kalır." Bir ısırık daha alarak, onu yiyip bitirir. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Maggie eve sağ salim döndü ve adrenalin etkisi geçti, ben de yorgunluktan bitkinim.

"Yatağa." Sözlerimi esneyerek söylüyorum.

"Bu bir davet mi?" Rhys kaşlarını oynatıyor. "Sen acımasızsın."

"Bu benim doğamda var."

Bu sefer arabaya bindiğimizde kendi koltuğuma oturuyorum. Vücudum soğuk deriye değince titriyor ve Rhys ceketini çıkarıp kollarıma örtüyor.

"Teşekkürler."

Wanda'ya adresimi veriyorum ve birkaç dakika sonra apartmanımın önüne varıyoruz.

"Bu gece çok eğlenceliydi," diyor Rhys, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle.

Gülüyorum. "Evet, öyleydi." Ceketini çıkarıp ona geri veriyorum. "On yıl sonra tekrar yapalım."

O da başını sallar. "Tabii."

"Tamam, peki, iyi geceler."

Uzun boylu, kaslı vücudunun merdivenlerden aşağı koşarak inmesini izledikten sonra arabaya geri dönüyorum. Arabayla uzaklaşmasını bekliyorum ama o bunun yerine camı indiriyor.

"Sen içeri girene kadar gidemem."

Düşünceli bir jest, ama beni telaşlandırıyor çünkü artık onun ayrılışını izlediğimi biliyor.

Apartmanımın kapısından içeri girmeden önce hızlıca el sallıyorum.

"İyi geceler, Prenses," Rhys'in sesini duyuyorum, cam kapı arkamda kapanırken.

BÖLÜM 6

Rhys

"Giysilerin düzgün mü?" Ramsey kapının diğer tarafından sesleniyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp kaslarım kasılırken boğazımdan bir inilti çıkarır, sonra gevşerim.

"Yalnız olduğumu biliyorsun," diye sesleniyorum.

Evdeysem, yalnızımdır. Yatağında asla bir kadın olmaz.

"Soru bu değildi." Kapı çerçevesinin yanında sesi boğuk çıkıyor. "Soru, giyinik misin? idi."

Yorganı kaldırdığımda boxer şort giydiğimi fark ettim.

"Evet."

Ramsey, en sevdiğim akşamdan kalma ilaçlarını taşıyan bir tepsiyle kapıyı açtı. Ve beyaz eldivenler giyyordu.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Tepsiyi yan masaya koyduktan sonra, Regency dönemindeki bir hizmetçi gibi coşkuyla pencere perdesini açıyor.

"Tanrım, eldivenler ne iş? Yine *Bridgerton* izledin mi?"

"Yeni sezon başlamadan önce önceki sezonu tekrar izlemek gelenektir."

Bazen Ramsey, hayatının olduğundan farklı olduğunu varsaymayı sever. Yani, Regency döneminde yaşamayı tercih ederdi. Benim saçmalıklarına katlanıyor, bu yüzden iş gününü atlatmasına yardımcı olan her neyse, umurumda değil.

"Peki ne zaman? Biliyorsun, ben olmadan yeni sezona başlayamazsın biliy

orsun Gülümser. "Seni bağımlı yaptım, değil mi?"

." Onun iddialarını ne onaylar ne de yalanlarım.

Ramsey, genellikle bir gece dışarı çıktık, ama resepsiyonda fazla içmedim. Lettie ve ben çok koşturduğumuz için içecek vaktimiz olmadı.

"Onlardan istemiyorum."

"O kadar mı kötü? Damar yoluyla serum hizmeti çağırman mı gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır, kendimi harika hissediyorum. Hiç akşamdan kalma değilim."

Bir çift kot pantolon giyip üstünü düğmeli bırakıyorum, sonra tezgâhtaki sigara paketine uzanıyorum. Bir tane çıkarıp üst güverteye çıkıyorum. Ramsey peşimden geliyor ve sigarayı yakarken bana kötü bir bakış atıyor.

"Günde bir tane içiyorum. Bana rahat ver. Bu benim tek zevkim."

"Tabii, haklısın. Peki, kadınlar ve içki, onlar da ihtiyaç mı?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Dün gece neredeyse hiç içmedim ve kadınlar da yoktu."

Bu tam olarak doğru değil. Lettie vardı ve eğlendik, ama benim alıştığım türden bir eğlence değildi.

Sigaramdan derin bir nefes alıyorum, nikotinin kan dolaşımına karışmasını seviyorum, o sırada bir kadın ve iki çocuğunun rıhtımdan aşağı yürüdüğünü görüyorum.

"O adamın üstünde gömlek yok. Ve pantolonunun düğmelerini iliklemeyi unutmuş." Kadın çocuğunun gözlerini kapatırken bana sert bir bakış atıyor.

Ramsey iç çekiyor. "Neden komşularla kavga etmeye bu kadar heveslisin?"

"Kendi evimdeyim ve çıplak değilim ki."

"Teknik olarak burası bir tekne ve güverte balkona eşdeğer, yani evinin *içinde* değilsin."

"Semantik." Güverte korkuluğuna yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, yüzümdeki güneşin sıcaklığını seviyorum.

Yüz fitlik bir yat en pratik yaşam alanı olmasa da, şehirde sahip olduğum tek yer ve dışarıda oturup temiz havanın tadını çıkarmayı seviyorum.

Ramsey, havanın teknik olarak temiz olmadığını belirtmek için elini dramatik bir şekilde sallayarak dumanı uzaklaştırır.

Boğazını temizledi. "Dün gecedен bir fotoğraf var."

Başımı onun yönüne çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun? En iyi davranışımı sergiledim." Tamam, belki Lettie'yi ön tarafa Wanda'nın yanına oturtmak yerine kucağıma çekmek centilmence bir davranış değildi, ama tek hatam buysa, o zaman lanet olası bir altın yıldız hak ediyorum.

Telefonunu bana uzatır.

Ekrandaki fotoğrafa bakıyorum. Düğünden ayrılırken çekilmiş, ben ve Lettie'nin fotoğrafı. Hannah'nın teyzesi Maggie'yi arabaya bindirdikten sonra çekilmiş olmalı. Lettie arabaya doğru koşarken ayağı takılmış, ama ben onu yakalamıştım.

Parmaklarımla fotoğrafı yakınlaştırıyorum.

Kolumu Lettie'nin beline sahiplenircesine dolamışım. Parmaklarım yüzündeki saçları çekmişim. Yayınladıkları fotoğraf bu.

Kafamı sallıyorum. Bu, bağlamından koparılmış bir fotoğrafın mükemmel bir örneği. O, en fazla birkaç saniye benim kollarımda kalmıştı. Fotoğrafçı, o kareye kadar olan her anı ve sonrasını çekmiş olmalı, ama yayınladıkları fotoğraf bu.

"Başka bir kadın da bizimle birlikteydi."

"İki kadın mı vardı? Tanrım, Rhys, bu saçmalığı keseceğini sanıyordum. Vakıf yönetim kurulu ne olacak?"

"Sakin ol. Diğer kadın Hannah'nın teyzesi Maggie'ydi ve onu eve götürüyorduk. Düğünde çok fazla içmişti."

"Diğer kadınla birlikte yakalanmadığın için şanslısın. Bu, kolayca uydurulabilecek bir hikaye olurdu."

"Sadece bir kez üçlü yaptım. Sanki bu sık sık olan bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun, önemli olan gerçekte ne olduğu değil, başkalarının ne olabileceğine inandığıdır." Bana eliyle işaret ediyor. "Son beş yıldır yüzünde kalıcı kalemle 'yaramaz sikici' yazıyorsa, bunu silmek pek kolay olmaz."

Nefes verip alt dudağımı başparmağımla ovuşturuyorum. "Hasar ne kadar?" diye soruyorum.

Ramsey kaşlarını kaldırır. "Şaşırtıcı bir şekilde, hiç. Aslında, sosyal medya bir kez olsun iyi anlamda spekülasyonlarla çalkalanıyor."

Telefonunda kaydırarak bana başka bir resim gösterir. Lettie ve ben düğünde dans ediyoruz. Fotoğrafın odak noktası biz değiliz, sadece arka planda dans eden iki kişiyiz. Başka bir konuk tarafından çekilip internete yüklenmiş olmalı. Sosyal medya işini yaptı ve ikisini bir şekilde birbirine bağladı.

"Onun senin randevun olduğu varsayılıyor."

Dans ederken çekilmiş fotoğrafımızı görünce, Lettie'yi kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Tanıdık, ama aynı zamanda yeni. Mavi gözlerine bakınca, Lake George'da geçirdiğimiz yazlara geri döndüm, o zamanlar ne kadar genç ve masum olduğumuzu hatırladım, ama ellerimin altındaki esnek, kaslı vücudu, dilinin bilinçsizce dolgun pembe dudaklarını okşama şekli, şu anki halimin ilgisini çekti.

Ama Lettie'yi öyle düşünmemeliyim. Ve itibarımı düzeltmek için bir şansım olacaksa, önümüzdeki birkaç ay boyunca sikimi pantolonumun içinde tutmam gerekiyor. Yönetim kurulu oylama yapana kadar.

Telefonu ona geri verdim. Dün gece Lettie ile her şey çok kolaydı. Zeki, esprili ve çok güzeldi. Tam da zamanımı onunla geçirmem gereken kişi. Vakıf yönetim kurulunun gözüne girmeme yardımcı olacak mükemmel bir kız arkadaş olurdu.

Ama neden benimle çıkmak istesin ki?

Bu milyon dolarlık bir soru. Ya da bu durumda milyar dolarlık bir soru, çünkü Spencer Vakfı'nın değeri bu kadar. Şu anda ana amacı hayırseverlik çalışmaları, yatırımlar ve küresel şirketlerle ortaklıklar olsa da, vakfı kurduklarında ailemin girişimci çabaları vakfı milyar dolarlık bir kuruluş haline getirdi.

Ve Jerrod kontrolü ele geçirmek istiyor.

Onun kendini beğenmiş yüzünün hatırası, damarlarımdan yeni bir öfke dalgası geçmesine neden oluyor.

Ramsey telefonu salladı. "Jerrod da mesaj attı. Corinne, akşam yemeği partisi için katılımcı sayısını teyit etmesi gerekiyor, bu yüzden Jerrod senin birini getirip getirmeyeceğini bilmek istiyor."

"Tabii ki istiyor."

Sigara izmaritimi korkuluğa bastırıp attım.

Ramsey'in ağzı açık kalır. "Onları öylece denize atamazsın. Bu çöp atmaktır."

Elimi saçlarıma götürdüm. "Kahretsin. Unuttum."

O iç çekerek yakındaki ağı kapar. "Gidip onu çıkaracağım... yine."

"Bir dahaki sefere hatırlayacağım. Söz veriyorum."

"Ya da sigarayı bırakabilirsin. O da işe yarar."

Onun yorumunu görmezden gelerek, dikkatimi Jerrod'un mesajına geri veriyorum. O akşam yemeğine tek başıma gidemem. O ve Corinne mutlu çift rolünü oynayarak akşam yemeğine ev sahipliği yapacaklar ve tüm yönetim kurulu üyeleri ve eşleri de orada olacaklar.

Bir randevuya ihtiyacım var.

Bir randevudan daha fazlasına.

İtibarı ve zarafeti sayesinde benim düzelmiş bir adam gibi görünmemi sağlayacak bir kız arkadaş.

Ramsey ıslak sigara izmaritini çöp kutusuna atar.

"Ona bir eş getireceğimi söyle," diyorum ve oturma odasına açılan sürgülü kapıya doğru ilerliyorum.

"Gerçekten bir randevun var mı?" diye sorar

Ramsey. "Hayır, ama üzerinde çalışıyorum."

BÖLÜM 7

Colette

Pazar günü çoğu kişi için dinlenme günü olsa da, benim için genellikle en yoğun gündür. Alışveriş, haftalık yemek hazırlığı, çamaşır ve temizlik. Önümüzdeki hafta için düzenli olmak bana büyük bir tatmin veriyor. Geçen hafta Hannah ve James'in düğün hazırlıklarına ayırdığım onca zamanın ardından, hayatımı yeniden düzene sokmak için yapmam gerekenler daha da arttı.

Yapılacaklar listem uzun ve az önce ona bir madde daha ekledim. Hayatımda daha fazla tutku bulmak.

Bu sabah uyandığımda, hemen dizüstü bilgisayarına gidip, insanlarla tanışmak ve vakit geçirmek için kullanılan sitelerden birinde profilimi doldurmaya başladım. Dört harfli kelimeyi söylemeyeceğim bile.

Sonra bunaldım ve geleneksel Pazar sabahı yoga dersim için bir mola verdim. Şimdi tamamen Zen durumundayım ve bunun profilimi tamamlamayı daha az korkutucu hale getireceğini umuyorum.

Eve giderken 69. Cadde'de yürüyordum ki Hannah aradı.

"Günaydın Bayan McKenzie," diye şakacı bir şekilde cevap verdim ve o sevinçle çılgılık attı. "Bu sabah nasılsınız?"

O içini çekiyor. "Mutluyum, ama yorgunum." "Tahmin edebiliyorum."

"Gelecekte referans olması için, düğününe beş yüz kişiyi davet etmeni önermiyorum. Kimseyi dışarıda bırakmak istemedim, bu yüzden her konukla otuz saniye geçirdim."

"Vay canına. Dün gece sadece yirmi kişiyle konuştum ve dinlenmek için sessiz, karanlık bir oda bulmaya hazırdım."

Hafif ve neşeli bir kahkaha attıktan sonra, "Hunter, Rhys ile dans ettiğini gördüğünü söyledi. Takım için fedakarlık yaptığın için teşekkürler," dedi.

Rhys'ten bahsetmesiyle, düşüncelerim kolayca dün gece onunla geçirdiğim zamana geri döndü.

Rhys beklediğim gibi değildi. Onunla ilgili gördüğüm rüya da öyle.

Güçlü, sert eller beni sardı. Derin, boğuk sesi kulağıma fısıldadı. *Kahretsin.*

Şimdi bile düşünmek beni terletiyor.

Ama uyanınca, rüyadan dolayı ateşli ve tedirgin bir halde, vibratörümü almayı reddettim. Orgazm olduğumda aklımda Rhys'in olmasını istemedim. Garip bir his, sanki o bunu bilecekmiş gibi.

Nedenini bilmiyorum, çünkü dün gecedan sonra onu bir daha görmem muhtemelen on yıl sürecek, ama riske atmak istemedim.

"Sorun değildi. Düşündüğümde daha kolay dikkatini dağıttım," diyorum, Amsterdam Avenue'daki "yürümeyin" işaretinde durarak.

"Öyle mi? Bunu duymak güzel. Belki de endişelenecek bir şey yoktu. Süit çok güzeldi, özel kıldığın için teşekkürler."

"Beğendiğine sevindim. Sophie, birçok şeyi düzenlememe yardımcı oldu.

"

"İkiniz de çok tatlısınız. Çok yorgundum, ayaklarım ağrıyordu ve tek tek istediğim şey uyumaktı, ama James'e sekssiz bir evlilik istemediğimi söyledim, bu yüzden bayılmadan önce hızlıca seviştik."

Rhys'in sözlerini düşünüyorum. *Sadece sevişip sonra bayılacaklar.* Haklı olabilir, ama en azından Hannah süslenmiş süitin hoş bir dokunuş olduğunu düşündü.

"Şu anda spadayız, James çok fazla Manhattans içtiği için kendine geliyor, sonra da bu gece Maldivler'e gidiyoruz."

Yan tarafımda keskin bir ağrı hissediyorum. Gözlerimi kapatıp bir plaj ve şezlong, berrak sakin sular, cildimde güneş ışınlarının sıcaklığını hayal ediyorum. Bacaklarım bir çıkıntıdan havuza sarkıyor, ağrıyan ayaklarım serin suyu itiyor.

Huzur. Dinlenme.

Vücudum zevkten titriyor.

"Lettie, orada mısın?" Hannah'nın sesi hayallerimi bölüyor. "Evet, pardon. Buradayım."

Gözlerimi açtığımda, yaya geçidi ışığı yanıyor ve insanlar hareketsiz duran bedenimin etrafında dolaşıyor. Kaldırımdan iniyorum.

En son ne zaman tatile çıktığımı hatırlamaya çalışıyorum. Bir hafta sonu tatili. Hatta bir gün bile.

Baş dansçı olana kadar rahat edemem.

Bu düşünce, kendimi bildim bileli beni ileriye götüren şey. Yedi yaşındayken, annemin annesi Nana Rose

beni ilk kez baleye götürdüğünde kafama yerleşti. Dansçıların zarafeti ve gücü beni hayran bırakmıştı ve bu hayranlık kısa sürede kararlılığa dönüştü. Sahnede gördüğüm dansçılar gibi olmak ve bunu kolaymış gibi göstermek istiyordum.

Bir gün baş dansçı olmak istediğimi gururla söyledim, Nana Rose kulaklarından kulaklarına kadar gülümsemişti. O bir balerin olmuştu, ama bunun için uygun ayakları yoktu; annemin ayakları uygundu, ama bu işi yapmak istemiyordu. Nana Rose, benim ayaklarımın ve kalbimin uygun olduğunu görünce çok sevinmişti.

İki yıl önce vefat etti ve bunu hiç söylememiş olsa da, paylaştığımız hedefe ulaştığımı göremediği için büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Ama son iki yıldır, bu hedefe ulaşmak için her zamankinden daha kararlıyım.

Nana Rose'un anısını silip, Hannah ile olan konuşmama yeniden odaklanıyorum.

"Çok eğleneceksin. Bana birkaç fotoğraf gönder."

"Gönderirim, ama James önümüzdeki iki hafta boyunca telefonlarımızı kapalı tutmamızı istiyor. Bu benim için zor, hala mağazada olan biten her şeye çok bağlıyım, ama elimden gelirse onu memnun etmeye çalışacağım."

"Bence bu harika. İkinize düğün telaşından uzaklaşıp birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarma şansı verecek." Onun için istediğim de bu, ama bencilce Alexei ile olan konuşmamı ona anlatmak için can atıyorum. Yine de düşüncelerimi içimde tutuyorum, çünkü şimdi bunun zamanı değil. Yine de içimden bir iç çekiş kaçıyor ve bu iç çekiş, istemediğim kadar ağır çıkıyor. "Seni özleyeceğim."

"Birkaç hafta geri dönmeyeceğim ama Sophie, Chloe veya Emma'yı arayıp takılabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hannah en iyi arkadaşım, ama aynı zamanda beni sosyal etkinliklerden haberdar eden kişi. O olmasaydı, zaten yetersiz olan sosyal hayatım hiç olmazdı ve Sebastian ve Isabella dışında başka arkadaşım olmazdı. Yine de, Hannah'nın düğün etkinlikleri sayesinde Sophie, Emma ve Chloe'yi daha iyi tanıdım ve onlarla kendi arkadaşlıklarımı kurmaya başladım. Bu yavaş bir süreç. Tanımak kolay bir insan değilim. Bunun farkındayım ve Hannah da öyle.

"Leg-Up bağış etkinliği için geri döneceksin, değil mi?" diye soruyorum. "Tabii ki, kaçırmam."

"Seni seviyorum. İyi eğlenceler." "Seni seviyorum, Lettie."

Telefon kapanır ve ben kupamdaki pipetle atletik yeşilliklerimi uzun bir yudumla içerim. Eskiden tadı toprak gibi gelirdi ama sanırım tüm tat alma duyularım körelmiş, artık hiçbir tadı yok. Vücuduma sağladığı faydaları bilerek içmeye devam ederim.

Telefonumun notlar uygulamasını açıp listeme birkaç madde ekliyorum.

Ailemle akşam yemeği randevusunu yeniden ayarlamak.

Chloe, Emma ve Sophie'yi arayıp çaba göstermek.

Gözlerimi kaldırdığımda, apartmanımın kumtaşı merdivenlerinden bir çift loafer ayakkabı görünüyor.

Hmm.

Umarım komşum Ricardo'nun eski erkek arkadaşı değildir. O, dramaya neden olduğu bilinen biridir ve bugün onunla uğraşmak istemiyorum.

Yaklaştıkça, onun Jimmy olmadığını anlıyorum. Hayır, apartmanımın merdivenlerinde oturan adam açık mavi şort ve üzerinde iki büyük flamingo bulunan kısa kollu düğmeli bir gömlek giyiyor. Her iki yanında birer tane. Gözlerim hemen sol koluna çekiliyor, derisinin neredeyse her santimetresini kaplayan siyah mürekkep.

Ağaçlar. Dağlar. Bir göl. Hepsi birbirine güzelce dokunmuş.

O dövmede midemi burkan bir şey var.

Kaslı ön kol ve pazı üzerine kazınmış görkemli manzara görüntüsü.

Sonunda bakışlarım onun yüzüne ulaştığında, gözlerini kapatan tasarımcı gözlüklerine rağmen, keskin çenesini ve şeytani derecede yakışıklı gülümsemesini tanıdım.

Onları bu kadar çabuk tekrar göreceğimi beklemiyordum. Onu orada gördüğümde vücudumun titremeye başlayacağını da beklemiyordum.

"Rhys?"

BÖLÜM 8

Rhys

Saatime bakıyorum. Bir saattir Lettie'nin apartmanının merdivenlerinde bekliyorum. Pazar günü saat dokuz. Nerede olabileceğini hayal bile edemiyorum. Tek tesellim, içtiğim buzlu frappuccino.

Legging giymiş bir çift bacak görüş alanımda durdu. Güneş gözlüklerimi indirip o tonlu kalçaları engelsiz bir şekilde görmek için canım çekiyor, ama çok çabuk dönüyorlar.

"Rhys?"

Leggingler benimle konuşuyor. Gözlerim, sahiplerini görmek için yukarıya doğru fırlıyor. Lettie.

Gri, kısa bir tişört ve tabii ki kışını saran tayt giymiş, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, dün gecedan kalan dalgalar hala belirgin. Omuzlarında bir sırt çantası ve içinde kalın, koyu yeşil bir sıvı bulunan, pipetli şeffaf bir kavanoz var.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sana da günaydın." Ayağa kalkıp kağıt bardağı ona uzatıyorum. "Bu civardaydım. Sana kahve getirdim."

"Ben kahve içmem." Elindeki yeşil çamurlu bardağı sanki kafeine ihtiyacı olmadığını açıklamak istercesine sallıyor. "Sporcu yeşillikleri."

Pipetinden uzun bir yudum aldı ve ben, yirmi farklı yeşil tonundaki kireçli lekelerin şeffaf tüpün içinde yukarı doğru ilerlemesini izledim.

"Tamam. Benim için daha fazla var, sanırım." Reddedilen siyah kahveyi bir yudum alıyorum ve neredeyse boğuluyorum. İğrenç. İhtiyacım olursa diye kahve dükkanından aldığım ham şeker paketlerini çıkarıyorum. İhtiyacım var.

Lettie, paketleri dökmemi izliyor, sonra buzlu kahvemden pipeti çıkarıp karıştırıyor.

"Nereden geliyorsun?" diye soruyorum.

"Yoga dersinden."

"Bu leggings'i açıklıyor."

"Taytlar sadece yoga için değil. Çoğu gün giyiyorum."

Gözlerim bacaklarına kayıyor. Dün gece, uzun, dökümlü elbisesi bacaklarını gizliyordu. O profesyonel bir dansçı, bu yüzden formda olması beklenen bir şey, ama kaslı uyluklarının pürüzsüz, esnek kıvrımlarını ve sıkı kumaşın sıkı kalçalarını sarmasını görmek, beklenmedik bir tepki yaratıyor. Bu şekilde çekici bulduğum kadınlara bakmaya alışkınım, ama bu düşünceleri Lettie'ye yöneltmeye alışkın değilim.

Dün geceye kadar. Beynim, dün gece Lettie'yi fark ettiğim tüm yolları hatırlatıyor. Büyürken tanıdığım kızın tanıdıklığı, onun dönüştüğü kadına karşı heyecan dalgasına nasıl dönüştüğünü.

"Yoga dersi nasıldı?" diye soruyorum, kendime neden burada olduğumu hatırlatarak.

"İyi idi." Omuz silkiyor. "Her pazar sabahı yaptığım şey bu." Gözleri beni baştan aşağı süzdü ve gömleğimde durdu. "Flamingolar, ha?"

Gömleğimin üzerinde iki büyük flamingo var. Çok iğrenç ama ben bayılıyorum.

Vakıf yönetim kurulunun beni kabul etmesi için Ramsey giysilerimi inceledi ve çoğunun giyilemez olduğunu düşündü. Geçici bir imaj değişikliğine razı oldum, o da giysilerimin çoğunu yedek yatak odasına kaldırdı, ama bu tişörtü sakladım çünkü pembeyi seviyorum ve flamingolar havalı.

Onu daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi saçımın arasına ittim. "Öyle bir pazar günüydü."

Gözleri yine sol koluma kaydı. Derimi kaplayan siyah mürekkepli kol dövmesine. Beni burada beklerken ilk gördüğünde ona baktığını fark etmişim.

"Peki bu?" Lettie uzanıp ön kolumu tuttu. Parmak uçları cildime değdiğinde, vücudumda bir enerji dalgası hissettim. Gözlerimi kaldırdığımda, mavi gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm.

O da bunu hissetti mi?

Kolumu bırakıp geri adım attı, boş eliyle at kuyruğundaki saçlarını sinirli bir şekilde karıştırdı.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz sohbet edelim diye düşündüm. Arayı kapatmak için."

Ve sana gelecek hafta Jerrod'un akşam yemeğinde kız arkadaşım rolünü oynamanı isteyeceğim.

Burnunun köprüsü kırışır. "Dün gece bunu yapmadık mı?"

Omuz silkiyorum. "Seni tekrar görmek istedim. Dün gece pek konuşamadık."

Lettie tereddütlü görünüyor. "Yapacak bir sürü işim var. Şimdi pek uygun bir zaman değil."

"Sorun değil. Ben bekleyebilirim."

"Gerçekten çok sıkıcı. Temizlik ve yemek hazırlığı. Senin yapmak isteyeceğin şeyler değil."

Yüzüne bakıyorum. Beni burada istemiyor. Yüzündeki ifadeden bunu kolayca anlayabiliyorum. Ama Lettie, yönetim kurulunu etkileyebilecek bir kadın olarak benim için en iyi seçenek. Şansımı denemeliyim.

Ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Seninle ilgili hiçbir şey sıkıcı olamaz."

Samimiyetim yüzünü yumuşatır. Doğru, Lettie'den etkilenmişim ve şu anki hayatı hakkında meraklanıyorum. Ayrıca, ona kız arkadaş meselesini nasıl açacağımı bulmam gerekiyor ve sokakta durup ona sormak işe yaramayacağını biliyorum.

"Peki." Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı, ben de onu takip ettim.

Lettie kapıyı açmak için anahtar kartını çıkarır ama kartı okutamadan, diğer tarafta duran bir kadın kapıyı bizim için açar.

"Teşekkürler, Bayan Donahue." Lettie kapıyı kadın için tutar ve yavaşça eşiği geçerken ona elini uzatır.

Seksenli yaşlarında olan kadın beni baştan aşağı süzer. "Kimsin sen?" Koyu çerçeveli gözlüklerini gözlerine yaklaştırır

ve gömleğimi incelemek için eğildi. "Kocam Marty'nin de böyle bir gömleği vardı."

"Ben Rhys," ve deneme amaçlı olarak, "Lettie'nin erkek arkadaşayım."

Lettie'nin ağzı açık kalır, ama birkaç saniye sonra sözlerini bulur. "Hayır, Bayan Donahue, değil."

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum." Bayan Donahue'ya göz kırpmıyorum.

"Öyle deme," diye tısladı Lettie. "Bu onu sadece cesaretlendirecek."

Bayan Donahue'nun yüzünde geniş bir gülümseme yayılır. "Oh, sen çok çekicisin. Colette'i hiç genç bir erkekle görmemiştım. Bu harika bir gelişme." Geçerken koluma hafifçe vurur. "Colette, erkek arkadaşına, geldiğinde ve giderken ana kapının kilitlendiğinden emin olması gerektiğini söyle, bazen sıkışıyor."

"Not aldım." Bayan Donahue merdivenlerden inerken ona el sallarım.

O gittikten sonra, Lettie kaburgalarım yumruk atar. "Ne yapıyorsun? Az önce sohbet etmek istediğini söylemiştin. Şimdi de komşuma

komşuma benim *erkek arkadaşım* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ağzımdan kaçtı. Teknik olarak senin erkek arkadaşımın. Erkek olan bir arkadaşın."

Bana sert bir bakış attı ama kapıyı açık tuttu. "Öyle söylememiştin."

Onu asansöre kadar takip ettim ve o içeri girerken kolumu kapının üzerine koydum.

"Bayan Donahue'yu seviyorum. İyi birine benziyor."

"İyi biridir, ama bazen biraz bunaklık yapar. Dairesinden taşınıp bakım evine gitmeyi reddediyor. Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Çok nazıksın. Sen çok iyi bir insansın Lettie. Zor durumda olanlara yardım eden çok iyi bir arkadaşsın."

Ona en çekici gülümsememi gösteririm, ama o üçüncü katın düğmesine basarken yüzünde hala endişeli bir ifade vardır.

"Teşekkürler. Sanırım."

Kısa bir yolculuktan sonra, dairesinin kapısını açıyor ve ben de onu takip ediyorum
içe
ri
giri
yor
um
.
takvim var. Oturma odasının penceresinin yanında, dışarıyı seyretmek ve tüylü gri sakiniyle uzanmak için mükemmel bir konumda bir kedi tırmanma kulesi var.

"Bir kedin var." Sıcak bir his göğsümü kaplıyor. Lettie sonunda kedisini almış.

"Onun adı Maxine. İki yıldır benimle birlikte."

"Jenkins'lerin kedisini sana vermek istediğimi hatırlıyor musun?"

Dudakları seğiriyor. "Nasıl unutabilirim?"

Lettie beş, ben on yaşındaydım. O bir kedi istiyordu ve on yaşındaki beynim, kedinin sahipleri yaşlı olduğu ve artık ona bakamayacakları için küçük bir kıza kedi vermek mantıklı olduğunu düşündü. Bu kötü düşünülmüş bir fikirdi ve ailem yaptığımı öğrendiğinde kediye evine geri götürmemi istediler ve Lettie çok üzüldü. Ertesi gün, harçlığını kullanarak ona yerine geçmesi için doldurulmuş bir kedi aldım. Ona Whiskers adını verdi ve gittiği her yere onu da götürdü.

Mutfağı gözden geçiriyorum. Her şey düzenli ve temiz. Hiçbir şey yerinden oynamamış.

Lettie spor ayakkabılarını çıkarır ve kapısının yanına dizilir.

Tezgahın üzerinde dekoratif bir meyve kasesi var. Parlak kırmızı bir elma dikkatimi çekiyor, onu alıp bir ısırık alıyorum.

"Sadece benim yemeğimi yemek için mi geldin, çünkü bu çok sinir bozucu. Onu daha sonra badem ezmesi ile birlikte yiyecektim."

"Oops, pardon." Elmanın bir tarafını ısırıp ona uzatıyorum.

O da bana geri uzatır. "Şey, artık istemiyorum."

Gözlerim tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayarına kayıyor. Boşluk tuşuna basıyorum ve bilgisayar uyanıyor. Girmek için şifre veya pin kodu yok. Lettie'nin en son açtığı web sitesi doğrudan açılıyor.

"Sakıncası var mı?" diye sordu, aceleyle yanıma gelerek.

"Hiç sorun değil." Bilgisayarı daha yakından bakmak için kaydırdım ve onu almaması için engelledim. "Bu ne?"

"Hiçbir şey," diye çabucak cevaplar.

Ama hiçbir şey değilse, neden sesi normalden iki oktav daha yüksek?

Beni geçip dizüstü bilgisayara uzanmak için hareket ediyor, ama ben onu yakalayıp elinden alıyorum. Ekranı incelerken elma bir ısırık daha alıyorum.

Bu bir flört profili. Şu anda doldurmakta olduğu bir profil.

İlginç.

"Bu hiçbir şey gibi görünmüyor."

Okumaya devam edebilmek için bilgisayarı daha yükseğe kaldırıyorum.

"Kedileri sevmeli," diye yüksek sesle okudum. "Ya da en azından alerjisi olmamalı."

Kız, dizüstü bilgisayarı kendi ulaşabileceği mesafeye çekmek için koluma asılıyor. Güçlü bir kadın, ama ben daha güçlüyüm ve parmak uçlarımda bile boy avantajım var.

"Bu senin göreceğin bir şey değil, Rhys. Geri ver."

Onun flört profilini okumaya odaklanmaya çalışıyorum, ama vücudum Lettie'nin bana yaslanarak zıplamasının hissini algılıyor ve bu gerçekten dikkatimi dağıtıyor.

"Rhys, bilgisayarımı ver!"

Gözlerimi ona çevirdiğimde, büyük mavi gözlerindeki çaresizlik, orada gördüğüm kırılmalı beni çok etkiliyor. Hemen kolumu indirip bilgisayarı ona veriyorum.

Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Bence gitmelisin," diyor sıkı bir sesle.

Beni dışarı atmadan önce neden burada olduğumu ona söylemeliyim. "Dün geceki *Online Social* gönderisini gördün mü?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Milyonlarca kişinin takip ettiği, ünlüler hakkında haberler yayınlayan bir sosyal medya dedikodu hesabı ve bizim çıktığımızı iddia ediyor."

Gözleri benimkilere dikilir. "Ne?"

"Fotoğrafları görmedin mi?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Sosyal medyada değilim." Ona telefonumu uzatırım, gönderi zaten yüklenmiştir.

"Nasıl bir ünlü oldun? Neyle ünlü oldun?" diye sordu.

"Çekici kişiliğimle." Kaşlarımı kaldırıyorum ama Lettie sadece gözlerini deviriyor.

"Ailem yüzünden. Ve param yüzünden. Ve arkadaşlarım yüzünden. Yıllar boyunca onlara bolca malzeme verdim diyelim, şimdi de beni rahat bırakmıyorlar."

Fotoğrafi incelemek için bakışlarını telefonumun ekranına indirir. Ardından hemen gülümser. Hafif ve neşeli bir gülümseme. Az önceki sinirlenmesinin izi kalmamıştır.

"İkimiz de bunun 'tutkulu bir kucaklaşma' olmadığını biliyoruz." Fotoğrafın altındaki yazıyı alıntılar. "İnsanların uydurduğu şeyler çok saçma. Kesinlikle yalan haber." Telefonu bana geri verir. "İyi haber, bu o kadar uçuk bir şey ki kimse inanmayacak."

"Neden uydurma?" diye soruyorum, Lettie ile birlikte olmamızın kolay kabul edilmeyeceğini zaten bilmeme rağmen.

"Çünkü biz birlikte değiliz. En fazla arkadaşız. Ve dün gecedan önce, yıllardır birbirimizi görmemiştik."

Haklı, ama bunu başka kimse bilmiyor.

Onun dizüstü bilgisayarına başımı salladım. "Profil ne iş?"

"Araştırdığım bir şey." Kanepeye oturur, sonra bacaklarını çaprazlar. "Son zamanlarda dansımda tutku eksikliği olduğunu fark ettim. Bu, beni şirketin baş dansçısı olabileceğim rolleri almaktan alıkoyuyor."

"Tutku mu?" Bunu düşünürken elmadan bir ısırık daha alıyorum. "Dün gece beni diğer kadınlardan uzak tutmaya çalışırken oldukça tutkuluydun."

"O kararlılıktı. Arada fark var." "Yani biriyle çıkmak mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Boğazını temizledi. "Şey, belki." Sonra başını salladı. "Evet. Bu yüzden profili dolduruyorum."

Eli göğsüne düşer ve hemen kaşımaya başlar. Gerçek zamanlı olarak, kızgın kırmızı bir lekenin boynuna yayılmaya başladığını izliyorum.

"İyi misin?" Kırmızı lekeleri işaret ediyorum. "Tanrım, bir tür reaksiyon mu yaşıyorsun?"

"Oh, hayır!" O ayağa fırlayıp dondurucuya koşar. Onu takip ettiğimde, iki büyük buz torbası çıkardığını ve onları göğsüne bastırdığını görürüm.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"D harfiyle başlayan kelimeyi

söyleme."

"D harfi ile başlayan kelime mi?" Bunun ne olabileceğini düşünmek için kafamı yoruyorum. "Dört harfli. Ve gerçekten zor."

"Dick?"

Hayal kırıklığıyla gözlerini kapatır. "Hayır, az önce profil hakkında söylediğin şey."

"Ah, randevu."

Onu takip ederek kanepeye geri dönüyorum, o da göğsüne buz torbalarını koyup geriye yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bekle." Gözlerim boynuna kadar yayılan kızıl lekelere kayıyor. "Bu tepki, randevu düşüncesine mi?"

İnler. "Bunu söylemeyi kes. Beni strese sokuyor." "Lettie, bana bak."

Yavaşça gözlerini açıp benimkilere baktı.

Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş mavi gözlerindeki kırılganlık beni içine çekiyor. Yüzünde makyaj yok ve burnunun üzerinde hafif bir çil izi görebiliyorum. Kahretsin, gerçekten çok güzel.

Ama ben bu yüzden burada değilim.

"Flört etmek sana neden stres veriyor?" diye soruyorum.

"Hmm, bir bakalım, stresli olmayan ne var ki? Hiç tanımadığın bir adamın karşısında oturup, ortak ilgi alanlarınız olup olmadığını öğrenmek için birbirinizi sorguya çekmek. Bütün bu konsept korkutucu."

Bu keşif beni şok etti. "Sen profesyonel bir balerininisin. Düzenli olarak binlerce insanın önünde performans sergiliyorsun, ama randevuya çıkmak seni korkutuyor mu?"

O gülüyor. "Flört etmek dans etmek gibi değildir. Bir dizi hareket bana zor geliyorsa, ikinci doğam haline gelene kadar çalışırım. Bu tekrar,

kas hafızasıdır. Flört etmek için nasıl antrenman yapılır? Başka insanların da dahil olduğu bir şeyi nasıl çalışırsınız? Öngörülemeyen konuşmalar? Tahmin edilemeyen durumlar? Bu delilik ve çok zor."

O anda her şey yerine oturur. Aklımda bir ışık yanar. Anahtar kilitte döner. Hangi metaforu kullanmak isterseniz. Daha önceki sorumun cevabı verilir.

Lettie neden benimle çıkmak istesin ki?

Lettie flört etmek istiyor ama bu konuda açıkça endişeli.

Ben onun alıştırmaları olabiliyim. Çıkmanın zorlu kısımlarında ona rehberlik edecek, zaten tanıdığı bir erkek.

Yüzümde geniş bir gülümseme belirir.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar, başını salladığında at kuyruğu sallanır.

Boğazımı temizliyorum, "Çünkü birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen flört etmeyi denemek istiyorsun, benimse iyi bir üne sahip bir kız arkadaşına ihtiyacım var."

Gözleri kısılır ve burnu, yoğun düşündüğünde yaptığı o sevimli kıvrılma hareketini yapar. "Neden bir kız arkadaşına ihtiyacın var?"

"İmajımı düzeltmek için." Lettie'ye durumu açıklıyorum. Büyükbabamın Spencer Vakfı başkanlığından istifa ettiğini ve eski playboy imajının vakfın itibarını zedelemeyeceğini yönetim kuruluna kanıtlayamazsam kuzenim Jerrod'un bu görevi devralabileceğini anlatıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırır.

"Bilmiyorum."

Bunu daha iyi satmam lazım.

"Hayatımı düzene sokuyorum. Ben Rhys 2.0'im. Parti yok, yaramazlık yok, kadınlar yok. Tabii ki sen hariç."

"Parti yapmakla yaramazlık yapmak arasındaki fark nedir?" diye soruyor.

"Yaramazlık aptalca şeyler yapmaktır."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Ne gibi?"

"Mesela, kim boş bira kutularını işeyerek devirebilecek diye yarışmak gibi."

Tiksinmiş bir yüz ifadesi takınır. "Boş zamanlarında bunu mu yapıyorsun?"

"Her zaman değil. Başka şeyler de yapıyorum."

Sessiz kalır, açıklamamı bekler. *Başka ne yaparsın?*

"Mümkün olduğunca dışarıda olmayı seviyorum. Müzik dinlemeyi seviyorum. Sandviç yapmayı seviyorum. Çavdar ekmeği üzerine harika Reuben sandviçleri yaparım. Bir de tasarımcı loaferları koleksiyonluyorum."

Lettie dudaklarını sıkıştırır. Gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Daha iyi şeyler bulabileceğime eminim ama beni zor durumda bırakıyor.

"Bu harika, ama sanırım bizim ortak bir yanımız yok."

Tırmanma kulesinde Maxine, yere atlamadan önce esnemek için ayağa kalkar ve bize doğru gelir.

"Benim bir kedim var."

Yüzü yumuşar. "Öyle mi?"

Zihinsel not. Kedi al. Ve Ramsey'nin tavsiye ettiği gibi, yeni hobiler edin.

Lettie'nin ilginç bulacağı türden.

"Evet, Maxine ve..." Aklıma iyi bir kedi ismi gelmesi için kafamı yoruyorum, "Mo'yu bir ara bir araya getirmeliyiz."

"Mo mu?"

"Maurice'in kısaltması." Artık gerçekten kararlıyım. "Çok sevimli."

"O sevimli bir kedi. Çok çizgili ve tüylü."

"Bu ismi nasıl buldun?" diye soruyor.

"Maurice, büyükbabamın adıydı. Annemin babası. Adımı ondan aldım, sadece kısaltılmış hali Rhys."

"Kedine büyükbabanın adını mı verdin?" Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Daha fazla beyaz yalan söylemeden, konuşmayı asıl konuya geri döndürdüm. Lettie'yi benimle çıkmaya ikna etmek. *Sahte* bir ilişki. Çünkü bu gerçek olmayacak. İki arkadaş arasında karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma.

"Hadi ama. Bu mükemmel. Beni zaten tanıyorsun. Biz arkadaşız. Yeni biriyle tanışmanın getirdiği endişe benim için sorun olmayacak." Bakışlarım beyaz tahta takvimine düşüyor. Günlük program, çeşitli notlar ve randevularla dolu olan takvime. Bu da başka bir satış argümanı. Ayağa kalkıp takvime doğru yürüyorum. "Şu programa bak. Çevrimiçi randevulara zaman yok. Katılmamız gereken birkaç etkinlik var ve bunu gerçekçi göstermek için bazı sosyal medya paylaşımları yapacağım, ama bunun dışında beni ne kadar görmek istediğine sen karar verebilirsin. Programına ne kadar uyarsa."

Gözlerinde görebiliyorum. Alnının yumuşadığını ve kulaklarına kadar kalkmış omuzlarının indiğini.

"Hadi ama Lettie," diye ikna etmeye çalışıyorum, ona en güzel gülümsememi göstererek, "benim sahte kız arkadaşım olma şerefini bana bahşeder misin?"

BÖLÜM 9

Colette

Rhys'in teklifine inanamıyorum. O ve ben, sahte bir ilişki mi? Bu fikir, ilk bakışta saçma geliyor. Ancak, onu ve bitmemiş arkadaşlık profilimi karşılaştırdıkça, bunun gerçekten bir seçenek olup olmadığını merak ediyorum.

Güvenli bir seçenek. Kurdeşen ve garip konuşmaların olmadığı bir seçenek.

Bu, tüm profil sorularını cevaplamak zorunda kalmamı ortadan kaldıracak ve yanıtları elemek veya hidrokortizon stoklamak zorunda kalmayacağım. Nihayet numaralarımızı paylaşmadan önce zaman alan çevrimiçi sohbetler, sonra da nihayet yüz yüze görüşmeler. Ve eğer adam uygun değilse, başa dönmek.

Rhys'in önerdiği şey uyum sağlama yeteneği.

O bunu uygun hale getirir.

Yani *bizi*. *Bizi* uygun hale getirirdi. Karşılıklı yarar sağlayan bir uyum.

Tamam, bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Beynim çoktan yön değiştirdi, hiçbir rota düzeltmesi gözlerimin onun kasıklarına kaymasını engelleyemez.

Şortu özel dikilmiş, muhtemelen ısmarlama, ve şu anda ereksiyon halinde olmadığına eminim, ama yemin ederim, ortadan biraz sola doğru penisinin izini görebiliyorum.

Gözlerim tekrar yüzüne dönüyor.

Konuya geri dönelim.

Zaten birbirimizi tanıyoruz; değerli antrenman zamanımı yeni birini tanımak için harcamak zorunda kalmam. Hayatıma başka birini sığdırmaya çalışmak için rutinimi değiştirmek zorunda kalmam. Rhys, benim önceliğimin dans ve bununla ilgili her şey olduğunu bilir. Katılacağımız etkinlikler ve randevular dışında, birbirimizle etkileşime girmemiz gerekmez.

Beynimin verimlilikle ilgili kısmı zıplıyor.

Sorun çözüldü! Başka yere bakmaya gerek yok!

Ama bu *Rhys*.

Gözlerim tekrar ona kayıyor. Maxine'i bir bebek gibi kollarında tutuyor, Maxine'in kulaklarını ve çenesinin altını okşarken, Maxine'in ağzında memnun bir gülümseme belirliyor.

kulaklarını ve çenesinin altını okşarken, dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor Max'i suçlamıyorum. Rhys yürüyen, konuşan bir kedi nanesi gibi. Şöhreti ondan önce geliyor ve bu şöhret BÜYÜK.

Buna karşılık, ben on altı yaşındayken genç dans akademisinde öpüldüm ve okşandım, ardından o çocuk bana aslında eşcinsel olduğunu ve bu sonuca varmama yardım ettiğim için bana minnettar olduğunu söyledi. Erkeklerle olan fiziksel deneyimlerim bu kadar.

Doğru. Bakireyim ama namuslu biri değilim. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Ya da en azından bana yardımcı olacak pille çalışan cihazları nasıl satın alacağımı biliyorum.

Hidrokortizon ve iyi bir vibratör. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Ama beni bu duruma sokan da bu. Hiç flört deneyimim yok ve bu yüzden flört konusunda çok endişeliyim. Yoksa flört konusundaki endişem mi beni erkeklerle ilgili tamamen deneyimsiz bıraktı?

Hangisi önce geldi? Endişe mi, deneyimsizlik mi? Bu, tavuk mu yumurta mı sorusu gibi bir soru. Bunu hiç bilemeyeceğimden eminim.

Şimdi Rhys bir çözüm öneriyor. Ve bu işe yarayabilir. Ama nasıl olduğunu bilmem gerekiyor. Ayrıntılara ihtiyacım var.

"Bu nasıl işleyecek?" diye soruyorum. "Lojistik olarak?"

Rhys'in dudakları yukarı kıvrılıyor. "Lojistik olarak, sana ihtiyacım olan etkinliklerin tarihlerini sana bildireceğim. Gerçekçilik için bazı sosyal medya paylaşımları planlayacağız, gerisi sana kalmış. Randevular için ne zaman boş olduğunu bana bildir, ben de randevuları ayarlayayım."

Bakışlarım yine parmaklarına düşüyor. Maxine'i masaj yapan o büyük ellere. Ön kol ve pazı kaslarındaki dövmelemin altından belirginleşen damarlar ve kaslar. O ellerin bana dokunması gerekecek. Dün gece dans etmek için belime doladığı zamankinden daha da samimi bir şekilde. Yemin ederim, o ağırlığın belimin alt kısmında bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyorum. O ağırlığın belimin altındaki her şeyi uyuşuk ve ağırlı hale getirdiği hissi.

Rhys ve seks hakkında düşünme. Biz O şeyi yapmayacağız. Kendimi kimse için ya da herhangi bir nedenle saklamıyorum, ama o şekilde birbirimize uyacağımızı hayal bile edemiyorum. Yani, eminim *uyum sağlayabiliriz*, ama benim tecrübesizliğimi sorun etmeyen birine ihtiyacım var. Rhys'in yatak odası numaraları bilen kadınlara alışkın olduğundan eminim. Cinsel yeteneklerini kullanarak onun gibi bir erkeğin dikkatini çeken kadınlara.

"Dokunmamız gerekecek," diyor.

Gözlerim tekrar ona dönüyor. Sanki aklımı okuyabiliyor.

"Evet, biliyorum."

"Ve öpüşmemiz
gerekecek."

Nefesimi tutuyorum çünkü şimdi Rhys'i öpmek hakkında düşünüyorum.

Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu merak ediyorum. Dudaklarıma değdiğinde ne kadar sıcak ve sert hissettireceklerini merak ediyorum.

Şimdi dudaklarına bakıyorum. Dolgun ve ifade dolu dudaklar. Ağzı eğri bir gülümsemeye bükülüyor.

Gözlerim tekrar ona döndüğünde, kaşlarını oynatıyor. Yanaklarım hemen kızarıyor çünkü ne düşündüğümü biliyor olmalı.

Muhtemelen yüzlerce kadını öptüğünü bilmek, karnımda alevlenmeye çalışan ateşi söndürüyor. Yüzlerce güzel, *deneyimli* kadın, eminim.

Ama deneyimsizliğim yüzünden kendimi suçlamayı bırakmam gerekiyor. Deneyim kazanmak için ilk adımı atmam gerekiyor.

Rhys ile çıkmak bir başlangıç noktası olabilir. Flört dünyasına adım atmak için bir yol. Diğer şeyler... seks... daha uyumlu biriyle tanıştığım gelir. Rhys ile sahte bir ilişki yaşamak, o kişiyle vakit geçirme düşüncesinde baştan aşağı kızarıklıklar çıkma ihtimalimi azalttı.

"İnanılır olması için herkesin önünde mi?" diye soruyorum
sonunda. "Evet."

"Dil var mı, yok mu?" Ayrıntıları bildiğimde daha iyi olurum. Bir plan olduğunda. Birbirimizin yanaklarına nazıkçe öpücükler kondurup sonra tam bir ağız öpücüğüyle şaşırmayacağımızı düşünemem.

Beni yakından izliyor. "Sen söyle."

"Normalde çıktığın bir kadına ne yaparsın?"

"Öncelikle, ben çıkmıyorum. Böyle değil." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyor. "Umumi tuvaletlerde seviştim. Kadınlar arkadaşlarımla ve bir oda dolusu insanın önünde bana oral seks yaptı. O anı, birinin çektiği fotoğraflar kadar hatırlamıyorum." Bana baktığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Sınırın nerede olduğunu bana söylemen gerekecek."

Rhys ile bu tür şeyler yapmayı düşündüğümde ortaya çıkmak üzere olan kelebekleri yutuyorum. "Evet, bunların hiçbirini yapmayacağız." O düşünceleri silip atıyormuş gibi elimi sallıyorum. *Tüm o kirli, lezzetli düşünceler. Hoşça kalın!*

O da başını sallıyor. "Anlaştık."

"Yani, dokunmak ve öpmek, ama sadece sahte randevu bahanesiyle halka açık yerlerde. Katılmamı istediğin etkinliklerin tarihlerini bana gönder, ben de sana pratik randevuları için uygun zamanlarımı gönderirim." Bu sahte randevu düzenlemesi için belirlediğim şartlardan memnun olarak başımı sallarım.

Rhys ayağa kalkar, Maxine'i nazikçe kanepeye indirir, sonra bana elini uzatır.

Elini tutarım ve ayağa kalkarım.

Birbirimize bakıyoruz, aramızda birkaç santim var, ama sanki onun gömleğinin içindeymişim gibi hissediyorum. Onun sıcak, erkeksi kokusu beni sarmalıyor ve dizlerim titriyor.

Tekrar oturmak istiyorum ama Rhys elini belime dolayarak beni orada tutuyor. Vücudum gerginlikten anında kaskatı oluyor.

Dün gece dans ederken beni tuttuğu şekilde pek farklı değil, ama benim dairemde tek başımıza olduğumuz için çok daha samimi geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Dokunmamız gerekecek. Ve bu doğal olmalı. Eğer çıkıyorsak, kolumu sana doladığımda karton bir figürine dönüşemezsin."

Omuzlarımı geriye doğru çekerek gerginliği gidermeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeye.

"Rahatlamaya çalışıyorum," diyorum, ondan uzaklaşarak.

"Evet, şu anda gerçekten rahat görünüyorsun." Kolunu indirir. "Üzgünüm, erkeklerin bana bu şekilde dokunmasına alışkın değilim. Yani, koreografi için gerekli olduğunda tabii ki, ve Sebastian'la çok rahatım, ama bu," aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum, "yeni bir şey."

"Sebastian kim?"

"Şirketin solistlerinden ve iyi bir arkadaşım. Birkaç rolde birlikte çalıştık."

O başını sallar ve elini belimin yanına koyar. Parmakları belim ile kısa tişörtüm arasındaki boşluğu gıcıklar ve ben kıvranmaya ve kıkırdamaya başlarım.

"Tanrım, tamam." Dağınık saçlarını eliyle düzeltir. "Başka bir şey deneyelim."

Beni bırakır, sonra kanepeye oturur. "Gel, bacaklarını bacaklarımın üzerine at."

"Pardon, ne?" Sinirli bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "*Bunun* ne gereği var anlamıyorum. Kimse kimsenin üzerine binmeyecek

"

"Bu bir strateji. Rahat hissetmen gereken noktayı geçiyorsun. Şimdi, yalnızken seni daha rahatsız bir duruma sokmak, halka açık yerlerde basit dokunuşlarla rahatlamayı kolaylaştıracak."

Onun mantığını anlamak istiyorum ama vücudum yine o karıncalanma hissini yaşıyor. Maxine ayağa kalkıp gerinir, sonra Rhys'e doğru yavaşça yürür ve hedefi onun boş kucağı.

"Hadi, o senden önce davranmadan."

Ellerini başının arkasında birleştirip kanepenin minderine yaslanıyor, kendinden çok emin görünüyor. Sanki ne dediğini biliyormuş gibi.

Bunu düşünmemeye karar veriyorum. Bandajı çekip çıkarmak gibi, değil mi? Ama bu, işini fazlasıyla yapan, etrafındaki tamamen sağlam cildi feda ederek o kesikleri bir kasa gibi kapatmaya yemin eden, gerçekten yapışkan olanlardan biri olacakmış gibi geliyor. Etrafta saç olup olmadığı da cabası. *Ah*.

Bandajlar hakkındaki düşüncelerim Maxine'e avantaj sağlıyor ve o çoktan Rhys'in kucağına yaklaşmış durumda.

Ya şimdi ya da asla.

Tamam, Lettie, yap şunu.

Rhys'in oturduğu kanepeye koşuyorum, dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koymak için öne eğiliyorum ve dizlerimi kanepeye koyarak kucağına oturuyorum.

Tamam, bu o kadar da korkutucu değil.

"Oturmalısın, Lettie."

Ah, bu yüzden uyluklarım titriyor. Hâlâ tüm vücut ağırlığımı taşıyorum.

"Tamam."

Kıçımı Rhys'in uyluklarına indiriyorum, ama göğüslerimiz arasında hala geriye düşmeden tutabileceğim kadar mesafe var.

"Sen rahatlayana kadar bu şekilde kalacağız."

Nefes vererek vücudumdaki gerginliği atmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatmak, onun tüm cazibesini ve seksi sırtıtlarını görmezden gelmeme yardımcı oluyor, ama hala altımda yatan sıcak, şehvetli kokulu beden sorunu var.

O sadece Rhys.

Çekici, seksi, Yunan tanrısı gibi bir vücuda sahip Rhys.

Hayır. Çocukluk halini düşünmeliyim. Arkadaşım ve koruyucum olan tatlı, uyumlu çocuk. Diş teli takmış şapşal gülümsemesini, bisikletten düşüp dizlerini yaraladığında ağlamasını, ben yavaş olduğumda ve büyük çocuklara yetişemediğimde sabırla beni bekleyişini hatırlıyorum ve korku yavaş yavaş kayboluyor.

Sonunda, başımı omzuna yaslamak için öne eğiliyorum. Tamam, bu hoş.

Bu flört durumunu kontrol altına aldığım ve flört sitelerini didik didik aramayacağımı bilmenin verdiği rahatlıkla, sonunda rahatlayabiliyorum.

Rhys'in eli sırtıma geliyor. Dudakları, sıcak ve sıkı bir şekilde boynuma bastırıyor.

Bu hissi algılayacak zamanım bile olmadan, sesi duydum.

Tık.

Başımı kaldırıp Rhys'in elinde telefonu tutan boş elini görüyorum. "O ne için?" diye soruyorum.

"Sosyal medya için. Düzenli olarak paylaşım yapmalıyız. Mutlu ve memnun görüldüğümüzden emin olmalıyız."

O fotoğrafı çekmeden önce öyleydi.

"Böyle daha inandırıcı olur."

O telefonunda bir şeyler yazmaya başlarken ben kucağından iniyorum.

Bitirdiğinde, telefon ekranını bana doğru çevirir.

<kırmızı kalp emoji> ile geçirdiğim keyifli bir pazar günü

İşte, kanepede birbirimize sarılıyoruz. Rhys'in eli sırtımda, küçük parmağı sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi tayıtımın bel kısmını okşuyor. Yüzüm kısmen onun başının arkasında gizlenmiş, gözlerim kapalı ama gülümsüyorum. Dudaklarını boynuma bastırdığı ve benim gülümsediğim anı yakalamış. Bu, benim tedirginliğimi değil, kanepede erkek arkadaşına sarılan, açıkça rahat olan bir kadının hikayesini anlatıyor.

"Bunu paylaşabilir miyim?" diye soruyor. "Eğer paylaşırsam, bu resmi hale gelir. Dün geceki fotoğraflardan sonra herkesin merak ettiği sorunun cevabı olur. Ve bizim anlaşmamızın başlangıcı olur."

Yutkunuyorum. İşte bu.

Gerçekten bunu mu yapıyoruz?

En kötü ne olabilir ki?

Beynimin bu tavşan deliğine girmesine izin vermiyorum, bunun yerine istediğim şeye odaklanıyorum. Flört deneyimi. Konfor alanımdan çıkıp, kurdeşen dökmeden yeni şeyler deneyimlemek. Rhys'i kanepede bacaklarımın arasına alıp, kırmızı lekeler bile çıkmadan bunu başardım. Daha neler olabileceğini bir düşünün.

Tanrım. Daha neler olabileceğini hayal edin!

Alexei'nin sözleri aklıma geliyor. *Bir dansçının performansını yükselten, stüdyo dışında yaşadıkların.*

İhtiyacım olan şey bu. Ve Rhys'in yardımıyla bunu elde etmeye kararlıyım.

"Hadi yapalım." Başımı sallıyorum.

Onun gönderiyi paylaşmasını izliyorum.

Resmi olarak Rhys ve ben (sahte) çıkıyoruz ve bunu tüm dünyaya duyurduk.

BÖLÜM 10

Rhys

"Neden buradayız?" Ramsey, şehrin kedi barınaklarından birinin kapısını açarak sorar ve ardından beni takip ederek içeri girer.

"Bir kedi alacağım."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Neden?"

Ramsey ve Bergman'ın kişisel stilisti kuzeni Percy, üç saat boyunca bana sıkıcı kıyafetlerle dolu yeni bir gardırop hazırladıktan sonra, eğlenceli bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Lettie'ye kedim olduğunu söyledim." "Yine... neden?"

"Bilmiyorum. Ağzımdan öyle çıktı. Şimdi bir kedi sahiplenmem lazım, yoksa Lettie yalan söylediğimi anlar."

"Kedin kaçtığını söyleyebilir misin?" diye soruyor.

Ona sert bir bakış atıyorum.

"Bir tekne de yaşadığını biliyorsun, değil mi? Kediler sudan nefret eder."

"İçeride yaşayacak bir kedi olacak."

"Tamam, ama senin yeni ilgi alanları ve hobiler edinmeye odaklanman gerekiyor."

"Kedi yeni bir ilgi alanı. Sanırım kedileri hep sevmişimdir, ama şimdiye kadar hiç almamıştım."

O iç çeker. "Acaba seyahat etmeyi sevmedikleri için mi?" "Taylor Swift kedilerini her yere götürüyor. Hatta *TIME* dergisinin kapak çekimlerine bile götürüyor."

Bana şüpheyle bakıyor. "Ne zamandan beri Taylor Swift hakkında bir şey biliyorsun?"

"*TIME* dergisinin makalesini okudum."

"Okudun mu?" Şaşırmış gibi ağzını açıyor.

"Çok komik." Ona alaycı bir bakış atıyorum. "Ve sorduğun için söylüyorum, müziği harika. Bir ara dinlemelisin."

"Yıllardır Taylor hayranıyım. 1989 TV harika." "TV ne?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir. "Taylor'ın Versiyonu. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Öğreniyorum, tamam mı? Bu benim yeni ilgi alanım."

"Bir spor yapacağını ya da gönüllü çalışma yapacağını sanıyordum." Ramsey duvardan bir broşür alır. "Belki burada gönüllü çalışıp bir kedi ile bir sürü fotoğraf çekip Colette'e gösterirsen, yalan söylemediğini anlar ve bir kedi sahiplenmek zorunda kalmazsın."

"Bir kedi alacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Gerekli belgeleri doldurduktan sonra, kedilerin bulunduğu geniş alana geri giriyoruz. Hangi kedileri boş odaya davet edip sevip okşamak istediğimi onlara bildirmem söylendi.

"Peki, Colette ile planın ne?"

Ramsey'e, Lettie ve benim ikimizin de yararına sahte bir randevuya çıkmaya karar verdiğimizizi söyledim. O, Lettie'nin deneyimsiz olduğunu ve randevuya çıkmayı öğrenmek istediğini açıklayana kadar, bunun ona nasıl bir faydası olacağını gerçekten anlamadı.

Onunla yatmayacaksın, değil mi? diye sormuştu.

Hemen Lettie ile kararlaştırdığımız kuralları açıkladım. Sadece halka açık yerlerde uygun olan dokunma ve öpüşme. Yarı halka açık yerlerde seviştiğim için bu biraz belirsiz bir durum gibi görünüyordu, ama Lettie bundan memnundu ve önemli olan da buydu.

Lettie'nin dairesinden ayrıldıktan sonra, Jerrod'a hemen mesaj atarak Lettie ve benim bu hafta sonu onun akşam yemeğine katılacağımızı söyledim. O da pasif-agresif bir "siktir git" anlamına gelen başparmak yukarı işareti ile cevap verdi, yani aynı fikirdeyiz gibi görünüyor.

Kedileri görmek için kafeslerin yanından geçiyoruz ve kalbim sıkışıyor.

"Bu çok iç karartıcı. Hepsini evlat edinmek istiyorum."

Ramsey başını salladı. "Bir tane alabilirsin."

"Bu çok tatlı." En güzel mavi gözlere sahip beyaz kediyi işaret ettim. "Ama çizgileri yok."

"Kedinin çizgili olması mı gerekiyor?" Ramsey, alt rafta duran siyah kediyi kontrol etmek için eğilirken sorar.

"Lettie'ye onun adının Maurice olduğunu ve tüylü ve çizgili olduğunu söyledim." "Hangi kedi tüylü olmaz ki?"

"Bilmiyorum, yalanın içine daha da batıyordum ve panikledim." Ramsey gözlerini devirdi. "Kenara çekil."

"Bu akşam ilk randevumuz var," derim, kahverengi tekir kedinin bulunduğu kafese bakarak. Parmağımı metal kapıdan içeri sokarım ve kedi bana sürtünür

. Kafesin yanına yapıştırılmış kağıtta, kedinin erkek, kahverengi çizgili ve üç yaşında olduğu yazıyor.

"Onu nereye götüreceksin?" diye sorar Ramsey.

"Rezervasyon yaptırdığın yere."

Gözlerini devirir. "Önceden haber verdiğin için teşekkürler." Ama sonra, bana katlanmak için ona çılgın bir miktar para ödediğim için, telefonunu çıkarır ve rezervasyon için aramaya başlar.

Basit bir randevu. Lettie'nin randevulardan duyduğu endişeyi öğrendikten sonra, işleri sakın tutmanın en iyisi olacağını düşündüm. Onu fazla hareketle boğmamak. Aslında hiç hareket yok.

"Bu," diyorum, yeşil gözlerinde yaramazlık olan kahverengi tekir kediye işaret ederek.

Bu kedi ile benim birbirimize çok uygun olduğumuza karar vermek için kucaklama odasında sadece birkaç dakika geçirdim. Oynak ve kucaklanmayı seven bir kedi. Bir kediden daha ne isteyebilirsiniz ki?

Onu kucağıma alıyorum ve o da yüzüme patilerini koyup çenemi okşuyor. "Adını değiştirmeye daha açık olurdum, ama Lettie etrafta olduğunda Maurice olmalısın. Her şeyi sana sonra açıklayacağım."

Ramsey başını salladı, ama Mo'nun çenesinin altını kaşığışından onun da ona aşık olduğunu anlayabiliyordum.

Mo'yu henüz eve götüremem; muayene olması gerekiyor ve barınağa hizmet veren veteriner bugün çalışmıyor. Ayrıca, evraklarımı onaylamaları gerekiyor.

Barınaktan çıkıyoruz ve Ramsey, şoförlerimden biri olan Manny'yi bizi almaya çağırıyor.

"Aracı blokun aşağısında park etmiş." Ramsey, Second Avenue'yu işaret eder.

"Harika, gidelim."

Kaldırımda birkaç adım yürüdükten sonra bir fotoğraf makinesinin tıklamasını duyuyorum. Kafamı kaldırıp bakıyorum ve adamı hemen tanıyorum. Sade yeşil bir beyzbol şapkası ve kargo şort giymiş, keçi sakalı ve gözlüklü adam, şehre döndüğümünden beri etrafta dolaşan fotoğrafçılardan biri.

Muhtemelen Hannah ve James'in düğününde Lettie ve benim fotoğraflarımızı çeken kişi oydu.

Ramsey, ikimiz arabaya binerken başını salladı ve adamın kamerasının sürekli tıklamasını görmezden geldi.

"Lanet olası paparazzi." Ramsey arabada küfür ediyor. "Bir sonraki sansasyonel haberi beklediğini biliyorsun."

"Bir süre beklemek zorunda kalacak. Şu anda en iyi davranışlarımı sergiliyorum." O da başını sallar ve telefonunda gezinir.

"Dün Colette ile paylaştığın fotoğraf iyi bir stratejiydi." Beğenileri ve yorumları göstermek için fotoğrafı açar, ben ise fotoğrafa bakıp Lettie'nin kollarımda ne kadar mükemmel hissettiğini hatırlamaktan başka bir şey yapamam.

Kendimi bu anıdan uzaklaştırmak için yorumlardan birine göz atarım. "Dur. Orada ne yazıyor?" diye sorarım.

Ama Ramsey'nin okumasına gerek yok, çünkü benim gözlerim var.

Kaç tatlım. Böyle bir adam seni mahveder. Sevimli çift, ama uzun sürmez.

O bir oyuncu. Kalbini kıracak.

"Fotoğrafın iyi bir strateji olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu yorumlar berbat."

"Yorumların iyi olduğunu söylemedim, ama ikinizin bir etkinlikte çekilmemiş bir fotoğrafı olması, bunu daha inandırıcı kılıyor." Fotoğrafı işaret ediyor. "İlişkinizi meşrulaştırmak için buna daha çok ihtiyacın olacak."

"Lettie'ye sadece birkaç akşam yemeği veya etkinlik için ona ihtiyacım olacağını söyledim. Antrenmanlarla meşgul ve flört etmek için zamanı yok, anlaşılan güzelliği de buydu."

Omuzlarını silkiyor. "Normal çiftlerin yaptığı şeyleri yapmak için birlikte biraz zaman geçirmeniz gerekecek. Bu, bunu inandırıcı kılacak olan şey."

"Evet, bir yolunu bulurum."

"Belki de seni takip eden fotoğrafçı iyi bir şey olabilir." "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"İyi basın."

"O adamın amacı bu değil." O adam beni kötü göstererek para kazanıyor.

"Ama ona sadece bunu verirsen, ne yapabilir ki? Ya yayınlar ya da ilgisini kaybeder. Herkes kazanır."

Ramsey haklı. Kötü basın benim itibarımı oluşturduysa, belki de iyi basın bunu düzeltebilir.

BÖLÜM 11

Colette

Rhys: Saat sekizde seni alacağım.

Onun mesajına bakıyorum. Sekiz mi? Akşam yemeği için geç gibi. Stüdyodaki günümün ardından eve geldiğimde genellikle saat altıda yemek yerim.

Antrenmandan sonra duş alıp saçımı kuruttum, ki bu çok uzun sürdü çünkü saçlarım aldatıcı bir şekilde kalın. Şimdi kadınlar soyunma odasında ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Verimlilik için, zaman kazanmak ve burada giyinmek için bu sabah her şeyi hazırlamıştım. Ama Rhys beni saat sekize kadar almayacağına göre, ne giyeceğime karar vermek için neredeyse üç saatim var... her şeyi aşırı analiz etmek için üç saat.

Isabella giyinme odasına girip etrafa dağılmış giysi seçeneklerine bakıyor. "Bu gece önemli bir randevun mu var?"

"Şey, evet. Sayılır."

"Ciddi misin?" Şaşkınlıkla ağzını açar, ama çabucak toparlanır. "Seksi bir randevun olmayacak diye değil. Bu sadece bir ifade, senin evet diyeceğini beklemiyordum."

Isabella, benim kişisel hayatım olmadığını ima ettiği için kendini kötü hissediyor, ama ben tam da bu yüzden Rhys ile bunu yapıyorum. Kendimi ortaya koymak için. Bir nevi.

"O bir arkadaş. Birlikte büyüdük. Ailelerimiz arkadaş... idi. Onun ailesi on beş yıl önce bir tekne kazasında öldü." Isabella'ya bunu söylerken, Wes ve Abigail'in ölümünün üzerinden bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum.

"Bu geçici bir ilişki mi? Bir kaçamak gibi mi?" diye soruyor.

"Hayır. Tek gecelik ilişki değil. Tek gecelik ilişki olmayacak, sadece iki insan gibi çıkacağız."

Benim garip cevabıma gülüyor. "Peki, adı ne?" "Rhys Spencer."

Isabella'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Rhys Spencer'la mı çıkıyorsun?" Bu, az önce gördüğüm şok ifadesine karışmış bir şaşkınlık ifadesidir.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyorum

ihtiyatla. "Evet."

Tanrım, şimdi onu *tanıyıp* tanımadığını merak ediyorum.

"Rhys Spencer'ı herkes bilir. New York'un en zengin bekarlarından biridir." Dudaklarını sıkıştırır, sonra devam eder. "Tamam, yanlış anlama ama ikinizi birlikte göremiyorum. O tam bir kötü çocuk, sen ise çok tatlı ve sağlıklı birisin."

Bu fırsatı değerlendirip, Rhys'in ne kadar tatlı, düşünceli, nazik ve seksi olduğunu anlatarak, ikimizin bir çift olarak inandırıcı görünmesini sağlamalıyım, ama bunu gözleri olan herkes görebilir. Gerçekte ise, Hannah balayında olduğu için, tüm bu durum hakkında konuşacak birine ihtiyacım var.

Bu yüzden ona her şeyi anlatıyorum.

"Yani, siz gerçekten birlikte değilsiniz." Isabella anlayışla başını sallar. Kaşlarının arasındaki endişe çizgisi kaybolur ve sanki evrenin dengesi yeniden sağlanmış gibi gülümsemesi geri gelir. "Tamam, bu daha mantıklı."

"Ne giyeceğimi bilmiyorum."

Isabella seçimlerime bakar ve hemen burnunu kırıştırır.

"Hiçbirini beğenmedim." Getirdiğim bluzlardan birini kaldırır. "Bu ne böyle?"

"Gerçekten onu tutmaya çalıştın, değil mi?" diye gülüyorum.

"Biliyorum." Yüzü aydınlanır. "Al." Çantasından ipeksi bir gecelik çıkarır.

Gümüş grisi kumaşa kaşlarımı çattım. "Nasıl bu kadar kırışmamış olabilir?" "Kırışmaya dayanıklı olarak tasarlanmış."

"Tamam." Spagetti askılı midi elbiseyi elimde tutuyorum. "Geri kalanı nerede?"

"Sahnede bundan daha azıyla çıkarsın."

Haklı, ama yüzlerce yüz­süz insan, Rhys Spencer'ın çarpıcı yüzünden çok daha az korkutucu. *Bu sadece bir prova*, diye kendime hatırlatıyorum ve bu biraz sinirlerimi yatıştırıyor.

Spandex şortumu ve kısa tişörtümü çıkarıp, ipeksi kumaşı vücuduma geçiriyorum.

Ellerimi yanlara kaldırdım. "Ee?"

Beni bir an inceler. "Sütyeni çıkar." "Anlamadım?"

"Elbisenin amacı bu. Meme uçlarını serbest bırak."

Sütyenimi açıp elbisenin altından çıkarıyorum. İpeksi kumaş çıplak tenime, *ahem*, ve meme uçlarıma değiyor ve karıncalanma hissi yaratıyor

"Gecelik giymiş gibi göründüğümü söyleyebilirim, ama bunu yatakta bile giymezdim, evin dışında giymek şöyle dursun."

"Harika görünüyorsun. Meme uçlarını normalleştirmeli ve moda trendi olarak tüm potansiyellerini kullanmalıyız."

"Meme uçları ne zamandan beri moda ifadesi oldu?"

"Kate Moss'tan beri. 90'ların her şeyi geri döndü."

Rhys'in yanında meme uçlarımı gerçekten serbest bırakmak istiyor muyum? Nedense bu tehlikeli geliyor. Zaten bu flört meselesi beni aşıyor, şimdi de bir kayışın kaymasıyla gardırop kazası yaşayacağım.

"Konfor alanından çıkmaya çalışıyorsun, değil mi?" Beni yakaladı.

"Tamam, buna uygun güzel bir dumanlı göz makyajı yapalım. Dengeli olması için dudakları da nötr bir renkte yapalım."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Akademide moda ve makyajın konuşulduğu günü kaçırdım mı?"

Isabella gülüyor. "Annem stilist, bu yüzden bu bilgilere sahibim, ama herkesin ilgi alanları farklıdır. Dansın yanı sıra, kıyafetleri ve makyajı da çok seviyorum."

Göz makyajımı yapmaya başlayabilmek için gözlerimi kapatmamı işaret ediyor.

Benim tek ilgim dans etmektir. Hayatımdaki her şey bunun etrafında dönüyordu ve tamamen değişmesini istemememe rağmen, bir dansçı olarak gelişmek için dengeyi bulmam gerektiğini biliyorum. Rhys ile bunu yapıyorum.

Isabella işini bitirdiğinde aynaya bakıyorum.

Koyu, dumanlı göz kapakları, pastel pembe dudaklar ve elmacık kemiklerimi vurgulamak için yaptığı her neyse. Kendimin farklı bir versiyonu gibi görünüyorum. Öyle ki, acaba fazla mı abartılı diye merak ediyorum.

Isabella benim tereddütümü fark eder. "Harika görünüyorsun. İlk randevusuna giden bir kadın gibi."

"Aslında bu benim ikinci randevum. Bir keresinde Hannah'nın kuzeniyle bir düğüne gitmiştim."

Beyaz spor ayakkabılarımı işaret ediyor.

"Onları giy. Seksi ve rahat bir denge sağlayacaktır." Aynı dansçı olarak, ayaklarımızın ne kadar yorgun olduğunu biliyor. Hannah'nın düğünü için zar zor topuklu ayakkabı giyebilmişim, bu yüzden bu gece tenis ayakkabılarımı giyebileceğimi bilmek bana biraz rahatlık veriyor.

topuklu ayakkabılarımı giymeyi zar zor başardım, bu yüzden bu gece tenis ayakkabılarımı giyebileceğimi bilmek bana biraz rahatlık veriyor.

“Giysilerini aldım. Eve giderken ne giyeceksin?” diye soruyorum.

Giysi yığınımı karıştırıp bir tişört ve etek kombinasyonu seçti.

"Bak, çok şirin," giydikten sonra diyorum.

"Evet, ama bu randevu şirin olmayı gerektirmiyor." Popomu tokatlıyor. "Hadi, git ve onları yakala, kaplan."

Saat daha altı, bu yüzden eve gidip Rhys'i bekliyorum.

Rhys beni almaya geldiğinde, o kadar acıkmışım ki kolumu bile yiyebilirdim. Bir atıştırma daha yiyerek bu geç akşam yemeği saatine uyum sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Ama akşam yemeğinde acıkmayacağımdan korktuğum için porsiyonumu küçük tuttum ve daha fazla yemem gerektiğini fark ettiğimde, çoktan açlıktan sinirlenmiştim. Artık çok geç ve riskli bir bölgeye giriyorum.

Belki düşük kan şekeri yüzündendir, ya da meme uçlarımı okşayan ipeksi slip elbise yüzündendir, ama kapıyı açıp Rhys'i koyu renkli ceket, tişört ve kot pantolonla orada dururken gördüğüm anda, neredeyse çılgına dönüyorum. Yiyip bitirmek isteyeceğim kadar yakışıklı görünüyor.

"Sen..." Rhys başlıyor.

"Aç mısın?" diye cevap verdim, çünkü tek düşünebildiğim şey yemekti.

Ve vücudum aynı anda sadece bir krizle başa çıkabildiğinden, sütyensiz olduğum için paranoyak olmayı tamamen unutmuşum.

Rhys öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurur ve kokusu beni sarar. Narenciye, baharat ve her türlü güzel koku. Göğüs uçlarım ona daha yakın olmak için uzanır.

"Hayır." Rhys, beni eritecek gülümsemesiyle beni sabitler. "Muhteşem."

Bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi olur, ama sonra ritmine geri dönmesini hatırlatırım.

Gözlerini başka yere çevir, vücudum uyarıyor. Bu elbisenin altında tamamen çıplak kalmak istemeyiz.

"Tamam, harika, gidelim."

Onu asansöre doğru yönlendiriyorum, orada Bayan Donahue'nun az önce indiğini görüyoruz.

Rhys'i görünce gözleri parlar.

"Merhaba tekrar." Ona cilveli bir şekilde gülümser.

Rhys, onun varlığını zar zor fark ederek, ona rahatça başını sallar ve Bayan Donahue bayılır. Gözleri bulanıklaşır. Rhys, onda bir şeyleri tetiklemiştir ve artık bu koridorda bizimle birlikte değildir, uzak bir zamanda, umarım rahmetli Bay Donahue olan eski sevgilisini hayal etmektedir, ama değilse de, onu yargılamayacağım.

"Sanırım Bayan Donahue sana karşı bir şeyler hissediyor,"

diye fısıldarım. "Benim gözüm sadece sende, Prenses," diye

alay eder.

Birkaç dakika sonra kaldırımda duruyoruz ve ben lastikleri olan büyük bir metal parçasına şaşkınlıkla bakıyorum. Rhys bana bir kask uzatıyor.

"Bu ne için?"

Tek kelime etmeden kaskı benden alır ve kafama takar.

Yüzümden fondötenin kaydığını hissedebiliyorum. Isabella, makyajının bu şekilde kötüye kullanıldığını bilse çok kızardı.

"İşte oldu," diyor, kafamın artık eskisinden iki kat daha ağır olduğuna memnun olarak.

"Vay canına,

teşekkürler." "Önce

güvenlik."

O, hiç çaba harcamadan bisiklete biniyor.

"Gerçekten o şeyin üzerine binmemi mi istiyorsun?" diye

sızlanıyorum. "Evet, başka nasıl akşam yemeğine gideceğiz?"

"Arabayla. *Normal* şekilde mi?"

Kaskının altında kaybolmadan önce sırtışını yakalarım. "Şimdiye kadar anlamış olmalısın, bu benim tarzım değil."

"Bu elbise de benim tarzım değil, ama giyiyorum, değil mi?" İç çamaşırımı göstermeden bu motosiklete binmemi imkansız kılacak elbiseyi işaret ettim.

"Oh, bunu düşünmemiştim."

"Pantolon giyen bir erkek bunu düşünmez, değil mi?" Bu yeni engelle, restoran ve akşam yemeği daha da uzak hissettiriyor. Gerçekten o muzlu ve fıstık ezmesi smoothie'yi içmeliydim.

O motosikletten iner ve beni bir anlığına sanki bir zeka sorusuymuş gibi inceler. Kızın poposunu herkese göstermeden onu motosiklete nasıl bindirebilirim?

"Ben anladım anladım." O çekiyor bir bir bir spor şort dışarı bir de "Bunları giy."

"Bunlar temiz mi?" diye sordum.

"Cevabını duymak istemediğin bir soru sorma." "Ama cevabını bilmek istiyorum."

Onları kokladıktan sonra içini çekti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Taksi çağırabiliriz. Ya da yürüyebiliriz."

"O kadar eğlenceli olmaz. Yeni şeyler denemek istediğini söylemiştin. Yeni deneyimler." Motosiklete işaret eder.

"Bu elbise yeni bir deneyim," diye itiraz ettim, ama Rhys sadece meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Bu konuyu bırakmayacak. Onun yaramaz gülümsemesinden bunu anlayabiliyorum.

"Peki," diye pes ediyorum ve spor şortunu ayakkabılarımın üzerine çekip elbisenin altına belime kadar çekiyorum. Rhys motosikletin arkasına binmeme yardım ediyor, sonra o da yanıma oturuyor.

Elbisem kalçalarımın dar olduğu için, belimden yukarısını toplayıp kumaşı Rhys ile benim aramda biriktirmek zorunda kaldım.

"Kollarını bana dolan."

Kollarımı Rhys'in beline doluyorum. Dünkü kucaklama deneyiminden sonra, bu çok kolay geliyor. Ya daha zor şeyler yaparak diğer şeylerin kolay gelmesi teorisi doğrudu ya da ona tutunmak, motosikletin arkasından düşme fikrinden çok daha az korkutucu.

O sıcak, sağlam ve iyi, bunun neden çekici olduğunu anlıyorum.

Telefonunu kaldırıp fotoğrafımızı çekiyor. Ona yaslanıp çenemi omzuna dayıyorum.

Çok sevimliyiz. Gurur dalgası içimi kaplıyor.

Bak! Bunu yapabiliyorum.

Sonra Rhys motoru çalıştırır ve midem bulanır. Kollarımı ona doladığım için, bu şeyi bir yere sürmemiz gerektiğini unutmuşum.

"Sıkı tutun."

"Hayatım buna bağıymış gibi mi?" diye soruyorum, çünkü bu an öyle hissettiriyor.

"Hadi ama prenses, sana asla bir şey olmasına izin vermem."

"Şehirdeki tüm sürücülerden güvence aldın mı? Çünkü ben onlardan endişeleniyorum."

Şehrin caddelerine çıktığımızda, hızla geçen bir arabanın bize çarpacağından endişelenerek irkildim.

Chelsea'ye giden yan sokaklardan güney yönüne doğru ilerlerken Rhys'in şoförlüğüne güvenim artar. Bazı motosikletçilerin yaptığı gibi son hızla yola çıkmaz. Motosikletli bir kötü çocuktan daha çekici olan tek şey, trafik kurallarına uymasidir.

Bir ışıktaki durduk ve her şeyin yoluna gireceğini ve her şeyin iyi olacağını düşündüm, ama sonra eli gidondan yanına düştü ve dizime değdi.

Tamam, sadece küçük parmağıydı, ama o basit dokunuş bile duyuşal aşırı yüklenmeye neden oldu.

"Ellerini gidona koy!" diye
bağırıyorum. "Arkada her şey yolunda
mı?"

"Evet, iyiyim. Sadece kaza yapma."

"Zaten geldik," diyor ve bisikletten iniyor. Durduğumuz ışık, aslında restoranın yanındaki bir park yeri.

Öne eğilip şortumu çıkarıyorum, sonra doğrulup Rhys'e uzatıyorum.

Rhys şortu kasklarımızla birlikte saklama bölmesine geri koyar.

"Belki de bir daha öyle öne eğilme." Elbisemin üst kısmına bakıyor.

Ağzım açık kalır ve otomatik olarak elimi elbisenin açık olduğu göğüs kafesime bastırırım. "Sütyen giymiyorum."

"Şimdi çok iyi farkındayım."

"Yani göğüslerimi gördün mü?"

"Sadece üst kısımları. Sorun yok. Ben senin erkek arkadaşınım, unuttun mu?" Ben de başımı sallıyorum, hala Rhys'in kız arkadaşı rolünü oynamaya çalışıyorum.

Restorana yaklaşırken, birkaç adamın elinde kamera olduğunu fark ettim. İlk başta, onların Big Apple'da geçirdikleri zamanı pahalı kameralarıyla çekmekten heyecan duyan turistler olduklarını düşündüm, ama sonra kameralarını bize doğrulttular.

"Rhys, şehre temelli mi döndün?"

"Colette, Rhys ile ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Olanlara o kadar şaşıyorum ki, tepki bile veremiyorum.

Rhys, kolunu sahiplenircesine belime doladı ve kameramanlara tek kelime etmeden beni restorana götürdü.

"Bu da neydi böyle?" İçeri girince soruyorum.

"Meraklı fotoğrafçılar."

"En iyi niyetle soruyorum, ama neden seni takip ediyorlar ki?"

Bana sırtarak gülümsüyor. "Teşekkürler prenses. Bir erkeğin egosunu nasıl yıkacağını çok iyi biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırarak, soruma cevap vermesini bekledim.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım eğlenceli biriyim."

Garsonla görüştüktan sonra, bizi restoranın arka tarafındaki bir masaya götürüyorlar. Burası sessiz ve تنها. Rhys'in karşısına oturduğum anda, boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılmaya başlıyor.

"Başlıyor." Boynumda çıkan sıcak kızarıklığın üzerine elimi salladım.

"Tamam. Stres yapma."

İnanamayıp gözlerimi genişletiyorum. "Senin için söylemesi kolay." "Bunu birlikte çözebiliriz."

"Çözülecek bir şey yok. Bunu yapamam. Vücudum dev bir lekeye dönüşmeden buradan gitmeliyiz."

"Seni aldığımda iyidiniz ve biraz gergin olsanız da motosikletimde bir sorunuz yoktu, peki tetikleyici ne oldu?"

"Bilmiyorum? Bu durum." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Karşımda oturmam. Neden seninle farklı olacağını düşündüm bilmiyorum. Belli ki vücudum sahte flört ile gerçek flört arasındaki farkı bilmiyor. Her iki durumda da stres yapıyor."

"Yani, senin karşısında oturduğum için mi?" "Evet!"

Hayır! Bilmiyorum. Belki."

"Tamam," restoranı gözden geçiriyor, "bunu çözebiliriz." "Hadi gidelim."

Rhys ayağa kalkar ve elimi tutar. "Hadi."

Ama çıkışa doğru yürümedik. Bunun yerine, yan yana birkaç tabure bulunan bara doğru yönlendirdi bizi.

"Buraya oturabilir miyiz?" diye sorar barmene, boş koltukları işaret ederek.

"Buyurun."

Benim için alçak sırtlı taburelerden birini çekip, yanındaki tabureye oturur.

"Sorun çözüldü. Artık masanın karşısından sana bakmıyorum."

Sırt dayanağına yaslanıp elimi göğsüme bastırıyorum. Hâlâ kırmızı ve lekeler var ama şimdiden daha rahatım. Rhys'in profiline bakmak için dönüp

. Menüyü inceledikten sonra, barmenin az önce koyduğu suyu içmek için menüyü masaya bırakıyor.

"Teşekkürler."

"Her zaman bir çözüm vardır, değil mi?" Bana göz kırpar, mükemmel dudakları yüzünde tehlikeli bir gülümsemeyle kayar.

BÖLÜM 12

Rhys

"Ve bu yüzden Ramsey bugüne kadar bisiklete binmeyi reddediyor."

Lettie gülüyor, ben de onu içime çekiyorum. Harika bir kahkaha. Bu kahkahanın içinde beni şaşırtan bir sağlamlık var, belki de bu kadar ağırbaşlı, minyon bir kadına aitmiş gibi gelmediği içindir.

Lettie'nin kahkahası bir esnemeyle yerini alır.

Ağzını kapattığı yere işaret ediyorum. "Sadece beni eğlendirmek için güldün."

Dirseklerini barın üstüne dayadı ve çenesini eline dayadı. "Hiç de değil. Sadece günün yorgunluğunu yaşıyorum." Akıllı saatine baktı. "Yatma vaktim geçti."

"Saat dokuz buçuk."

"Erken kalkan biriyim, bu yüzden makul bir saatte yatmayı seviyorum." "Ben bir gece kuşuyum."

Dudakları seğirdi. "Hiç şaşırmadım, Bay Sekiz'de seni alacağım."

"Geç akşam yemekleri İtalya'da edindiğim bir alışkanlık." Yorgun gözlerini inceliyorum. "Neden bu kadar erken uyanıyorsunuz? Şirket şu anda tatilde değil mi?"

"Evet, ama ben tatilde değilim. Egzersiz rutinime devam ediyorum ve birkaç hafta sonra Leg-Up için bir bağış toplama gösterisi için provalarım var."

"Mola yok mu?" Kaşlarını kaldırıyorum. "Vücudun dinlenmeye ihtiyaç duymuyor mu?" "Rutinime sadık kalmayı seviyorum."

Omzunu kaldırır ve gözlerim bu harekete, tonlu ama narin koluna ve elbisesinin ince askısının parmak uçlarımla onu aşağı çekmek için yalvardığına kayar. Sütyen giymediğini bilmek bunu daha da çekici hale getirir.

Bu gece, yanımdaki çarpıcı güzellikteki kadının, Lake George sahilinde çamurdan pasta yapan kızla aynı kişi olduğunu birden fazla kez unuttum.

O Lettie spagetti. Göğüslerine bakmayı kes.

Gözlerim tekrar yüzüne dönüyor.

"Leg-Up nedir?" diye soruyorum, umarım cevabına odaklanabilirim ve elbisesinin ipeksi kumaşı aracılığıyla beni tahrik eden meme uçlarına bakmam.

"Ailelere ücretsiz veya indirimli dersler sunan bir topluluk dans stüdyosu. Stüdyoyu temizlemek için para topluyoruz. Kısa süre önce, eski borulardan sızan su nedeniyle stüdyo hasar gördü. Yeni alçıpan ve döşeme gerekiyor, bunlar tamamlandığında, stüdyoyu boyayabileceğimiz ve derslerin yeniden başlaması için hazırlayabileceğimiz bir topluluk günü düzenlenecek."

Bana bunu anlatırken gözlerini aydınlatan heyecan, dikkatimi onun yüzüne odakladı.

"Bu bir tutku projesi."

"Anlıyorum. Konuşurken çok tutkulu görünüyorsun. Sanki şimdi uyanmış gibisin," diye takılıyorum.

O gülüyor ve bu ses, hayatımda eksikliğini hissetmediğim bir ses. Hafif ve ferah, bulaşıcı bir sıcaklığın narin bir kanat çırpışı gibi.

"Sanırım deli gibi yorgunum, ama aynı zamanda, normalde derslere parası yetmeyecek olanların, sadece bale değil, birçok farklı dans sanatıyla tanışma fırsatı bulmasını çok seviyorum."

"Bu gerçekten harika." Bu bana ailemin işini ve Spencer Vakfı'nı kurma nedenlerini hatırlatıyor.

"Çapraz antrenman, gösteri için prova ve akademide yaz dersine yardım etmek arasında programım çok yoğun." Aramızda eliyle bir hareket yaptı. "Bu yüzden bu düzenleme çok yardımcı oluyor."

"Sevindim."

Pelligrino'sundan bir yudum alır ve barmen tabaklarımızı kaldırır.

Daha önce kariyerimin eksikliğini hiç umursamamıştım ama Lettie'nin yaptığı tüm şeyleri, tutkulu olduğu projelere katkıda bulunduğu tüm yolları saymasını dinleyince, karşılığında sunacak hiçbir şeyim olmadığı için aniden utanmaya başladım.

Lettie, sadece servetim ve statümden etkilenecek türde bir kadın değil. Hedefleri var ve bunların hiçbiri benimle yatmak ya da pahalı şeyler almamı istemek değil.

"Ah, ilk buluşmalarda buzları kırmak için hazırladığım sorular olduğunu tamamen unutmuşum." Telefonunu çıkarır.

Gülümsüyorum. "Zaten bir saattir konuşuyoruz."

"Biliyorum, ama seninle konuşmak daha kolay çünkü birbirimizi zaten tanıyoruz. Bir geçmişimiz var. Gelecekteki randevularda bu rahatlığa güvenemem."

Onun "gelecek" kelimesini kullanmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdım. "Dikkatli ol, tekrar kurdeşen çıkmasını istemeyiz."

Gözleri büyüdü ve elini göğsüne götürdü.

"Sen iyisin, Prenses." Gülümsedim ve viskimi yudumladım. "Tamam. Söyle bakalım."

"Ya-ya da soruları. Kış mı yaz mı tercih edersin?" "Kolay. Yaz."

"Ben kış kızıyım. Şehrin tatil için süslenmesi ve kar yağmasını seviyorum. Şömine önünde rahat battaniyeler ve sıcak çay." Yüzü hayalperest bir ifadeye büründü ve ben de onun şu anda tüm bunlara sahip olmasını diledim.

"Kulağa çok çekici geliyor."

"Çünkü öyle." Telefonunda kaydırıyor. "Tamam, sonraki soru. Plaj mı, kayak tatili mi?"

"Kayak."

"Az önce yaz mevsimini tercih ettiğini söyledin, o zaman neden kayak tatili?" diye soruyor. "Yazın plaj harika, ama kayak yapma fırsatı varsa

"Hmm. Benim için plaj. Kayak yapmam."

"Hmm. Benim için plaj daha iyi. Kayak yapmam." "Hiç öğrenmedin mi?" diye soruyorum.

"Bu bir risk. Pistte yaralanıp dans kariyerimi tehlikeye atmak istemem."

"O zaman plaj olsun."

O iç çeker. "Evet, ara versem, bütün gün plajda uzanırdım. Belki kitap okurdum. Yüzerdim. Sadece dinlenirdim."

"Bana da iyi bir zaman gibi geliyor."

Yüzünde hüznü bir ifade var. "Yakın zamanda olmayacak, ama belki bir gün."

Şarjlı sudan bir yudum alır, sonra tekrar telefonuna döner. Sorgulamaya devam etmesi için başımı sallarım.

"Guacamole mi, salsa mı?"

Kafamı sallayıp dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Zor soru.

Taco yiyorsam guacamole, nacho yiyorsam salsa."

"Sorulara doğru cevap vermiyorsun. Ya biri ya da diğeri.

Hem pastanı hem de onu yiyemezsin."

"Mmm. Kekleri severim. Bu da listende var mı?"

Telefonunda kaydırıyor. "Evet. Kek mi, pasta mı?"

"Bu zor bir soru. Türüne bağlı. ikolatalı kek ve vişneli turta diyelim."

Bu oyunu doğru oynayamadığım için bana kaşlarını atıyor. "İkisini birden alamazsın."

"Yapabilirim, çünkü sen ikisini de istemeyeceksin, böylece seninkini alabilirim."

Gözleri benimkilerle buluşur ve ben meydan okurcasına kaşlarımı kaldırırm, o ise gözlerini yana çevirip tekrar telefonuna bakar.

"Ah, bu bana bir şeyi hatırlattı. Birbirimizin doğum günlerini bilmeliyiz. Benimki 2 Nisan."

Ben başımı sallarım. "10 Ağustos."

"Doğru. Gl kenarında kutladığımızı hatırlıyorum. Baban sana her zaman en güzel pastaları yapardı. Dekorasyon konusunda yetenekliydi. Oreo lastikli itfaiye arabası en sevdiklerimden biriydi."

"O da çok iyiydi. Yılan da harikaydı."

"O beni çok korkutmuştu. O kek için kullandığı kırmızı kadife kek karışımı, sanki kanıyor gibi görünüyordu. Yemek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım."

Gözlerimiz buluştu ve üzerime bir hüzün ve zlem dalgası kt. Bazen ailemi tanıyan insanlarla iletişim kurmak benim için zor oluyor. Onlarla ilgili anılarım harika olsa da, her zaman hüzünle karışık.

Lettie boğazını temizler. "zgnm. Sorulara geri dönelim. İşte güzel bir soru. Uykusuz kalmak mı, yoksa bir oğn atlamak mı?"

"Cevabını zaten biliyorum," diyorum.

"Haklısın, yemek yemek önemlidir, özellikle sporcular için." "Yemeği atlardım. Güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Bu işin püf noktasını kavramış gibi heyecanlanarak daha dik oturur. Birini tanımak için sorular sormak. Flört etmek. Lanet olsun, ben yıllardır böyle bir şey yapmadım. Bu alanda benim tecrübem onunkinden çok da fazla olmadığı halde, flört etmeyi benimle pratik etmesi neredeyse komik. Seks ise, o başka bir hikaye.

"Dövme mi, piercing mi?" Sol kolumdaki dövmeye bakıyor. "Neden sorduğumu bilmiyorum. Hangisini seeeğin belli."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem prenses, ama bu sefer seçim yapamıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki dövmeyi seersin." Yüzümü ve kulaklarımı hızlıca taradı. "Piercingin yok."

Kaşlarım yukarı kalkar. "Yok mu?"

Gözleri göğsüme düşer. Konuşmadan önce ne düşündüğünü biliyorum.

"Meme uçlarınızda piercing var mı?" diye sorar, sesinde şaşkınlık belirir.

Kafamı sallarım. "Tekrar tahmin et."

Gözleri aşağıya, kasıklarına kayıyor. Bu bilgiyi sindirirken çenesi gevşiyor, dudakları mükemmel bir daire oluşturuyor ve ben de onların benim penisi sararken nasıl görüneceğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Penisine piercing mi yaptırdın?" Gözleri fal taşı gibi açılır, inanamayan bir ifadeyle kasıklarına bakmaya devam eder.

Ama şimdi tek düşünebildiğim bu. Telkinin gücüyle, beynim Lettie'nin dizlerinin üzerinde benim için ayrıntılı bir görüntü çizdi. Elim saçlarında, o tatlı ağzını yönlendiriyor. Penisimin onun dudaklarının arasında, pürüzsüz ve ıslak bir şekilde kaybolmasını izliyorum.

Hemen bu görüntüyü kafamdan silip, bir elimle pantolonumdaki şişkinliği gizlice düzeltirken, diğer elimle su bardağıma uzanıyorum. Bu gece, düşündüğümde çok farklı geçiyor. Bir kadınla hiç bu kadar eğlenmemiştim ve şimdi bu konuşma, masum ilk randevumuzu kesinlikle kaçınmaya çalıştığım bir alana sürüklüyor.

"Evet." Boğazımı temizledim.

Merak ediyor. Gözlerinden anlaşıyor.

"Bence bu gece bu kadar yeter, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum.

"Evet." Başını salladı ve telefonunu çantasına geri koydu. "Sanırım geç oldu."

Hesabı ödedikten sonra motosikletime doğru yürüdük, biz motosiklete binerken kameralar patladı. Lettie'nin dairesine kadar sessiz bir yolculuktu. Neredeyse uykuya dalıp tutunmayı unutacağından endişelendim, ama sonra kollarının belimi sımsıkı sardığını hissettim.

Dairesine vardığımızda, motosikletten inmesine yardım ediyorum ve yedek kaskı saklama bölmesine koyuyorum.

Bana spor şortunu uzattı, ben de onu kaskın yanına attım. "Randevunun sonunda ne yaparsın?" Bana baktı, mavi gözleri belirsizlikle genişlemiş.

Bir kadını dışarı çıkardıktan sonra normalde yapacağım her şey Lettie için yasak. Zihnimde onunla çoktan çok ileri gittim. Daha sonra onu düşünmemek için zorlayacak düşünceler ekledim.

O, flört etmeyi öğrenmek istiyor, ama bu teorik bir öğrenme olacak, pratik değil.
"Seni kapına kadar geçireyim," diyorum ve onu dairesinin merdivenlerine kadar götürüp ona dönerek "Ve yanağına bir öpücük."

Eğilip dudaklarımı onun yumuşak tenine değdirdiğimde, çiçeksi, tatlı ama aynı zamanda şehvetli kokusu beni orada tuttu. *Kahretsin. Kokusu muhteşem.*

Geri çekildiğimde, dudaklarının seğirdiğini fark ettim, sonra bir gülümsemeye dönüştü. "Yalancı."

"Peki. Ama bu Rhys'in yapacağı şey değil, Lettie'nin centilmen randevusunun yapacağı şey. Arada fark var."

"Yani benim çıkacağım erkekler centilmenler ve yanağıma öpücük kondururlar mı diyorsun?"

"Büyük olasılıkla."

Bunu bir an düşündükten sonra sordu, "Bu benim kim olduğumdan mı yoksa onların kim olduğundan mı?"

"Her ikisi de."

"Tamam, yanağıma bir öpücük ve yarın beni arayacağına dair söz mü?"

"Randevu iyi geçerse."

"Randevu iyi geçti mi? Ben nereden bileyim?" diye sorar.

Çünkü bunun bitmesini istemiyorum.

"Bu hissedilen bir şey. Başka birinin vücut dilini okumak pratik gerektirir."

Ağzını eliyle kapatarak esnemeyi engelledi. "Ve senin vücut dilin bana biraz dinlenmen gerektiğini söylüyor." Başını salladı. "Haklısın."

Ön kapıyı açıp içeri girerken, bana küçük bir el sallayarak dönmesini izledim.

"İyi geceler, Rhys." "İyi geceler, Prenses."

BÖLÜM 13

Colette

Saatim titreyerek, kat ettiğim mesafeyi bana bildirir. Üç mil.

Yürüyüş hızımı yavaşlatıp derin bir nefes alıyorum.

Koşu, ağırlık antrenmanı, Gyrotonics ve yoga; hepsi sezon dışı dönemde yaptığım çapraz antrenmanın bir parçası.

Hızım normalden daha yavaş. Dün gece çok geç yattım ve bugün vücudumun ağırlığını hissediyorum. Ama bunun karşılığında, Rhys ile geçirdiğim için kaçırdığım o birkaç saatlik uyku, Alexei'nin bana verdiği görevi yerine getirmem için bir ilerlemeydi.

Rhys ile flört etmeyi denedim ve düşündüğüm kadar stresli olmadı.

Elbette, parmakları bacağıma dokunduğunda ya da gizli bir piercingi olduğunu öğrendiğimde biraz şaşırdığım anlar oldu, ama sonra Rhys bir şaka yapar ya da o çekici gülümsemesini gösterirdi ve bu beni rahatlatırdı.

Piercingi hakkında düşünmemem gereken bir şey. Ne tür bir piercing olduğunu bile bilmiyorum, sadece genel olarak nerede olduğunu biliyorum.

Penisi. Beynim, *penisinin bir yerinde olduğunu* söylüyor.

Dün gece yatağa girdiğimde geç saat olmasına rağmen, merakım galip geldi. Bu aklıma getirdi, arama geçmişimi temizlemeliyim, yoksa *erkek genital piercing türleri* en üstte çıkacak.

Silme adımlarını izlemeden önce, telefonum gelen bir arama ile titrer. Arayan Rhys'tir. Sanki onu ve piercingini düşündüğümü bildiği için arıyormuş gibi yüzüm kızarır. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu söyleyerek kalbimi sakinleştiririm. Rhys birçok şey olabilir, ama telepatik olamaz.

"Merhaba," diyorum neşeyle, kafamdan onunla ilgili müstehcen düşünceleri silerek.

"Günün nasıl geçiyor?" Sesi, sıcak bir bisküvi üzerinde eriyen tereyağı gibi. Karbonhidrat yemem ama yeseydim, kesinlikle buna benzetirdim. O kadar yumuşak ki, midemi kıpır kıpır ediyor.

"İyi. Yoğun. Seninki nasıl?"

"İyi, ama seni düşünerek dikkatim dağıldı." Baştan çıkarıcı ses tonuna gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Öyle mi?" Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki, saatim uyarı sesi çıkararak tekrar egzersiz yapıp yapmadığımı sordu. Önerilen egzersizi reddetmek için düğmeye bastım. Egzersiz yapan tek şey hayal gücü zengin beynim. O gülüyor. "Ben Rhys." Kısa bir duraklama oluyor. "Dün gecedin.

Harika vakit geçirdiğimi söylemek için arıyorum."

Oh, doğru. Pratik yapıyoruz.

"Teşekkürler. Teşekkür ederim. Evet." Alnımı avuçlarımla kapattım. Aptal bir salak gibi konuşuyorum. Boğazımı temizledim ve tekrar başladım. "Ben de çok eğlendim."

"Seni tekrar dışarı çıkarmak istiyorum," diyor, sesinden cazibe fişkırıyor ve neredeyse hipnotik.

Bir şekilde cevap vermeyi başarırım. "Tamam. Tabii. Yapalım."

"Çok heveslisin," diyor, kadifemsi ses tonunu her zamanki boğuk ses tonuyla değiştirerek eleştirisini yapıyor. "Bunun için beni biraz uğraştırman lazım."

"Gerçekten mi? Ben tekrar çıkmanın amacı daha fazla deneyim kazanmak olduğunu sanıyordum?"

"Benimle, ama biz başka bir erkeğe ne söyleyeceğini çalışıyoruz. İlk randevudan sonra seni arayan birine. Kolayca ulaşılabilir olmak istemezsin."

"Değilim." diye homurdanıyorum. "Çok meşgulüm. Bu yüzden seninle sahte bir ilişki yaşıyorum."

"Yarın akşam yemeğe ve sinemaya ne dersin?" diye sorar, ses tonu yine değişerek Rhys olmadığını, gelecekteki bir erkeğin bana çıkma teklif ettiğini gösterir.

Duraklıyorum, bana verdiği geri bildirimi değerlendiriyorum. Bana soran Rhys değil de başka bir erkek olsaydı, hayır derdim. Dün gece hariç, hafta içi akşamları gerçekleşen etkinlikleri sevmiyorum. Programımı bozuyorlar.

"Yarın akşam meşgulüm."

"Tamam. Perşembe nasıl?" diye soruyor.

"Takvimime bakıp sana geri döneceğim."

"Harika." Sesi normale dönmüştü ama rastgele biriyle gelecekteki randevu hakkında konuşmaya devam edip etmediğinden emin değildim.

"Hala rol yapıyoruz mu?" diye fısıldıyorum, sanki bu bizi karakterimizde tutacakmış gibi. "Hayır, prenses. İyi iş çıkardın. Hemen karar vermemek, erkeğin daha fazlasını istemesini sağlar."

Gururla gülümsüyorum.

"Gerçekten. Haftaya kuzenim Jerrod'un evinde bir akşam yemeği var. Vakıf yönetim kurulu üyelerini ve eşlerini davet etti. Oy hakkı olan üyelerle yüz yüze görüşmek için iyi bir fırsat, bu yüzden benimle birlikte gelmen gerekiyor."

"Ne zaman?" diye soruyorum. "Önümüzdeki Perşembe akşamı."

Leg-Up tanıtım ve bağış toplama etkinliği cuma gecesi. Önceki gece bir akşam yemeği partisine katılmak pek ideal değil. En geç saat 10'da yatakta olmayı tercih ederim, ama akşam yemeği anlaşılmamızın benim tarafımı yerine getirmek için gerekli, bu yüzden bunu halletmem gerekecek.

"Bu arada, ertesi gece bir etkinliğim var. Leg-Up'tan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Tanıtım ve bağış toplama etkinliği önümüzdeki cuma gecesi ve sanırım birini götürebilirim."

Daha önce aklıma gelmemiştir, ama Rhys ile sahte bir ilişki yaşadığıma göre, mümkün olduğunca çok durumda pratik yapmanın avantajından yararlanmalıyım.

"Hizmetinizdeyim."

"Tamam. Güzel."

O zaman aklıma geldi. Dün geceki randevumuz iyi geçti, ama bu bir alıştırmaydı. Restoranın dışında meraklı bir şekilde bekleyen fotoğrafçılar dışında, mikroskop altında değildik. Ama Rhys'in kuzeninin evindeki bu akşam yemeği partisi, Spencer Vakfı yönetim kurulu üyelerine ilişkimizi göstermek ve Rhys'in ciddi bir ilişki kuracak kapasitede olduğuna onları ikna etmek için düzenlendi. Anlaşmanın bu kısmında gerçek bir çift gibi davranmamız ve inandırıcı olmamız gerekiyor.

Rhys bu planı önerdiğinde hissettiğim o ezici duygu geri geldi. *Ya bu hileyi başaramazsam? Ya bizim birlikte olduğumuza inanmazlarsa ve bu onun yönetim kurulu başkanlığı şansını mahvederse?* Bu tür bir baskıyla başa çıkabilir miyim, bilmiyorum.

"Telefondan senin paniklediğini duyabiliyorum." "Öyle mi?"

Ben hiçbir şey söylemedim ki."

"Sessizliğin, fazla düşündüğünü gösteriyor."

"Huh. Haklısın. Öyle. Bir sürü insanın önünde senin kız arkadaşınmış gibi davranmaya hazır değilim. Ve bağış etkinliğine ailemiz ve arkadaşlarımız da katılacak. En yakınlarımızı bizim çıktığımızı ikna etmemiz gerekecek."

"Daha sonra gelip bir strateji belirleyelim mi?"

Rhys'in nerede yaşadığını bile bilmediğim aklıma geliyor. Dün gece ona sormayı unutmuşum.

"Tamam, olur."

"Wanda seni saat altı civarında alsın." "Olur."

BÖLÜM 14

Colette

Normalde çarşamba günleri Leg-Up stüdyosunda verdiğim Bale Temelleri dersine gitmeden önce hızlı ve hafif bir öğle yemeği yerim, ardından Sebastian ile antrenman yaparım, ancak bugün Chloe, Emma ve Sophie ile öğle yemeğinde buluşacağımı söyledim.

Bistroya vardığımda, bayanlar çoktan oturmuşlar. Menüye bakmak için oturmadan önce selamlaşıp kucaklaşıyoruz.

"Size bir şey söylemeliyim. Uzun zamandır okuduğum en iyi sahte flört romanını bitirdim," diyor Chloe. "Bu romanı öneren ajan, onu yığınlar arasında bulmuş. Bu romana takıntılıyım. Tanrım, çok iyiydi."

"Bu gerçekten anlamlı bir şey, çünkü sahte randevuların senin için ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz," diyor Emma gülümseyerek.

"Öyle mi?" diye soruyorum, konuşmadan kafam karışmış bir şekilde. Ayrıca poker suratım da yok, umarım alnımda *"Rhys'le sahte bir ilişkim var"* yazan neon bir tabela yanıp sönmüyor.

"Chloe ve Barrett gerçekte bir araya gelmeden önce sahte bir ilişki yaşıyorlardı," diyor Emma.

Gözlerimi kırpyorum. "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

Chloe, güzel bir anıyı hatırlar gibi gülümser. "Evet, Barrett ve ben birbirimizden hoşlanmıyorduk."

"Bu çok basitleştirilmiş bir açıklama. Barrett senden hoşlanıyordu ama duygularını nasıl ifade edeceğini bilmiyordu, bu yüzden huysuz davranıyordu ve bu da senin onun senden nefret ettiğini düşünmene neden oldu, sen de ondan nefret ettin. Sonra aşık oldunuz."

"Şimdi kim basitleştiriyor?" Chloe alaycı bir şekilde Emma'dan bana ve Sophie'ye dönerek soruyor. "Barrett'in annesinin penthouse dairesinde izinsiz bir bekarlığa veda partisi verdiğim sırada içeri girip, annesine söylememesi için onunla sahte bir ilişki yaşamamı istediği kısmı atlıyor."

"Vay canına. Sonra ne oldu?" diye soruyorum.

Chloe gülüyor. "Barrett'a çok kızmıştım çünkü Fred Hinkle ile tanışmadan önce bana tüm bilgileri anlatmamıştı."

Anlamadım.

Onun yorumları beni Rhys ile olan durumu düşünmeye sevk etti.

"İnandırıcı olması için Barrett'la dokunup öpmek zorunda mı kaldınız?" diye soruyorum, not almam gerekip gerekmediğini merak ederek.

"Evet, ilk başta bu durum beni rahatsız etti çünkü onun kalpsiz bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra onu tanıdıkça, onun hiç de öyle biri olmadığını anladım." Chloe bir an durur ve yanakları kızarmaya başlar. "Ve o zaman aramızdaki şeyler ısınmaya başladı."

Chloe çatalını Emma'ya doğru uzatır. "Emma da bir ilişki varmış gibi davranmanın cinsel gerilimi kesinlikle artırdığını kabul ederdi."

Emma gülümser. "Doğru. Griffin'i gördüğüm anda onu istedim, ama Vegas'ta sarhoşken evlenmek işi bitirmedi. Çok daha sonra, birbirimize aşık olduktan sonra, uzun süre beklediğimiz için seks daha da yoğun hale geldi."

Bu bayanlar bilgi hazinesi gibiler. Chloe ve Emma'nın ilişkilerinin böyle başladığını hiç bilmiyordum.

"Bunu nasıl bilmiyordum?" diye soruyorum, ikisi arasında bakarak.

Emma omuz silkiyor. "Artık hepimiz mutlu ve yerleşik bir hayatımız var. İlişkilerimizin nasıl başladığı, hikayenin sadece bir parçası."

Sophie gülüyor. "Senin ve Griffin'in seks hayatınız hakkında konuşmak istemiyorum ama itiraf etmeliyim ki, ikinizin de kocalarınıza aşık olmanızı görmek için burada olmak isterdim."

"Hâlâ Las Vegas'ta mıydın?"

"Evet, ben etkinlik planlama derecem için bir konferansa katılırken Griffin, Emma ile birkaç haftalığına New York'a geldi."

Hannah'nın Sophie'nin UNLV'den mezun olduktan sonra buraya taşındığını söylediğini hatırlayarak başımı salladım. Sophie ve Hunter, Hunter iş için Las Vegas'ta, Sophie ise mezuniyetini kutlamak için oradayken tanışmışlardı ve Hannah'nın düğün planlayıcısı sayesinde yeniden bir araya geldiklerinde ve Griffin'in Hunter ile çalıştığını öğrendiklerinde şok olmuşlardı.

"Chloe, Barrett'la sahte bir ilişki yaşarken nasıl tanıştınız?" diye soruyorum, Rhys'le yaşadığım durumun aynısını, şantaj kısmı hariç, yaşayan bir arkadaşım olduğu için merakla.

"Tanışmadık. En azından ilk başta. Bir akşam yemeği randevusuna çıkacağımızı sanıyordum, ama o Fred'e altı aydır çıktığımızı ve birbirimizi sevdiğimizi söyleyerek beni gafil avladı. En azından söylemek gerekirse, çok şaşırmıştım."

Kalp atışlarım hızlandı. Gelecek hafta yapılacak yönetim kurulu yemeğini ve sahte ilişkimizin Rhys için ne kadar önemli olduğunu çok iyi bilsem de, Chloe'nin hikayesi, bu kadar önemli bir ortamda sahte ilişkimizi sürdürebilir miyim diye tekrar sorgulamama neden oldu.

“Ondan sonra, hızlandırılmış bir kursa girdim. Bazen flash kartlar hazırlamalı mıydım diye düşünüyorum. Bilirsin, birbirimizin geçmişi, sevdikleri ve sevmedikleri, hobileri ve en sevdikleri şeyler hakkında. Böylece daha hazırlıklı olurum. Ama ben böyle bir inekim.”

Emma gülerek Chloe'nin koluna sevgiyle vurur. "Griffin ve ben, The Dress dergisinde Kandi Kline ile yapacağım röportaja hazırlanmak için oyunlar oynadık ve bir sürü kişilik testi yaptık. Oh, ve Target'ın düzenlediği gece avı, şimdiye kadar yaptığımız en sevdiğimiz şeylerden biri oldu."

Tüm bu değerli bilgileri zihnimde katalogluyorum.

Emma çatalını bırakıp ağzını peçeteyle siler. "Ama sonuçta, birlikte zaman geçirerek birbirimizi tanıdık."

Yoğun programım nedeniyle fazla vaktim yok, bu yüzden flash kartlar iyi bir seçenek olabilir. Gizlice telefonumu çıkarıp, bu akşam Rhys'in evine gitmeden önce almam gerekenler listesine indeks kartlarını ekliyorum.

"Romantizm demişken, bir kitap kulübü kuruyorum."

Emma kıkırdar. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Meşguldüm, ama artık Barrett ve ben bir yıldır evliyiz ve iki yavrumuz da eğitildi," masanın diğer tarafında Sophie kıkırdar ve Chloe ona bir bakış atar, sonra devam eder, "yani, çoğunlukla. Her neyse, bu benim yapmak istediğim bir şeydi."

Chloe e-okuyucusunu açar ve geri kalanımızın görebilmesi için uzatır.

Altı paketli, hayır, tam bir karın kaslı, kolları dövmelemlerle kaplı, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana göz kırpan muhteşem, gömleksiz bir adam. *Tanrım.*

Kötü Çocukla Sahte Flört. Bu kitabın adı. *Nasıl olur da adı bu olabilir?* Ve neden avuçlarım terliyor?

Ah, çünkü şu anda benim hayatım bu.

Kelimenin tam anlamıyla kötü bir çocukla sahte bir ilişki yaşıyorum.

"Bu e-kitabın kapağı." Chloe, St. Clair Press çantasından bir yığın kitap çıkarır.

"E-okuyucunu yanında taşımanı seviyorum," diyor Sophie. Chloe gülümsüyor. "Bu benim duygusal destek e-okuyucum."

Emma gülüyor. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Eminim çantanda seyahat dikiş seti vardır." Chloe, Emma'nın büyük çantasına başını sallar.

Emma'nın kahkahası kesilir. "Tamam, evet, anladım."

"Herkes erkek göğüs kapaklarını sevmez, bu yüzden herkes için mütevazı kitaplar aldım." Chloe her birimize bir kitap verir. "Romantik kitap okumayı sevdiğimi sizlerle paylaşmak istiyorum."

"Teşekkürler." Chloe'den kitabı alıp kapağına bakıyorum. Önünde geniş bir yazı ile süslenmiş, hoş bir lavanta rengi. Chloe'nin bize gösterdiği seksi erkek göğüs kapaklarının tam tersi.

Etrafımdaki diğer bayanlar hediye kutluyor, içeriğini heyecanla inceliyorlar.

"Sen benim en iyi arkadaşısın, Chlo. Bunu biliyor muydun?" Emma arka kapağı okurken gülümsüyor.

Sophie iç çekiyor. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Tam zamanlı bir işim ve ikiz kızlarım var."

"Kitap kulübü aynı zamanda kızlar zamanıdır. Kitabı okumasan bile yine de davetlisin."

"Önemli olan kitabı okumak değil. Önemli olan sonrasında olanlar. Bana verdiğin son kitap beni inanılmaz derecede azdırdı. Zaten Hunter'a deli gibi aşığım. Çok fazla seks yapıyoruz. Bu kitapları okuduğumda, sanki doymak bilmezmişim gibi oluyorum. Hunter bunu elbette seviyor, ama onun yanında kendimi kontrol edemiyorum ve sonunda hiçbir şey yapamıyorum."

Sophie'nin Hunter ile olan ilişkisi, aralarındaki kimya ve açıkça çok aktif seks hayatı hakkında konuşmasını dinlerken, bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Genel olarak seks, ama aynı zamanda hayallerinizdeki erkekle seks. Rhys'in görüntüsü aklıma geliyor. Açıkçası, birlikte geçirdiğimiz tüm zaman ve bu sahte flört olayı, beynimi onu ilişkiler ve seksle ilgili her türlü konuşmayla ilişkilendirecek şekilde kandırmış.

Emma kıkırdıyor. "Bu kötü bir sorun değil."

"Birden fazla düğün planlamaya çalışıyorsan, benimkini saymazsak, bu kötü bir sorun."

Chloe gülümsüyor. "Dediğim gibi, baskı yok. Okumasan bile, kitap kulübü sohbet etmek ve haberleşmek için eğlenceli bir zaman olacak."

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" Emma Sophie'ye sorar.

"Şu anda, satıcılarla son toplantılar yapmak ve RSVP'leri takip etmek gibi görevler var." Sophie dikkatini bana çevirir. "Bu arada, sen

bir süre önce artı bir kişi olmadan gönderdin, ama şimdi bunu değiştirmek ister misin merak ediyorum."

"Bekle, neden?" Chloe bana dönerek sorar. "Senin eşin kim?"

Sophie Chloe'ye şaşkın bir bakış atar. "Sen bir kayanın altında mı yaşıyordun?"

"Daha çok kitap yığınının altında yaşıyormuşsun gibi," diye espri yapar Emma.

Chloe, Emma'ya alaycı bir bakış atar, ama Emma onun koluna hafifçe vurur. "Bunu sevdiğini biliyorsun."

"Rhys ile çıkıyor," diyor Sophie.

"Rhys Spencer mı?" Chloe, ağzı açık kalmış bir şekilde sorar. "*Aman Tanrım*. İş ve Barrett ile o kadar meşgulüm ki, bu heyecan verici haberi kaçırmışım."

Üç çift meraklı gözün bana çevrildiği sırada, somon ve kinoa salatamdan bir lokma alıp yuttum, sonra bir yudum su içtim.

"Bu yeni bir şey," derim sonunda. "Hannah ve James'in düğününde yeniden bir araya geldik ve nasıl gideceğini göreceğiz."

Bu kadar rahat konuşabildiğim için kendimi tebrik etmek istiyorum. Bakın, belki ikna edici olabilirim.

Sophie çatalını masaya koydu. "Hunter başkalarının ilişkilerine karışan biri değildir ama düğünde ikinizi dans ederken gördüğünde endişelendi ve ikinizin çıktığı kesinleştiğinde bu konuda bazı fikirleri vardı, bu kesin." Sophie, Hunter'ın fikirlerini bana açıklamasına gerek yoktu, ne söylediğini tahmin edebiliyordum. Rhys'in benim sahte kız arkadaşı olmamı istemesinin nedeni de bu. Kadınlarla yatıp parti yapma konusundaki şöhreti, onu pek de iyi bir erkek arkadaş adayı yapmıyor.

Hunter'ın benim ve Rhys hakkındaki endişelerine şaşırmadan başımı sallıyorum. "Hunter benim için bir kardeş gibidir, bu yüzden neden endişelendiğini anlayabiliyorum."

"Hannah'nın ne düşündüğünü merak ediyorum." Emma tavuklu sandviçinden bir ısırık alır, sonra diyet kola ile yıklar. "Onunla konuştun mu?"

Hannah balayına çıktığından beri ondan bir mesaj aldım. O ve James'in tatil köyüne vardıkları, ellerinde içeceklerle, yorgun ama mutlu gülümsemelerle çekilmiş bir fotoğrafı. Belki de Hannah'nın şu anda bu durumdan haberi olmaması bir şans. Bana telefon etmiyor ya da mesaj atmıyor, Rhys ile aramızda birdenbire başlayan yeni ilişkiyi sormuyor.

"Hayır, henüz konuşmadım. Balayına çıkmadan önce bu konuyu açmak istemedim. Zamanlama doğru gelmedi."

Rhys ile sahte bir ilişki kurmayı kabul ettiğimde, bu ilişkiyi arkadaşlarıma veya aileme açıklamam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Tek odaklandığım şey, bu ilişki sayesinde sonbahar değerlendirmeleri ve *Rubies* için rol seçimi için zamanında dansıma tutku katabileceğimdi. Ama bu konuşmadan sonra, ilişkimize olan heyecanımı artırmam gerektiği açıkça ortaya çıktı.

Chloe, Rhys'in çektiği benim ve Rhys'in fotoğrafını çoktan açmış. Çektiği fotoğraf, bizim çıkıp çıkmadığımızı doğrulamak için kanepemde çekilmişti. "Ah, bence ikiniz birlikte çok tatlısınız."

Emma, telefonunun ekranını göstermek için öne doğru uzanıyor.

"Sevimli falan değil. Bu fotoğraf çok seksi," diyor ve bana bakarken ağzı açık kalıyor. "Sana bakışları."

Yüzüm kızardı.

Bu, randevumuzdan bir fotoğraf. Rhys, içeri girerken beni sahiplenircesine belime sarılmış. Nipellerim, ipek slip elbisenin altında sertleşmiş. Isabella bana nipellerimi bir moda ifadesi haline getirmemi söylediğinde, bunların gerçekten magazin dergilerine çıkacağını fark etmemiştim.

"İkiniz birlikte çok yakışıyorsunuz." Sophie yüzünü yelpazeliyor. "Sadece o fotoğraftaki cinsel gerilim bile beni terletiyor."

"Kaç kez çıktınız?" Emma, Chloe konuşmaya başlarken aynı anda sorar. "Resmi bir ilişkiniz mi var yoksa geçici mi?"

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Ona hep bir şeyler hissettim mi?"

Hızlıca sordukları soruları anlamaya çalışırken ağzım açık kalır. Cevap veremeden, telefonum otuz dakika sonra dersim olduğunu bildiren bir bildirimle titrer. *Titreşim beni kurtardı!*

"Oh, hay aksi. Derse gitmem lazım." Eşyalarımı toplamaya başlamadan önce son bir yudum su içiyorum, sanki sorularını görmezden gelmemişim gibi davranarak.

Sophie saatine bakar. "Ben de işe dönmeliyim." Chloe bana kitapçığı gösterir. "Kitabını unutma!" "Teşekkürler!"

Veda öpücükleri ve kitabı tartışmak için grup sohbetine katılma sözü verdikten sonra, kitabı çantama atıp Leg-Up'taki dersime gitmek için restorandan ayrılıyorum.

Yürürken Chloe'nin söylediklerini düşünüyorum. Barrett'ın kız arkadaşı rolünü oynamak için daha hazırlıklı olmayı ne kadar istediğini. Hazırlık benim ikinci adımdır, bu yüzden bunu Rhys ve benim önümüzdeki hafta ve bu akşamki akşam yemeği partisi için daha fazla

zaman ayırmamız gerektiğinin bir işareti olarak alıyorum ve bu gece tam da bunu yapacağız.

BÖLÜM 15

Rhys

"Bir teknede mi yaşıyorsun?"

Lettie rıhtımda durmuş, pembe New York Yankees şapkasının altından bana gözlerini kısarak bakıyor. Siyah spandex şort ve bol beyaz tişört giymiş, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor. Kollarının üzerine katlanmış bir kot ceket ve bir omzuna asılı bej renkli bir çanta var.

Cevap açık, evet, bir teknede yaşıyorum, ama Lettie'nin sorusu, birinin su üzerinde bir ev seçmiş olmasına şaşırmaktan daha derin bir anlam taşıyor. Çünkü on beş yıl önce bir tekne kazasında anne babasını kaybeden bir adam olarak, bu ilginç bir seçim.

"Evet, burası benim evim. Şimdilik."

"Gün batımına doğru yelken açmaya karar verene kadar mı?" diye sordu, dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle.

"Öyle bir şey." Ona elimi uzattım. "Gemiye binmek ister misin?"

"Evet." Tenis ayakkabılarını çıkarır, sonra elimi tutup tekneye çıkar. Eğildiğinde kışına bakmadan edemem.

"Aşırı giyinmiş hissediyorum." Ana yaşam alanına geçerken çıplak göğsüme bakıyor, bakışları ön kolumdan omzumun ve göğsümün sol tarafına kadar uzanan dövmemin mürekkebinin takip ediyor.

Lettie ipek bir elbise giyse de, tişört ve tayt giyse de, her zaman güzel görünür. Şu anda giydiği spandeks bisikletçi şortu da bir istisna değildir.

"Bu tekne hayatı kıyafeti. Kıyafet giymek isteğe bağlı." Dışarı çıkmak için giyinmeyi sevmeme rağmen, evdeyken veya sudayken, gömleksiz ve rahat giyinmeye alışkınım. Lake George'da geçirdiğim tüm o gömleksiz yazlar yüzünden. Bu benim kanımda var.

"Hmm." Gözleri bana dönmeden önce etrafına bir bakış atıyor. "Bir düğmeyi atlamışsın." Parmağı, üst düğmesi açık olan kot pantolonuma doğru sallanıyor.

Omuz silkiyorum. "Ben böyle seviyorum. Rahat oluyor."

"Uzun bir günün ardından sütyenini çıkaran bir kadın gibi mi?" diye sordu. "Buyur prenses. Burada sütyen giymek zorunda değilsin."

Gözleri yine çıplak göğsümün üzerinde dolaştı. "Evet, ben iyiyim."

Çantasını sehpaaya koyar ve etrafına bakınır.

"Wanda beni tekne iskelesinin girişine bıraktığında benimle dalga geçtiğini sandım."

Wanda, Lettie'yi antrenmandan almaya gittiğinde ben de onunla giderdim, ama bugün Mo'yu barınaktan aldım, onu yerleştiriyordum. Kedi taşıma çantasının kapısını açar açmaz kaçması ve son bir saati onu aramakla geçirmem de işleri zorlaştırdı.

Lettie etrafına bakındı. "Maurice nerede?"

"Buralarda bir yerde," diyorum, yepyeni kedi yatağının etiketini koparıp kanepeye atıyorum. "Utangaç davranıyor."

Lettie'yi davet ettiğimde, Mo'nun yeni çevresine alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacağını tahmin etmemiştim. Barınaktaki kadar sevimli ve oynak olacağını düşünmüştüm, ama ana kattaki oturma odasında bir tur attıktan sonra kaçtı. Tüm kapılar kapalı, bu yüzden bir yerlerde saklandığından eminim.

"Aman Tanrım. Bu bir Litter Robot 4 mi?" Lettie, Ramsey'nin daha önce Mo için kurduğu kendi kendini temizleyen kedi kum kabını işaret ediyor.

"Evet, sanırım öyle."

"Kıskandım. Maxine'i seviyorum, ama tanrım, onun kakasını temizlemekten nefret ediyorum."

"Sana bir tane alırım." Sınırsız param var, bu yüzden iki yüz dolarlık kendi kendini temizleyen kedi kum kabı benim için hiçbir şey, ama Lettie'nin bu öneriye sevinmesi beni hemen telefonuma uzanıp Ramsey'e mesaj atmaya itti.

"Bunu yapmana izin veremem."

"Tabii ki yapabilirsin, Prensces. Zaten yolda." Telefonumu sallayarak sipariş verildiğini gösterdikten sonra telefonu tezgahın üzerine geri koydum. "Ayrıca, Mo'yu getirdiğimde o da kullanacak."

Lettie gülüyor. "Taze kedi kumu kadar romantik bir şey yoktur." "Tur yapmak ister misin?" diye soruyorum.

"Tabii."

Ona ana oturma ve yemek odasını gezdirdikten sonra, alt kata inip misafir odalarını, mutfak ve mürettebat odalarını gezdirdim.

Üç küçük yatak kabini ve bir mutfaktan oluşan mürettebat odalarına bakıyor.

"Burada seninle birlikte kalan kimse var mı?"

"Asistanım Ramsey kalıyor. Ama o misafir odalarından birinde kalıyor. Eşyaları bu kabinlere sığmayacak kadar fazla."

"Yemek yapar mısın?" diye sorar, lekesiz ve neredeyse boş mutfağı inceleyerek.

"Yemeklerimin çoğunu bir şef hazırlıyor ya da dışarıda yiyorum."

Onu koridordan geçerek, biri Ramsey'nin odası olan üç misafir odasını geçip, ana yatak odasına götürdüm.

"Ve burası benim odam."

Kapıda durup boynunu uzatarak içeriye bakmaya çalışan onu izleyerek gülümsüyorum.

"İçeri girebilirsin."

"Meraklı davranmak istemem. Yatak odaları özel yerlerdir ve "Etrafa bakmak istemem. Yatak odaları özel alanlardır ve benim görmemi istemediğin bir şey olup olmadığından emin olamadım

Etrafa bakınıyorum. Yatın geri kalanı gibi, yatak odam da tertemiz.

Koyu renkli ahşap başlık ve komodinler. Lacivert nevresimler.

"Kendi arkamı kendim temizleyebilirim." "Dolabın nerede?" diye soruyor.

Açık kapıyı işaret ediyorum. Tüm kıyafetleri gördüğünde gözleri büyür ve hafifçe güler.

"Sanki tüm kişiliğini bu odaya sığdırmışsın gibi. Dışarıda hiçbir şey yok, ama burada," diye ekler ve ekose desenli bir Valentino takım elbise çıkarır, "çok canlı."

Lettie'nin gözünden burayı görmek, burada kalıyor olsam da burada *yaşamadığımı* fark etmemi sağladı. Dolabımdaki giysiler dışında kişisel hiçbir şeyim yok. İstersem bir anda toparlanıp gidebilirim. Yatın sahibi olsam da, onu hiç evim olarak görmedim. Burası geçici, tıpkı bu şehirde geçirdiğim zaman gibi.

"Evet, bu benim tipik gardırobum, ama bu," dolabın şu anda kömür grisi, lacivert ve bej takım elbiselerle ve düz renkli gömleklerle dolu kısmını işaret ediyorum, "yönetim kurulu pozisyonuna ciddi olduğumu kanıtlamak için şu anda giymem gerekenler."

"Bundan memnun değilsin gibi görünüyor."

Dönüp, dolabın ortasındaki adaya yaslanmış halimi gördü.

"Bu, oynamam gereken rolün bir parçası."

Gözleri bir anlığına çıplak göğsüme düşer, sonra tekrar benimkilere döner.

"Sahte bir ilişki yaşamamız gibi mi?"

diye sordu. "Evet."

Lettie'nin gözleri tekrar aşağıya düşer ve bu sefer hala iliklenmemiş düğmemi işaret eder. "O düğme beni rahatsız ediyor. Sanki bitmemiş bir iş gibi. Hoşuma gitmiyor."

Gözleri yine düğmeye düşerken gülüyorum.

"Bana Şükran Günü'nde çok fazla yiyip pantolonun üst düğmesini açmak zorunda kalmayı hatırlatıyor. Ama sen fazla yemiş gibi görünmüyorsun." Elini karnıma doğru salladı. "Sen kaslı ve altı paketli bir vücuda sahipsin."

Ellerimi belime koyup ona küstahça sııttım. "Beni mi kontrol ediyorsun?" diye alay ettim.

Alaycı bir şekilde güldü ama bu sözlerim yüzünden yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

"Çok fazla ten görünüyor. Bakmamak imkansız." Bakışları sol kolumun üzerinden geçiyor. "Dövmenin omzuna ve göğsüne kadar uzandığını bilmiyordum. Bu Lake George mı?" Sol göğsümün üzerindeki dövmeyle kaplı su ve çevredeki ağaçları işaret ediyor.

"Evet." Başımı sallarım. "Daha yakından bakmak ister misin?"

Yaklaştığında, teklif ettiğime hemen pişman oldum. Kadınsı kokusu duyularımı dolduruyor, ama geri çekilmek yerine, burnumu saçlarına gömmek ve kokusunu daha fazla içime çekmek için güçlü bir istek duyuyorum.

"Çok güzel." Eli derimin üzerinde duruyor. Bana dokunmuyor, ama yine de onu hissedebiliyorum.

"Evet."

O benim dövmeme bakıyor, ama ben ona bakıyorum. "Ne zaman yaptırdın?" diye soruyor.

"Birkaç yıl önce başladım. Önce göğsüme göl yaptırdım, sonra oradan devam ettim."

"Ailen için." Gözleri benimkilere doğru yükseliyor ve o mavi gözlerdeki içten sempati beni neredeyse dengemden çıkarıyor.

Boğazım aniden duygularla dolup taşarken başımı sallıyorum. Ailem hakkında konuşmam. Onlar hakkında konuşacak kimsem yok. Büyükbabam hiç duygusal ya da anımsayan bir tip olmamıştır, daha çok "olan oldu, hayat devam ediyor" diyen biridir. Onları kaybetmenin travmasını atlatmak için erken yaşlarda terapi görmüş olsam da, o zamanlar açılmak istemeyen

ve duygularımı bastırmak daha rahat geliyordu. Gözden uzak, akıldan uzak.

Lettie'nin parmak uçları pazıdaki mürekkep üzerinde dans ediyor ve derim anında tüylerim diken diken oluyor. Dokunuşunun beni bu kadar etkileyeceğini beklemiyordum. Omzumun kıvrımından ve köprücük kemiğimden geçerken cildimde tüy kadar hafif izler bırakıyor. Dövme sanatçısı o kısmı yaparken ne kadar şiddetli bir acı hissettiğimi hatırlıyorum. Fiziksel acı o kadar çok duygu uyandırmıştı ki, hemen onu bastırmıştım.

Lettie'nin parmak uçlarının göğsüme doğru ilerlediğini, varış noktasının belli olduğunu görsem de, tepkimi tahmin edemiyorum. Tırnakları ağaçların üzerinde hafifçe izler bırakıyor ve meme uçlarım buna tepki olarak sertleşiyor. Sonra eli sol göğüs kasımın üzerine yayılıyor, avucuyla kalbin hemen üstünde, Lake George'un mürekkepli sularıyla kaplı cildime nazikçe bastırıyor.

Keskin bir acı göğüs kafesimi delip geçiyor ve göğsüme yayılıyor. Lettie'nin avucunun altında kalbim çılgınca atıyor. Düzensiz bir şekilde.

Bana ne oluyor böyle?

Refleks olarak bileğini tutuyorum. Bana bu lanet olası şeyi hissettirmesini engellemek için.

O geri çekiliyor, ama elim hala bileğini tutuyor, sanki beni yakacak bir damgalama demiriymiş gibi onu güvenli bir mesafede tutuyor.

"Özür dilerim," diyor.

Onun bileğini bırakıyorum. "Sorun değil. Ben..."

Ne olduğunu açıklamaya çalışmadan, ayaklarımızın dibinde yüksek bir miyavlama sesi duyulur ve aramızdaki gerginlik bozulur. Mo'dur. Saklandığı yerden çıkarılmış ve şimdi Lettie'nin bacaklarına sürtünmektedir.

"Aww. Demek buradasın." Lettie kahverengi tekir kediye kucığına alır ve yüzüne sokar. "Merhaba Maurice. Yoksa Mo mu tercih edersin?" diye sorar, onu göğsüne sıkıca sarılır.

Mo'nun saklandığı yerden çıkmasına, hatta odadaki gerginliği kırmasına yardımcı olmasına çok sevindim. Onları bir süre izledikten sonra, çekmeceleri açıp bir tişört çıkarmak için arkamı döndüm, hala Lettie ile aramızda geçenleri anlamaya çalışıyordum.

Daha önce birçok kadın bana dokunmuş, cildimi ve dövmemi keşfetmişti, ama Lettie'nin elleri üzerimde farklı hissettirdi. İçimde henüz ele almaya hazır olmadığım bir şeyleri ateşledi. Dövmem yıllar önce iyileşmiş olsa da, altında yatan şey hala yaralı ve izlerle dolu.

O *beni* gördü.

Özlemi. Yalnızlığı. Acıyı.

Tişörtü başımdan geçirip, Lettie ile benim aramda ve bu istenmeyen düşünceler arasında bir bariyer görevi görmesini sağladım. Bu an, onunla olan ilişkiimi sığ sularda, kıyıya yakın tutmam ve daha derin sulara açılmamam gerektiğini hatırlattı.

İşleri hafif ve eğlenceli tutmam gerekiyor ve ben de öyle yapmayı planlıyorum.

BÖLÜM 16

Colette

Mo uzaklaşmadan önce sırtını bir kez daha okşuyorum. Halıyı koklayarak odanın geri kalanını dikkatlice keşfediyor. Davranışları, Maxine'i ilk kez evime getirdiğim zamanı hatırlatıyor, sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi.

"Çantada ne var?" diye soruyor Rhys, oturma odasına girerek dikkatimi kahverengi tekir kediden uzaklaştırıyor.

Artık gömlek giyiyor. *Tanrıya şükür.*

Gömleksiz Rhys'in yanında olmak, kalbi zayıf olanlar için uygun değil. Peki ya kot pantolonunun açık düğmesi? Saçma sapan bir şekilde seksi, ama aynı zamanda sinir bozucu, çünkü neden pantolonunu iliklemiyorsun ki? Tamamen delilik.

Ve mantıksız şeylerden bahsetmişken, bir dakika önce dolabında aramızda bir şeylerin kıvılcımlandığını hayal mi ettim acaba?

Onun dövmesini inceliyordum. Sanatçının gençliğimizin rüya gibi yaz manzarasını nasıl mükemmel bir şekilde yakaladığını hayranlıkla izliyordum. Tek büyük fark, Lake George'un tipik canlı renklerini bastıran siyah mürekkep ve çeşitli gri tonlarıydı.

Avuç içim onun pürüzsüz cildine değdiğinde, altında kalbinin hızla attığını hissettim. Vücudunun geri kalanının dokunuşuma tepki vermesine şaşırıyordum. Göğüs uçlarının sertleşmesi ve nefesinin sık ve düzensiz hale gelmesi. Sonra bileğimi tuttu ve sanki elektrik akımıyla karşılaşmışım gibi hissettim.

Tehlikeli ama heyecan verici. *Canlı.*

Daha fazlasını istememe neden oldu.

Çantadan daha önce hazırladığım keçeli kalemleri ve not kartlarını çıkararak bu düşünceden kendimi uzaklaştırdım. "Sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyler, ilgi alanlarımız ve hobilerimiz için not kartları."

"Peki bunlara neden ihtiyacımız var?" diye sordu Rhys.

Çünkü kontrolümün olmadığı bir durumda olmayı reddediyorum.

Can sıkıcı düşünceyi görmezden gelip ona daha az savunmasız bir cevap veriyorum.

"Böylece birbirimizi daha çabuk tanıyabiliriz. Gerçek bir çift gibi görünebiliriz. Chloe, insanların sahte flört ederken böyle yaptığını söyledi."

"Chloe St. Clair'e sahte bir ilişkimiz olduğunu mu söyledin?" diye sorar.

"Hayır, sadece ona ve Barrett'a sordum. Sahte flört ilişkisini nasıl yürüttüklerini. O bu konuda çok yardımcı oldu."

"Sana flash kartlar yapmanı mı söyledi?"

"Hayır, bu benim kendi yöntemim. Küçük olmalarını ve çantama sığmalarını seviyorum." Onun için önceden kesmiş olduğum bir tanesini elimde tutuyorum. "Ve kolayca başvurulabilir olmalarını."

Not kartını aldı.

"Onları renk kodluyorum. Sarı benim için. Mavi senin için."

"Neden mavi benim?" diye soruyor.

"Sarı benim en sevdiğim renk. Mavi ise senin."

Rhys başını sallar. "Mavi en sevdiğim renk değıl." Kaşlarını kaldırırım. "Küçükken öyleydi."

"O zamanlar maviyi severdim, ama artık daha yaşlı ve olgunum." "Peki, şimdi en sevdiğin renk ne?" diye soruyorum.

Yüzünde sinsi bir gülümseme yayılır. "Pembe."

Beklenmedik bir cevap olduğu için gülerim. "Ciddi misin?" "Evet. Erkekler pembeyi sevebilir."

"Evet, tabii ki severler." Onun ısrarına gülümsemeden edemem. "Peki neden seviyorsun?"

Gülüyor. "ünkü birisi bir keresinde sevemeyeceğimi söyledi ve ben de siktir et dedim. Şimdi en sevdiğim renk bu."

"Sebepsiz bir asi."

O başını sallar. "Geçen hafta yönetim kurulu toplantısına somon rengi bir takım elbise giydim.

Kuzenim Jerrod kişisel olarak alınmıştı, bu yüzden buna değıdi."

"Tamam. Bunu buraya not alacağım." Renk, yemek, içecek, koku, film, müzisyen ve kitap gibi favorileri içeren kartı kaldırıyorum. "Ama renk düzenini değıştirmeyeceğim. Kartları çoktan hazırladım."

"Bunlar zamanla öğreneceğimiz şeyler değıl mi?" diye sorar

Rhys. "Bu, süreci hızlandırır."

Onun için doldurması için hazırladığım kart destesini aldı. Kuzeninden bahsetmesi, aralarında tam olarak neler olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Jerrod ile aranız nasıl? İkinizin çocukluktan beri yakın olduğunuzu sanıyordum."

Rhys alaycı bir şekilde güldü. "Yakın rakipler."

"İkiniz arasında bir gerginlik olduğunu hatırlıyorum ama bunun ergenlik çağına özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Hormonlar ve egolar birbirlerini alt etmeye çalışıyordu."

"Maalesef, bu durumdan kurtulamadık, o bana inat etmek için yönetim kurulu başkanlığı pozisyonunu istiyor. Hak ettiğim bir şeyi almak için. Bu, gençken yaşadığım aynı saçmalık."

Sözleri gerçekçi bir şekilde söylenir, ama yüzünde bir anlık acı belirir.

yüzü

nde "Üzgünüm." Başka ne diyebilirim bilmiyorum.

bir "Önemli değil. Şu anda önemli olan benim kazanmam."

anlık Yüzündeki kararlılık ifadesi çok yoğundu. Rhys'i her zaman

acı

belir

di.

rahat, akışına göre yaşayan, hiçbir şeyin onu etkilemediği bir adam olarak görmüştüm.

Rhys, onun için hazırladığım not kartlarını alır ve

Bir süre onu izledikten sonra dikkatimi doldurduğum not kartına geri döndüm, Jerrod ile olan ilişkisi hakkında her zamankinden daha meraklıydım. Rhys, kendi ebeveynlerinin kurduğu vakfın başkanlığı için Jerrod ile rekabet etmek zorunda olduğunu hissediyorsa, bu açıkça tartışmalı bir durumdur.

Spencer ailesi her zaman zenginliği ve girişimci faaliyetleriyle tanınmış olsa da, Wes ve Abigail, kişilikleri sayesinde Spencer Vakfı'nı tanınır hale getirdiler. Evet, özellikle kar amacı gütmeyen kuruluşlar için para gereklidir, bunu Leg-Up'taki işimden öğreniyorum, ama farkı yaratan, onların ortaya çıkma ve topluluğun bir parçası olma şekilleriydi.

Rhys'te de bunu görüyorum, ama şu anda Jerrod ile rekabete o kadar kapılmış ki, gerçekte neler sunabileceğini fark edemiyor gibi görünüyor.

"Birbirimiz hakkında başka ne bilmemiz gerektiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Bir liste hazırladım." Telefonunu bana doğru sallıyor.

Yüzüm aydınlanır, bunu ciddiye aldığı için heyecanlanırım. "Yine 'bu mu, o mu' mu?"

"Sayılır."

"Tamam." Sorusuna devam etmesi için başımı sallarım.

"Duş mu, köpük banyosu mu?"

"Duş. Daha verimli. Küvette rahatlayamıyorum."

"Muhtemelen benim küvetimde hiç banyo yapmadığın içindir." Göz kırıyor. "Ben tamamen köpük banyosu adamıyım."

Rhys'i dev küvetinde köpüklerle çevrili olarak hayal ediyorum ve gülüyorum.
"Sıradaki."

"Boyun mu, dudaklar mı?"

Soruya şaşırarak gözlerimi
kırpıştırırım. "Ne anlamda?"

"Öpülmekten hoşlandığın yer."

"Oh." Aklım hızla çalışırken boğazımı temizledim.

Bir tercihim var mı? Sadece bir erkek boynumu öptü ve şu anda kahve masasının karşısından, son derece ifade dolu ela gözleriyle bana bakıyor.

"Bu sorular ne tür sorular?" diye soruyorum.

"Çiftler için baharatlı 'bu mu, o mu' soruları."

"Bunu neden bilmemiz gerekiyor ki?"

"İlişkimizi geliştirmek için çalışıyoruz. Bizim gibi genç, ateşli çiftler çok sevişir, birbirlerinin vücutlarını keşfederler, ama biz *bunu* yapmadığımız için, bu en iyi ikinci seçenek."

"Öyle mi?" Yutkunuyorum. Önce neye odaklanacağımı bilmiyorum. Bizi genç, ateşli bir çift olarak nitelendirmesine mi, yoksa normalde çok sevişiyor olacağımızı söylemesine mi.

"Tamam, 'bu mu, o mu' baharatlı versiyonunu
atlayalım." "Harika. Teşekkürler."

"Başka bir şey deneyelim."

Rhys'in bana baktığını fark ettim. Yanılmıyorsa, gözleri dudaklarımı inceliyordu.

"İlk öpüştüğün kişi kimdi?" diye soruyor.

Boğazım düğümlenir, Rhys'in dolabında yaşadığım aynı sıcaklık dalgasının vücudumu kapladığını hissederim. "Bu çok rastgele bir soru."

"Öyle mi?"

"Jerrod'un akşam yemeğinde bu konunun açılacağını sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Hazırlıklı olmak ister misin?"

Gözlerimi ihtiyatla kısıyım, ama o beni yakaladı. Tabii ki hazırlıklı olmak isterim. Ve eğer onun aynı mantığını kucağa oturma konusunda da uygularsam, yani şimdi bu daha samimi detayları konuşursak, daha sonra halka açık yerlerde yüzeysel konular hakkında konuşmak daha kolay olur, o zaman bu mantıklı olur.

"On altı yaşındaydım ve o, dans akademisinden bir erkekti. Jeremy Castle. Ya sen?"

"On dört. Okuldan bir kız." Kaşlarını çatarak, kızın adını hatırlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Adını hatırlamıyor musun?" diye soruyorum.

"O zamandan beri birçok kişi oldu diyelim. O da senin ilki miydi?"

"İlk ne?" diye soruyorum, onun sorduğu şey hakkında artan şüphelerim ellerimin terlemesine neden oluyor.

"Birlikte olmak. Seks. Sikişmek."

Beynim kısa devre yapar. Yerdeki koltuğumdan fırlayarak ayağa kalkarım ve kalkarken dizimi sehpaye çarparım. Dizime dokunmak için uzandığımda, masadaki su bardağını deviririm ve Mo, canını kurtarmak için odanın diğer ucuna koşar.

Ortalık kargaşa içinde. Kaos var. Ve sanırım seks konuşmasından kurtuldum, şükürler olsun. Ama emin olmak için eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

"Acıktım. Bence gidip atıştırmalık bir şeyler almalıyız. En yakın Trader Joe's nerede?"

"Markete gitmemize gerek yok." Telefonuna uzanıyor. "Akşam yemeği sipariş edebilirim. İki dakika sürer."

Omuzlarım çöküyor. Endişe ve rahatsızlığı aşmam gerektiğini biliyorum, ama bu gerçekten zorlu bir prova gibi, toparlanmak için kısa bir molaya ihtiyaçım var.

"Yarınki prova için başka şeyler almam lazım. Açken huysuz bir insan olduğumu biliyorsun."

Bana bir an baktı, sonra yavaşça başını sallamaya başladı.

"Tabii. Gidelim."

Uff. Ucuz atlattık.

BÖLÜM 17

Rhys

Yiyecek sipariş edebilirdim, ama Lettie hafta sonu için birkaç atıştırılmalık alması gerektiği için dışarı çıkmamızda ısrar etti. Bir yanım, bunun bizim yaptığımız konuşmayı önlemek için kullandığı bir dikkat dağıtma tekniği olduğunu düşünüyor.

Özellikle dolabımda onunla o bağı hissettikten sonra, o baharatlı "bu mu, o mu" sorularını sorarak onu zorladığımı biliyorum, ama kendimi tutmak zor çünkü Lettie'nin bu yetişkin halini ne kadar çok tanırırsam, o kadar çok bilmek istiyorum.

Lettie'nin flört etmekten endişe duyduğunu biliyorum, ama bu samimi konuları tartışana kadar, seks dahil ilişkilerin tüm yönlerinde deneyimsiz olduğunu fark etmemiştim. Ben hiç flört eden biri olmadım. Hiç ilişkim olmadı, ama çok seks yaptım. Biri her zaman diğerine eşit değildir, ama Lettie'nin durumunda, eşit olup olmadığını merak ediyorum.

Acaba bakire mi?

Market rafları arasında yürürken, Lettie rastgele durup benim ittiğim sepete ürünler koyuyor. Çok evcil bir durum. Ramsey beni şu anda görseydi kahkahalarla gülerdi. Neredeyse, yiyeceklerin nereden geldiğini ve nasıl elde edildiğini bildiğimi kanıtlamak için fotoğraf çekmek istiyorum.

Lettie, bir torba kuru meyve karışımını sepete koyuyor. İçeriğini incelemek için elime alıyorum.

"Şeker yemediğini söylemiştin." "Bu şeker değil.

Kuruyemiş karışımı."

"İçinde şeker var." İçindekileri kontrol ediyorum ve dehşetle görüyorum ki, o haklı, sevilen bir şeker gibi görünmeye çalışan sahte çikolata ikamesi var. "Reese's Pieces'in lezzetli tadını, sıradan şeker parçaları için mi feda ettin?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Bu kadar tutkulu olacağını bilmiyordum." "Ve bu torba kuru üzümle dolu. Kuru üzümünden nefret edersin."

Gözlerini kırpıştırarak bana şaşkınlıkla bakar. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Birçok şeyi hatırlarım." Bir anı aklıma geliyor ve dudaklarım gülümsemeye başlıyor. "Hunter ve benim, seni ve Hannah'yı kuru üzümlerin buruşuk sincap fındık torbaları olduğuna ikna ettiğimiz gibi."

Koridordan sebze-meyve reyonuna dönerken kahkaha patlar. "Bu birçok açıdan rahatsız ediciydi, ama onları sevmememin tek nedeni bu değil

Onlar dişlerime yapışıyor. Bu nedenle çoğu kuru meyveyi sevmiyorum."

Kuru üzüm tartışması beynimi sadece bir anlığına başka yöne çevirdi, sonra tekrar Lettie ve seks hakkında düşünmeye başladım.

Bir yandan, onu bu konuda zorlamamalıyım. Bu onun kişisel meselesi.

Ama biz arkadaşız ve bu, ilişkimizi daha ikna edici hale getirecekse, bence bu konuları konuşmalıyız. Ayrıca, Lettie'nin bakire olup olmadığını artık çok merak ediyorum. Umursamamalıyım, bu konuda düşünmemeliyim, ama beynim bu konuyu ele geçirdiğinden, başka bir şey düşünmek imkansız.

Ona sorup sormayacağıma karar verdim, çıkıp sormalıyım. Lettie ile bu konuyu uzatmak, ona daha fazla düşünme ve panikleme zamanı verir. Çocukken yapışkan bantlarını çıkardığım gibi, bunu da bir çırpıda halledeceğim.

Meyve reyonuna yaklaşıyoruz ve Lettie elmaları incelemeye başlıyor.

"Seks yaptın, değil mi?" diye soruyorum.

Tamamen rastgele konu değiştirmem üzerine, Lettie'nin zaten dik olan sırtı daha da gerildi. "Marketin ortasındayız," diye fısıldayarak tısladı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Bu iyi bir soru. Aslında hiçbir şey, sadece kendi merakım dışında. Ellerimi kaldırarak teslim oluyorum. "Hiçbir şey."

Sessizce sebze reyonunun diğer tarafına geçiyoruz, ben onu takip ediyorum, o kırmızı biber seçiyor, konu açıkça kapanmış durumda.

Yoksa değil mi? Zihnim zaten çılgınca çalışıyordu ve şimdi bu soru ortaya çıktığına göre, daha da meraklanıyorum.

Lettie bakire mi?

Daha önce oral seks yaptı mı?

Orgazm olmuş mu acaba?

Lettie aniden bana dönüyor.

"Daha önce orgazm oldum!" diye bağıyor, sanki ben yüksek sesle sormadığım soruya cevap veriyormuş gibi.

Sebze reyonunun diğer tarafında, alışveriş arabasında küçük çocuğuyla alışveriş yapan kadın şok içinde ağzını açar, ikimizi birbirine bakar ve hemen uzaklaşır.

Lettie'nin gözleri büyür. "Oh, lanet olsun."

Elimle işaret ederek onu sakinleştiririm. "Eminim daha kötüsünü de duymuştur." O endişelendiği için ona yaklaşır ve sesimi alçaltırım. "Ve umarım orgazm olmuşsundur, ama sorum bu değildi."

Gözlerim önümüzdeki beyaz sebzeye düşer ve onu alırım. Büyük boy, beyaz bir havuç gibi görünüyor. Gösterim amacıyla istediğim kadar penis şeklinde değil ama salatalıkların ve patlıcanların nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bununla yetinmek zorundayım.

Kaşlarımı kaldırarak onu aramızda kaldırıyorum. "Penetrasyon."

Lettie bir ayağını yana doğru uzatıp diğer ayağını diğer bacağının iç tarafına koyar. Bu bir tür bale hareketi gibi görünüyor ama aynı zamanda bir tür sinirsel seğirme gibi de görünüyor. "Daha önce vibratör ve dildo kullandım."

Bu konuyu ne kadar çok dolandırdığına bakılırsa, balerin değil de artistik patenci mi diye merak etmeye başlıyorum.

"Hiç gerçek bir penis vajinana girdi mi, prenses?" diye soruyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekip başını sallar. "Hayır."

Yavaşça başımı sallıyorum, ama Lettie'nin itirafına vücudumun tepkisi beklediğim gibi değil. Sıcak bir his göğsümü kaplıyor ve vücudumdaki tüm kan aşağıya, sikime akıyor. Lettie'nin bekaretini bozmak için mükemmel olacağı düşüncesiyle sikim şişiyor.

Tek düşünebildiğim, onun ne kadar sıcak ve sıkı olacağı. Onu ilk kez germe, onu doruğa ulaşana kadar doldurma düşüncesi. Sıkı amcılığı beni sarar, ben ona girerken sikimi sıkıştırır.

Beynim sonunda devreye giriyor. *Ne yapıyorsun dostum? Bu Lettie. Hayatta olmaz.*

Açıkçası, şu anki bekârlık durumum karar verme yeteneğimi etkilemeye başlamış.

"Bu durumu değiştirmez, değil mi?" Büyük mavi gözleri endişeyle bana bakıyor. endişeyle bana bakıyor.

Hiçbir şeyi değiştirmemeliydi. Kamuoyunda görünüşü korumak dışında aramızda fiziksel bir şey olmayacağı konusunda anlaşmıştık. Dokunmak. Öpüşmek. Hepsi bu.

Ama nedense ona eskisi gibi bakmakta zorlanıyorum. Pis hayal gücümün onun hakkında bir sürü müstehcen düşünce uydurmasını engellemek için.

Eskiden onun kusursuz olduğunu düşünüyorsam, şimdi onun el değmemiş olduğunu bildiğim için, o daha da mükemmel. *Ve yasak.*

Lettie'nin, onu kızdırıp onunla oynadıktan sonra, onu yoluna göndermeden önce akılsızca becerirsem, benim için gelecek bir ağabeyi yok.

Hayır, *ben* onun koruyucusu olan adamım. Büyürken onun hayatında üstlendiğim rol buydu. Onu bu şekilde düşünmemeliyim.

Ama o artık Lettie spagetti değil. O, mükemmel bir erkeği hak eden güzel, yetenekli bir kadın. Ve ben o erkek değilim.

"Rhys?" Lettie, kaçan düşüncelerimi bölüyor.

Burada amacımın ne olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Vakıf yönetim kurulunu, başkanlık pozisyonu için doğru kişi olduğuma ikna etmek. Lettie'nin kız arkadaşım rolünü oynaması bunun önemli bir parçası, ama onun bekareti sahte ilişkimizle hiçbir ilgisi yok.

"Evet. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Büyümüş havuçları yığına geri bırakıyorum, ama Lettie ikisini seçip sepetine koyuyor.

"Onlar da ne öyle?" diye soruyorum, zihnimi önceki konuşmamızdan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Yaban havuçları."

Lettie'nin bunların nişasta yerine geçebilecek iyi bir alternatif olduğunu ve doğal olarak tatlı olduğunu açıklarken başımı sallıyorum.

Kalan reyonları gezerken ve Lettie'nin alışverişlerini poşetlemesine yardım ederken, konuşmamızı düşünmeden edemiyorum. Siktir. Keşke geri dönüp ona sormamayı başarabilseydim. Lettie'nin bakire olduğunu öğrenmemeyi, ki bu sahte ilişkimizle hiçbir ilgisi yok, sadece hayal gücümü çılgına çeviriyor.

Ne derler bilirsin, merak kediye öldürdü.

BÖLÜM 18

Colette

Sebastian, kaldırma pozisyonu almak için arkamda duruyor. Bu, Alexei'nin son birkaç haftadır bizimle üzerinde çalıştığı bir kaldırma ve biz de bunu Leg-Up bağış etkinliğinin gösterisine dahil etmeye karar verdik. Beni sırtına doladıktan sonra kollarının arasına aldı. Son pozisyonda yüzüm yerden sadece birkaç santim uzaklıkta. Bu, güven düşüşünün en güzel örneği. Sebastian işaretini kaçırırsa, burun estetiği yaptırمام gerekecek.

Kaldırmayı başarıyla tamamladıktan sonra son pozisyonumuza geçmeden önce son sekansa geçiyoruz.

İki nefes sonra ayağa kalkıp birbirimize bakıyoruz.

"Vay canına." Sebastian beni kollarına sarıyor ve ben göğsüne gülüyorum. "Başardık."

"Çok iyiydi, değil mi?"

"Harika. Bu kadar terlememiş olsaydım sana sarılırdım." Barre'ye asılı havluyu alır. "The Smith'te bir içki içerek kutlamak ister misin?" diye sorar.

"İsterim ama Rhys'le planım var."

"Ah, doğru ya. Erkek arkadaşın." Erkek arkadaş kelimesini tırnak içine almış gibi söylüyor. "Peki. Beni terk et. Umurumda mı sanıyorsun?"

"Konusacak bir milyon başka insan var." "Biliyorum."

Diye iç çeker. "Çok popülerim." "Aynı zamanda mütevazısın da," diye alay ederim.

Kadınlar soyunma odasının girişinde Sebastian'dan ayrılırken, aklım Rhys'e gidiyor.

Son görüşmemizden bu yana iki gün geçti. Ona çok fazla kelime kullanmadan bakire olduğumu söylediğimden beri.

Hiç gerçek bir penis vajinana girdi mi, prenses?

Bana bunu sorduktan sonra alt dudağını yaladığı an, aklımda defalarca tekrarlandı.

Ona söylemekten çekiniyordum, ama aynı zamanda rahatlamıştım. Onun tepkisini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Çok sessizleşti,

ve daha sonra, onun evinde not kartlarımızı takas ettikten sonra, Wanda'ya beni eve götürmesini söyledi.

Bakire olup olmamamın önemi olmadığını biliyorum. Neyi sevdiğimi öğrenmek için kendi vücudumu keşfettim, ama pas de deux gibi, bir partnerle seks yapmanın her şeyi daha eğlenceli ve daha *tatmin edici* hale getirdiğinden eminim. Ve umarım bir gün, bu adımı atmak istediğim bir erkek bulurum.

Düşün sıcak suyu o kadar iyi geliyor ki, birkaç dakika daha kalıyorum. Gösterinin hazırlıkları için yaptığım ekstra antrenmanlar vücudumu her zamankinden daha fazla ağrıtmış ve yormuş. Üstümü değiştirip eşyalarımı topladıktan sonra, Rhys'i beklerken stüdyonun dışındaki bir bankta çöküyorum.

Sebastian arkamdan gizlice yaklaşıp omzumu hafifçe sıktığında şaşırıyorum. "İçki içmek için son şans."

"Ah." Kaslarım hassas ve dokunulduğunda yüzümü buruşturuyorum. Endişeyle kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Evet, çapraz antrenman rutinimi değiştirdim ve omuzlarım çok ağrıyor. Dani'den masaj randevusu almam lazım, çok meşgul olduğum için programıma sığdıramadım." Kişisel bakımın önemli olduğunu biliyorum, ama Leg-Up gösteri etkinliği için yaptığım provalar ve Rhys ile flört etmeyi öğrenmek için harcadığım zaman arasında, bu benim önceliğim olmadı.

"Sana hızlı bir masaj yapmamı ister misin?" diye soruyor.

Birkaç yaz önce, Sebastian sezon dışı zamanını Kosta Rika'da geçirmiş ve masaj terapisi kursu almıştı. Hiç resmi olarak pratik yapmadı ama zor durumda kaldığımızda hayat kurtarıcımız oluyor.

Eve gittiğimde masaj aletimi çıkarmayı planlıyordum, ama Sebastian teklif ediyorsa, rahatlamak için bu fırsatı kaçırmayacağım.

"Bu harika olur."

Sebastian'ın elleri altında kaslarım eriyor. Deltoid kaslarımdaki düğümleri çözdükçe, acı ve zevk arasında bir his uyandırıyor.

"Biraz yağım olsaydı daha iyi olurdu."

Pürüzsüz hareketlerle, omuz kemiğimdeki kaslara yoğunlaşıyor.

"Bilmiyorum, bu gerçekten çok iyi geliyor." Onun elleri sihirli dokunuşlarını yaparken, rahatlamaya çalışarak iç çekiyorum. "Ama aynı zamanda, yüzüne yumruk atmak istiyorum."

Sebastian gülüyor ama başparmaklarıyla boynumun yan tarafını ovmaya devam ediyor.

Gözlerim kapalı, ama Sebastian'ın masajıyla ilgisi olmayan, tanıdık bir karıncalanma hissi cildimde yayılıyor ve gözlerimi açıyorum.

Genç David Gandy gibi podyumda yürüyen Rhys bize doğru geliyor.

Bronz renkli takım elbisesinin altında, gömleğinin üst iki düğmesi açık. Gözlerim gömleğine kayıyor ve o yaklaşırken, üzerindeki çiçek desenini seçebiliyorum. Onun fotoğraflarında gördüğüm bazı kıyafetler gibi abartılı değil, ince bir desen. Bu, Rhys'e çok yakıştığı için gülümsüyorum. Eğlenceli, asi, başkalarının ne düşündüğünü umursamayan. Ama şu anda pek eğlenceli görünmüyor.

Güneş gözlüklerini çıkarır ve keskin bakışları Sebastian'a yönelir. "Artık kız arkadaşından ellerini çekebilirsin."

Onun buz gibi ses tonuna kaşlarım alnıma kadar yükseldi. Ondan hiç de böyle bir tepki beklemiyordum.

Sebastian ellerini omuzlarımdan çeker. "Sorun değil."

"Colette." Rhys'in bakışları bana değdiğinde ısınır, ancak o tek kelimede büyük bir yoğunluk vardır.

O kadar ciddi konuşuyor ki, Sebastian'ı düelloya davet etmesini bekliyorum neredeyse.

Bu düşünce beni gülmek için dudağımı ısırma zorluyor. Rhys asla bu kadar sert değildir.

Bu kafa karıştırıcı.

Chloe'nin "ona dokunursan ölürsün" diye tanımlayacağı bir tavır sergilemesi için hiçbir neden yok. Bu tavrını, benimle ciddi olduğunu ikna etmesi gereken insanlarla birlikte olduğumuz zamanlar için saklamalı.

"Rhys, bu Sebastian." İkisi arasında elimi sallıyorum ve Sebastian elini uzatıyor. "Aynı şirkette çalışıyoruz ve Leg-Up bağış etkinliğinin tanıtımında benim ortağım."

"Sebastian, bu Rhys," diye devam ediyorum, aramızdaki gerginliği gidermek umuduyla.

"Onun erkek arkadaşı," diyor Rhys, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. Sebastian gülüyor. "Öyle duydum."

"İyi." Rhys'in mükemmel dudakları şeytani bir sırıtışa bürünür, sonra tekrar bana bakar. "Hazır mısın, güzelim?"

"E-evet." Başımı sallayarak, bankın üzerindeki çantamı uzanıp alıyorum. Rhys hemen çantayı alıp omzuna atıyor. "Yarın görüşürüz, Sebastian."

"Tabii ki. Seans ayarlamak istersen bana haber ver." Parmaklarını hareket ettirerek masaj yapar gibi bir hareket yaptı. "Gergin görünüyorsun ve ben tam olarak oraya ulaşamadım."

Sebastian benim gergin sırt ve omuz kaslarımdan bahsediyor ama onun bu konuyu ele alış şekli yüzümü kızartıyor.

"Buna gerek yok," Rhys benim yerime cevap veriyor, sıkılmış çenesi sözcüklerin sert çıkmasına neden oluyor.

"Ben de tüm vücudu yapabilirim," diye seslenir Sebastian, alaycı ses tonu Rhys'i kızdırdığını bildiğini ve bundan zevk aldığını gösteriyor.

Kafamı sallayarak onu azarlamaya çalışıyorum ama geniş, çocuksu gülümsemesi, gülümsemekten başka bir şey yapmamı imkansız hale getiriyor.

Rhys elimi tutar ve beni kaldırıma doğru götürmeye başlar.

Elini benimkine sıkıca tutuşu, emredici ama nazik tavrı tanıdık geliyor, ama yine de midemi kıpır kıpır ediyor.

Rhys'e dönüp bakıyorum, çenesi hala sıkı sıkıya kapalı, boyun kasları gerginlikten gerilmiş. Bir erkeğin boynunu hiç seksi bulmamıştım, ama yutkundığında gırtlakındaki elma çekirdeğinin sallanışına hayran kalıyorum.

"O neydi?" diye soruyorum.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor.

"Az önce. Sebastian'la? Kaba davrandın."

"Kaba mı?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Başkasının kız arkadaşına dokunan ben değildim."

Kaslarımı kaldırıyorum. "Sırf bana masaj yaptığı için mi? Sebastian benim arkadaşım. Yıllardır birlikte dans ediyoruz."

Ben gülüyorum ama Rhys hiç de eğleniyor gibi görünmüyor. Sebastian ile aramızda bir şey olabileceğini düşünmek saçma. O benim için bir kardeş gibidir, destekleyici ve son derece sadıktır.

Aniden durur ve bana döner.

"Ellerinin üzerinde olmasını görmek hoşuma gitmedi. Hiçbir erkek arkadaş bunu görmek istemez."

"Sahte bir erkek arkadaş bile mi?" diye soruyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Çenesi taş gibi sert kalıyor.

"Ayrıca, o hiçbir şeydi. Dans ederken, elleri her yerimde beni okşuyor."

Bunun rahatlatıcı olmasını istiyorum. Sebastian ve benim birbirimizin kişisel alanına girdiğimiz için birbirimizle rahat olduğumuzu

ama Rhys'in bakışları daralır ve gözleri kararır, onun benim yorumumu hiç de rahatlatıcı bulmadığını anlarım.

Oops.

Rhys'in boğazından derin bir gürültü çıkar. Bekle.

Bu... bir *hırıltı* mıydı?

Aman Tanrım. Öyleydi. Rhys az önce *hırladı*.

Chloe ve diğer bayanlara söylemem gerekecek.

Onların bu konuda ne diyeceklerini düşünürken, Rhys'in sert bakışlarının hala beni yerinde tuttuğunu fark ettim. Bu sefer komplo kuran bir sırıtiş ya da anlamlı bir göz kırpma yoktu.

Vay canına. Rhys, burada kıskanç erkek arkadaş rolünü oynamaya gerçekten kararlı.

Hmm, *gerçek* bir kız arkadaş bu durumda ne yapardı acaba?

Sanırım erkek arkadaşını teselli etmeye çalışır, onu ve istenildiğini hissettirmeye çalışırdı. Rhys'e bu hissi yaşatma düşüncesi bana komik geliyor.

Kollarımı boynuna doluyorum. Bu tek hareketle çenesi gevşiyor, bu yüzden iyi bir başlangıç olduğunu anlıyorum.

Kokusu beni sarıyor, sıcak ve baharatlı, hafif çam kokusu var, sanki sıcak bir yaz günü göl kenarında gibi.

Gözlerim dudaklarına odaklanıyor. Hala düz bir çizgi halinde ama üst dudağının ortasındaki belirgin çukur, ona somurtkan bir görünüm veriyor. Bu, ağzında en sevdiğim özelliklerden biri.

Bu tuhaf mı? Sahte erkek arkadaşının ağzında en sevdiğin bir şey olması? Özellikle de onu hiç hissetmemişken?

Bu, bir sürü soruyu akla getiriyor.

Onu öpmeli miyim? O da bunu istiyor mu? Burası teknik olarak halka açık bir yer, değil mi? Bunu anlaşılanın bir parçası olarak mı yoksa sadece benim istediğim için mi yapacak? Umurumda mı?

Ben analiz yaparken, Rhys'in elleri belimi sıkıca sarmaya başlar. Çok basit bir harekettir, ama ellerini vücuduma koyduğunda, sanki beni sahipleniyormuş gibi, sahiplenici bir his uyandırır.

İçimde bir heyecan uyandırıyor ve tüm aşırı düşüncelerimi dağıtır.

"Bu daha iyi mi?" diye fısıldıyorum, sonra parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Tatlı bir öpücük. Hafif bir öpücük.

Geri çekildiğimde, Rhys'in çenesindeki gergin kasların yumuşadığını fark ediyorum.

"Evet," diye fısıldadı, ela gözleri dudaklarıma indi. Sert dudaklarının benimkilerdeki baskısı daha fazlasını istememe neden oldu. *Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum.*

Bu düşünce birdenbire aklıma geliyor.

Tamam, *birdenbire* değil, Hannah ve James'in düğününde onu gördüğümde beri beynimde dolaşıyordu, ama ilk kez kabul ediyorum.

Rhys'i öpmek
istiyorum. İşte.

Söyledim.

Pratik yapmak için. Ayrıca, tüm özelliklerinden yararlanmayacaksam, pratik yapmak için sahte bir erkek arkadaşımın olmasının ne anlamı var? Halka açık yerlerde dokunup öpüşmemiz gerektiğini söyledi, ama öpüşme kısmı hiç gerçekleşmedi.

"Peki ya bu?" Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Bu sefer dudaklarımız buluştuğunda, dilimi onun alt dudağına kaydırıyorum. O da dilini benimkine değdirerek beni karşılıyor.

Yine geri çekilmeye başlıyorum, ama o ağzımın peşinden geliyor. Dudakları tekrar çöküyor, kolları vücudumu sıkıca sarıyor ve beni kendine çekiyor.

"Siktir, evet."

Boğazından bir gürültü çıkar. Bu, daha önce çıkardığı huysuz homurtunun tam tersidir.

Rhys'in ağzı benimkini yutarken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Kontrolün bende olduğunu sanıyordum, ama onun yetenekli ağzı, onu baştan çıkarmaya çalışmamam gerektiğini kolayca hatırlatıyor.

Bu sadece pratik, diye kendimi sakinleştiriyorum. Lincoln Center'ın dışındaki kaldırım da halka açık bir yer.

Rhys'in ağzı benden ayrıldığında, burayı yeni evim yapmayı planlıyorum. Hemen yoksunluk belirtileri göstermeye başlıyorum.

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını görüyorum. Kafası karışık görünüyor.

Boğazımı temizliyorum ama bu, Rhys'in beni duvara dayayıp aynı şeyi tekrar yapma hayallerimi durdurmuyor. Tanrım, Chloe'nin aşk romanları kafamı her türlü fikirle dolduruyor.

"Gerçekten çıkıyor olsaydık ben de öyle yapardım. Sebastian'la ilgili olarak üzüldüğün için," diye açıklıyorum. "Ayrıca

senin tadının nasıl olduğunu bilmek önemliydi. Bir sınav falan olursa diye. Hazırlıksız olmak istemezdim."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, öpücüğümüzün izleri hâlâ orada duruyor.

"Tadım nasıl, Prenses?" diye sordu.

"Nane. Baharat. Uyanmak istemediğim bir ateşli rüya." Bana gerçeklik serumu mu verdi yoksa ben tamamen şeffaf olamayan biri miyim?

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Bu çok spesifik." "Peki ya ben? Benim tadı ne?" diye sorarım.

Bu tamamen araştırma amaçlı. Nefesimin kötü olup olmadığını veya gelecekteki öpücükler için iyileştirebileceğim bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. İlle de Rhys ile olması gerekmez, çünkü odaklanmam gereken şey bu değil, ama şu anda başka birini öpmeyi hayal etmekte zorlanıyorum.

"Sen benimmişsin gibi."

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kırptıyorum. Sormam gerekip gerekmediğini, yoksa bu sadece deneyimsizliğimi daha da ortaya çıkaracak mı diye düşünürken, elleri sırtımda yukarı kayıyor ve ağrıyan kaslarım tekrar geriliyor.

Beni kaldırıma kadar götürürken tek söylediği bu. O ateşli öpücükten sonra, kendime gelmem biraz zaman alıyor. Siyah bir SUV'ye bakıyorum.

Hayal kırıklığı yaşıyorum. "Bisikletine binmedin mi?"

"Bisikletimi sevmediğini sanıyordum."

Haklı. İlk başta büyük, korkutucu ve ezici olduğu için sinirlenmiştim. Giydim elbise motosiklet için uygun bir kıyafet değildi, ama şimdi tayt giyiyorum.

Omuz silkiyorum. "Bir daha deneyecektim." Özellikle kollarımı beline dolayıp sıkıca sarılmanın verdiği hissi. Ve bir keresinde trafik ışıklarında durduğumuzda elini çıplak uyluğuma koyup uzun parmaklarıyla bacağımdaki hassas cildi okşadığını da unutmayalım.

Bana kapıyı açıyor. "İçeri girince mutlu olacağını düşünüyorum."

Haklı. En sevdiğim kuru meyve karışımını görünce gözlerim parlıyor. Küçük pembe bir fermuarlı poşete paketlenmiş. Sophie'nin kızları için kullandığı yeniden kullanılabilir poşetlerden biri. Küçük çocuklar için bir atıştırma ve ben onu çok seviyorum.

"Akşam yemeği geç saatte olacak, bu yüzden atıştırma ve ben onu çok seviyorum."

Fermuarını açıp atıştırmaya başladım.

"Sebastian sana neden masaj yapıyordu?" diye soruyor.

"Son zamanlarda çok ağrım var, yeni bir çapraz antrenman programı ve gösteri provaları nedeniyle iyileşmem zorlaşıyor."

O, trail mix'i yediğimi izleyerek başını salladı.

Birkaç ısırık aldıktan sonra bir şey fark ettim. "Tadı farklı." "Nasıl farklı?" diye sordu Rhys, dudakları seğirerek.

"Şeker parçaları... daha iyi. Bunlar," şeker kaplı fıstık ezmesi parçasını inceliyorum, "gerçek Reese's Pieces mı?"

"Belki."

"Ve kuru üzüm yok. Onları çıkardın mı?" diye soruyorum. Omuzlarını silkiliyor. "Ben yaptım."

"Sen mi yaptın?" Tam olarak anlamadığım için tekrar soruyorum. "Tüm malzemeleri satın alıp bir araya getirdin mi?"

"Evet." Başını sallar.

"Benim için mi?" Bu çok açık, ama yine de şoktayım.

Küçük bir şey, ama Rhys ile sahte çıkmanın en çok hoşuma giden kısmının bu olduğunu fark ediyorum. Yaptığı küçük şeyler. Beni antrenmandan alması, programıma uygun randevular planlaması ve şimdi de, tasarımcı takım elbisesi içindeki bu seksi adam, uzun bir antrenman gününün ardından açlıktan sinirlenmemem için bana özel bir karışık kuruyemiş hazırlıyor.

Reese's Pieces çok lezzetli. Muhtemelen düşündüğümden daha fazla şeker içeriyorlar ama kendimi zorlu antrenmanlara maruz bıraktığım için, onları keyifle yiyeceğim.

Birkaç şeker parçası seçip ağzıma atıyorum.

Rhys bana gülümsüyor. "Mezgit karışımını sadece şeker parçaları için sevdiğini biliyordum."

"Bu doğru değil. Fındıkları da seviyorum."

Bunu kanıtlamak için ağzıma bir badem atıyorum.

"Tabii." Rhys kafama bir öpücük kondururken, ben kuru bademin boğazımdan geçmesi için biraz su içiyorum.

"Sen dünyadaki en iyi sahte erkek arkadaşsın."

BÖLÜM 19

Rhys

Yanımda, Lettie ona hazırladığım kuru meyve karışımını mutlu bir şekilde yiyor. Onun mutlu olması beni memnun etmeli, ama şu anda aklımı kaçırmak üzereyim.

O öpücük. Bana bir şey yaptı.

Beklemiyordum.

Onu Sebastian'la gördüğümde, Sebastian'ın ellerinin onu okşadığını gördüğümde hissettiğim kıskançlık gerçektir. O ise benim numara yaptığımı sandı. Aşırı koruyucu ve sahiplenici davranıyormuşum gibi. Kendimi şaşırttım, ama söylediğim her şey, hissettiğim her duygu, hatta kükrediğimde bile, hepsi gerçektir.

Hırıldadım lan. Neyim var benim?

Beynim bir zaman döngüsüne takılıp kaldı, öpücüğü tekrar tekrar oynatıyor, az önce olanları anlamaya çalışıyor. Lettie'nin yumuşak, dolgun dudakları benimkine değdiği anda, hayal ettiğim gibi değildi. Sayısız kadınla öpüştüm, ama Lettie'nin dudakları benimkilere değdiği anda hissettiğim şeyi hiç hissetmemiştim.

Ona bakmak için döndüm, ama kalp şeklindeki yumuşak dudaklarına bakmak durumu daha da kötüleştirdi. Bir bakışta, dudaklarının benimkine ne kadar uygun olduğunu kolayca hatırladım. Tadı ne kadar mükemmeldi. Ve lanet olsun, tadı inanılmazdı. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordum, ama bana tadının nasıl olduğunu sorduğunda, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Benim.

Ama bu doğru değil. Benim tadı neye benziyor ki?

Ayrıca, o gerçekten benim değil. Ama lanet olsun, o öpücükten sonra, onun benim olmasını istedim. Ağzımı tekrar onun ağzına yapıştırmak için herhangi bir bahane bulmak istedim.

Lettie'nin dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasına verdiğim tepkiyi hala anlayamadan, başımı sallayarak bu anıyı ve bu yabancı hissi silmeye çalışıyorum.

Beynimin şu anda çılgın ve uygunsuz düşüncelerle dolup taşmadığını iddia etmek, yapmak zorunda olduğum en zor şeydi ama bir şekilde, tüm bunların ortasında, Ramsey'e Lettie'ye masaj randevusu ayarlaması için bir mesaj göndermeyi başardım.

Binaya vardığımızda, Lettie etrafına bakındı.

"Akşam yemeği yiyip sonra benim daireme gideceğimizi sanıyordum?"

"Masaja ihtiyacın var, o yüzden," Ramsey'e mesaj attığımda bulduğu tıbbi spa'yı işaret ediyorum, "masaj yaptıracaksın."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu. "Parmağını şıklatarak mı?" "Daha çok mesaj atarak, ama evet, bu kadar kolay."

"Şikayet etmek istemiyorum, çünkü gerçekten masaja ihtiyacım var, ama güçlerini iyi şeyler için kullanmalısın."

"Güçlerimi mi?" diye soruyorum.

"Kaynakların. Sadece maddi kaynaklar değil, sosyal medyada seni takip eden büyük bir kitleye sahip olduğunu ve etkileyici bir kişi olduğunu biliyorum. Sen... ne deniyordu?" Parmaklarını birkaç kez şıklatarak kelimeyi hatırlamaya çalışıyor. "Ah, karizma. Bilirsin, insanlar seninle birlikte olmaktan hoşlanır ve bu da sana başkalarını etkileme yeteneği verir."

Lettie'nin sözleri beni şaşırttı. Belki de bunun nedeni, insanların benimle vakit geçirmek istemesinin nedeninin zenginliğim ve partilerim olduğunu düşünmüş olmamdır. Bu hala doğru olabilir, ama Lettie'nin bunu başka bir şekilde görmesi, benim de farklı düşünmemi sağladı.

Lettie masajını yaptırırken, ben de onun ve Sebastian'ın gelecek hafta yapılacak bağış toplama gösterisi için prova yaptıkları kar amacı gütmeyen dans organizasyonu Leg-Up hakkında biraz araştırma yapıyorum. Anladığım kadarıyla, bu harika bir organizasyon ama bağış toplama çabaları yıllar içinde durma noktasına gelmiş. Bağış toplama etkinliği, stüdyoyu canlandırmak ve daha fazla ders sunabilmek için gerekli parayı toplamak için yapılan son çaba.

Annem dans etmeyi çok severdi. Lettie gibi profesyonel değildi, ama partilerin neşe kaynağı olarak biliniyordu ve müzik varsa hemen ayağa kalkıp dans etmeye başlardı. On beş yaşındayken, annem ve babam kaza geçirmeden hemen önce, Cartwrightlar, Davenportlar ve diğer bazı arkadaşlarımızla Lake George'da bir barbekü partisindeydik. Ben tipik huysuz bir ergen gibi davranıyordum, anne babamın davranışlarından utanıyordum, ama annem yine de benimle dans etmemi istedi. Şimdi bunun için minnettarım, çünkü bu bizim birlikte geçirdiğimiz son anlardan biriydi.

Leg-Up gibi bir kuruluşun faaliyetlerini sürdürmek için fon ve gönüllülere ihtiyaç duyduğunu görse nasıl tepki verirdi diye düşünüyorum. Ve Lettie'nin gösteriye hazırlanmak için ne kadar çaba harcadığını. Lettie haklı, ister özellikle Leg-Up'a bağış yapmamı kastetmiş olsun, ister genel olarak konuşmuş olsun, kuruluşları destekleme yeteneğimi göstermek yönetim kurulundaki konumuma yardımcı olacaktır. Leg-Up'a bağış yapmak hiç düşünülmeyecek bir şey değil.

BÖLÜM 20

Rhys

İki gün sonra, hala Lettie'nin öpücüğünü düşünüyorum. Bu sahte ilişkiye karar verdiğimizden beri ilk kez, bunun nasıl işleyeceğini sorguluyorum. Onu ihtiyacım olan belirli etkinlikler dışında, randevu için zamanı olduğunda bana haber verebileceğini söylemiştim, ama bu hafta çok meşgul olduğu için birbirimizi pek görmedik. Özgürlüğümden memnun olmam gerekirdi, her zaman öyleydim, ama bunun yerine beni huzursuz ettiğini fark ettim.

Mo ile oynuyorum, çok sevdiği lazer işaretçisini kullanıyorum, ta ki diğer oyuncaklarının geldiği plastik poşet dikkatini çekene kadar. Sonunda pes edip Lettie'ye mesaj atıyorum.

Rhys: Bu akşam takılmak ister misin? Mo'yu ve biraz da

Prenses: Meşgulüm.

Bir saniye sonra, başka bir mesaj gelir.

Prenses: Gerçekten, seni daha fazla çaresiz bırakmak için söylemiyorum.

Ona, bir erkeğin

daha fazlasını istemesini sağlamak için hayır demesi gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum, ama bunu bana karşı kullanmamalı. Bu gece Lettie'yi göremeyecek olmak göğüs kafesimin arkasında keskin bir acı yaratıyor.

Rhys: Planların mı var? Kıskanmalı mıyım? Prenses:

Ha! Sanmıyorum. Tütüler yapıyorum.

Rhys: Emin misin? Tütü yapmak bir şeyin şifresi gibi geliyor. Bu bir şeyin şifresi mi?

Prenses: Tütüler yapıyorum ve sonra diğer dansçılarla birlikte yılda birkaç kez çocuk hastanesinde dağıtıyoruz.

Rhys: Çok güzel. Gelip yardım ederim. Prenses: Emin

misin? Çok göz alıcı bir iş değil. Seninle vakit geçirmek için her şeyi yaparım.

Ekrana bakarak, gönder düğmesine basmadan önce yazdıklarımı tekrar okudum. Rahat ve flörtöz bir tavır takınmak istiyordum, ama bu cümle çok fazla gerçekçiydi, bu yüzden sildim.

Rhys: Yapacak başka bir şeyin yok mu?
Prenses: Tamam, saat altıya ne dersin?

Maurice, Lettie'nin evine getirdiğim kedi yatağında Maxine'e sarılmış durumda. İlk tanıştıklarında, Maxine onu zar zor tolere ediyordu, ama o yatağı çok sevdi, bu yüzden Maurice de yatağa tırmanınca, Maxine yerinden kalkmaya tenezzül etmiyor.

Kediler birbirlerine sokulmuşken, Lettie ve ben kanepede tutu yapıyoruz. Akşam yemeği için taco getirmiştım, ama Lettie tavuk, pilav ve buharda pişirilmiş sebzelerini çoktan ısıtmıştı, o yüzden onları yedi. Yine de onu, tatlı olarak getirdiğim churro'dan bir ısırık almaya ikna ettim.

Ramsey'e bu akşam ne yaptığımı söylediğimde, sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı, sonra gülümsedi ve iyi geceler diledi.

Bitmiş bir tutuyu daha yığına atıyorum.

"Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun." Lettie'nin başka bir düğüm attığı yeri işaret ettim, sonra ellerimi kaldırdım. "Belki ellerim çok büyük olduğu için düğüm atmak zor geliyor."

"Endişelenme." Bitirdiğim tutuyu inceledi, sonra bana başparmağını kaldırdı. "Yardımanın için teşekkürler. Eskisine göre iki tutu daha fazla oldu."

"Sanırım ellerim başka bir şey yaparken daha yararlı olur."

Gözleri ellerime düşer ve yemin ederim ki yanakları kızarır. Yüzündeki her ifadeyi görebilmeyi seviyorum. Her düşüncesini.

Her zamanki kıyafeti olan kısa tişört ve taytla, başının üstünde dağınık bir topuz ve makyajsız yüzüyle tülün içinde duruyor. Artık onun görüntüsüne bağışık olmam gerekirdi. Ama ne yazık ki benim için Lettie, bağışıklık kazanabileceğiniz türden bir kadın değil. Kadınların cazibesinin tanıdık geldikçe azaldığını hep düşünmüşümdür, ama Lettie'de tam tersi geçerli. Her birlikte vakit geçirdiğimizde, daha fazlasını istemekten başka bir şey yapamıyorum. Bu noktada, sadece Maxine'in kum kutusunu temizlemek için bile ona uğrayıp onunla vakit geçirmek istiyorum. Geriye dönüp bakınca, ona o kendi kendini temizleyen kum kutusunu asla almamalıydım. Benim hatam.

"Ayak masajı yapayım mı?" diye teklif ettim.

Gözlerini kırptırdıktan sonra, üzerinde çalıştığı tütüsüne yeniden odaklandı.

"Hayır.

Ayaklarımı görsen dehşete kapılırsın."

Gülüyorum, çünkü ne kadar kötü olabilir ki? "Deneyin."

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor. "Emin misiniz?"

Ona bacaklarını bana doğru uzatmasını işaret ettim. Ayaklarını kucağıma koyduğunda, terlik çoraplarını çıkardım. Şaka yaptığını, beni korkutmaya çalıştığını sandım, ama gördüğüm şey rahatsız ediciydi.

Ayak parmakları kıvrılmış. Parmak eklemleri kendi isteğiyle değil, zorla bükülmüş. Başparmağı ve küçük parmağının yanlarında nasırlar var. Tırnaklarının altı morarmış, kanlı kabarcıklar ve morluklar var.

"Ne oluyor, Lettie?" Daha yakından bakmak için ayağını nazikçe döndürdüm.

"Ne?" diye soruyor. "Sen, benim anlattığım kadar kötü olamazlar demiştin."

Ama durum o kadar kötü.

"Yanılmışım. Daha da kötüler."

"Profesyonel dansçı olmanın bir parçası." Bana gülümsüyor. "Ayak modeli olma hayallerimden vazgeçiyorum."

Bunu hafife alıyor. O buna alışık, ama ben hala şoku atlatamadım.

Başparmağımy ayak başparmağının üzerinde gezdiriyorum, hafifçe oradaki bunyonu izliyorum. "On yıldan fazladır orada. Ayaklarım onsuz nasıl görünürdü bilmiyorum."

nasıl görünürdü bilmiyorum."

Parmağım, her bir ezilmiş ayak parmağının üzerinde kaymaya devam ediyor.

"Bu küçük domuzcuk ezildi. Bu küçük domuzcuk tırnağını kaybetti. Bu küçük domuzcuk ayak başparmağında nasır var ve bu küçük domuzcuk..."

Yanımdaki dekoratif yastığı kapıp yüzüme vurarak, balerin ayaklarımla yaptığım "*Bu Küçük Domuzcuk*" yorumuna son verdi.

"Ayaklarımın güzel olmadığını biliyorum ve seni uyarmıştım." "Sadece dalga geçiyorum, biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Ayağını dudaklarıma kaldırıp ayak başparmağına bir öpücük konduruyorum.

Gözleri kısılır. "Tamam, bu çok garip. Ayak fetişin mi var? Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?"

"Öyle olsaydı, seninkinden tahrik olmazdım."

Yastığı tekrar kaldırır, ama ben serbest elimi kaldırırım.

"Şaka yapıyorum." Başparmağımla nazikçe küçük parmağındaki nasırı okşarım.

"Kendini böyle bir işkenceye maruz bıraktığına inanamıyorum."

"Bu işkence değil. Dans etmeyi seviyorum."

Kafamı sallarım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bir şeyi o kadar çok sevmek ki, onun için fedakarlık yapmaya razı olmak."

Kanepenin yanındaki sepetten losyonu alıyorum. Lettie'nin hazır tuttuğu kişisel bakım setinin bir parçası gibi görünüyor. Bandajlar, losyon, tırnak güçlendirici ve diğer ürünler.

"Sen de öyle yapmıyor musun? Ailenin vakfının başkanı olmak için yaşadığın hayatı feda etmiyor musun?"

"Öyle de denebilir." Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun doğru olmadığını biliyorum. Lettie ile vakit geçirmek, bana bir şeylerden fedakarlık yapıyormuşum gibi hissettirmiyor. Sanki bana bir hediye veriliyormuş gibi hissediyorum.

"Hannah birkaç gün sonra eve dönecek," diyor.

"Ona bizden bahsettin mi?" diye soruyorum, elime losyon sıkıp ellerimi ovuşturarak ısıtıyorum.

"Hayır. O ve James, balayında telefonlarını kapatıp birbirlerinin tadını çıkarmaya karar verdiler, bu yüzden bizim çıktığımızı bilmiyor." Boğazını temizliyor. "Sahte çıkıyoruz."

Ellerimi sol ayağına doladım ve o sıçradı. "Gıdıklanıyor musun?"

O başını sallar. "Evet."

Başparmaklarımla, ayağının kemerini yumuşak, akıcı hareketlerle ovuşturuyorum.

"Leg-Up bağış etkinliğinde ona söyleyeceğim. Halka açık bir yerde çıldırma ihtimali daha az."

"Onaylamayacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Düğününde sana göz kulak olmamı istedi, böylece ailesinden veya arkadaşlarından hiçbirine asılmayacaktın, ama şimdi çıkıyoruz? Sen söyle."

"Ona ilk görüşte aşk olduğunu söyleyebilirsin."

"Kime?" diye sorar.

"Tabii ki sana. Mavi takım elbise ve paisley desenli cep mendilim seni çok heyecanlandırdı."

O gülüyor. "Buna bir saniye bile inanmayacak."

Onun söylediklerini düşünürken ayağını masaj yapmaya devam ediyorum.

"Hannah'nın benden neden hoşlanmadığını biliyor musun?"

O iç çeker. "Sadece senden mi kaynaklandığını bilmiyorum. James'ten önce tek eşlilik konusunda pek başarılı olmayan biriyle çıkmıştı, bu yüzden senin gibi erkeklere karşı şüpheli."

Senin gibi erkekler. Bu ifade daha önce hiç umurumda olmamıştı. Eskiden olumsuz şeyleri kolayca umursamazdım. Hiçbir şey umurumda değildi, ama

nedense bu benim canımı sıkmaya başladı. Derinlere işliyor, kurtulmak imkansız gibi görünen bir katman.

"Ben hiç aldatmadım."

"Çünkü aldatacak bir kız arkadaşın hiç olmadı mı?" diye sordu.

"Evet." Göğsümü sıkıştıran hoş olmayan duyguyu atlatabilmek için dikkatimi oraya vererek, tekrar onun ayağına bakıyorum.

"Ya da senin benden yararlanmaya çalıştığını düşünebilir." O, bel bandına bir parça tül daha bağlayarak içini çeker. "Ona öyle olmadığını söyleyeceğim. Bunun karşılıklı yarar sağladığını. Gerçi şu anda, benim ne katkım olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Ellerin tam anlamıyla sihirli."

Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Başparmaklarımı ayak tabanına bastırıyorum ve o inliyor. Ayak bileğini dairesel hareketlerle ovuyorum ve o yine iç çekiyor.

"Hmm. Bu işte gerçekten çok iyisin. Sanki pratik yapmışsın gibi."

"Antrenöründen bana birkaç ipucu vermesini istedim," diye itiraf ediyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne?"

"Sadece temel bilgiler. Profesyonel bir masör olmayacağım, ama seni rahatlatmayı bilmek iyi olur diye düşündüm."

Bu, başımı belaya sokmadan Lettie'ye zevk verebilmemin tek yolu, ama ne yazık ki benim için, ayaklarını ovmak, rahatlamış nefeslerini duymak bile beni çok tahrik ediyor.

"Sebastian geçen gün bana masaj yaptığı için mi böyle?" diye soruyor.

Hayır. Ve evet.

"Ben senin erkek arkadaşınım. Sana bakması gereken benim. Sana ihtiyacın olanı vermesi gereken benim."

"Tartışmıyorum." Dokunuşuma iç çekerek, gözlerini tekrar kapatıyor. "Ve sen benim sahte erkek arkadaşımsın."

"Tabii."

Ayaklarına masaj yapmaya devam ederken, soldan sağa geçiyorum, Lettie'nin elleri üzerinde çalıştığı tütünün üzerinde duruyor. Nefesi düzeliyor ve sonunda uykuya dalıyor. Bir süre ona bakıyorum. Mükemmel, pembe dudakları hafifçe aralanmış. Yabani, dağınık topuzu yastığa bastırılmış. O kadar güzel ki, canımı acıtıyor.

Saat dokuzdan önce kanepede kolayca uykuya dalması, ne kadar çok çalıştığının göstergesidir. Sezon dışında bu kadar yoğun çalışıyorsa, provalar ve gösteriler varken tüm bunları nasıl başarabiliyor?

Onu kollarımın arasına alıyorum. Onu taşımak kolay olacağını biliyordum, ama kollarımda bu kadar iyi hissedeceğini bilmiyordum. Onu yatağa yatırdıktan sonra, onu yerleştirip üstünü örtüyorum.

Derin bir nefes alır ve yanına döner, yastığa kıvrılır ve ellerini çenesinin altına koyar.

Lambayı kapatmak için uzandığımda, komodininin üzerindeki kitap gözüme çarptı.

Kötü Çocukla Sahte Flört

Kapağı açık mor renkte ve üzerinde minik kırmızı kalpler var.

Kitabı elime alıp göz gezdiriyorum. İlk bakışta, başlığı bir "Nasıl Yapılır" kılavuzu olduğunu düşündürüyor, ama daha dikkatli baktığımda, bir aşk romanı olduğunu anlıyorum.

Başparmağım yüz on birinci sayfada durur, "cock" ve "pussy" kelimeleri gözüme çarpar.

İlginç.

Lettie hafifçe horluyor. Kitabı komodinin üzerine geri koyuyorum ve ışığı kapattıktan sonra odasından çıkıyorum.

Oturma odasında, tül ve elastik bel bantlarından oluşan yığına bakıyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var, ama tütülerimizi bitiremediğimiz için hayal kırıklığına uğrayacak.

Bir telefonla bunu kolayca halledebilirdim, ama Lettie, sihrin bir kısmının dansçılar tarafından yapılmış olmasında yattığını vurguladı. Umarım benim vekil olmamı sorun etmezler.

İşe koyulmadan önce, kalan yiyecekleri bir kutuya koyup buzdolabına koyuyorum.

Lettie'nin neredeyse boş buzdolabı.

Duvarda asılı beyaz tahta, yarının market alışverişi günü olduğunu gösteriyor. Çarşamba günü çamaşır günü ve Maxine'in veteriner randevusu var. Onun bitmek bilmeyen yapılacaklar listesi ve programı.

Ramsey'e kısa bir mesaj atıp işe koyuluyorum.

BÖLÜM 21

Colette

"Bu hoşuna gitti mi?" Rhys fısıldıyor. Elleri baldırımı masaj yapıyor, bir başparmağı baldırımın dışındaki hassas kası bastırıyor.

"Evet." Onun dokunuşuyla rahatlayarak iç çekiyorum.

Elleri bacağımın arkasını yukarı doğru kaydırıyor, ağrıyan kaslarım ilgi bekliyor.

"Peki ya bu, Prenses?"

Sıcak avuç içi iç uyluklarımın üzerinde kayıyor. Parmak uçları bacaklarımın üst kısmını okşarken, başparmağı uyluklarımın tepesine yaklaşıyor.

Bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissi yayılır. Aniden, klitorisim kendi nabızı varmış gibi atmaya başlar. At, at, at.

Şeytani bir gülümsemeyle Rhys alt dudaklarını ısıtıyor ve bacaklarımın arasından bana bakıyor.

Tanrım, ona bakmakla bile orgazm olacağım.

Parmakları iç çamaşırımın kenarını okşadı, ta ki biri içime girene kadar.

"Benim için çok ıslaksın, değil mi prenses?"

Islandım. Çok, çok ıslandım. Parmak uçlarımda hissedebiliyorum.

Bekle. Onun parmakları, o halde neden benim parmaklarımda kayganlığı hissediyorum?

Gözlerimi açtığımda, yatağımda, elim tayıtımın içindeyim.

Rüya gerçek değildi, ama bacaklarımın arasındaki zonklama gerçek.

Yana dönüp telefonuma bakıyorum. Saat sabah altıdan biraz önce, alarmım henüz çalmamış.

Rüyam açıkça dün gece Rhys'in ayak masajından esinlenmişti. Hoş bir duyguydu.

Hoşdan da öte.

Gerçekten ayak parmağımdaki nasırı öpmüş müydü? Ve ayaklarımdan tiksинmemiş gibi ayaklarımın masajını yapmış mıydı?

Hayır, kesinlikle iğrenmiş olmalıydı, ama bunu iyi saklamıştı.

Gözlerimi kapatıp, elimi tekrar belimden aşağıya doğru kaydırıyorum, umarım o görüntüye geri dönebilir ve rüyadaki Rhys'in işini bitirmesine izin verebilirim.

Çok ağrım var. Elimden daha fazlasına ihtiyacım var.

Komodinin çekmecesine uzanıp vibratörümü çıkarıyorum.

Genelde sabahları mastürbasyon yapmam, ama son birkaç haftadır bunu daha sık yapmak zorunda kaldım. Kuşkusuz, bu Rhys'in suçu.

Rüyama geri dönelim.

Onun büyük elleri baldırlarımdan yukarı kayıyor, başparmakları dizlerimi okşuyor, sonra bacaklarımın içini takip ediyor.

Uzun, sert bir parmak içime dalmadan önce merkezimden aşağı doğru kayıyor.

Erişim sağlamak için tayıtı yeterince aşağı indiriyorum, sonra vibratörün sapını yavaşça içime sokuyorum. O kadar ıslakım ki, kolayca içeri giriyor.

"Benim için çok ısladın, değil mi prenses?"

Kaslarım silikon şaftın etrafında sıkışıyor ve bana biraz rahatlama sağlıyor. Klitoris stimülatörünü hizalayıp çalıştırıyorum.

Evet. Tatlı bir rahatlama.

Dairemin duvarları ince olsa da, Bayan Donahue'nun işitme sorunu var, bu yüzden yatak odamın duvarının onun oturma odası ve mutfağının yanında olması beni hiç endişelendirmiyor. Tabii ki, benim tek başıma yaptıklarım dışında başka bir şey olduğu için değil.

Bazen televizyonunu saçma sapan bir ses seviyesine çıkardığını duyabiliyorum ama en azından beni duyamayacağından eminim. Ama şu anda *Jeopardy* ya da gece haberleri için çok erken, bu yüzden duvarın diğer tarafında sessizlik hakim.

Bayan Donahue'yu düşünmeyi bırakalım. Rhys'e geri dönelim.

Gözlerim kapanıyor ve kalçalarım klitoris stimülatörünün emişiyle aynı ritimde sallanmaya başlıyor.

O kadar iyi ki, dudaklarımdan düşük bir inilti kaçıyor. Rüyadan o kadar heyecanlandım ki, orgazmımın yaklaştığını hissetmem çok uzun sürmüyor. İşte geliyor. Tanrım.

"Evet, evet, evet," diye mırıldanıyorum, doruğa ulaşırken. Duvarlarım vibratörün sapını sıkıca sarıyor.

Tam o anda, bilinçaltımın kenarında bir ses duyuyorum. Bir çarpma sesi. Belki de bir gürültü. İlk aklıma gelen, belki Bayan Donahue yine mobilyalarını yeniden düzenliyordur.

Ama sesi tekrar duyuyorum. Ve ses Bayan Donahue'nun duvarının tarafından gelmiyor. Ses benim oturma odamdan geliyor.

Yatak odamın kapısı çalınır. "Lettie?" Aman Tanrım.

Rhys.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Bir saniye," diye sesleniyorum, ama orgazmdan sonra sesim zayıf çıkıyor ve çok uzağa ulaşmıyor.

Yorganı geri çekip yataktan fırlarım.

Dizlerime kadar inmiş taytımla takılıyorum. Düşmeye hazırlanırken elim vibratörün kontrolünü kaybediyor. Ayağa fırlayıp taytımı çekiyorum, ama vibratörü hızlıca aradığımda bulamıyorum.

Tam o anda Rhys kapıyı açar. "Yataktan düştün mü?" diye sorar.

Nefes nefeseyim. Nefesim kesilmiş. Orgazmımdan mı, yoksa Rhys'in hala burada olmasından mı, emin değilim, iki olay birbirine karışmış.

Doğru. Rhys kapının diğer tarafındayken, onu düşünerek mastürbasyon yaptım. Tanrım, şu anda bunu düşünemem.

Soru neydi?

"Hayır, Bayan Donahue olmalı."

Kaşları kalkıyor. "Düşmüş olabilir mi? Onu kontrol etmeliyiz." Ön kapıyı işaret ediyor.

"Hayır, muhtemelen mobilyaları yeniden düzenliyordur. O böyle yapar." Bana gülümser. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Harika. İyi. Güzel. Sadece biraz kafam karışık." Taytımı okşayarak, vücudumu örtmek için onu yukarı çekme hedefime ulaştığımı kontrol ettim.

Giysilerimi işaret etti. "Kanepede uyuyakaldın, ben de giysilerini çıkarmadım."

Elimi başımın üstüne geçirip, dağınık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Dün gece sevimli bir dağınık topuz olan saçlarım, şimdi dağınık bir yığın haline gelmiş.

Rhys'in bakışları yatağıma kayana kadar orada durup birbirimize bakıyoruz.

"Bu ses de ne?" diye soruyor. "Bir şey vızıldıyor."

"Hmm?" İnkâr ilk adımdır, o yüzden ben de oradan başlayacağım.

"Alarımın mı çaldı?" Komodinime doğru bakıyor ve ben de onun bakışını takip ediyorum.

bakışını takip ediyorum.

Göğsümdeki panik, telefonumun titrediğini görünce hafifliyor. Alarmımmış. *Tanrıya şükür.*

Alarmı kapatmak için yanına gittim, ama alarmı susturduğumda titreme devam etti.

Başımı Rhys'in yönüne doğru çeviriyorum. Gömleği uykudan dolayı buruşmuş. Saçları dağınık ama yine de seksi ve başını odada çevirirken dudaklarının konsantre bir şekilde kıvrılması çok sevimli.

Ama onun hakkında bu kadar yeter, çünkü titreme hala devam ediyor.

Ve giderek daha da güçleniyor.

Hay aksi. Vibratörü en yüksek ayarda bırakmışım. Ses giderek artıyor. Ve artıyor. Titreşimler zamanla daha da yoğunlaşıyor. Bu sabah bu özelliğe ihtiyacım yoktu. Rüyamdaki Rhys beni tahrik ettikten sonra hazırdım, ama vibratörüm bunu bilmiyor ve hala bir yerlerde çalışmaya devam ediyor.

Dolaba doğru koşuyorum. Onu oraya mı fırlatmıştım? Hayır.

Bir sonraki hedefim köşedeki sandalye. Belki minderlerin arasına sıkışmıştır ya da tahta ayağına vurarak titreşiyordur.

Orada da yok.

Kayıp vibratörü bulmak için yaptığım her başarısız denemeyele kalbim kulaklarımda gürleyen bir ritme hızlandı ve vızıltıyı takip etmeyi zorlaştırdı.

"Sanırım yatak altından geliyor," diyor Rhys, o yöne doğru ilerlerken.

"Dikkat et! Canavar olabilir," diye uyarıyorum, onun korkup aramayı bırakmasını umarak.

Ama şansım yoktu. Dizlerinin üzerine çöküp başını eğerek yatağın altına baktı.

"Buldum," diyor ve ben resmen ölmüşüm.

O an, bedenimden çıkmış gibi hissediyorum, ama onun alaycı tavırlarını beklerken yüzümün kızardığı sıcaklık beni hızla dünyaya geri getiriyor.

Ayağa kalkıyor ve beklemek çok zor.

Sırtı hala bana dönük, ama vızıltı durdu, bu da onun onu kapattığını gösteriyor.

Beni strese sokan sadece bunun ne olduğu değil, aynı zamanda onu *kullanmış* olmam. Muhtemelen üzerinde hala kullandığının kanıtları var.

Ağzım kuruyor. Şu anda avuç içlerimden tüm nem sızıyor.

Belki de bu bir rüyadır. Bir rüyanın içindeki rüya olabilir. Bence bu mümkün.

Ama daha çok bir kabus gibi geliyor ve her an soğuk terler içinde uyanmayı umuyorum. Ateş gibi yanan göğsüm ve sırtım da şu anda bunun daha iyi olacağını kabul ederdi.

Bir yerlerde, benden çok daha soğukkanlı ve rahat, böyle bir durumda hiç utanç ve utanma duygusu olmayan bir kadın var. O bunu gülerek geçirir. Ve eğer o, kendine güvenen ve deneyimli, ateşli bir kadınsa, adamdan onu kullanmasını bile isteyebilir.

Bu düşünceyle dizlerim titriyor. O

kadın ben değilim.

Onun alaycı sözlerine hazırlıklıydım, ama bu acı verici sessizliğe hiç hazırlıklı değildim.

Neden öyle duruyor?

Sonunda Rhys dönüp bana doğru yürüyor. Ela gözlerini benimkilere dikip, vibratörü bana uzatıyor.

"Onu temizlemek isteyeceksin."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki?

Sonra, çıkarken kapıyı kapatarak gider.

O gittikten sonra, düşüncelerimi toplamak için banyoya koşarım, ama bu kedileri bir araya toplamak gibidir.

Ne oldu böyle? Düşünme. Her şey

yoluna girecek.

Rhys'in gözlerine bir daha asla bakamayacağım. Vay

canına, o orgazm çok yoğundu.

Zihinsel çöküntümden kurtulduktan, dişlerimi fırçaladıktan ve saçımı düzelttikten sonra, söz konusu pille çalışan cihazı yıkayıp komodinin çekmecesindeki yerine geri koyuyorum.

Eninde sonunda Rhys ile yüzleşmek zorundayım, bu bandajı bir an önce söküp atayım bari.

Ama oturma odasına girip bu rahatsız edici durumla yüzleşmeye hazır olduğumda, o orada değildi. Sadece Maxine, pencereden giren güneş ışığı altında sırt üstü uzanıyordu.

"Rhys nerede?" diye soruyorum ona, ama o bana neredeyse hiç bakmıyor.

Dün gece dağınık tül yığını olan şey, şimdi kalan tül rulolarına dönüştürülmüştü.

Toplamış olmasına minnettarım, ama yine de yapacak çok işim var. Ağırılık antrenmanı dersini bir saat erteleyip, birkaç tutu daha yapabilir miyim diye bakmaya karar veriyorum. Ama önce beslenmem lazım.

Buzdolabına giderken yarı yolda duruyorum, bugün market alışverişı günü olduğunu ve yiyebileceğim tek bir kahverengiye dönmüş muz kaldığını hatırlıyorum. Yine de açıyorum, dün smoothie'mde son kalan yoğurdu bitirdiğimi bilsem de, biraz yoğurt bulabileceğimi umuyorum.

Gözlerimi kırıyorum. Sonra tekrar kırıyorum.

Buzdolabım dolu. Neredeyse taşacak kadar dolu, ama *The Home Edit*'i gururlandıracak kadar düzenli.

Belki de bu hala bir rüyadır. Kahvaltı smoothie'si yapmak için malzemeleri çıkarıyorum. Çünkü hepsi orada. En sevdiğim şeyler. Ama nasıl?

Rhys.

O zaman kutuyu görüyorum.

İki kişilik yemek masamın yanındaki duvarda, tamamlanmış tütüler için kullandığım kutu duruyor. Ve dolu.

BÖLÜM 22

Rhys

Terasta şezlonga oturmuşken, Ramsey sürgülü kapıda belirir, yüzünde onaylamayan bir ifade vardır.

"Ne?" Güneş gözlüğümün altından kaşlarımı kaldırdım. "Üzerimde giysi var." Giydiğim şort ve polo tişörtü işaret ettim. Dün gece Lettie'nin dairesine gittiğimde giydiğim giysilerdi.

Daha sonra duş alıp üstümü değiştireceğim, ama şu anda tek istediğim sigara içip kafamı boşaltmak.

Nefes alıp, ılık sabah havasına bir duman üfledim. Bu tek sigaranın genellikle bana verdiği tatmini arayarak, bir nefes daha çektim.

O sakinlik hissinin beni sarmasını bekliyorum. Ama gelmiyor.

"Dün gece Colette'in evinde kaldın," diyor, telefonunu yan masaya bırakıp benim yanımdaki şezlonga oturuyor.

Dudaklarımı kağıda sarar ve başımı şezlonga yaslarım. "Evet."

Mo, Ramsey'in sürgülü kapılar arasında bıraktığı küçük açıklıktan geçerek güverteye çıkarken, onun bakışları daha da sertleşir.

Ramsey, Lettie'yi yoldan çıkardığım için beni azarlamadan önce, "Hiçbir şey olmadı," diyorum. Pantolonumun içindeki aleti tutamayan aptal bir adam olduğum için.

Bu tamamen doğru değil. Bir şey oldu. Ama onun düşündüğü gibi değil.

Lettie'nin yatak odasından gelen bir sesle uyanmışım. İnleme gibi geliyordu, ama aynı zamanda esneme ya da gerinirken çıkardığı memnuniyet dolu inilti de olabilirdi. Ben de öyle düşündüm, ta ki bir gürültü duyup onu kontrol etmek için odaya koşana kadar. Kapıyı açtığımda pantolonunu zar zor giyiyordu.

Kapıyı çalmalıydım, ama uykulu halimde Lettie'nin kendine zarar verdiğini düşünerek hemen harekete geçtim. Meğer acil bir durum yokmuş.

acil bir durum yoktu.

Sadece Lettie telefonunun alarmını kapattığında bile devam eden, kaynağı belirsiz bir vızıltı sesi vardı.

Ve Lettie'nin vibratörünü, hala yatağının altında vızıldayarak bulduğumda şok oldum, çünkü onun bir vibratörü olduğu ve kullandığı için değil, ben kapının diğer tarafındayken onu kullanacağını hiç tahmin etmediğim için. Başka biri varken kendini tatmin etmekten rahatsızlık duymayacağını hiç düşünmemiştim. Ve yüzündeki utanç dolu ifade bana tam da bunu gösteriyordu.

Bu da, Lettie'nin benim hala oturma odasında, Mo'nun yanımda kıvrılmış halde kanepede oturduğumu, Maxine'in ise benim onun yerine oturduğum için yüzüme vurup durduğunu bilmesinin imkansız olduğu anlamına geliyordu. Tabii ki, ben oradan kalkınca Maxine ilgisini kaybetti ve güneşin ısındığı halının üzerine uzandı.

Ve lanet olsun, vibratörünün ıslaklığını hissettiğim anda, hala onun amının içindeki taze ıslaklığı hissettiğim anda, beynim kısa devre yaptı. Başparmağımla onu ovma, sonra da yalamak istedim. En ufak bir tadının bile çok iyi olacağını hayal ediyorum.

Şimdi onun onunla kendini siktiğini düşünüyorum. O vibratörü sıcak, ıslak amının içine bastırıyor. Lanet olsun. Bunu görmek istiyorum. Ama lanet olsun, Lettie ile bunu yapmam imkansız. O mükemmel ve tatlı, ve benim ona verebileceğim her şeyden daha fazlasını hak ediyor.

Ramsey boğazını temizleyerek kaçan düşüncelerimi keser. "Bir şey oldu. Yüzünde suçlu bir ifade var."

"Hiçbir şey. Yemin ederim." Bir nefes daha çekiyorum ama tadı acı geliyor, bu yüzden vazgeçip yanımdaki küllükte söndürüyorum. "Sana market alışverişi hakkında mesaj attığımda, o çoktan uyumuştü. Geç saatlere kadar tutu yapıp, sonra kanepede uyudum."

"Tütülerden bahsetmiştin. Ne için yapıyorsun onları?"

"Lettie onları çocuk hastanesi için yapıyor. Dansçılarla ilgili bir rüya görüyor ve tutu yapıp onları dağıtıyor."

Ramsey'in gülümsemesi genişliyor. "Bunu hak etmek için önceki hayatında ne yaptığını bilmiyorum, ama böyle bir kadınla, neredeyse bir azizeyle arkadaş olman bile benim aklımın almadığı bir şey. Ve o da bu sahte ilişkiye uymaya razı mı? Açıkçası, bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor."

Haklı. Lettie'yi hak etmiyorum. Ona sahip olduğum için şanslıyım, bu yüzden onun hakkında kötü düşünmemeli ve hedeflerimize odaklanmalıyım: Lettie'nin

'nin flört deneyimi ve Jerrod'un ailemin vakıf yönetim kurulunu ele geçirmesini engellemek.

“Market alışverişini beğendi mi? Beğeneceğini düşündüğüm birkaç atıştırmalık daha ekledim.”

Öğrenmek için orada kalmadım. Vibratör olayından sonra, oradan çıkmam gerekiyordu. Kalmak çok tehlikeliydi. Eski alışkanlıklarına geri dönüp Lettie'yi de yanımda götürmek çok cazipti.

Bir ay önce ve Lettie dışında başka bir kadın olsaydı, o taytları hemen çıkarır, yüzümü bacaklarının arasına gömer ve ikimiz de yorgun düşene kadar onu yatakta becerirdim.

"Evet. Harika. Teşekkürler."

Ramsey telefonunda gezinir. "Bir bakalım. Yarın akşam Jerrod ve Corinne'in akşam yemeği var. Colette'in giyeceği elbiseyi benim seçmemi ister misin?"

"Hayır, ben yaparım."

Kaşlarını kaldırır. "Tamam."

Benim mantığım, ben seçersem dikkat dağıtmayacak bir şey seçebileceğim. Ama sonra Lettie'nin ruhumu parçalayan mavi gözleri, güzel pembe dudakları ve parlak gülümsemesi aklıma geliyor. Oh, ve bu sabah vibratöründe kalan amının hafif kokusu.

Elbise en küçük sorunum.

Ellerimi başımın arkasına koyup Ramsey'e döndüm. "Yemek teslimatını tekrar eden sipariş olarak ekler misin? Oh, ve Martin'e yarın çamaşırlarını almasını söyle."

"Bu, yaptığın anlaşmanın bir parçası mı?" diye soruyor.

"Hayır, o bunu istemedi, ama yardıma ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. O meşgul ve dans dışında hayatını olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum."

"İlginç. Onu gerçekten önemsiyormuşsun gibi görünüyor."

Onun gözlemini umursamadan omuz silkiyorum. "Tabii ki, o benim arkadaşım." Tekrar öpmek istediğim ve onunla birlikte olmadığım zamanlarda aklımdan çıkaramadığım arkadaşım.

Mo şezlonga atlar ve kucağıma doğru yol alır. O yerleşirken sırtını uzun uzun okşarım. Sigara ile bulamadığım sakinleştirici his vücudumu kaplamaya başlar.

Ramsey'e başımı sallarım. "Hizmetlerini Lettie'ye ödünç vermeyi düşünüyorum. Bilirsin, ihtiyacı olan her konuda ona yardım etmek için. Senin için sorun olur mu?"

"Kırılabilirdim ama eminim seninle takılmaktan daha eğlenceli olacaktır."

"Hoşuna gideceğini biliyordum."

"Oh, Leg-Up'tan istediğin bilgileri aldım. Havale talimatları bankadaki Jason'da, sen haber verdiğinde göndermeye hazır."

"Teşekkürler."

"Sadece netleştirmek için, bağış kampanyasında on milyon dolara kadar olan bağışları anonim olarak eşleştirmeyi teklif ediyorsun, değil mi?"

"Evet." Mo çenesini bana doğru kaldırıyor, böylece çenesinin altını kaşıyabileyim.

"Ama zaten beş milyon bağışladın, yani kendi bağışını eşitleyecek misin?"

Ramsey'in şaşkın bakışına gülümserim. "Bunun mantıklı olması gerektiğini hiç söylemedim."

Ailem hayatımı kolaylaştırdı, hayatımın tadını çıkarmamı sağladı, ama bununla hiçbir şey yapmamamı istemediklerini biliyorum. Ailece Lake George'da birlikte vakit geçirdik, yelken açtık ve dünyanın yeni yerlerini keşfettik, ama onlar da çalışkanlığın ne demek olduğunu biliyorlardı. Bu benim pek aşına olmadığım bir konu. Lettie'nin kariyerinde ve başkalarına zaman ayırarak ne kadar çok çalıştığını görünce, hayatımda yaptıklarımı yeniden değerlendirmem gerektiğini düşünüyorum.

BÖLÜM 23

Colette

Colette: Alışveriş ve tütüler için teşekkürler. Hala uyuyakaldığıma inanamıyorum. Oh, ve dün geceki masaj için de teşekkürler. Sen harika bir sahte erkek arkadaşsın!

Bir saat önce Rhys'e gönderdiğim mesajı tekrar okudum.

Sakin. Rahat. Vibratörlerden veya kendi kendine orgazm olmaktan bahsetmiyor.

Cevap vermedi.

Neden cevap vermedi? Ne

düşünüyor?

Neden bu sabah öylece gitti?

Düşüncelerim karıştırmaya başladığında, Rhys ve benim sahte bir ilişki yaşadığımızı kendime hatırlatıyorum. O benim yardımına ihtiyaç duyuyor ve sırf benim vibratörümü buldu ve onu kullandığım için biraz korktu diye, ailesinin vakfının kontrolünü ele geçirme çabalarından vazgeçeceğini sanmıyorum. Çünkü onun da dediği gibi, sabun bunun için var. Şu anda, bu anıyı beynimden silmek istiyorum.

Telefonumu çapraz çantama atıyorum ve onu sürekli kontrol etmemeye yemin ediyorum

Bunun hiç olmamış gibi davranmaya karar verdim.

Bu pek olası değil, ama deneyeceğim.

Bugünün yapılacaklar listesi Rhys tarafından tamamlandığı için, boş zamanımı, antrenman stüdyosuna gitmeden önce ailemi ziyaret etmek için kullanmaya karar verdim. Programlarındaki çakışmalar nedeniyle son iki haftadır aile yemeği gecelerini iptal ettiler, bu yüzden telefonda kısa bir süre konuşmuş olsak da, bu kadar uzun süre bir araya gelmememiz alışılmadık bir durum ve onları özlüyorum.

Daireleri sadece birkaç blok ötede. Son zamanlarda onları görmemem ne kadar saçma. Bir araya gelmek o kadar da zor olmamalı, ama benim yoğun programım ve onların işleri nedeniyle bu daha zor hale geldi. Son birkaç aydır ise daha da zorlaştı.

Lobiden geçerken resepsiyondaki Micah'a merhaba diyorum. Telefonla konuşuyor, ama asansöre binerken bana el sallıyor.

Bu daireye ben on iki yaşındayken taşındık. Babam NYU'da kadrolu iş bulduktan ve annem i tasarımı içinde daha fazla müşteri almaya başladıktan sonra. Central Park West, Brooklyn'deki evimizden daha iyi bir yerdi ve akademiye gidip gelmemi kolaylaştırıyordu, ama yine de taşınmaktan çok üzülmüşüm. Annem yeni odamı eğlenceli bir şekilde dekore ederek beni neşelendirmeye çalıştı, ama pembe duvarlar, şeffaf örtölü bir gölgelikli yatak ve kendi telefon hattım bile beni ikna edemedi.

Belki inatılığım, değışime direnmem ya da sadece öfkeli ergenlik hormonlarımdı, ama sonunda yeni evimi sevmeye başladım ve orası benim yuvam oldu.

Kapıyı aldım ama kimse cevap vermedi, ben de anahtarım ile içeri girdim.

Koridora döndüğümde babamla ve taşıdığı kutuya rastladım.

"Colette, tatlım," diye şaşırır ve kutuyu bir koluna alıp beni kucaklar. Aftershave'inin tanıdık kokusu beni rahatlatır. Bu, çok ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir nostalji dalgası gibidir.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bu civardaydım." Sanki tesadüfmüş gibi kollarımı kaldırıyorum. "Sen bu civarda yaşıyorsun."

"Aynen öyle. Hannah ve James'in düğününden beri seni görmedim ve o da beş saniye kadar sürmüştü, ben de uğrayayım dedim." Kutuyu göz ucuyla süzdüm. "Kutunun içinde ne var?"

Elini sallayarak önemsiz olduğunu belirtir. "Oh, sadece eski eşyalar."

Gözlerim, on yaşındayken bir dans resitalinde çekilmiş çerçeveli fotoğrafıma takıldı. Bir diğeri ise, bir yıl bahar tatilinde San Diego'ya yaptığımız baba-kız gezisinden.

"Bunlar senin ofisindeki fotoğraflar değıl mi?" diye

soruyorum. Kutunun içine bakıyor, sonra bana dönüyor.

"Pam ofisi temizlememe yardım ediyordu ve bazı şeyleri yanlışlıkla buraya koymuş olmalı. Onları daha sonra inceleyeceğim." Kutuyu yere koyar, sonra kolunu bana dolayarak beni oturma odasına doğıru götürür.

Gözlerim odayı tarıyor, duvarları ve mobilyaları inceleyerek son geldiğimden beri nelerin değımiş olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

İç mimar olan annem, mobilyalarını sürekli değıştirmekten hoşlanır. Diğeri insanlar mevsimlik

mutfak havlularını değiştirir.

Çocukken bu beni rahatsız ederdi, özellikle de belirli bir yastığa veya bibloya bağlandığımda ve sonra *birdenbire!* ev dekorasyonundaki son trendleri uygulamak için ortadan kaybolduğunda.

Annem bana *bunun değişim değil, ilerleme olduğunu* söylerdi, çünkü küçük yaşta bile rutin ve düzeni severdim. Mevsimlik menüler güzel ve iyidir, ama bana menüsü değişmeyen bir restoran gösterin, böylece en sevdiğim yemeğin hala menüde olacağını bilirim. Ve on beş yıldır sipariş verdiğim balerin taytları şirketinin iflas ettiğini öğrenmenin stresinden bahsetmeye bile başlamayayım.

"Annem yine yeniden tasarım mı yapıyor?" diye soruyorum, artık orada olmayan iki sandalyeyi fark ederek.

"Öyle bir şey. Onu bilirsin, takip edemiyorum." Gülüyor, ama zoraki gibi görünüyor.

"Evde mi?" diye soruyorum.

"Hayır, şehir merkezinde bir müşteri toplantısı vardı." Başımı sallıyorum. Son zamanlarda işler böyle yürüyor gibi görünüyor.

Babam elini saçlarına geçirir. Saçları hala benimki gibi koyu renktedir, ama kulaklarının çevresinde ve saç çizgisinde tuz ve biber lekeleri belirmeye başlamıştır. Yakışıklı bir adamdır. Uzun boylu, ince yapılı ve annemin her zaman onu seksi bir profesör gibi gösterdiğini söylediği koyu renk gözlükleri vardır. Onun genç kızı olarak, bu duymak istemediğim bir şeydi.

Son bir ayda onu birkaç dakikadan fazla görmediğim için mi bilmiyorum, ama farklı görünüyor. Mavi gözlerinin köşesinde birkaç kırışıklık daha mı var acaba? Yorgun ve stresli görünüyor, tıpkı annemin Hannah ve James'in düğününde görüldüğü gibi.

"Üçümüzün birlikte Lake George'a gidebileceğimiz bir hafta sonu bulabilir miyiz acaba?" diye soruyorum.

Lake George'daki evimiz, annemin her yaşam alanını sürekli yeniden düzenleme ihtiyacından etkilenmedi. Ona sorduğumda, *evin zamansız olduğunu* söyledi. *Değiştirmeye gerek yok.*

Belki de bu yüzden orayı bu kadar çok seviyorum. Orası sabittir.

Babam yüzünü buruşturur. "Bu yıl bu zor olacak. Annenin ve benim programlarımız şu anda tamamen zıt. Ben yaz tatilinde akşam kursu veriyorum, o ise gündüzleri müşteri toplantılarıyla meşgul."

"Elbette uygun bir hafta sonu bulabiliriz." Ona en içten bakışımı atıyorum, alt dudağımı bükerek.

"Peki ya senin erkek arkadaşın?" Kaşlarını kaldırarak sorar.

Ah, doğru. Bir şekilde Rhys'i unutmayı başarmışım. Kasıtlı olarak değil, sadece güvenli bir yerde saklamak için beynimin bir köşesine kilitledim, böylece bu sabah yatağımın altında vibratörümü nasıl bulduğunu ve henüz mesajıma cevap vermediğini düşünerek kafamı yormayayım.

Parmaklarım telefonumu kontrol etmek için kaşınıyor. *Yapma.*

"Rhys?" diye soruyorum.

"Başka kimse yok mu?" O gülümsüyor.

Ben başımı sallıyorum. "Hayır, sadece o var." "O iyi bir çocuk."

Beni ve Rhys'i bu kadar kayıtsız bir tavırla karşılaşmasına şaşıyorum. Bir babanın, özellikle de benim babamın, kızının kötü şöhretli bir çocukla çıkmasından daha fazla endişe duyacağını düşünürdüm. Ama ben hiç kimseyle çıkmadım. Hiç kimseyi eve getirmedim ya da aileme birini tanıtmadım, bu yüzden belki de bu durumu nasıl ele alacağını bilmiyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Senin gibi harika bir insan onunla birlikteyse, onun iyi özellikleri olmalı."

Buna gülümsüyorum çünkü Rhys'in herkesin düşündüğü gibi biri olmadığını fark ediyorum. O çok daha fazlası.

"Seni mutlu ediyor mu?" diye soruyor.

Basit bir soru, ama benim ve Rhys'in durumumuzda, basit bir cevap değil. Mutluluğun bir faktör olması gerekmeyen nedenlerle birlikteyiz, ama birlikte geçirdiğimiz zamanları, onun alaycı tavırlarını, sabrını ve düşünceli davranışlarını düşündüğümde, sanırım cevap evet.

"Evet, mutlu ediyor."

"Önemli olan da bu."

Onun yaz kursu ve benim sonbahar dönemi için yaklaşan değerlendirmelerim hakkında konuşarak sohbet ediyoruz. Onun ve annemin cuma akşamı Leg-Up bağış etkinliğine katılacağını teyit ettikten sonra, beni dışarıya kadar geçiriyor. O NYU kampüsüne doğru güneye, ben ise Lincoln Center'a doğru batıya doğru ayrılırken, Lake George hakkındaki soruma hiç cevap vermediğini fark ediyorum.

Yürürken, Rhys'in cevap verip vermediğini görmek için telefonumu çıkarırım. Hala bir şey yok.

Bu flört etmek mi? Bir erkeğin sana mesaj atmasını endişeyle beklemek mi? Ve neden atmadığını düşünerek stres yapmak mı? Boş ver gitsin. Bu konuyu açıklığa kavuşturmam lazım. Açıklığa kavuşturmak derken, mesajlaşarak son derece garip bir konuşma yapmayı kastediyorum, böylece vibratörüm hakkında konuşurken Rhys'in muhteşem yüzüne bakmak zorunda kalmam.

Colette: Bu sabah olanları konuşacak mıyız? <gölümseyen ve terleyen emoji>

BÖLÜM 24

Rhys

Telefonum Lettie'den gelen bir mesajla titriyor.

Prenses: Bu sabah olanları konuşacak mıyız? <gülmseyen ve terleyen emoji>

Onun daha önceki mesajına hala cevap vermedim.

NYC Racquet Club'da Hunter ve arkadaşlarıyla karşılaştıktan sonra, beni bir bira içmeye davet etti. Tenis oynamam, ama önemli herkesin burada üyeliği var. Vakıf yönetim kurulunun çoğu burada üye, bu yüzden buraya gelmek onlarla bağlantı kurmak için benim için önemli.

"Bu konuyu konuşmalı mıyız?" diye sordu Hunter. Telefonumdan başımı kaldırdım. "Ne?"

"Sen ve Colette. Hannah yarın eve geliyor ve diyelim ki kız kardeşim, başkaları için olanlar dışında sürprizleri sevmez."

"Lettie de aynı şeyi söyledi, ama başka ne söylenebilir bilmiyorum.

Çıkıyoruz. Bu kadar basit."

"Lettie benim için ikinci bir kız kardeşim gibidir." Griffin'e işaret eder. "Sophie'yi ne kadar koruduğunu zaten biliyoruz."

Birbirlerine sırtışlarından, burada bir hikaye olduğunu anlayabiliyorum

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Griffin, onun haberi olmadan Sophie ile görüştüğümü öğrendi ve terasta kavga ettik."

"Sadece arkamdan görüştüğün için değil. O yirmi iki yaşında ve hamileydi, tabii ki kızgındım." Griffin'in bakışları yumuşar. "O bebekleri tanımadığımı düşünemiyorum."

Hunter ve Sophie'nin ikiz kızlarını kastediyor.

Erkeklerin arasına bakıyorum. "Yani Hannah'nın beni döveceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir dakika." Hunter parmağını kaldırır. "Dayak falan yoktu." Barrett gülümser.

"Oradaydım. Griffin seni dövdü."

"Ayağım takıldı ve düştüm," diye ısrar eder Hunter.

Griffin dudaklarını sıkıştırarak sırtıyor, ama göğsünün titrediğini, gülmemeye çalıştığını görebiliyorum. "Tabii."

"Şu anda benden bahsetmiyoruz." Hunter dikkatini tekrar bana çevirir ve yüzü ciddileşir. "Colette ile niyetin nedir?"

Diğerleri sessizleşir, gözleri önlerindeki içkilerde.

"Ona karşı her zaman zaafım vardı ve şimdi büyüdüğümüze göre, bu zaaf daha da arttı."

Sahte bir ilişki için, cevabımın ikna edici olması için daha fazla düşünmem gerektiğini düşünmüştüm, ama sanki ikinci doğamış gibi, cevabım dilimden kolayca dökülüyor. Lettie ile ilişkim sahte olsa bile, bu sözlerimde birçok gerçek var.

Hunter düşünerek başını sallar. "Onun büyürken onu koruduğunu biliyorum, ama onun resmi vekil ağabeyi olarak, ona zarar verirken hayatını cehenneme çevirmek zorunda kalırım."

"Anladım." Başımı sallayıp bir yudum bira içiyorum.

Daha sonra eve geldiğimde, kanepeme oturup televizyonu açarak *How I Met Your Mother* dizisinin tekrarını izlemeye başlıyorum. Bu benim en sevdiğim dizilerden biri, ama tüm bölümleri bildiğim için sesi kapatıyorum ve Lettie'nin mesajına cevap vermek için konsantre olmam gerekiyor.

Sesli mesaj özelliğini açıp telefonuma konuşuyorum.

Rhys: Market alışverişi yardımcı olduysa ne mutlu bana. Düğümleri çözdükten sonra tütüler de kolay oldu.

Hemen cevap veriyor.

Prences: Çok teşekkür ederim! Bunu yapmak zorunda değildin.

Rhys: Yapmak istedim.

Prences: Peki, teşekkür ederim. Ve diğer şey...

Doğru. Diğer konu. Bütün gün aklımdan çıkmayan konu.

Konuşma-metin özelliğini kullanarak aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. Hayır, aklıma gelen ilk uygun şeyi söylüyorum.

Rhys: Kendini tatmin etmek doğal bir şeydir.

Prenses: Ortaokulda seks eğitimi öğretmenim gibi konuşuyorsun.

Rhys: İyi. Profesyonel davranmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Prenses: Neden?

Bu bir test. Tekrar ediyorum, bu bir test. Karşılık vermeyin. Telefonumu bir kenara koyup kanepeye uzandım.

Çünkü o oyuncakla nasıl görüldüğünü düşünmeden duramıyorum. Orgazm olduğunda amin onu ne kadar sıkı kavradığını. Islaklığın onun üzerinde damladığını. Ve şimdi senin orgazm olduğun için çıkardığın o yumuşak, nefes nefese inlemeler beynime sonsuza kadar kazındı. Parmaklarım senin içindeyken onu tekrar duymak istiyorum. Dudaklarım klitorisini sararken, sen boşalana ve durmam için yalvarana kadar onu sertçe emmek istiyorum.

Kafamdaki düşüncelerin çılgınca dolaşmasına izin veriyorum, onları partide herkesi sinir eden sarhoş adam gibi görüyorum, ama ona bir dakika zaman verirsen, sonunda sipariş ettiğin pizzayı yiyip bayılacaktır.

Tekrar konuşma-metin düğmesine basıp ona PG versiyonunu veriyorum.

Rhys: Çünkü ben senin sahte erkek arkadaşınım. Senin rahatsız olmamana dikkat etmek benim işim ve ben bu işi ciddiye alıyorum.

Prenses: Bu sabah bu yüzden mi gittin? Kızarıklıklar çıkmasın diye mi?

"O da var, ama senin vibratörünü kullanırken seni ne kadar çok düşündüğümü görmeni istemedim," diye mırıldanıyorum. Söylediğim sözler hemen metin mesajı kutusuna yazılıyor. Kahretsin. Konuşma-metin düğmesine bastım ama ona göndermek istediğim bu değildi.

Mesaj ekranda görüldüğünde, silmek için X tuşuna basmaya çalışıyorum ama bunun yerine mesajı gönderen ok tuşuna basıyorum.

Rhys: Ayrıca, o vibratörü kullanırken seni ne kadar çok düşündüğümü görmeni istemedim.

"Lanet olsun." Parmaklarım hızla mesajı geri alma özelliğini bulurken inliyorum, ama o mesajı çoktan okuduğu için bu özelliği kullanamıyorum.

üç nokta görünür ve Lettie'nin yazdığını gösterir. *Kahretsin. Kahretsin.*

Siktir.

Prenses: Are sen deniyor muhafazakar beni bana hissettirmeye daha garip kendini utandırarak?

Onun mesajına bakıyorum.

Benim şaka yaptığımı düşünüyor. Sadece kendini daha az utangaç hissetmesini sağlamak için.

Ona bunun doğru olduğunu söyleyebilirim, ama bu, bu anlaşmada kapalı tutmaya yemin ettiğim bir kapıyı aralar. Eğer kabul edersem, ona sadece kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığımı söylersem, ona karşı öyle tepki vermeyeceğime ikna olur mu? Onu güzel, çekici bir kadın olarak görmediğime?

Kolay yolu seçsem daha iyi olur. Mesajımı mahvettikten sonra Lettie'nin bana verdiği hapisten kurtulma kartını kabul etsem.

Rhys: İşe yarıyor mu?

Prenses: Biraz. Bu konuda benimle dalga geçmediğin için teşekkür ederim.

Rhys: Seninle dalga geçmemi ister misin? Bu durumu daha iyi hale getirir mi?

Prenses: Hayır! Ben iyiyim. Unutalım gitsin. Lütfen.

Rhys: Tamam. Perşembe günkü akşam yemeği partisi için bir elbise göndereceğim.

Prenses: Teşekkürler. Ne giyeceğimi düşünmeye vaktim olmadı. Yarın Sebastian ile Leg-Up gösterisi için son provam var.

Rhys: Harika olacaksın. Sana pozitif enerji gönderiyorum

<göz kırpan emoji>

Prenses: Sen çok kötüsün.

Rhys: Dayanamadım. Alay etmek benim doğamda var, biliyorsun.

Prenses: Biliyorum, en azından denemelisin.

Rhys: Senin için her şeyi yaparım, Princess. Keyif kaçırmak istemem.

Princess: <kafasına vurma emoji>

Rhys: İyi geceler, Prenses. Prenses: İyi geceler

Lettie ile bu sabahki gerginliği giderdiğimiz için rahatladım. İki gün sonra Jerrod'un düzenlediği ve tüm yönetim kurulu üyelerinin katılacağı akşam yemeği partisi var, bu yüzden sağlam durmamız gerekiyor. Kız arkadaşım rolünü oynarken bunalmaması gerekiyor.

Telefonumu masanın üzerine atıp Mo'yu kucağıma yatırıyorum, sonra Ramsey'nin benim için hazırladığı klasörü alıyorum. Perşembe akşamı katılacak vakıf üyeleri için hazırlanan bir kopya kağıdı, böylece onların aileleri ve vakıf dışında yaptıkları işler hakkında bilgi sahibi olabileceğim.

Onların özgeçmişlerini okudukça, bu işin beni aştığı anlaşılıyor. Yönetim kurulu üyeleri, tıpkı benim anne babam gibi, iyi eğitilmiş sanatçılar, bilim adamları ve birçok hayırsever kuruluştaki yer alan iş adamları ve iş kadınları.

Sayfayı Jerrod'un özgeçmişine çevirip göz gezdiriyorum. Onun çalışmaları ve başarıları diğer yönetim kurulu üyeleriyle mükemmel bir uyum içinde.

Onunla nasıl rekabet edebilirim? O, hiçbir hata yapmayan altın çocuk, ben ise her hatası medyada yer alan kara koyunum.

Korku içimi kaplıyor. Tam da kaçınmak istediğim şey bu.

Tek tesellim Lettie'nin olması. O benim telefon arkadaşım. Benim altın biletim. Güzel, zarif ve yetenekli.

Lettie'nin, itibarımdan dikkatleri başka yöne çekmesini umuyorum. Umarım onun tarafından dikkatim dağılmam.

BÖLÜM 25

Colette

"Elbisem bu sitede yer alıyor, ne kadar havalı değil mi?" Isabella telefonunun ekranını bana doğru çeviriyor.

Geçen hafta Rhys ile akşam yemeğinde çekilmiş fotoğrafımızın bulunduğu ünlüleri takip eden sayfadan bahsediyor. Bu çok saçma. Biz ünlü değiliz, ama görünüşe göre Rhys yıllardır bu sayfa tarafından takip ediliyor. Hannah ve James'in düğününden ayrılırken çekilmiş fotoğraflarımızı yayınlayan da aynı kaynak. Ve bu hafta başında Lincoln Center yakınlarındaki prova stüdyosunun dışında öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızı da yayınlayan da aynı kaynak.

"Eğer sorarlarsa, senin stilistim olduğunu söylerim," diyorum. "Kesinlikle."

Isabella, göz kalemi sürmeyi bitirmek için telefonunu bir kenara koyar ve ben göz kırpmamaya çalışırım. Geçen hafta çok iyi bir iş çıkardığı için, Jerrod ve Corinne'in akşam yemeği partisi için hazırlanmama yardım etmesini rica ettim.

Birkaç dakika sonra makyajımı bitirir ve her şeyi toplamaya başlar.

Rhys'in fotoğrafı ekranımda belirdiğinde gülümserim. Vibratör olayının olduğu sabahtan beri onu görmedim, ama bu gece onun için önemli bir gece olduğu için sinirlerimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Selam." Pürüzsüz, baştan çıkarıcı bariton sesi telefonumun hoparlöründen geliyor. Bu sesi duyduğumda kalp atışlarım aniden hızlanıyor.

Hâlâ vücudumun Rhys'in sesine verdiği tepkiye alışmaya çalışıyorum. Bu tepkiye karşı koymak ve kalp atış hızımı normale döndürmek için bir sistem geliştirdim.

Aslında çok basit bir egzersiz. Rhys'in kalın sesi kulağıma ulaştığında, nefes alıp, kafamda beşten geriye sayarak kalp atış hızımı yavaşlatmaya odaklanıyorum. Bu, şirkette çalışmaya başladığımda ve sahneye çıkmadan önce gergin olduğumda yaptığım şeyin aynısı.

Telefonu ağzımdan uzaklaştırıp, bir'e ulaşana kadar yavaşça nefes veriyorum.

Çok daha iyi.

"Bir sürü elbise göndermişsin. Bu gece için sadece bir elbiseye ihtiyacım var."

"En çok hangisini beğendiğime karar veremedim."

"Onları kendin mi seçtin?" diye soruyorum.

O gülümser. "Evet, alışveriş yapmayı severim. Alışveriş terapisi ruha iyi gelir."

"Kadın elbiseleri için bile mi?"

"Senin için alışveriş yapmak kolaydı. Her şey sana yakışıyor."

Bu konuşmayı telefonda yaptığımıza sevindim, çünkü yüzüm kızarıyor ve gülümsemeyi durduramıyorum.

Nefes almaktansa, elbise rafını karıştırarak dikkatimi başka yere yönlendiriyorum.

"Hangisini giyeceğime nasıl karar vereceğim?" diye soruyorum.

"Sana yardım ederim. Şu anda binanın önündeyim." *Ne?!*

"Öyle mi? Tamam. Sana kapıyı açayım."

Rhys içeri girer girmez yanağıma bir öpücük kondurur, sonra hemen Maxine'i kucağına alır. Telefonla onun sesini duymuş olmalı, çünkü kapının yanında bekliyor.

Kedi olmasaydı, bu kadar umutsuz görüldüğü için onu azarlardım.

"Üzgünüm Max," diye başını, kulaklarının arasından, onun sevdiği gibi okşadı, "Erkek arkadaşını getirmedim."

"Aww, siz çok tatlısınız. Kedilerinizin çıktığını bilmiyordum," diye Isabella alay ediyor. "Yoksa onlar da sahte bir ilişki mi yaşıyor? Bilirsin, GossipCats.com'da reklam için?"

Ona bir bakış attım, ama o masumca omuz silkti. Rhys'e geri dönerek, sonunda onu baştan aşağı süzdüm.

Siyah üzerine siyah takım elbise, kalın, koyu renkli dalgalı saçları bir şekilde hem düzgün hem de asi görünüyor ve temiz tıraşlı yüzü çenesinin keskin hatlarını vurgulamaktadır.

"Güzel görünüyorsun."

Bana o eğri gülümsemesini gösterir ve bu, onun baş döndürücü çekiciliğini daha da artırır.

Isabella ve ben birbirimize baktık, çünkü evet, Rhys güzelden de öteydi. Güzel, hoş kokulu bir mum için kullanılan bir sıfattır, siyah üzerine siyah takım elbise giymiş Rhys Spencer için değil.

"Teşekkürler. Sen..."

"Yarı hazır?" Onun yerine ben tamamladım. Üzerimde bornoz var ama saçım ve makyajım yapılmış.

Gözleri beni baştan aşağı süzer. "Mükemmel." Bana bir buket çiçek uzattı. "Sana bunları getirdim."

"Oh, bunu yapmana gerek yoktu."

"Bir erkek senin için bunu yapar. Her randevudan önce çiçekler."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama onun sözleri bana bunun hepsinin rol olduğunu hatırlatıyor. Sadece pratik. Zor bir sekans veya atlayış üzerinde çalışmak için stüdyoya gitmek gibi.

Arkamda Isabella boğazını temizledi.

"Isabella, bu Rhys. Rhys, Isabella. O da dans topluluğunda dansçı." Rhys'e işaret ediyorum. "Onun kim olduğunu zaten biliyorsun."

"Şöhretin senden önce geliyor," diyor Isabella, elini uzatarak tokalaşmak için.

Rhys sırtıyor, sonra elini tutup öpüyor. Isabella'nın doğal ışıltısı daha da belirginleşiyor. Elini geri aldığı anda, yüzüne doğru sallıyor.

"Lettie, sahte erkek arkadaşın beni gerçekten bayılttı."

Tabii ki, Rhys'in duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor. Ve onun egosu daha da büyüyor. Isabella ona hayranlık göstermeyi bitirdiğinde, kafası apartman kapısından geçebilecek kadar küçülmüş olur umarım.

"İyi eğlenceler, çocuklar!" diye bağırıyor, çantasını omzuna atıp kapıdan çıkarken bana havadan bir öpücük gönderiyor.

Isabella çıktıktan sonra Rhys tekrar bana dönüyor, bornozumun içindeki beni baştan aşağı süzdükten sonra elbise rafına doğru ilerliyor.

Bana sırtı dönük olduğu için onu inceleyebiliyorum.

Siyah tasarımcı takım elbisesiyle muhteşem görünüyor. Terzi tarafından dikilmiş ceketinin geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturduğu ve dar kesim pantolonunun uzun bacaklarını ve kaslı uyluklarını vurguladığı tartışılmaz, ama bir şey eksik.

Bana baktığını fark edince dönüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey. Beynim tamamen boş."

"Bana yalan söyleyemezsin. Yüzünden okunuyor."

Beni nasıl bu kadar iyi okuduğunu bilmiyorum. Poker suratımı çalışmam gerektiğini zihnimde not ediyorum.

Omuz silkiyorum. "Takım elbisen. Çok yakışıklısın, ama dürüst olmak gerekirse, eski kıyafetlerini daha çok seviyorum. Mor takım elbise ve flamingo desenli gömlekler. Oh, ve

internetteki çizgili pantolon ve yamalı düğmeli gömlekle fotoğrafın en sevdiklerimden biri olduğunu düşündüm."

"O takım elbisenin deniz salyangozu rengi olduğunu zaten belirlemiştik. Ve sen beni internette araştırıyormuşsun?"

Dudaklarım seğirdi. "Aramama bile gerek yok. Her yerdesin ve manşetler kendiliğinden yazılıyor."

Gözleri siyah takım elbisesine düşüyor. "Jerrod ve büyükbabam sakın adamlardır. Amaç bu gece ortama uyum sağlamak."

Anlıyorum. Keşke uyum sağlamak için kendini değiştirmek zorunda kalmasaydı. Raflardan kırmızı, tek omuzlu, fırfırlı bir elbise çıkarır.

"Bunu beğendim."

Daha önce o elbiseye bakıyordum ve çok güzel olsa da, sanki "Bana bakın" diye bağırıyor gibi.

"Bunu giyerek diğer konukların arasına uyum sağlayabilecek miyim?" diye soruyorum. "Hayır, dikkat çekeceksin, ama bu iyi bir şey."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bana güven, prenses."

Başımı sallıyorum. "Tamam, bir deneyeyim."

Rhys kanepeye otururken ben elbiseyi odama götürüyorum. Bir dakika sonra elbiseyi giyiyorum ve bana tam oluyor. Tek sorun, fermuarını sonuna kadar kapatamıyorum.

Dün ağırlık kaldırmaktan omuzlarımdaki kaslar ağrıyor ve normalde benim için kolay olan bir hareketi yapmamı engelliyor. Nefes nefese kalana ve alnımda ter damlaları belirene kadar birkaç farklı şekilde kendimi büküyorum. İşe yaramıyor. Parmaklarım ulaşamıyor. Arkadan fermuarlı elbiseler bekar kadınların kabusudur.

Ama ben artık bekar bir kadın değilim.

"Rhys?" Yatak odasının kapısına doğru giderken sesleniyorum. Kapıyı açtığımda, o zaten orada.

"Tanrım, Prens." Başparmağını alt dudağının altında gezdirerek beni değerlendiriyor.

"Ne?" Gözlerimi Rhys'in şu anda baktığı vücuduma indiriyorum. "Elbise fazla mı abartılı?"

"Hiç de değil. Kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

"Evet?" Gülümsememi saklayamıyorum, çünkü aynı sözleri yüzlerce farklı kadına binlerce kez söylemiş olsa bile, nedense

özel hissettiriyor. Gözlerinin üzerimde dans etmesi ve dudaklarının memnun bir gülümsemeye dönüşmesi hoş. "Fermuarımı çekemiyorum. Yardım eder misin?"

Ona sorunu göstermek için arkanı döndüğümde, sütyen giymediğimi hatırlıyorum.

Tek omuzlu elbise için ya dönüştürülebilir straplez sütyen giymek ya da sütyensiz kalmak gerekiyor. Küçük göğüslerim ve ben hiç beğendiğimiz bir straplez sütyen bulamadık, bu yüzden sütyensiz kalıyorum. Elbisenin kumaşı yeterince kalın olduğu için meme ucu kapakları işimi görecektir.

Rhys'in fermuarı çekmeye başlamasını bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

"Sıkışmış mı?" Belki de bu yüzden bu kadar zorlanıyordum.

Boğazını temizledi ve sonunda hareket başladı. Yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,
yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,
yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,
yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,
yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,
yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı, yukarı,

"Sen iyisin," diyor, sesi boğuk ve kulağıma sadece bir santim uzaklıkta.

"Teşekkürler." Ona dönerek yüzünü görüyorum. "Bu, bu gece onu çıkarmak zorunda kalana kadar geçerli. Muhtemelen bunun için de yardımına ihtiyacım olacak. Eminim kadınların elbiselerini çıkarmakta daha da yetenekli olduğunuza eminim."

Komik olması gerekiyordu, ama Rhys'in gözlerinin karardığını fark ettiğimde, bunun nasıl algılandığını anladım.

Yanaklarım kızarıyor.

"Gitmeden önce elbisenin içinde sıkışıp kalmadığından emin olacağım." "Teşekkürler."

Kapıdan çıkarken, ben hazırlanırken Rhys'in çiçekleri su dolu bir vazoya koyduğunu fark ettim.

Arabada Rhys, Spencer Vakfı'nın yönetim kurulu üyeleri hakkında bilgi verdi. Ramsey, yönetim kurulu üyeleri ve eşleri, çocukları, hobileri vb. hakkında bir dosya hazırlamıştı.

Bu gece çift olarak ortaya çıkmamızın, kurulun Rhys hakkındaki görüşünü büyük ölçüde etkileyeceğini biliyorum. Onun karakterinden tek başına sorumlu olamam ama ben de bu yapbozun bir parçasıyım. Onun playboy imajını geride bıraktığını ve vakıf yönetim kurulu başkanlığı görevini üstlenmeye hazır olduğunu kanıtlamasının bir yolu.

Mesele şu ki, Rhys'te bunu görüyorum. Sahte bir ilişki yaşasak da yaşamasan da. Babasının onun için istediği role girebileceğini biliyorum. Akıllı ve yetenekli, diğer insanlarla kolayca çalışabilen bir insan. Sorun şu ki, o buna inanmıyor.

Ama şu anda, akşam için oyun planımızı gözden geçirmemiz gerekiyor.

"Yani, biz yakın zamanda yeniden bir araya gelen ve şimdi flört eden çocukluk arkadaşlarıyız."

Bana kolayca başını sallıyor. "Evet."

"Peki, bu akşam benden ne yapmamı istersin? Özel bir isteğin var mı?" diye soruyorum, bir görevim veya amacım olursa, buna odaklanıp durumun baskısını azaltabileceğimi umarak.

Bakışları üzerimde dolaşıyor ve ben her santimini hissediyorum. Gözleri benimkilere ulaştığında, bakışlarının yoğunluğu mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Yeşilimsi gri, altın rengi benekleri olan ela gözleri, karanlık tarafından bastırılmış. Beş saniye boyunca nefes aldığımı bile emin olamıyorum. Arabadaki hava yoğun ve sıcak. Sonra Rhys'in ağzı o şeytani gülümsemesine bürünüyor.

"Benden hoşlandığını varsay."

Onun isteğine gözlerimi devirmemek zor.

"Senden hoşlanıyorum. Hoşlanmasaydım bunu kabul etmezdim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gerçek şu ki, rol yapmam gerekmeyecek. Rhys'ten hoşlanıyorum. Hoşlanmam gerekip gerekmediğine bakılmaksızın, o etrafta olduğunda vücudum tepki veriyor. Belki de bu yüzden bu gece bu kadar önemli geliyor.

"Sadece kendin ol, ama aynı zamanda bana deli gibi aşık ol."

Şakacı bir şekilde alay ediyorum. "Tek söylediğin, senden hoşlanmam gerektiği idi."

O sırtıttı. "Sadece bunun senin için pratik yapmak için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ilişki tek taraflı mı? Yoksa sen de bana deli gibi aşık olacak mısın?"

"İstedığın bu mu?" diye sordu, bakışları dudaklarıma düştü.

Rhys Spencer tek bir kadına umutsuzca bağlı mı? Bu görülmeye değer bir manzara olurdu. O kadın ben miyim? Bunun olacağını sanmıyorum.

"Yönetim kurulunda iyi görünmen için elimizden geleni yapmalıyız."

"O halde tek yapman gereken yanımda durmak."

Gülerek başımı sallıyorum. "Bu iltifatları yönetim kurulu üyeleri için saklamalısın."

"Doğru." Elini benim elime kaydırıyor. "Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim."

"

Bir an için, onunla birlikte olmaktan duyduğum mutluluğu hissediyorum. göğüs. Bu gece Rhys'i sevmiş gibi davranmak sorun olmayacak, asıl sorun

gerçek olanı ayırt edebilmek beni endişelendirmeye başlıyor.

BÖLÜM 26

Rhys

Jerrod'un evine vardığımızda, Lettie'ye arabadan inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Gözlerim Lettie'nin vücudunu süzdü. Geçen hafta randevumuzda giydiği elbise seksi ama aynı zamanda rahattı. Ama bu kırmızı elbise, kalçalarını mükemmel bir şekilde sararak tonlu kollarını ve ince belini ortaya çıkardığı için, Lettie düpedüz baştan çıkarıcıydı.

Onun için alışveriş yapmak kolaydı, seçtiğim tüm elbiseler Lettie'ye çok yakıştırdı.

Ona bu şekilde bakmamalıyım. Ama bakmak yasak değil, değil mi?

Hayır, suçluluk duygusu bu gece bu elbiseyle onu takdir etmemden değil, son zamanlarda yaptığım diğer şeylerden kaynaklanıyor.

Bu sabah duşta onu düşünerek kendimi okşadığım anı hatırladıkça vicdanım ağırlaşıyor. Onun kendini tatmin ettiğini düşünmek, ona rastlasaydım ne yapardım diye hayal kurmaya yol açtı. Bu da onun benim için diz çökmüş halini hayal etmeye dönüştü. Dolgun, pembe dudakları benim penisi çevreliyordu.

Ve tüm bunlar, onu bu elbiseyle görmeden önceydi.

Elbisenin yüksek yakası ve göğüs kısmındaki fırfırlar, randevumuzda giydiği slip elbiseden daha az açık. Yine de kırmızı rengi, koyu saçlarının çıplak omzuna dökölüşü ve kısa eteğinin tonlu bacaklarını ortaya çıkarması, rüyalarımnda beni rahatsız edecek.

Bana fermuarını çekmeme yardım etmemi istediğinde, bunun büyük bir sorun olmayacağını düşünmüştüm. Hayatım boyunca pek çok elbisenin fermuarını çekmiştim.

Bu, gözlerim Lettie'nin çıplak sırtındaki pürüzsüz, kusursuz cildi yutmadan ve bu gece yine sütyen giymediğini keşfetmeden önceydi.

Lettie'yi elbisesiyle ya da elbisesiz düşünmemeliyim. Bu gece yönetim kurulu üyeleriyle iletişim kurmaya odaklanmam gerekiyor. şimdi, Lettie'nin dikkatimi dağıttığına dair önceki düşüncelerimin doğru olduğunu biliyorum.

"İçeri gelin." Corinne bizi penthouse dairesine davet ediyor. "Ben Corinne Marks." Lettie'ye kendini tanıtıyor.

"Colette Davenport." Lettie, Corinne'e elini uzatır. "Kim olduğunuzu zaten biliyorum ve büyük bir hayranınızım."

"Oh, teşekkür ederim." Lettie'nin yanakları hafifçe kızarır.

"Harika görünüyorsun. O elbiseye bayıldım," diyor Corinne coşkuyla. "Sen de çok yakışıklısın, Rhys."

"Bizi ağırladığın için teşekkürler, Corinne." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

"O çok hoş birisi," diye fısıldadı Lettie, diğer misafirlerin toplandığı oturma odasına doğru ilerlerken.

Corinne ile birkaç kez görüştüm, her zaman hoş biriydi. O ve Jerrod yıllardır birlikteydiler, ancak onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, neşeli, minyon bir sarışın olduğunu ve ailesinin ulusal bir market zincirine sahip olduğunu ve yakın zamanda bu zincirin finans müdürüne terfi ettiğini biliyordum.

"İşte geldi." Jerrod beni agresif bir tek kol kucaklamasıyla selamlar. "Gecenin adamı. Geldiğine sevindim. Rhys Spencer olmadan parti olmaz, değil mi?"

Jerrod'un tuhaflıkları sinirlerimi bozuyor, ama etrafımızdaki diğer konukların farkındayım. Burada birçok yönetim kurulu üyesinin önünde sergileniyoruz ve ne kadar sinir bozucu olursa olsun, nazik davranmam gerekiyor.

"Jerrod, bu Colette Davenport."

"Evet, hatırlıyorum. Yıllar önce Lake George'da tanışmıştık. Rhys'in ailesini birkaç hafta ziyaret etmiştim."

Jerrod'un Lake George'da beni son ziyaret ettiği zaman, annemle babamın ölümünden yaklaşık bir yıl önceydi. Gölün üzerinde tekneyle gezintiye çıkmış ve kızları etkilemek için kayalıklardan atlamıştık. On dört yaşındaki erkek çocuklarının havalı bulduğu aptalca şeyler yapmıştı. Bunun, ilişkimizde bir dönüm noktası olduğunu düşünmüştüm. Artık rakip olmaktan çok arkadaş olmaya başlamıştık. Ama annemle babamın ölümünden kısa bir süre sonra, aramızdaki rekabet yeniden başladı. Nedenini hiç bilemedim.

"Doğru." Lettie başını sallar. "Uzun zaman oldu."

Jerrod elini tutar ve öpmüş gibi yapar. "Seni tekrar görmek güzel. Vay canına, bu elbiseyle," dudaklarından düşük bir ıslık çıkar, "sadece muhteşemsin."

Kolumu Lettie'nin beline doladım ve onu kendime çektim. *O benim.*

Lettie bir an için kaskatı kesildi, ama sonra bana yaslandı, vücudu benimkine sıkıca yapıştı. Bu, dünyadaki en harika duygu. Ve

lanet olsun, kokusu da çok güzel.

Corinne Jerrod'un yanına sokulur, ama Jerrod bana ve Lettie'ye o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmez.

"Çok güzel bir çiftsiniz." Corinne bize gülümser ve Jerrod'a döner. "Birlikte çok yaklaşıyorlar, değil mi?"

Jerrod'un bize nasıl baktığının farkında değil. Ya Corinne Jerrod ve benim ne kadar rekabetçi olduğumuzu bilmiyor ya da ateşe körükle gitmekten hoşlanıyor.

"Evet," diye şüpheyle bana bakar, "kesinlikle öyle."

Etrafı dolaşıyoruz; Lettie'yi oradaki diğer çiftlere tanıtıyorum ve tahmin ettiğim gibi, o gruba mükemmel uyum sağlıyor. O yanımda olduğu için, kendimi sahtekar gibi hissetmiyorum. Yuvarlak deliğe sığmaya çalışan kare çivi gibi.

Büyükbabam ve ikinci eşi Edith de konuklar arasındadır. "Seni tekrar görmek ne güzel, Colette." Büyükbabam Lettie'yi hafifçe kucaklayıp yanağına nazikçe öpüyor.

Öte yandan Edith, Lettie'yi uzun zamandır görmediği bir akraba gibi kucaklıyor. O kadar mutlu ki, neredeyse ağlayacak. "Senin ve Rhys'in birlikte olduğunu duyduğumda, kendi kendime düşündüm, *ah Edith, bu kadar şanslı olup, sevimli balerin torunlara sahip olabilir miyiz?*"

Lettie'nin gözleri büyüdü, sonra benimkilere baktı.

Edith'in ne zaman uygunsuz davrandığını bilmediğini söyleyebilirim, ama yıllarca bu tür yorumlar yaptıktan sonra, onun bildiğini ama umursamadığını fark ettim.

Lettie'nin kalçasını sıkarak, Edith'in çocuklardan bahsetmesinin çok erken olduğunu düşündüğümü ona belli ediyorum. "Bence bebeklerden bahsetmek için henüz çok erken."

"Evet, Rhys, birkaç hafta önce başka bir kadınla kol kola fotoğrafın çekilmemiş miydi?" Jerrod'un dudakları seğirdi, köşelerinde sinsî bir gülümseme belirdi. "Alınma Colette, ama tek eşlilik Rhys'in güçlü olduğu bir konu değil. Ve bebekler? Sen 'bebeğin babası' diyemeden sana çek yazmaya başlar."

Corinne, Jerrod'un yanını çimdikledi.

"Ne?" Jerrod omuz silker. "Yanılmıyorum."

Jerrod'un bu geceki amacının beni kötü göstermek olduğunu bilmeliydim. Lettie kolumda olsa bile, itibarımın kanıtı çok ağır. Bir an için bunların bir önemi olup olmadığını merak ediyorum. Lettie'nin yardımıyla bile, eskiden olduğum kişiden kurtulamayacak mıyım? Herkesin hala olduğumu düşündüğü kişiden.

Parmaklarım Lettie'nin kalçasını sıkıca kavrar, öfke ve hayal kırıklığı beni ele geçirir.

Sonra, eli oraya uzanır ve benim elimi kaplar. Parmakları nazikçe benim parmaklarımın arasına girer ve ben rahatlarım.

"Haklısın Jerrod. O, biz birlikte olmadan önceki Rhys'ti. Çılgınca gelebilir ama yeniden bir araya geldiğimizde," Lettie gözlerime bakarak, "her şey yerine oturdu. Açıklaması zor ama sanki kaderimizde varmış gibi hissettim."

"Jer ile de öyle olmuştu. Ben vahşiydim ve bağlanmak istemiyordum, ama sonra o köpek yavrusu gibi gözleriyle bana baktı ve ben bunun doğru olduğunu anladım."

"İki torunumun da mutlu olduğunu görmek güzel." Büyükbabam başını sallar. "Şimdi, kutlamak için bir içki içelim."

Jerrod ve Corinne her şeyi yaptılar, hatta akşam için bir barmen bile tuttular. Ben ve Lettie'ye içki alırken, Jerrod beni barda bulur. "Colette gerçekten özel birisi." Onun bakışını takip ederek odanın diğer ucuna, Lettie ve Corinne'in yönetim kurulu üyelerinden biri olan Sasha ve onun partneri Alana ile konuştukları yere bakıyorum. "Şimdi soru şu, neden seninle birlikte?"

"Siktir git Jerrod," diye mırıldandım ve kimse fark etmesin diye yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

O, beni daha da sinirlendiren bir tsk sesi çıkarır.

"Mantıklı ol, dostum. O senin için fazla iyi." Kafasını sallar. "Tabii ona para vermiyorsan?"

İma ettiği şey çok da yanlış değil. Belki de bu yüzden canımı sıkıyor.

"Biz arkadaştık, şimdi ise daha fazlasıyız." Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "Sanırım senin küçük beynin bunu anlamakta zorlanıyor."

"Merak etme, Rhys." Göğsüme hafifçe vurur. "Anlarım ben."

Ben başka bir şey söylemeden, kadehini çınlatarak herkese akşam yemeğinin servis edildiğini haber verir.

Akşam yemeğinde, masada yer kartları hazırды ve Lettie masanın diğer ucunda oturuyordu. Yanımda boş bir koltuk vardı, bu da beni gruptan kopuk bırakıyordu ve Jerrod'un bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. Artık sadece

Lettie yanımda değil, birkaç koltuk ötedeki kişilerle de iletişim kurmak daha zor.

Bir adam yemek odasına girdiğinde, öfkemi akşam yemeğindeki salatama yöneltiyorum.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor.

"Önemli değil, Sandeep." Jerrod ayağa kalkarak, yönetim kurulu üyelerinden biri ve babamın eski arkadaşı olan Sandeep Patel'i selamlıyor. "Daha yeni başladık."

"Kalkmayın." Onu selamlamak için ayağa kalkanlara işaret eder, ama onlar onu görmezden gelir ve o da masanın etrafında dolaşarak herkese merhaba der, el sıkışır veya hızlıca sarılır ve sonunda yanımdaki boş koltuğa oturur.

"Rhys," der, peçetesini kucağına bırakır ve elini bana uzatır, "Senin yanına oturmayı umuyordum."

Onun itirafına şaşırarak elini sıkarım. "Öyle mi?"

"Elbette. Arayı kapatmamız lazım." Yanındaki esmer kadına döner. "Aditi, Rhys ile konuşma fırsatın oldu mu?"

Kibarca gülümseyerek başını hayır anlamında sallar. "O zaman bunu düzeltmeliyiz."

Beş servislik akşam yemeği boyunca Sandeep masadakilerle sohbet etti, bir an şakalar yaptı, bir an sonra da düşünceli bir soru sorarak tartışma başlattı.

Artık açıkça görülüyor ki, Sandeep partinin neşe kaynağı, ama aynı zamanda yönetim kurulunda da çok saygı görüyor. O, herkesi rahat hissettiren bir adam ve Jerrod'un sürekli benim paraşütümde delik açmaya çalıştığı böyle bir ortamda, alabileceğim tüm yardımı kabul ederim.

Akşam yemeğinin sonunda, Sandeep, Aditi ve diğer birkaç yönetim kurulu üyesini daha iyi tanımış oldum. Ve sanırım onlar da beni tanımış oldular.

Konuşma ara verdiğinde, gözlerim masanın ucundaki Colette'e takıldı. Corinne ve Trisha, yönetim kurulu üyelerinden biri ve kocası Antoine ile konuşuyordu.

"Sanırım senin kız arkadaşın." Sandeep, tatlı olarak servis edilen lezzetli çikolatalı pastayı yerken başını salladı.

"Evet, Colette Davenport. The City Ballet'te balerin." "Etkileyici. Peki ya sen, Rhys? Senin hedeflerin neler?" diye sorar.

Akıllıca söyleyecek bir sürü şey vardı, yönetim kurulu üyelerinin gelecekteki yönetim kurulu başkanından duymak isteyeceklerini düşündüğüm şeyler

ama Sandeep'in nazik gözlerine bakınca, süslemek imkansız geliyor.

Hiçbir şeyim yok, bunu kabul etsem iyi olur. "Bilmiyorum."

Gülümsüyor. "Yalnız değilsin. Otuz yaşında ya da otuz yaşına yaklaşan pek çok kişinin cevabı da bu. İyi olan şey, senin zamanın var. Ve anladığım kadarıyla, bunu çözmek için açık bir zihnin var."

Sandeep'in tamamen umutsuz olmadığını söylemesi üzerine, sonunda rahatlayabildim.

Daha sonra, akşam yemeği bittiğinde ve grup oturma odasında yemek sonrası kokteylleri içerken, Lettie'nin banyoya gittiğini fark ettim ve onu oraya kadar takip ettim.

"Merhaba," dedi, beni kapının dışında dururken gördüğünde.

"Bu gece burada olduğun için teşekkür ederim. Birlikte oturamayacağımızı bilmiyordum."

"Neredeyse imkansızdı, ama sensiz bir öğün yemeği atlattım," diye alay ediyor. "Jerrod bizim hakkımızda bir sürü soru sordu, ama benim cevaplayamayacağım hiçbir şey yoktu."

Onun cevabı kanımı yeniden kaynatıyor. Jerrod'un bizi ayırarak oyun oynadığını bilmeliydim, ama şimdi Lettie'ye ilişkimiz hakkında sorular sorduğunu duyunca öfkeleniyorum.

Lettie ne kadar gergin olduğumu fark etmiş olmalı. "Merak etme. Onurunu korudum ve onlara ne kadar harika bir erkek arkadaş olduğunu, deli gibi birbirimizi sevdiğimizi söyledim." Gülmediğimde, elini uzatıp göğsüme koyuyor. "Sen de benim için aynısını yapardın, değil mi?"

"Evet, ama seninle birlikte olduğumu haklı çıkarmak ya da ne kadar harika bir insan olduğumu açıklamak zorunda kalmazdım. Herkes senin nasıl bir insan olduğunu biliyor. Senin yanında durmak kolay. Zor olan benim yanımda durmak. Kendisi için hiçbir şeyi olmayan bir adamı desteklemek."

"Bu doğru değil. Evet, itibarın artık sana fayda sağlamayan davranışlar üzerine kurulmuş olabilir, ama bu senin öyle bir insan olduğun anlamına gelmez. Olmak istediğin türden bir insan."

Lettie'nin nazik sözleri beni etkiliyor. Bu anda bana yardım etme şekli. Gece boyunca çoğu zaman yan yana olmamamıza rağmen, benim tarafımda olması.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Onu öpmek istiyorum, ama etrafta kimse yok. Onu oturma odasına sürükleyip orada öpmek istiyorum, böylece bu izin verilen bir şey olur.

En iyi ikinci şeyi yapıyorum ve kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. O da kollarını omuzlarıma dolayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Vücudunun benimkine yapışması yasadışı olmalı. Ve kokusu inanılmaz.

Onun kokusunu ciğerlerime hapsetmek için uzun bir nefes alıyorum, yakınlığımızın daha sonra onun gibi kokmamı sağlayacağını umuyorum. Hiçbir kadının kokusunun kalmasını, giysilerime ve cildime sinmesini istemedim, ama Lettie'nin kokusunu bir güvenlik battaniyesi gibi etrafıma sarmak ve nereye gidersem gideyim yanımda götürmek istiyorum.

Birkaç santim geri çekildim, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta kaldı.

Siktir et ve onu öpeceğim diyecek kadar yaklaştığımda, diğer odadan bir kadının heyecanla çılgık attığını duyarım.

Lettie geri çekilir. "O neydi?"

"Duymadım bile," yalan söylüyorum.

Kafasını sallar, sonra parmak uçlarına yükselir ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurur. Öyle yumuşaktır ki, neredeyse hiç baskı hissetmem. Geri çekilen dudaklarını kovalamak için can atıyorum, ama o elimi tutar ve beni oturma odasına doğru çeker.

"Hadi, geri gidelim."

Lettie'nin elini tutarak koridordan geçip oturma odasına giriyoruz.

Corinne'i odada dolaşırken bulduk, gözlerini silerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Herkes neşeli ve konuşuyordu. Partinin enerjisi nedense değişmişti.

"Tebrikler!" Edith, Corinne'i kucaklayarak diyor. Sonra Edith dedeme dönüyor. "Gördün mü Ward, torunların torunları sandığın kadar uzak değil."

Corinne hamile mi?

Sonra Corinne pembe yanakları ve parlak kahverengi gözleriyle karşımıza çıkıyor.

"İnanabiliyor musunuz?" diye soruyor ve sol elini bana ve Lettie'ye uzatıyor. "Nişanlandık!"

Parmaklarını hareket ettirince, büyük bir elmas bize doğru parıldadı.

Hayır, büyük demek yetersiz kalır. Bu elmas devasa.

"Tebrikler!" Lettie, Corinne'e sarılmak için elimi bırakıyor. "Bu harika bir haber."

"Teşekkürler. Bunu beklemiyordum. Yani, yıllardır çıkıyoruz ve bu konuyu konuşmuştuk ama ben her zaman daha uzun süre bekleyeceğimizi düşünmüştüm, bu yüzden

bu büyük bir sürpriz oldu."

Gözlerim odanın diğer ucundaki Jerrod'u bulur. Etrafında büyükbabam ve Edith, Aditi ve kocası John, Eileen ve partneri Gwen vardır. Aditi'nin söylediği bir şeye güler, sonra şampanya kadehini dudaklarına götürür, gözleri benimkilerle buluşur ve kaşları hareket eder.

Onun kendini beğenmiş yüzüne bir bakışla iyi ruh halim bir anda yok oldu. "Tebrikler, Corinne." Onun koluna hafifçe vurdum, sonra onu ve Lettie'yi orada bırakarak

orada bırakıp Jerrod'un yanına gittim.

"Heyecan verici haberi duydum," diyorum yaklaşırken.

Yakındaki masadan bir kadeh şampanya uzattı.

"Tebrikler," diyorum sıkı bir şekilde. Bu, *"ne kadar komik bir şaka"* anlamına gelen bir şifre. "Teşekkürler." Jerrod başını sallar, sessiz mesajı açıktır. *Hoşuna gitti, değil mi?* Kadehlerimizi tokuştururken, parmaklarımla kadehin sapını sıkıyorum

tüm öfkemi oraya yönlendiririm, böylece çok fazla güç kullanıp kadehlerimizi kırmam.

Dışarıdan bakıldığında, muhtemelen iki kuzenin birbirlerine nezaket gösterdiği bir sahne gibi görünüyordur. Jerrod'u nişanından dolayı tebrik ediyorum. Aramızdaki ilişki böyle olsaydı onun için mutlu olurum, ama bizim ilişkimiz böyle değil. O her zaman kazanmak ister ve geçmişte onunla rekabet etmenin değmeyeceğine karar verip geri adım atmış olsam da, şimdi bunu yapamam, Spencer Vakfı ve ailemin mirası söz konusu olduğunda.

"Corinne mutlu görünüyor." Corinne ve Lettie'nin hala konuştuğu odanın diğer tarafına doğru başımı sallıyorum.

"Dört yıldır bekliyordu."

"Zamanlama uygun düşmüştü."

"Ben bunu daha çok stratejik bir hamle olarak görüyorum. Er ya da geç gerçekleşecek olan bir şey, ama şu anda daha büyük bir etki yaratıyor. Ama sen strateji hakkında pek bir şey bilmiyorsun, yoksa son beş yılı yönetim kurulu üyeleriyle ilişkiler kurmak için harcardın." Şampanyasından bir yudum daha alır. "Silah yıllar önce ateşlendi, ama sen hâlâ başlangıç çizgisinde duruyorsun, Rhys."

Haklı olduğumu biliyorum ama paniğimi ona gösteremem. Nişanlanması, onun başından beri doğru yolda olduğunu, benim ise kaybolmuş ve bocaladığımı kanıtlıyor. Sandeep'in daha önce söylediği sözlerle kendimi teselli etmeye çalışıyorum.

Bilmemek sorun değil.

Ama Jerrod beni tekrar arenaya, ikimizin etrafında kurduğumuz bu savaş alanına çekiyor.

"Kazanamazsın, Rhys. Karakterimiz ve değerlerimiz değerlendiriliyorsa kazanamazsın."

Gözlerim odanın diğer ucundaki Lettie'nin gözleriyle buluşur.

Mavi gözlerinde endişe görüyorum. *İyi misin?* Sessiz mesaj beni sakinleştiriyor. Yönetim kurulunun önünde pişman olacağım bir şey söylemeden önce gitmeliyim.

"Tebrikler, Jerrod." Ona dokunmadığım şampanya kadehini verip uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 27

Colette

Söz verdiği gibi, beni eve bıraktıktan sonra Rhys elbisenin fermuarını açtı. Sonra yanağıma bir öpücük kondurdu, Maxine'i hızlıca okşadı ve gitti. Daireme dönerken yol boyunca sessizdi, akşam yemeğinin nasıl bittiğinden açıkça rahatsızdı. Vakıf yönetim kurulu üyeleriyle kurduğu ilişkinin Corinne ve Jerrod'un nişanıyla gölgelendiğini hissettiğini biliyordum, ama onu neşelendirmek için ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum.

Pijamalarımı giydikten sonra yüzümü yıkadım ve nemlendirici sürdüm. Maxine çoktan yatağının kendi tarafına kıvrılmıştı. Ben de yanına uzanmak üzereydim ki, komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Gecenin bu saatinde, birkaç kişi, ailem ve Hannah hariç, acil durumlar için "rahatsız etmeyin" ayarını kullanıyorum.

Arayan Hannah'ydı.

"Merhaba! Döndün," diye cevap veriyorum, sonunda onunla konuşabileceğim için heyecanlanarak. Sadece on gün oldu, ama balayına çıktığından beri bu kısa sürede çok şey olmuş gibi geliyor.

"Merhaba! Aşağıdayım."

"Öyle mi?"

"Evet, beni içeri alır mısın?" diye soruyor.

Yataktan kalkıp ön kapıya koşuyorum.

Ön kapının kilidini açmak için düğmeye basarım, sonra kapıyı açar ve beklerim. Küçük uyku şortum ve tişörtümle apartmanımın koridorunda durmaktan paranoyaklaştırdım, ama Bayan Donahue'nun çoktan uykuya dalmış olduğunu ve koridorun karşısındaki komşum Ricardo'nun gece acil servis doktoru olarak çalıştığını biliyorum.

Bir dakika sonra, Hannah asansörden iner ve bana doğru koşar.

Yeni bronzlaşmış teni onu bir Yunan tanrıçası gibi parlatıyor ve safir mavisi gözlerini daha da belirgin hale getiriyor.

"Hoş geldin!" Onu kollarımın arasına alıyorum, neredeyse onu geriye doğru düşürüyorum. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de." Gülüyor ve beni sıkıca sarıyor. "Üzgünüm, geç oldu, ama yarın Leg-Up bağış etkinliği nedeniyle çok yoğun olacak ve seni görmek istedim"

seni görmek istedim."

Normalde saat ondan sonra ve ben henüz yatakta değilim diye stres yapardım, ama Rhys'le olan akşam yemeği partisi yüzünden çok heyecanlıyım ve şimdi Hannah'nın burada olması beni neredeyse duvarlardan zıplatıyor.

"Harika görünüyorsun! Maldivler nasıldı? Ve resmi olarak evli olmak?"

"Teşekkürler. Harikaydı. Güneş, sörf ve bolca seks." "Kulağa mükemmelmış gibi geliyor."

"Öyleydi."

Mutfağa doğru ilerliyorum.

"Bir şey içmek ister misin? Gazlı su? Çay? Kafeinsiz latte?"

Sonuncusu yok ama muhtemelen bir blok öteye koşup ona bir tane alabilirim. Ya da şehrin öbür ucuna. O anda, şu anda sahip olduğum tüm bu enerjinin gerginlikten kaynaklandığını fark ediyorum. Hannah'yı göreceğim için heyecanlıyım ama aynı zamanda ona Rhys'ten ve çıkıyor olduğumuzdan bahsetmek için de endişeliyim. Sahte bir ilişki.

"Su iyi olur. Ben alabilirim." Gülerек dolaptan bir bardak çıkarır ve buzdolabındaki filtrelenmiş suyla doldurur. "Çok gerginsin. Bu akşam kafein aldın mı?"

Kanepeye oturmak için hareket ediyorum ve o da peşimden geliyor. "Hayır, ama bir kadeh şarap içtim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Bu akşam ne yaptın?" Su bardağını sehpanın üzerindeki bardak altlığına koyuyor, sonra kanepenin minderlerine yaslanıyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak otururum, derin bir nefes alırım ve ona her şeyi anlatırım.

O öne eğilir ve sakın bir şekilde bir yudum su içer.

"Dün gece havaalanına varır varmaz sosyal medyayı kontrol ettim ve internette her şeyi gördüm."

Ben irkilirim. Ona kasıtlı olarak söylemediğimi bilmesi gerekse de, bu şekilde öğrendiği için kendimi kötü hissediyorum.

O gülüyor. "Düğünümde ona göz kulak olmanı istemiştin, şimdi ise onunla çıkıyorsun, ne kadar ironik."

"Sahte çıkıyoruz. Sahte kısmını unutma." Hannah'ya bunu vurgularken, kendime de hatırlattığımı biliyorum. Belki de bütün hafta bu gece için hazırlandığımız içindir, ama aramızda bir farklılık hissettim. Sanki daha bağlıydık. Bu sahte ilişkideki hedeflerimizden daha derin bir düzeyde birbirimizi anlıyorduk.

Ve sonra, sahte ilişkimizle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, koridorda beni öpmesini istediğim küçük bir sorun vardı. Tanık olmayacaktı, ama gözleri dudaklarıma düştüğünde, sahne arkasında olacak her şeye tamamen hazırdım. Corinne'in heyecanla çılgılık atmasıyla kesintiye uğradığımızda, ona hızlıca bir öpücük verdim. Öpücüğün izi bile kalmamıştı, ama ben bunu ayak parmaklarımin ucuna kadar hissetmişim.

"Kızarıklıkların geçmediğine göre, bir şeyler değişmiş olmalı."

Gülümsüyorum. "Düşündüğümde daha iyi karşıladın."

"Oh, çünkü seni seviyorum ve sana destek olan bir arkadaşım. Ama Rhys? Onu gördüğümde, ona bir sürü şey söyleyeceğim diyelim."

"Hadi ama. O bizim sandığımız gibi biri değil ve bence ona bir şans vermelisin."

Kaşlarını kaldırır. "Sahte ilişkiler için en iyi arkadaş protokolünü bilmiyorum. Ben de onu sevdiğimi mi taklit etmeliyim?"

"Ben de bu konuda yeniyim, ama bence gülümseyip, bizim gördüğün en sevimli çiftmişiz gibi davranmalısın."

"Hmm. Sanırım sana güvenmek zorundayım."

"Chloe ve Barrett'ın sahte bir ilişki yaşadığını biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Sanırım bunu Emma'dan duymuştum." Dudakları seğirdi. "Sen ve Rhys'i başka bilen var mı?"

"Sadece Isabella ve Rhys'in asistanı Ramsey. Ve şimdi sen." Sebastian'ın da bildiğini hatırlayarak duraksıyorum. "Oh, ve Sebastian."

O başını sallar. "Tamam. Bu ilişkinin son kullanma tarihi var mı?" "Spencer

Vakfı yönetim kurulu yeni başkanını oyladıktan sonra birkaç ay. Bu, değerlendirmelerden sonra olacak, umarım ikimiz de istediğimizi elde etmiş oluruz."

Sonraki bir saatimizi, onun balayını ve son birkaç haftadır Rhys ile aramızda olanları konuşarak geçirdik. O gittikten sonra yatağıma girip uykuya dalabildiğim için minnettarım. Dinlenmeye ihtiyacım var çünkü yarın büyük bir gün.

BÖLÜM 28

Rhys

"Şunu bir bakayım." İlk gözüme çarpan yüzüğü işaret ediyorum. Lettie'nin parmağına mükemmel uyacağını görebildiğim için hemen dikkatimi çeken yüzük. Tıpkı Lettie gibi ne kadar zarif ve sofistike.

Kuyumcu Pascal, yüzüğü keçe içinden çıkarıp bana uzattı.

Jerrod ve Corinne'in nişanlanması sürpriz olmuştu. Sanırım dört yıldır biriyle çıkıyorsanız, bu her an olabilir, ama Jerrod'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme onu ele verdi. Bunu yüzüme vurmaktan kendini alamadı. Onu heyecanlandıran şey, sadece rekabet değil, kazanmaktı.

Eve giderken, Lettie bana Jerrod ve Corinne'in nişanlanmasının yönetim kurulunun oylarında bir faktör olmayacağını söylemeye çalıştı, ama bugün internette fotoğrafları ve nişanlanma duyurusu ile birlikte yayınlanan makale beni aksine düşündürdü.

Makale, Jerrod'un Spencer Vakfı'nın yönetim kurulu başkanlığı görevini üstleneceğini spekülasyonun ötesinde bir şekilde yazıyordu. Makalede dedemin sözleri bile alıntılanmış, Jerrod'un olağanüstü bir aday olduğunu ve Corinne ile nişanlanmasının vakfın güçlü aile değerlerine bağlılığının kanıtı olduğunu doğrulamıştı.

Geçmişte bunu önemsemezdim. Jerrod'un tuhaf davranışlarının beni etkilemesine izin vermezdim, ama yönetim kurulu oylamasına kadar vereceğim her karar çok önemli. Onun gibi düşünmeye başlamalıyım. Plan yapmalı, strateji geliştirmeliyim. Onunla rekabet edebilmemin tek yolu bu.

Parmaklarımın arasında narin platin yüzüğü tutarak, her açıdan inceliyorum. Işığın altında döndürdüğümde prenses kesim pırlanta parlıyor. Merkezdeki taşı çevreleyen küçük pırlantalar, parlaklığını daha da artırıyor.

Bir an için, bu yüzüğü Lettie'nin parmağında hayal ettim. Parmak uçlarımda altında sağlam bir mücevher varken onun elini tutmak nasıl bir his olurdu? *Benim.*

Yüzük mükemmel. Eğer bu gerçek olsaydı, Lettie için seçeceğim yüzük bu olurdu. Gerçek olsaydı, Lettie için seçtiğim şey bu

Bu düşünce ve bana verdiği tatmin duygusu beni hazırlıksız yakaladı.

Açıkçası, aklımı kaçırıyorum. Evlilik teklifi yapacağım fikri çok eğlenceli, ama bu kadının Lettie olması daha da absürt.

Onun gibi bir kadın asla benimle evlenmezdi. Gerçekte olmazdı.

Yüzüğü Pascal'a geri verirken göğsüm ağrıyor, ama Lettie ile nişanlanmamız sadece göstermelik olacak, bu yüzden onun ne tür bir yüzük isteyeceğini düşünmeme gerek yok. Şu anda tek odak noktam, Jerrod gibi benim de bağlılık ve aile konusunda ciddi olduğumu yönetim kuruluna göstermek. Ve bunu yapmak için Lettie'ye evlenme teklif etmem gerekiyor.

"İlkini alacağım," diyorum, boğazımı temizleyerek. Orada oluşan gerginliği gidermek için elimden geleni yapıyorum.

O da başını sallar, sonra Lettie'nin mükemmel yüzüğünü vitrine geri koyar ve benim seçtiğim yüzüğü parlatmak için arkaya götürür.

Çok güzel bir yüzük. Jerrod'un Corinne'in parmağına taktığı gibi gösterişli ve abartılı.

Sandalyeye yaslanıyorum. Son zamanlarda Lettie ve bana çok fazla ilgi gösterildiği için, Pascal'ın kuyumcu dükkanının arka kapısından girip özel bir odayı kullanmayı tercih ettim. Ramsey'nin önerdiği gibi, Lettie ve benim güçlü ve sadık bir ilişkimiz olduğunu halka, özellikle de yönetim kuruluna göstermek için bu tanıtımın yararlı olacağını düşünmüştüm, ancak Ramsey bana birkaç gönderi ve fotoğraf gösterdi ve bunlar bana müdahaleci geldi. Sadece ikimiz değil, Lettie'nin tek başına antrenmana giderken veya dairesinden çıkarken çekilmiş fotoğrafları da vardı.

Arka kapı tıklıyor ve telefonumdan başımı kaldırıyorum.

Ramsey içeri girer ve yüzünde kocaman bir sırıtişla, oturduğum yere doğru yavaşça yürür.

Bir dakika sonra Pascal yüzük kutusu ile ortaya çıkar. "Her şey hazır, Bay Spencer." Bana kadife kutuyu uzatmak için hareket eder ama Ramsey araya girer.

"Oh, ne seçtiğini bir bakayım."

Kutuyu açar ve ağzı açık kalır. "Bu da ne böyle?!" diye bağırır.

Pascal kutuyu kendine doğru çevirir, içine doğru yüzüğü koyduğundan emin olmak istercesine. Ramsey'nin tepkisinin, benim bugün yüzük bakacağımı bilmediği için olduğunu bilmiyor.

Ramsey'den randevu almasını istediğimde, bunun ne için olduğunu ona söylemedim.

Tepkisi bunun nedenidir.

"Ona küpe alacağını sanıyordum. Bu geceki bağış toplama etkinliğini anmak için iki karatlık güzel bir elmas küpe. Bilirsin, iyi bir milyarder sahte erkek arkadaşının yapacağı gibi." Yüzük kutusundan çıkardığı yüzüğü elinde sallayarak gösterir. "Bu küpe değil, Rhys."

"Biliyorum. Ben..." Açıklamaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Lettie'nin buna razı olduğuna inanamıyorum. Biliyorsun, o tanıdığım en iyi insanlardan biri, ama Jerrod'u gölgede bırakabilmen için sahte bir nişana razı olması bambaşka bir şey."

Konuşmak için ağzımı açarım, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Lettie'ye henüz hiçbir şey söylemedim. Yüzük seçmek için henüz çok erken, bu çok saçma. Ama bunu Ramsey'e söyleyemem. Ayrıca, Lettie ile konuşup ona sormayı planlıyorum, ama bu geceki bağış toplama etkinliği nedeniyle henüz fırsatım olmadı.

"Bebeğimin ne kadar büyüdüğüne bak," diye alay ediyor Ramsey, yüzük kutusunu bana uzatıyor, sonra telefonunu kaldırıp fotoğrafımı çekiyor. Burnunu çekiyor ve gözyaşını siliyormuş gibi yapıyor. Bir dakika önceki paniği ortadan kaybolmuş. "Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Siktir git," diye homurdanırım.

"Ne kadar alıngansın." Ramsey yüzük kutusunu tekrar açar; bu sefer şoku yerini hayranlığa bırakır. "Kaç karat?" diye Pascal'a sorar.

"6,14," diye yanıtlar Pascal.

Ramsey düşük bir ıslık çalar. "Vay canına. Bana pahalı hediyeler yağdıracak sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacım var."

"Bu akşamki bağış etkinliğine geliyor musun?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek umuduyla.

"Lettie beni şahsen davet etti, tabii ki geleceğim. Ayrıca Sebastian'a biraz aşığım, bu da eğlenceli olacak."

"Sebastian mı?" diye soruyorum.

"Evet, Lettie'nin dans partneri." "O

eşcinsel mi?"

"Evet." Ramsey bana sinirli bir bakış attı. Sanki onu yoruyormuşum gibi.

Onun yargılama hakkı yok.

"Huh, fark etmemişim."

"O kadar kıskanç öfkenin arasında bunu görmek zor olmuştur herhalde."

"Neden bahsediyorsun?"

"Lettie, Sebastian'ın ona masaj yapmasına kıskandığını söyledi.

Hatta homurdandın. Bu hiç sana göre değil. "Bu

normal bir erkek arkadaş tepkisi."

Ramsey kaşlarını oynatır. "Normal bir *sahte* erkek arkadaş tepkisi mi?"

Benden bir tepki almaya çalışıyor, ama ona bunu vermeyeceğim. "Benim rolümü oynamam gerek, değil mi?"

Ramsey yüzük kutusunu bir yandan diğer yana salladı.

"Çok parlak. Ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

"Bilmiyorum."

"Normalde, romantik bir mum ışığı ortamını tercih etmelisin derdim, ama eğer reklam yapmak istiyorsan, bu sana çok fazla fayda sağlamayacaktır."

"Sence ne zaman yapmalıyım?" diye soruyorum, herkesin yapacağı gibi yüzüme gülüp, bu planı kurduğum için aptal olduğumu söylemesini umarak.

"Lettie de kabul ederse, bence bu gece mükemmel bir fırsat."

Haklı, ama bunu Lettie ile önceden konuşmamın imkânı yok.

Ramsey beni takip ederek arkada bekleyen araca doğru yürüdü. Küçük kadife kutuyu cebime koyduktan sonra Lettie'ye mesaj attım.

Rhys: Bu gece iyi şanslar, Prenses.

Beklediğim gibi mesajıma cevap gelmez. O, bu gece için hazırlık yapmak üzere çoktan tiyatroya gitmiştir.

Daha sonra, bağış toplama etkinliği için takım elbise giydikten sonra, ışığı kapatıp çıkmadan önce komodinin üzerindeki kadife kutuyu izlerim. Merdivenlerin yarısına kadar çıkmışken geri dönüp onu almaya karar veririm. Hazırlıklı olmanın bir zararı yoktur.

Lettie'nin performansını izlemek, hayal ettiğim gibi değildi. Zarif olacağını ve bunu kolayca yapacağını biliyordum, ama onun bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Bu kadar azimli ve kararlı olduğunu.

Baleye birçok kez gittim. Annem bale severdi. Gençliğinde dansçıydı, ama profesyonel olarak devam edecek yeteneği yoktu. Ben küçükken, ailece gösterilere giderdik ve gösterinin sonunda annemin gözleri yaşardı. Her zaman dans kariyerinin sona ermesinden dolayı üzüldüğünü düşünmüştüm, ama Lettie ve Sebastian'ı sahnede izleyince şimdi anlıyorum. Performans, dansçıların hareketlerinden daha fazlasıdır, duygularını ifade etmek ve seyirciyle bağlantı kurmak için bedenlerini kullanma biçimleridir.

Lettie sahnede çok çekici. Onu izlerken, böyle bir kariyere harcadığı emek ve azmi düşünüyorum. Keşke ben de Lettie'nin baleye duyduğu tutkunun yarısı kadar bir şeye tutkuyla bağlı olabilsem.

Bir an onların hareketlerine kapılıyorum, bir an sonra ise randevulaşma konusunda endişe krizi geçiren aynı kadının, dolu bir tiyatro salonunda kusursuz bir şekilde pirouette yaptığını kabullenmeye çalışıyorum. Hareketlerine bakınca onun herhangi bir güvensizliği olduğuna inanmak zor. O ve Sebastian birlikte muhteşemler.

Sebastian'ın Lettie'ye romantik bir ilgisi olmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Bu sayede performansı keyifle izleyebiliyorum ve her dokunduğunda ve nereye dokunduğunda dikkatimi vermiyorum, ama yine de çok farkındayım.

Kollarını beline doladığında, onun benim olmasını istiyorum.

Elini Lettie'nin uyluğuna veya baldırına koyarken, avucumun altında onun pürüzsüz tenini hissetmek istiyorum.

Onu kıskanmıyorum, ama gösteri bittiğinde, Lettie'ye dokunmak için can attığım ama yapamadığım tüm yolları düşünerek sinirleniyorum.

Lettie ve Sebastian ayakta alkışlanan bir selamlama yapıyor. Burada yüzlerce insan var, bu yüzden herhangi bir takdir beklemiyorum, ama sonra Lettie göz teması kuruyor ve bana coşkulu bir şekilde el sallıyor, sonra da bir öpücük gönderiyor.

Ramsey dirsekleriyle kaburgalarımın vuruyor. "Gördün mü?" Lettie'yi işaret ediyor. "O senin içindi."

"Evet, onu gördüm."

Sebastian, Ramsey'e flörtöz bir gülümseme atıyor ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum. Ramsey bana programıyla vuruyor, ben de onun kulağını çimdikliyorum. Birbirlerine aşık oldukları kişiler hakkında alay eden bir çift genç gibi davranıyoruz.

Perde indiğinde, seyirciler gecenin geri kalanının geçeceği tiyatro lobisine doğru akın etmeye başlar.

Ramsey ve ben lobide Jerrod ve Corinne'e rastladık, ne şans ama.

"Rhys, kız arkadaşın gerçekten muhteşemdi," diyor Jerrod.

"O çok yetenekli," diyor Corinne, performanstan dolayı gözleri hala duygu dolu.

"O harika. Onunla gurur duyuyorum." Bu sözler dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Onun sahte erkek arkadaşı olmasam da aynı şeyi söylerdim. Lettie yetenekli bir dansçı ve onu tanıdığım için gurur duyuyorum. Daha fazlasını istediğini biliyorum. Bu, onun hayatında daha fazla tutku bulmak ve flört etmek için motivasyon kaynağı, ama bu gece sahnede gördüklerime bakılırsa, bence o zaten orada.

Tiyatro kapısında bir tikanıklık var, bu yüzden Jerrod ve Corinne'in yanında sıkışıp kalıyoruz. Birlikte dururken, tanımadığım başka bir çift ön sıradan çıkıyor. Pembe elbiseli enerjik kıvılcı saçlı kadın, neredeyse Corinne'e atlayacak.

"Corinne!"

"Diem!" Corinne de aynı coşkuyla haykırıyor.

"Aman Tanrım. Nişanlandığını duydum." Diem, Corinne'e sıkıca sarılırken ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Şu yüzüğü bir göreyim!"

Diem kucaklaşmadan çekildiğinde, Corinne sol elini uzattı.

"Nefes kesici." Diem, Jerrod'un koluna hafifçe vurur. "İyi iş çıkarmışsın."

Jerrod'un yüzünde memnun bir gülümseme yayılır. "Öyle, değil mi?" "Çok büyük. Şu berraklığa bak." Diem yüzüğü inceler.

Jerrod'un bakışları benimkine kayar. Bu anı çok seviyor. Cebimdeki nişan yüzüğünü çıkarıp ona göstermek için içimden bir dürtü gelir, ama kendimi tutarım.

"Peter, seni görmek ne güzel." Jerrod adamın elini sıkar.

"İkiniz de harika bir yıl geçiriyorsunuz," Peter olması gereken adam der.

"Corinne'in terfisi. Şimdi de nişan."

"Her şey üzer üzer gelir," der Diem, heyecanı artarak. "Oh! Eminim Jerrod yönetim kurulu başkanlığı görevini alacak. Bu da üçüncüsü!"

Diem, ona sert bir şekilde baktığını hissetmiş olmalı ki, bu açıklamadan sonra nihayet bakışlarını Corinne ve Jerrod'dan Ramsey'e, sonra da bana çevirir. Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişler ve sanırım kim olduğumu fark eder, ancak yönetim kurulu pozisyonu hakkında söylediklerini duyduğum için pişman görünmüyor.

"Diem, Peter, bu benim kuzenim Rhys Spencer." Jerrod bana doğru başını sallar. "Ve onun asistanı Ramsey."

"Peter Archer." Adam benimle, sonra Ramsey ile tokalaşır.

"Diem Vega." Elini uzatır. "Annem Aditi'yi tanıyorsunuzdur. Spencer Vakfı yönetim kurulunda."

"Evet, tanıyorum." Dün gece Jerrod ve Corinne'in akşam yemeğinde yaptığımız kısa sohbet dışında pek bir şey bilmediğim için tek söyleyebileceğim bu. Corinne ve Jerrod'un iyi arkadaşı olan bir kızı olduğunu kesinlikle bilmiyordum.

Diem'e iyi bir izlenim bırakmaya çalışabilirim ve bu annesine de ulaşabilir, ama Diem'in vücut dili bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O, Jerrod'un kadın versiyonu. Ağzını açmadan bile, bana kendisini harika yapan her şeyi anlatacağını biliyorum.

"Leg-Up'ın bağış toplama komitesindeyim. Colette Davenport ile bu geceki gösteriyi hazırlamak için yakın bir şekilde çalıştım."

Şu anda Colette'in adını kullanıp kullanmadığından emin değilim, ama sanki onu tanıımıyormuşum gibi Lettie'nin soyadını kullanması tuhaf.

"Colette benim kız arkadaşım."

"Oh." Bir an şaşırmış gibi görünüyor, ama sonra toparlanıyor. "Colette ile ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor Diem.

"Sadece birkaç haftadır. Ama Rhys için bu bir rekor. Değil mi dostum?" Jerrod'un küçümseyen sesi, zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerdi.

"Birlikte büyüdük. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz," diye cevap veriyorum. "Bu çok güzel." Bunlar onun sözleri, ama yüzü sanki ekşi bir şey yemiş gibi görünüyor.

. Colette'in benimle ilişkisi olduğunu duyunca hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

Kendimi toparlamam lazım. Diem, Aditi'nin kızı ve Leg-Up aracılığıyla Colette ile çalışıyor, bu yüzden pişman olacağım bir şey söylemeden önce, hemen izin isteyip ayrılıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

Ramsey ve ben lobide, siyah masa örtüleriyle kaplı yüksek masaların bulunduğu kırmızı ve altın rengi halı kaplı bir alana doğru ilerliyoruz. Odanın bir tarafında sessiz müzayede var, diğer tarafında ise hafif atıştırmalıklar ve tatlılarla dolu masalar var. Odanın her iki yanında da kalabalığı önlemek için küçük bir bar kurulmuş.

"Saçmalıyor. O yönetim kurulunda değil. Annesi yönetim kurulunda. Ve dün gece yönetim kurulu üyelerini tanımak için iyi bir ilerleme kaydettiğini söylemiştin."

"Öyle." Bardan sek viski sipariş ettim. Ramsey, viskiyi bir yudumda içip bir tane daha sipariş edince kaşlarını kaldırdı. "Ama bu, Corinne ve Jerrod nişanlanmadan önceydi."

"Hala zaman var ve nişanlarıyla ilgili tüm bu heyecan zamanla yatışacaktır. Ayrıca, Lettie'ye evlenme teklif ettiğinde durum tersine dönecektir. İkinizin çıkmasının ilgi çektiğini düşünüyorsan, nişanlanana kadar bekle."

"Sahte nişan," diye düzeltiyorum.

"Tabii." Beyaz şarabından bir yudum alır. "Oh, Sebastian'ı görüyorum." Kolunu başının üzerine kaldırır ve parmaklarını coşkuyla sallar.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Ramsey.

"Evet. Git, harekete geç."

Ramsey odanın diğer ucundaki Sebastian'ı selamlarken, ben de Lettie gelene kadar zaman geçirmek için sessiz müzayede masasına doğru ilerliyorum. Diem, Jerrod ve Corinne ile yaptığım konuşmanın beni içine soktuğu bu ruh halinden beni çıkarabilecek tek kişi o.

Bu gece Leg-Up'a zaten önemli bir bağış yapacağım, ama sessiz müzayededeki eşyalara da teklif vermek faydalı olacaktır. Kayıt masasında bana verilen numara kartını çıkarmak için cebime uzandığımda, parmaklarım kadife yüzük kutusuna dokunur. Küçük paddle'ı çıkarmaya başlıyorum, ama kutu da onunla birlikte geliyor. Sol elimde içimi tutarken, sağ elimle kutuyu ve paddle'ı ters çevirmeye çalışıyorum, böylece paddle'ı avucumda tutup kutuyu smokin ceketimin cebine geri koyabileceğim, ama kadife kutu elimden kayıp yere düşüyor.

Onu almak için uzanıyorum ama başka bir el onu alıyor. Gözlerim yüzük kutusunu tutan adama kayıyor.

Jerrod.

"Vay canına, burada ne var böyle?" diye soruyor.

Onun elinden almadan önce, o onu açar.

Şaşırmışsa da, bunu belli etmiyor. Muhtemelen buna hazırlıklıydı.

Kazanmak için her şey mubah, değil mi?

Onun elinden kapmak üzereyken Aditi Vega bize yaklaşır. "Beyler. Bu gece ikinizi de burada görmek ne güzel." Bana

Parlak gülümsemesini bana çevirir. "Colette bu gece kesinlikle muhteşemdi. O harika bir dansçı ve Diem'in bu bağış etkinliğinde onunla çalışmakla ilgili sadece harika şeyler söylediğini biliyorum."

Jerrod'un hala nişan yüzüğümü herkesin görebileceği bir yerde tuttuğunu fark ettiğimde, cevap vermeye odaklanmak benim için zor oluyor. Aditi bunu fark etmeden önce dikkatini üzerimde tutabilmeyi umuyorum.

"O gerçekten nefes kesici bir dansçı. Gösteriden keyif aldığınızı ve herkesin Leg-Up'ı desteklemek için burada olduğunu duyunca çok sevinecek." Yanımızdaki sessiz müzayede masalarını işaret ettim. "Müzayede ürünlerini incelediniz mi?"

"Sizi gördüğümde tam oraya gidiyordum ve merhaba demek istedim."

Harika.

"Şahsen ben lüks mum koleksiyonunu alacağım," diye alaycı bir şekilde parmağımı ona doğru sallıyorum, "o yüzden benden daha yüksek teklif verme."

Yanımızda Jerrod gülüyor, Aditi'nin dikkatini kendisine ve eline çekiyor.

"Jerrod, bu ne?" diye sorar. "Bu Corinne'in yüzüğü değil, değil mi?" "Hayır.

Rhys bana Colette için aldığı yüzüğü gösteriyordu."

Dudaklarımı sıkıştırıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bu etkinlikte Jerrod'a saldırma. Bu tam da onun istediği şey.

Aditi nefesini tutar, sonra ellerini uzatarak yüzüğü görmek istediğini belirtir. "Oh, sakıncası var mı?"

Kafamı sallıyorum, çünkü bu noktada başka ne yapabilirim ki?

Aditi yüzüğü incelerken, ben sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

Lettie sahte nişanı reddederse ve ben evlenme teklifinde bulunmazsam, Aditi ve Jerrod bunu anlar.

Ama Aditi ne zaman evlenme teklifinde bulunmayı planladığımı bilmiyor. Başka bir zaman yapabilirim.

"Aman Tanrım, çok güzel." Bana bakıyor. "Bu gece evlenme teklif mi edeceksin?"

Kahretsin.

Evet deme. Lettie'ye sormalısın.

Şu anda beynimde pinball oyunu oynanıyor sanki.

Cevap veremeden Jerrod Aditi'ye döner. "Kararsız kalmış, tek bir kadına bağlanıp bağlanamayacağından emin değil." Bana anlamlı bir gülümseme atar. "Klasik Rhys. Ama benim Corinne ile olan güçlü, sağlam ilişkimizi bildiği için, bana cesaret verici sözler söylemem için geldi." Jerrod elini omzuma koyar. "Yapabilirsin Rhys. Başarabilirsin dostum."

Jerrod, onunla işim bittiğinde bir toz yığını olacak. Cesedi asla teşhis edemeyecekler.

Aditi elini koluma koyar. "Gergin olmak normal. Bu büyük bir taahhüt ve böyle bir kalabalığın önünde yapılacak büyük bir açıklama, ama eminim harika bir iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler." Bu noktada, söyleyebileceğim tek şey bu. Jerrod ikimiz için yeterince konuştu.

"Bu çok heyecan verici." Aditi parmaklarıyla dudaklarını kapatır. "Tek kelime bile etmeyeceğim." Kolumu sıkar, sonra yüzük kutusunu Jerrod'a geri verir. "İyi şanslar."

Aditi gittikten sonra Jerrod yüzük kutusunu kapatır ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana geri verir.

"Asla evet demeyecek. Seninle çıkmak... bu bile zordu... ama nişanlanmak? Gördüğümde inanırım," der ve sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi ellerini ceplerine sokarak uzaklaşır.

Kalbim, Jerrod'a boşaltmak istediğı tüm adrenalini boşaltmak için bir çıkış yolu arıyor. Tek bir hatayla, onunla bu oyuna daha da derinlemesine çekildim. Etrafıma bakıyorum, Lettie'yi görmeyi umuyorum. Onunla özel bir an yakalayıp, az önce olan her şeyi açıklamak için.

Ya hayır derse? Mahvolurum.

Lettie sahte nişana razı olmazsa Jerrod'la yüzleşmek zorunda kalacağım düşüncesi kalbimi deli gibi çarptırıyor.

Ama ona sormak zorundayım, yoksa hazırlıksız yakalanacak. Herkesin önünde ne diyeceğini bilemeyecek.

Ancak, Lettie'yi yeterince iyi tanıyorum, herkesin önünde bir evlilik teklifini sorgulamayacağını ve sahte ilişkimizi açığa çıkarmayacağını biliyorum. Bana güveniyor.

Zaman yok ve bu riski alamam. Vakıf yönetim kurulu başkanlığı buna bağlı.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum, umarım Lettie anlar.

BÖLÜM 29

Colette

Sebastian ve benim için perde kapanırken, seyircilerin devam eden coşkulu alkışları vücudumu titretir.

"Vay canına, Lettie. Bu..." Sebastian'a dönüp baktım, saçları sırlıklam ve şakaklarından ter damlıyordu. Maraton koşmuş gibi görünüyordu, ama aslında zarif bir pas de deux performansı sergilemişti. Beni kucaklamak için kendine çekti. "Bu mükemmeldi."

"Harika bir duyguydu, değil mi?" Onu sıkıca sarıyorum, performanstan dolayı cildi sıcak ve terden kaygan, ama umurumda bile değil. "Sen en iyisisin. Benimle bunu yaptığın için teşekkür ederim."

O geri çekilir, nefesimizi toparlarken ve performansın heyecanından sakinleşmeye başlarken üst kollarımı tutar.

"Ne zaman istersen, bebeğim." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutup beni sahneden aşağıya götürdü.

Sahne ekibinden su şişelerini alıp sahne arkasında bulunan giyinme odalarına doğru yol aldık.

Performansımızı kafamda tekrar ederken, hâlâ hayranlık duyuyorum. Alexei'nin geçen hafta bizimle çalıştığı zorlu kaldırma hareketini bu geceki performansa dahil etmeye karar vermiştik ve mükemmel bir şekilde gerçekleştirildi.

Ama kaldırma hareketinden ayrı olarak, bu geceki dansımda farklı bir şey vardı. Hareketlerimi daha az teknik ve daha ifade gücü yüksek hale getiren bir farkındalık hissi. Daha tutkulu. Her neyse, farkı hissedebiliyordum ve bu hissi kovalamaya ve daha fazlasını elde etmeye kararlıydım.

Ve itiraf etmeliyim ki, Rhys'in seyirciler arasında olması hoşuma gitti.

Onun varlığını hissettim ve bu beni etkiledi. Her zaman kendim için dans ettim, çünkü dans etmeyi seviyorum ve kendimi en iyi olmaya zorlamak istiyorum. Ama Rhys'in beni izlediğini, her hareketimi gözleriyle takip ettiğini bilmek heyecan vericiydi ve bu, dansı daha eğlenceli hale getirdi.

Bitişin ardından, bakışlarım hemen birkaç sıra arkamda oturan Rhys'i gördü, büyük elleri alkışlıyordu ve bana destekleyici, muhteşem bir gülümsemeyle bakıyordu. Ne oldu bilmiyorum, ama ona hafifçe el salladım, sonra ona bir öpücük gönderdim.

Şimdi fark ediyorum ki, bu, ailemin seyirciler arasında olduğu ama onları aramadığım ilk performanstı. İlk düşüncem Rhys'ti.

Atıştırmalık masasından bir avuç pretzel ve peynir alıp, hızlıca duş alıp elbise giydikten sonra akşamın resepsiyon kısmına geçtim.

Dün akşamki akşam yemeği partisi için Rhys'in gönderdiği elbiselerden birini seçtim. Krem rengi, dar kesim, kalp yakalı ve şifon midi etekli bir elbise. Yemin ederim, bu elbise, küçükken giydiğim prenses elbiselerinin resmi, yetişkin versiyonu.

Giymediğim elbiseleri geri göndermemi isteyip istemediğini sordum ve artık benim olduklarını söyledi. Özellikle fiyat etiketlerini gördükten sonra bunları kabul etmenin fazla olacağını düşünmüştüm, ama Ramsey'den geri göndermesini istediğimde, beni duymamış gibi davranarak dolabımda düzenlemeye devam etti.

Ailem burada, Hannah ve James, Hunter ve Sophie, Cartwrightlar, Hunter ve Hannah'nın ailesi, Emma ve Griffin, Choe ve Barrett. Rhys'in dedesi Ward ve Edith. Jerrod ve Corinne bile gelmek için çaba sarf ettiler, ki Rhys'in bundan pek hoşnut olmadığını biliyorum, ama onlar da bu özel amaç için para toplamaya yardımcı olabilecek başka bir varlıklı çift. Etkinliğe bu kadar çok kişinin katılması beni mutlu ediyor.

Rhys'i görür görmez yüzümde parlak bir gülümseme belirir. Konukların arasından sıyrılarak ona doğru koşarım. Kendimi kollarına atmak üzereyken, beynim vücuduma onun o tür bir erkek arkadaş olmadığını hatırlatır. Rhys'in yanında olmak ve ondan fiziksel olarak daha fazlasını istememek giderek zorlaşmaya başlar. Onun yanında vücudum kolayca kendini kaybeder ve beynim onu geri çekmek zorunda kalır.

Ama Rhys, aramızdaki birkaç santimetre mesafeyi hızla ortadan kaldırır ve beni kollarına alır. Beni yerden kaldırdığında boğazımdan bir çığlık çıkar.

"Harikaydın," diye kulağıma fısıldadı. "Teşekkür ederim," dedim. Beni yavaşça yere indirirken, vücudunun her santimetresini hissettim her santimini hissediyorum ve bu içimi acıtıyor.

İlişkimiz sahte, ama Rhys'e karşı hissetmeye başladığım şey, sevgi, çekim, *arzu*, çok gerçek olmaya başlıyor.

Elbisemi incelemek için geriye yaslanıyor. "Ve sen de kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

"Sen de oldukça iyi görünüyorsun." Parmaklarımla papyonunu çimdiklemek için uzanıyorum.

Smokinleri klasik ve siyah. Muhteşem görünüyor, bu yüzden daha özgün bir şey giymesini dilediğimi fark ettiğimde suçluluk duyuyorum. Evde birlikte vakit geçirirken giydiği gibi. Sadece onun giyebileceği eğlenceli renkler veya çılgın desenler. Benim sevdiğim Rhys budur. Klasik siyah smokinli Rhys seksi ve çekici, ama onda, kendinden emin gülümsemesini gölgeleyen pasif bir yan var. Bazı insanlar uyum sağlamaktan daha rahat hissederler, ama Rhys öne çıkmaktan hoşlanır.

"Aç mısın? Bir şey içmek ister misin?" diye sorar. "Evet, evet."

Rhys beni yemek masasına götürür ve elimi sıkıca ve koruyucu bir şekilde tutuşundan büyük heyecan duyarım.

Ben tabağımı doldururken, Rhys benden içecek bir şeyler alıyor. Sonra, Leg-Up'ın direktörü Mila'nın akşam için bir tanıtım yaptığı balkon merdivenlerine doğru yol alıyoruz. Mila, programın genel bir özetini veriyor ve katılımcıları sessiz müzayedeyi incelemeleri için teşvik ediyor.

"Bu geceki tüm bağışları on milyon dolara kadar eşleştirecek olan isimsiz bir bağışçıdan haber aldığımız için çok şanslıyız."

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım." Rhys'e dönerim. "Duydun mu?"

"Evet," dudakları yukarı kıvrılır, ama gözleri gülümsemesine uymaz. "Bu harika."

Mila konuşmasını bitirir, gönüllü çalışmalarımızdan dolayı bana ve Sebastian'a ve sessiz müzayedenin sponsorlarına teşekkür eder, ama ben sadece yarı dinliyorum. Rhys içkisini dudaklarına götürürken onun profiline bakıyorum. Onda bir terslik var. Elimi yanağına götürüyorum.

"Hey, iyi misin?" diye soruyorum.

"Şimdi, bu projenin şampiyonu olan Colette Davenport'u takdir etmek istiyorum. Programımıza cömertçe zamanını ve yeteneklerini bağışladı. Colette, sahneye çıkıp birkaç söz söyler misin?"

Rhys bana dönerek yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Evet, gitmen gerek" dedi.

İçkimi yakındaki masaya bırakıp kalabalığın önüne doğru ilerliyorum. Mila bana sarılır, sonra mikrofonu uzatır.

Pratik yaptığım konuşma biraz tutarlı çıkıyor ve bitirdiğimde herkes alkışlıyor. O sırada Rhys'in bana doğru yürüdüğünü fark ettim.

"Rhys?"

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Rhys mikrofona konuşur, sonra güler. "Sanırım radyo frekansı sayesinde dikkatinizi çekmişim."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

"Bu geceki gösteride tüm dansçıları kutlarken ve Leg-Up için para toplarken, güzel kız arkadaşım Colette Davenport'a hak ettiği alkışı vermek istiyorum. Bu gösteriyi düzenlemek ve bu akşamı mümkün kılmak için gösterdiği özveri ve kararlılık eşsizdir. Bu kadın hepimizin kalbini, ama özellikle benim kalbimi dans ettirdi."

Rhys kalabalığın içinden dönüp bana bakar.

"Ne..." diye başlıyorum ama o sözümü keser.

"Colette, sayısız yıldızın parıldadığı uçsuz bucaksız gece gökyüzünde, beni yönlendiren tek sabit sensin. En karanlık saatlerimi aydınlatan ışık feneri."

Bu biraz fazla. Rhys'e biraz daha ölçülü olması gerektiğini söylemeliyim, yoksa inandırıcı olmayacak.

Ve sonra, Rhys tek dizinin üzerine çöküp küçük kadife bir kutu çıkarınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bekle. *Ne?*

"Colette Elaine Davenport. Sen benim yanımda olduğun için dünyanın en şanslı erkeğiyim. Benimle evlenir misin?"

Son iki kelimenin bir ifade mi yoksa soru mu olduğunu anlayamıyorum.

Çevremizdeki kalabalıktan birkaç kişi nefesini tuttu, ya da belki de o benimdi. Nefes almayı hatırlamam biraz zaman aldı. Onun sözlerinin şokundan kurtulmak için. *Evlilik teklifinden.*

Rhys'e bakarken gözlerimin kocaman olduğunu biliyorum, onun niyetiyle ilgili bir ipucu arıyorum.

Ne yapıyorsun? diye sessizce soruyorum. Gözlerimle, neler olduğunu anlamama yardım etmesi için yalvarıyorum.

Gözleri sihirli bir 8 top zar olsaydı, "*cevap belirsiz, tekrar dene*" yazardı.

Bu yüzden vazgeçip bakışlarımı etrafımdaki tüm yüzlere çeviriyorum. Bana bakıyorlar, bir cevap bekliyorlar.

Buna alışık olmam gerekirdi. Tüm gözler üzerimde. Sonuçta ben bir sanatçıyım. Ama bu farklı. Dans ederken adımları biliyorum, perde açılmadan önce binlerce kez prova yaptım.

binlerce kez çalışmıştım. Rhys'in teklifi beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Herkesin bekleyen yüzlerine bakıyorum. Takım elbisesiyle bu kadar yakışıklı görünmemesi gereken Rhys'e bakıyorum. Kafamda tüm düşünceler dönüyor. *Şu anda ne oluyor? Bu gerçek değil, değil mi? Neden benimle konuşmadı? Annem ve babam burada. Ve Rhys'in dedesi. Arkadaşlarımız ve ailemiz. Ne diyeceğim?*

"Lettie?" Rhys cesaret vermek için kaşlarını kaldırıyor. Şimdi görüyorum. Gözlerinin büyüdüğünü. Rhys'in her zamanki cesareti birazcık kayboluyor ve yerine bir parça kırılmalık giriyor.

Lütfen. Onun o ela gözleri yalvarıyor ve nefesim kesiliyor. Bu bir planın parçası. Ama *bizim* anlaşmamızın bir parçası değildi.

Kızgınlık karnımda alevleniyor. Rhys, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde bana sahte bir evlilik teklifi yapıyor, bana hiçbir şey söylemediği bu plana uymamı bekliyor.

Flört etmek benim için çok yabancı bir kavram olduğu için, nişanlanmanın nasıl bir şey olacağını pek düşünmemiştim. Sevdiğim bir erkeğin diz çöküp bana onun dünyası olduğumu söylemesi. Ama bunun, zaten sahte olan ilişkimiz için sahte bir nişanlanma teklifinde bulunan, iğrenç derecede büyük bir elmasla Rhys Spencer olmaması gerektiğini biliyorum.

Hayır, bu çok ileri gitmişti.

Ve ona güvenmiştim. Onun farklı bir yönünü görmüştüm. Ben uyurken çocuk hastanesi için tütüler hazırlayan, market alışverişi yapmam gerekmesin diye en sevdiğim şeyleri sipariş eden, antrenmandan beni en sevdiğim atıştırmalıklarla alan ve flört etme konusundaki endişelerime yardımcı olan adam. Son birkaç hafta içinde iyi arkadaş olmuştuk... belki de daha fazlası?

Tanrım, dokunuşlarının vücudumu ateşlemesini ve öpücüklerinin etrafımı unutturmasını çok seviyordum.

Ne kadar aptalım.

Çünkü ben Rhys'in daha fazlası olabileceğini düşünürken, o Jerrod'u alt etmek için planlar yapıyordu. Jerrod ve Corrine'in nişanlanmasının hemen ardından teklifte bulunması tesadüf değil. Rhys kazanmak istiyor ve başkalarını umursamıyor.

Hayır demeliyim. Rhys'e deli olduğunu söylemeli ve anlaşmamızı ifşa etmeliyim.

Dudaklarım konuşmak için açılıyor ama beynim bu anın sonuçlarını düşünerek, her senaryonun artılarını ve eksilerini analiz etmeye çalışırken, yüzlerce çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum ve ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

her senaryonun artılarını ve eksilerini analiz etmeye çalışırken, yüzlerce çift gözün sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

Bir şey kesin. Onun herkesin önünde yaptığı evlilik teklifini reddedersem, *çıkıyormuş gibi* davranamayız.

Hayır dersem, her şey biter. Şu anda, bu kararı vermeye hazır değilim. Sevgili sahte erkek arkadaşımın bana dayattığı baskı altında.

Gözlerim onun yüzünü tarıyor. Aptalca yakışıklı, gülünç derecede güzel yüzü.

Yüzünün yanından akan ter damlası, bir anlığına dikkatimi dağıtır dikkatimi dağıtır, ta ki o sessizce benim adımı söyleyene kadar. O anda henüz cevap vermediğimi fark ederim.

Buna uymam gerekiyor. *Şimdilik.*

Rhys'in teklifini kabul etmeliyim. *Şimdilik.*

Zorla gülümserim ve refleks olarak onun bacağına tekme atmamak için ayaklarımı sabit tutmaya odaklanırım.

"Evet." Bunun bir soru gibi gelmemesi için elimden geleni yapıyorum ve daha ikna edici olması umuduyla başımı sallıyorum.

Rhys devasa taşı parmağıma takıyor, sonra ayağa kalkıp beni kollarına alıyor. Dudaklarıma zorlayıcı bir öpücük konduruyor, sonra tekrar bana sarılıyor.

Şu anda rolümü oynayacağım, ama eğer her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Beni kendine doğru çekiyor ve ben sıkı bir gülümsemeyle boynuna burnumu sürtüyormuş gibi yapıyorum, böylece eğilip fısıldayabiliyorum: "Seni öldüreceğim."

BÖLÜM 30

Rhys

Ailem, arkadaşlarım ve bağış toplama etkinliğinin konuklarından milyonlarca tebrik aldıktan sonra, Lettie elimi tutup beni karanlık bir koridora çekiyor ve bu koridorun giyinme odalarına çıktığını görüyorum. Giyinme odasının kapısının arkasına geçince, elimi bırakıyor ve volta atmaya başlıyor.

"Ne..."

"Nasıl..."

"Ben bile..."

O kadar çok kez başlıyor ve duruyor ki, öfkesi konuşma yeteneğini tıkıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerinde öfke var. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydı, kulaklarından duman çıkardı.

"Ne oluyor, Rhys? Planın bir parçası değildi bu."

Sadece kısa bir süre gözlerimizi birbirine kilitleriz ve o nefesini tutar. O anlar. Suçluluğum belli olmalı.

Bu farkındalık öfkesini daha da körükler.

"Anlıyorum. Bu *senin* planının bir parçasıydı." Sol elini havada salladı, birkaç dakika önce parmağına taktığım dev elmas, giyinme odasının makyaj masası ışıkları altında parıldıyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Jerrold ile rekabet eden, Lettie teklifimi kabul ettiğinde yüzündeki şok ifadesini görmekten hoşlanan tarafım memnun. Artık bana karşı bir avantajı yok. Berabereyiz. Ve yönetim kurulunun birkaç üyesi bu gece bunu görmek için buradaydı.

Ama Jerrod'u yenmenin verdiği adrenalin etkisi geçince, geriye sadece pişmanlık kalıyor.

O haklı. Bu tamamen berbat bir durum.

Aniden, Lettie'nin parmağındaki elmas beni mide bulandırıyor. Parmaklarında benim yüzüğümü istemediğim için değil, temsil ettiği şey yüzünden.

Bunu istediği için evet demedi, kendini buna zorlanmış hissetti. Onu gafil avladım ve bu durumun baskısının

Lettie'nin bir oda dolusu insanın önünde teklifimi reddetmekte zorlanacağını biliyordum.

O odada onun ailesi de vardı. Siktir. Daha önce benden nefret etmiyorlarsa, şimdi ettiklerine eminim.

Pişmanlık, göğsümde sönük bir acı gibi.

Jerrod'un en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin verdim, beni aceleci kararlar almaya zorladı ve sonra her şey yüzüme patladığında çekip gitti. Ama Jerrod bile suçlu değil, çünkü onu sinirime dokunmasına izin veren benim. Durumu kontrol edememe korkusu, ailemin miras vakfının kontrolünü kaybetme olasılığı, Lettie'nin bana olan güvenini alıp onu kırdığım gerçeğini görmemi engelledi.

"Benim ihtiyacım vardı..." diye başlıyorum ama şu anda bunu düzeltecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi fark ediyorum, ama bir özürle başlayabilirim. "Ben..." Sözlerimi bitiremeden, o sözümü kesiyor.

"Tabii ki, her şey senin istediğinle ilgili. Ugh. Şu anda sana bakamıyorum bile."

Gözleri yaşlarla doldu. Elleri, sanki kendini kucaklamak istermiş gibi çıplak kollarında yukarı aşağı hareket ediyordu. Onu kucaklamak ve durumu düzeltmek için kollarım ağrıyordu.

Parmağını göğsüme bastırır. "Benden uzak dur."

"Peki ya parti?" Kapıyı işaret ederek, başış toplama etkinliğinin hala tüm hızıyla devam ettiği yere doğru işaret ettim. "Daha yeni nişanlandık."

Mavi gözleri öfkeyle parlar ve ben geri çekilirim.

Kendinde değil. Hiçbir zaman olay çıkarmayı düşünmeyecek kadar sakın bir kadın artık yok. Bunu ona ben yaptım. Lettie'nin tutkusu eksikliği konusunda bir soru varsa, şu anda bu bir sorun değil.

Onu tiyatro lobisine kadar takip ediyorum. Orada bir garsonun tepsisinden iki şampanya kadehi alıyor ve ikisini de bir dikişte içiyor. Kahretsin. Bu işin sonu iyi olmayacak.

"Prenses." Ona uzanıyorum.

"Bana öyle deme," diye tersler, bardakları tepsiye geri koyar, omuzlarını geriye atar ve konukların arasına kaybolur.

Ramsey yanımda belirir. "Bu da neydi böyle?"

Ona bakmaya tenezzül etmiyorum, Lettie'nin odanın diğer ucuna gidip ailesiyle konuşmasını takip etmeye odaklanıyorum.

Elimi saçlarımın arasına sokup, sonra ellerimi uzatıyorum. "Artık nişanlıyım." Zorla gülümsüyorum, ama Ramsey'nin bakışları bana şimdi sevimli davranmanın zamanı olmadığını söylüyor.

Kafasını salladı. "Ona sormadın, değil mi?"

"Benimle evlenmek için mi? Kendi gözlerinle gördün." Tüm bağış toplama etkinliğinin katılımcılarının önünde durduğum ve Lettie'ye evlenme teklif ettiğim yeri işaret ettim.

"Siktir git Rhys," diye fısıldadı. "Ben ona evlenme teklif etmek için izin istemekten bahsediyorum."

Kafamı sallayıp Jerrod ve Aditi ile olanları anlatıyorum.

Bana o kadar kızgın ki, konuşamıyor bile. Sadece başını sallar ve beni yalnız bırakarak uzaklaşır.

Bunu hak ettim, ama yine de canım yanıyor.

Lettie benden uzak durmamı söyledi, ama aynı zamanda anlaşmamızı gizli tutması için ona ihtiyacım var. Ağzı gevşek olup, aslında birlikte olmadığımızı insanlara söylemesini istemem.

Parti ilerledikçe, onu dikkatle izliyorum. Arkadaşlarıyla ve dansçı arkadaşlarıyla konuşuyor. Sol elini uzatarak, az önce taktığım yüzüğü herkesin görmesini sağlıyor.

Teklif ettiğim yüzük çok abartılı. Lettie'nin sakın zarafeti ve doğal stiliyle tamamen çelişiyor. Seçerken bunun farkındaydım, ama şimdi büyük elmas yüzüğün kendi ağırlığıyla dönmesine neden olduğu için bu daha da belirgin hale geldi.

Herkes taş a hayranlıkla bakıyor, ama Lettie'nin tepkisinden onun hiç etkilenmediğini anlayabiliyorum.

Başını çevirip gözlerime bakıyor, dudaklarını sessiz bir öfkeyle birbirine bastırıyor.

Ona doğru gitmek üzereyim ki, dedem omzuma vuruyor.

"Bu olumlu bir gelişme. Tebrikler." Beni kucaklıyor. Bu bana yabancı bir his. Kollarının beni sardığı hissi ve onayı.

"Tebrikler, canım." Edith yüzümü tutup dudaklarımdan öpüyor. "Bu çok heyecan verici! Planlayacak bir düğün daha."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler, ama Lettie'nin sonbahar gösterileri bitene kadar düğün planlarını kesinleştirmek için bekleyeceğiz. Yaklaşan değerlendirmelerine ve gösterilerine odaklanması gerekiyor."

"Anlaşılabilir bir durum. İkinizin ilişkisi çok hızlı gelişti, biraz yavaşlamanız normal. Artık hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğinizi bildiğinize göre, önünüzde bolca zaman var."

Lettie'nin gözleri fal taşı gibi açılıp dudakları şaşkınlıkla aralandığında, dizlerimin üzerine çöktüğüm bir an vardı ki, o an her şey gerçek gibi geldi. Ve bu,

her şeyi sorgulamaya itti. Keşke o anı yakalayıp tekrar tekrar izleyebilseydim.

Yüzük kutusunu açtığımda ellerimin titrediğini fark etti mi?

"Evet"inin benim için bir anlam ifade ettiğini hissetmiş miydi?

Gözlerim yine Lettie'yi buldu. Bir grup dansçının arasında. Bana uzak durmamı söyledi, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kahretsin. Her şey plana göre gidiyor, ama aynı zamanda tamamen rayından çıkmış gibi.

Ona doğru ilerlemek üzereyim ki Hannah Cartwright-McKenzie'ye rastlıyorum ve beni gördüğüne pek de memnun görünmüyor.

"Yeni bir nişan için uygun olan, tebrik amaçlı bir kucaklaşmadır ama sana bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Rhys."

Onun yerine elimi uzattım, ama Hannah sadece başını salladı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Hannah, çocukluğumuzdan beri saçmalıkları koklayıp bulmakta her zaman iyiydi. Ellerimi ceplerime sokup, kayıtsız görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Sahte ilişkinizi biliyorum, Rhys. Lettie dün gece bana anlattı. Bunun anlaşmanızın bir parçası olduğunu düşünürdüm, ama ne zaman biri tebrik etse, ağlayacakmış gibi görünüyor. Bu mantıklı değil."

"Evet dedi, değil mi?" Yardım kabul etmek istemeyen yaralı bir hayvan gibi karşılık verdim.

Hannah'nın gözleri kısıılır.

"Onu herhangi bir şekilde incitirsen, cesedini asla bulamazlar." Tehdit Hannah'nın dudaklarından kolayca dökülür.

Sadakatinin sevimli olduğunu kabul ediyorum. Bu bana Lettie'nin nasıl bir insan olduğunu hatırlatıyor. O tatlı, cömert, nazik ve güvenilir biridir. Onun için her şeyi yapabilecek harika arkadaşları var. Bu gece burada benim için tek var olan insanlar dedem ve Edith, ama onlar da kaçınılmaz olan ayrılığımızda Lettie'nin tarafını tutacaklardır.

"Bunu bilmek güzel."

"Ciddiyim, Rhys."

"Bundan hiç şüphem yok."

Kahverengi gözlerini son bir kez parlatarak uzaklaşır.

Gözlerim hemen odada Lettie'yi arar ama bulamaz.

Sebastian'ın yanındaki yerinden Ramsey panik halimi görmüş ve benim için üzölmüş olmalı.

Kapıyı işaret eder. "Az önce çıkışa doğru gittiğini gördüm."

Anlaşılmaz bir veda ile nişanlını aramak için çıkışa doğru koşarım.

BÖLÜM 31

Colette

Yirmi saniye içinde iki şampanya içmek pek akıllıca bir fikir değildi.

Şimdi, sarhoşum. Sarhoş ve Rhys ile nişanlıyım.

Gecenin büyük bir kısmını sessiz bir öfke içinde geçirdim. Hala bunun olduğuna inanamıyorum. Ve bu, "*Vay canına, sevgili erkek arkadaşım bana evlenme teklif etti, çok şaşırdım*" gibi iyi bir şekilde değil, daha çok "*Onun bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum*" gibi bir şekilde.

Tek çözümlüm, onun evlilik teklifiyle karşı karşıya kalmanın yarattığı stresle başa çıkabilmek için içmeye devam etmektir. Ve acıyla.

Öfkem yatıştıktan sonra, yüzeye çıkan şey buydu.

Benimle konuşma zahmetine girmediği için incindim. Beni planlarına dahil edecek kadar bana güvenmediği için nefret ediyorum. Ve aklım başıma gelip her şeyin bir aldatmaca olduğunu fark etmeden önce bir anlık umut ve heyecan duyduğum için kendime kızgıyım.

Onun teklifinin gerçek olabileceğini neden düşündüğümü analiz etmek istemiyorum.

Bu, gelecekteki Colette'in sorunu.

Kalbim acıyor, içinde küçük bir ihanet parçası var.

Rhys'e güvenilebileceğimi düşünmüştüm. Bu işte *birlikte* olduğumuzu sanıyordum, ama o benim altımı oydu. Ve ben ona karşı hisler beslemeye başlamıştım. Gerçek hisler. Ve onun teklifi, onun bu hisleri paylaşmadığını, benim hislerimi hiç dikkate almadığını bana gösterdi.

Arkadaşlarım şaşırmış ve endişelenmişti. "Kulübe katılın" demek istedim onlara. Adı "*Rhys Spencer tarafından kandırılmak*". Tişörtler yaptıracağız.

Ailem garip bir şekilde heyecanlıydı, özellikle annem, yeni bir tasarım projesine başladığında gözlerinde gördüğüm aynı ışıltı vardı. *Tüm olasılıklara bakın!* Babam sessizdi, bu ona hiç yakışmıyordu. Rhys ile konuştuklarını biliyorum. Onları barda birlikte gördüm. Rhys'in gülümsemesi ve babamla tokalaşması öfkemi daha da artırdı. Oraya gidip babama onunla tokalaşmamasını söylemek istedim. Bunların hiçbirini

gerçek değil. Ama bu önemli etkinlikte olay çıkarmak istemediğim için sessiz kaldım.

Rhys'e ise beni rahat bırakmasını söylemişim, ama gece boyunca onun bakışlarını üzerimde hissettim. Şimdi Hannah ile hararetli bir konuşma yapıyor. Dün gece Hannah onun dürüstlüğünü sorguladığında onu savunmuş olduğumu düşününce midem ağrıyor. Ya da belki de içtiğim karbonatlı alkolü içeceklerden dolayıdır.

Ayaklarım ağrıyor ve bu çekişmenin galibini beklemek için çok yorgunum, bu yüzden çıkışa doğru yürümeye başlıyorum.

Ayrılmadan önce gelen herkese teşekkür etmek için çaba sarf etmeyi planlamışım. Konuklarla sohbet etmek ve Leg-Up'a bağış yapmalarını teşvik etmek, programla ilgili sorularını yanıtlamak için son bir tur atmak isterdim, ama şu anda kimse Leg-Up hakkında konuşmak istemiyor. Sadece sol elimdeki kocaman elmas hakkında konuşmak istiyorlar ve ben burada bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum.

Altın kaplamalı kapıları itip sıcak gece havasına çıkıyorum. Klimalı tiyatrodan üşümeye başlamışım, ılık hava sıcak bir kucaklama gibi geliyor. Merdivenlerden inmeden önce sokağa bakıyorum ve şu anda taksi bulma ihtimalimin ne kadar olduğunu merak ediyorum.

İlk basamakta sendelediğimde, vücudum neredeyse öne doğru eğilip merdivenlerden aşağı düşecekken, güçlü eller belimi kavrayıp beni dikleştiriyor.

Rhys olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Onu ele veren, baştan çıkarıcı kokusu. Ayrıca, bana dokunmaya alıştığım o sert eller ve uzun parmaklar.

"Oh, bakın, nişanlım," diye mırıldanıyorum. "Arkadan gizli bir saldırı, ne kadar orijinal."

Rhys hiçbir şey söylemez, sadece belimden tutar ve merdivenlerden inmeme yardım eder. Onunla bu konuda tartışabilirim, egom bunu istiyor, ama içtiğim alkol ve yorgun ayaklarım arasında, bu topuklu ayakkabılar bana sorun çıkarmaya başlıyor. Ve o beni bu kabus gibi geceden kurtarıyor ve eve yaklaşmamı sağlıyor, bu yüzden kendimi siyah bir SUV'ye yönlendirmesine izin veriyorum.

Rhys beni arka koltuğa oturtur, sonra diğer tarafa geçip arabaya biner.

"İyi akşamlar, Bayan Davenport."

Wanda. Bu konuda benimle aynı fikirde olmalı.

"Wanda, nişanlandık," ön koltuğa eğilip ona söylüyorum. Biraz sempati bekliyorum, ama ona durumun bağlamını açıklamadığım için, bana uygun bir cevap veriyor.

"Tebrikler, Bayan Davenport." Arka aynadan başını sallar. "Bay Spencer."

"Hayır, değil Wanda. Unutma, bana Lettie demeni istemiştim." "Özür dilerim Bayan Davenport, alışkanlık."

Dağınık olduğumu biliyorum, ama elimde değil. Bu gece tam bir rollercoaster gibiydi. Sebastian ile performans gösterimdeki başarıdan, Rhys'in ani evlilik teklifine ve arkadaşlarımla ve ailemin önünde her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmama kadar. Şimdi sahte bir nişanlıyım ve annemden düğün mekanı fikirleri içeren mesajlar geliyor.

"Lettie." Rhys iki eliyle belimi kavrayarak beni geriye doğru çekti. Hızlı hareket ve kaslarımı düzgün çalıştıramamam, beni çaresizce onun kucağına düşürdü.

Beni kenara itmesini beklerken, o bunun yerine kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Hannah ve James'in düğün gecesi, Maggie teyzeyi eve götürdüğümüz ve ikimizin oturacak yeri olmadığı için beni kucağına aldığı gece gibi.

Bir an için ona kızgın olduğumu unuturum ve başımı omzuyla çenesi arasındaki boşluğa yaslarım. Altımda hissettiğim sıcak, sağlam vücudu, bacaklarımla arasında tanıdık bir acıyı uyandırır.

Hain vajina.

Bu, Rhys ile geçirdiğim son birkaç hafta içinde aşına olduğum bir his. Şehvet. Arzu. İstek. Ama bu gece, ona kızgın olmama rağmen vücudumun hala ona tepki vermesine şaşıyorum.

Arkadaşlarımla ve dansçı arkadaşlarımla konuşurken bu duyguyu içimde taşıyordum. Her tebrik, hayal kırıklığımı daha da artırıyordu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bir kadeh şampanya daha almak için uzandığımda, bakışlarımız odanın diğer ucunda buluştu ve bir şehvet dalgası beni o kadar sert vurdu ki, neredeyse kendimi tutmak için garsonun koluna uzanacaktım.

Sanki gergin bir iplik gibiydi, zıt duygular iki taraftan çekiyordu. Öfke ve şehvet birbiriyle savaşıyordu. O ipliğin kopmasını izlemek çok tatmin edici olurdu. Nefret seksini hiç anlamamıştım. Bu kadar sevmediğin biriyle nasıl yakınlaşmak isteyebilirsin ki? Rhys'le geçirdiğim bu anda anladım.

Kıçımı ona doğru bastırıyorum. Elleri belimi sıkıca kavırıyor. Beni kendinden uzaklaştırmak mı, yoksa kendine çekmek mi istediğini anlayamıyorum.

Sol elimi uzatıyorum. "Nasıl parıldadığına bak." Elimini döndürdüğümde, Broadway'de ilerlerken parmağımdaki elmas şehrin ışıklarıyla parlıyor. "Giydirmece oynayan küçük bir kız gibi hissediyorum."

Elmas çok gösterişli. Bir gösteri parçası. Sanki Rhys, elmas ne kadar büyükse bu hile o kadar inandırıcı olurmuş gibi düşünmüş.

"Sanki bir şeyi telafi ediyormuşsun gibi, Rhys. Büyük elmas, küçük..."

Wanda kapıyı açtı. "İyi geceler, Bayan Davenport, Bay Spencer."

Durduğumuzun farkında bile değildim.

Rhys beni kucağından indirip arabadan inmeme yardım ediyor, sonra Wanda kapıyı kapatıyor.

"İyi geceler, Wanda. İyi geceler, sen." Rhys'e doğru el sallarım. Wanda araca geri biner ve uzaklaşır, ama Rhys yerinde kalır. "Seni bırakacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun dostum. Ayrıca Bayan Donahue'nun yatma saati geçti, onu uyandırmaya çalışmasan iyi olur."

Sokağın diğer tarafına bakıyorum, apartmanımı görmeyi bekliyorum ama onun yerine Seventy-Ninth Street Boat Basin'e giden yürüyüş yolu görünüyor.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum, ama Rhys beni rıhtıma doğru götürmeye başlıyor.

"Bu daha kolaydı. Ve böyle yalnız kalmamalısın."

"Ne gibi, Rhys?" Meydan okurcasına kollarımı kaldırıyorum, neredeyse çantamı Hudson Nehri'ne fırlatıyordum. "Öfkeli? Kızgın? Azgın?"

Muhtemelen sonuncuyu söylemeseydi daha iyi olurdu.

"Senin yüzünden değil. Alkolün etkisi. Bilirsin, şampanya gözlüğü falan."

"Bira gözlüğü. Şampanya gözlüğü değil."

Beni düzeltme cüretine gözlerim parladı. Ellerini teslim olarak kaldırdı.

Bir araç paylaşımı sipariş edip, daireme geri dönebilir ve Rhys'in huzurlu bir gece geçirmesine izin verebilirim. Bu hoşuna gidebilir. Sanırım o benim gecemi mahvettiği gibi, ben de onun gecesini mahvetmeliyim.

Rıhtıma doğru yürümeye başlıyorum, ama topuklu ayakkabılarla dengesiz adımlar atarken, Rhys'in elleri beni yönlendirmek için yerine geliyor.

"Yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma yürüyebilirim," derim, rıhtımın kenarındaki korkuluğa çarpmadan hemen önce.

"Tabii," diye mırıldanıyor ve hemen ardından büyük elleri belimi kavıyor ve beni gittiğim yönün tersine yönlendiriyor.

"Biliyor musun Rhys? Sahte kız arkadaşına sahte bir evlilik teklifi yapan ve onun - benim - seni kurtarmak için evet diyen bir adam olarak, ses tonunu hiç beğenmedim." Bir adım daha atıyorum ama önceki adımım kadar dengesiz. Profesyonel bir dansçı olarak vücudumu hiç kontrol edemiyorum. "Topuklu ayakkabılar yüzünden. Bunlarla yürümek imkansız."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için beni omzuna atıyor, sonra beni teknesine kadar taşıyor. Bir dakika sonra, beni kahvaltı köşesindeki yastıklı koltuğa oturtuyor, mutfaktan bir bardak su alıp bana uzatıyor.

"İç." "Çok otoriter misin?"

"İçmezsen kendini berbat hissedeceksin."

Masada somurtarak suyumu içiyorum. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde, parmağımdaki yüzük kayıyor.

Gerçek gibi gelmiyor.

Çünkü gerçek değil.

Rhys, bardağımın yanındaki masaya iki ibuprofen atar. "Bunları al."

Onun otoriter ses tonunu küstahça taklit etme girişimim, içimden mırıldanarak karışık bir hale gelir. Kaşları otoriter bir şekilde kalkar ve ben ona dilimi çıkarırım. Ama ibuprofen'i alırım çünkü yarın kendimi kötü hissetmek istemiyorum ve içki sonrası çareleri bilen biri varsa o da Rhys'tir.

"Aç mısın?" diye sorar. Kafamı sallarım. "Hayır." "O zaman seni yatağa götürelim."

Elbisemin fermuarını açmak için kollarımı uzatıyorum ama başaramıyorum. Rhys arkama geçiyor ve parmaklarıyla sırtımdaki fermuarı kolayca açıyor. Omurgamdan aşağı kayan parmaklarının sıcaklığı beni titretir. Daha önce de elbisemin fermuarını açmama yardım etmişti ama bu gece farklı hissediyorum.

Araba yolculuğundaki o gerginlik geri döndü. Her sinir ucu yüksek alarmda. Sanki vücudum Rhys'in şu anda bir numaralı düşman olduğunu anlamıyor gibi. Arkamı dönmeye zahmet etmiyorum, sadece elbiseyi çıkarıp dışarı çıkıyorum. Vücudu saran taytlar ve leotardlarla yarı çıplak olmaya alışkınım ve alkol yüzünden daha da umursamıyorum.

Artık umursamıyorum.

Rhys'in dolabına giriyorum. O peşimden gelmiyor. Görünüşe göre, hala istediğim alanı bana tanıyor, ama sessizliği beni sinirlendirmeye başlıyor. Dışarıda bana gösterdiği o gel-git tavrını daha fazla istiyorum, sırf onunla tartışıp bu nişanı onun başına kakmak için olsa bile.

Ellerim çekmecedeki bir tişörtle temas ediyor. Hangisi olduğunu görmek zahmetine girmeden, onu alıp yatak odasına geri dönüyorum.

O anda aklıma geliyor ve kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başlıyorum. "Komik olan ne?" Rhys diğer odadan sesleniyor.

"Haklıydın. Benimle işin bittiğinde dört harfli kelimeleri kullanacağımı söylemiştin. Şu anda hiçbir şeyi umursamadığımı düşünüyordum. Fucks teknik olarak beş harfli bir kelime, ama sayılır, değil mi?"

Tişörtü giymeye başlıyorum, ama karanlıkta baş deliğini bulamıyorum. Şimdi Rhys'in tişörtünün içinde kaybolmuş halde odada dolaşıyorum.

Aniden, eller tişörtü aşağı doğru çekiyor ve kafam dışarı çıkıyor.

Gözlerimi açtığımda Rhys'in önümde durduğunu gördüm.

Bana boş boş bakıyor, benden hiç hoşlanmadığı belli, bu da canımı sıkıyor çünkü ilk önce ben ona kızmıştım.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip banyoya gidiyor.

"Kullanabileceğin bir diş fırçası var."

"Yeni mi? Başka kadınların kullandığı diş fırçasını kullanmak istemiyorum."

"Yeni," diyor ve hala ambalajında olan diş fırçasını bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Diş fırçasını alıyorum. Bir dakika boyunca paketi beceriksizce açmaya çalıştıktan sonra, Rhys paketi elimden alıyor ve diş fırçasını çıkarıyor. Sanki benim hiçbir şeyi kendim yapamayacağıma inanmıyormuş gibi, diş fırçasına diş macunu sürüyor, sonra musluğun altına tutuyor.

"Aman Tanrım!" dehşetle haykırıyorum.

"Ne?" diye soruyor, benim tiksinti duymama şaşırmış bir şekilde.

"Sen diş macunu ve suyla diş fırçalayan türden biri misin?"

Banyoyu gözden geçiriyor, muhtemelen aynı fikirde olan bir tanık arıyor. *Bana mı öyle geliyor yoksa o deli mi?*

"Bu bir sorun mu?" diye sorar.

"Evet! Önce fırçayı ıslatman, sonra diş macununu sürmen gerekir. Aksi takdirde, ıslatırken diş macununu durulayabilirsin, bu da fırçanın yeterince ıslanmamasına ve mükemmel diş macununun boşa gitmesine neden olur. Bunu herkes bilir."

Rhys kaşlarını çatarak bana bakar. "Ne kadar sarhoşsun?" "Sarhoş değilim.

Haklıyım."

O sadece başını sallar ve diş macunu sürmeden önce kılları ıslatma tartışmasına daha fazla girmeyi reddeder.

Kapı çerçevesine yaslanarak beni izliyor. Sanki nişanlım olduğu için bana bakmak onun göreviymiş gibi.

Bu doğru değil. Daha önce de bana bakıyordu. Rhys'in benim için yaptığı tüm nazik şeylerin anılarını kafamdan silmeye çalışıyorum. Artık lekelenmişler. Belki de bu sahte nişanı başından beri planlamıştı ve sadece beni kandırmak istemişti.

Nişanlım. Bu bir şaka, ama ben gülmüyorum. Daha önce hissettiğim öfke, Rhys'in beni planına dahil etmemesi nedeniyle duyduğum hayal kırıklığı, yeniden yüzeye çıkıyor. Elim diş fırçasını sıkıca kavıyor, diş etlerim bu anda öfkemin yükünü üstleniyor.

İşimi bitirdiğimde, pembe diş fırçasını Rhys'in diş fırçasının yanındaki tezgahın üzerindeki bardağa bırakıp onu iterek geçiyorum. Yorgunum, ama hiç de bitkin

değilim. "Ne istiyorsun, Lettie? Neyi düzeltmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Sen kızsın. Anlıyorum, ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

Kollarımı başımın üzerine kaldırıp geriye doğru düşerim ve lacivert nevresimlerine pfft diye çarparak, altımda lüks yatağının hissini içime çekerim.

Ondan ne istiyorum?

Özür dilemesini.

Dizlerinin üzerine çöküp affetmem için yalvarmasını.

Ve beni öpmek ve bacaklarımın arasındaki bu acıyı dindirmek için. Huh, beynim şu anda çok karışık bir durumda.

"Böyle mi başlıyor? Kadınlar öylece yatağına mı düşüyor?" diye soruyorum, lacivert yorganın üzerinde uzanarak.

"Yatağıma hiç kadın girmedi," diyor sessizce.

Bu benim dikkatimi çeker. Dirseklerimle kendimi kaldırıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sorarım.

Omuzlarını silkiyor. "Yatağında sevişmem."

Nedense bu beni güldürüyor.

Onu inceliyorum. Çok yakışıklı. Kaygısız tavırları ve asi yapısı onu daha da çekici kılıyor. Bir insan nasıl başkalarının ne düşündüğünü umursamaz?

Ama Rhys umursuyor. Vakıf yönetim kurulu üyelerinin ne düşündüğünü, büyükbabasının kendisi hakkındaki görüşünü ve Jerrod ile olan aptalca rekabetini umursuyor. Sadece beni umursamıyor.

Bacaklarımı yatağın kenarından indirip ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum.

Tam önünde duruyorum ve gözleri benimkilere düşüyor.

"O zaman nerede sevişiyorsun, Rhys?" Burun delikleri genişledi ve içimi gurur dalgası kapladı. Geçirdiğim geceden sonra, onu dengesinden çıkarmak hoşuma gitti. O teklifiyle benim dünyamı altüst ettiği gibi, onun dünyasını da altüst etmek.

"Burada olmayan her yerde." "Hmm."

Ellerim smokin ceketinin altına kayıyor ve vücudunun ön tarafına doğru yükseliyor. Avuçlarımın altında, gömleğinin lüks kumaşı altında kaslı karın kaslarının kasılmasını hissedebiliyorum.

Onu gömleksiz gördüm. Altında ne olduğunu biliyorum ama onu bu şekilde keşfetmek de eğlenceli. Parmaklarım, papyonundaki düğüme doğru ilerliyor. Onu ilk gördüğümde, bu gece onu düzeltmişim ama şimdi tek istediğim onu çekip çıkarmak.

Düzleştirilmiş uçları bulup çekiyorum. Düğüm çözülüyor ve kumaşı boynundan çekip bir kenara atıyorum.

Bu neden bu kadar tatmin edici?

Kızgın ve tahrik olmak baş döndürücü bir kombinasyon.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Rhys orada duruyor ve istediğimi yapmama izin veriyor. Nişan numarasının sınırı aştığını biliyor. Ben de intikam istiyorum. Ben de bazı sınırları aşmak istiyorum. Düğmeler açıldığında, gömleğini pantolonundan çekip omuzlarından çıkarmak için hareket ediyorum. Hala ceketini giydiğini unutmuşum. O bana yardım edene kadar, kumaşın toplanmasından rahatsızlık duyuyorum.

Muhteşem omuzları ve gövdesi ortaya çıktığında ve görkemli dövmesi benim incelemem için açığa çıktığında, ellerini yana doğru kaldırarak "şimdi ne olacak" hareketi yapıyor. Bu sadece beni sinirlendiriyor. Çıplak olmak Rhys'i etkilemiyor. Gergin ya da utanmış değil. O, bu gece herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim gibi, benim gözlerimin üzerindeki baskıyı hissetmiyor.

Bu, düşündüğümde daha zor olabilir. Etkilenmemiş görünüyor. O anda anlıyorum ki, bu Rhys'in varsayılan ayarı. Bu bir savunma mekanizması. Fazla önemsememek için, hiç önemsemiyormuş gibi davranıyor.

Ama ondan bir tepki istiyorum. Onun dağıldığını görmek istiyorum.

Parmak uçlarım onun dövmesini keşfediyor, altındaki kabartmalı mürekkebin hissini seviyorum.

Onun sorusunu hatırlıyorum. *Ne istiyorsun, Lettie?*

Omuzlarında, parmaklarım dövmenin üzerinde dans ediyor, sonra yavaşça göğsüne kayıyor. Alaycı hareketlerimle Rhys'in meme uçları sertleşiyor.

Daha önce hiç bir erkeğin meme uçlarını keşfetmemiştim. Onun meme uçları da benimki kadar hassas mı?

Rhys'in tişörtünün yumuşak pamuğunun altında, meme uçlarım sert, hassas ve ağrılı. Rhys'in ağzının üzerinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyorum.

Ağzımı göğsüne indirip sol göğüs kasına bir öpücük konduruyorum. Aynı anda başparmağımla meme ucunu okşuyorum.

Üstümde, boğuk bir inilti boğazından kaçıyor.

Sessiz bir inilti, sanki sesin çoğunu bastırıp geri itmiş gibi, ama yine de karnımın alt kısmında bir gerginlik yaratıyor, bacaklarımın arasında yoğunlaşan bir ihtiyaç duyma hissi.

Beni cesur yapan alkolün etkisi azalmaya başlıyor ve devam edecek cesaretim var mı diye merak ediyorum. Ama tek yapmam gereken, bu geceki hayal kırıklığı ve incinmişliğimden güç almak ve özgüvenim yeniden yükseliyor. Rhys'ten ne istediğimi biliyorum ve bu gece bana sahte evlilik teklifi yaptığı gibi, bu anı değerlendireceğim.

Elini belinden alıp göğsüme koyuyorum.

Çenesi sıkışıyor, ardından adem elması sallanıyor.

Beni sıkımsıyor ama parmaklarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Tüm vücudu gergin.

"Göster bana, Rhys."

BÖLÜM 32

Rhys

"Göster bana, Rhys." Bu üç kelime artık beynime kazındı.

Avuç içimde Lettie'nin göğsünü hissetmek ciğerlerimdeki havayı emiyor. Teklifim yüzünden bana kızgınken bunu istediği imkansız görünüyor. Kızgın olmak için her hakkı var, ama şu anda durum farklı geliyor.

Lettie'nin göğsünü kaplayan avucum yanıyor. Beynimi kapatmaya çalışıyorum. Hiçbir şey hissetmeden bu anın içinde kalmaya çalışıyorum. *Onu* hissetmeden. Ama kendimi uzaklaştırmaya çalıştıkça, her duyumu daha fazla fark ediyorum.

Lettie'nin vücudu esnek ve kaslı. Profesyonel bir sporcu olarak, olağanüstü bir formda. Avucumun altında, o kadar yumuşak ki. Sertleşmiş meme uçları, giydiği tişörtün pamuğundan belli oluyor. *Benim tişörtüm*. Onu eski NYU tişörtümle görmek bu kadar tahrik edici olacağını fark etmemiştim.

Bu planın bir parçası değildi, ama nişan da değildi.

Lettie'nin avuç içleri göğsümü okşuyor, parmak uçları karın kaslarımı aşağı doğru okşuyor.

"Yoksa sana göstermeli miyim?" diye fısıldıyor.

Dudaklarını bir tarafa doğru kıvrır, bu hareketle elmacık kemikleri yükselir. O, yürek parçalayıcı bir güzelliktedir. Onun görüntüsü beni büyülemiştir, ancak kafamda alarmlar çalmaktadır.

Bir şey yap. Kontrolü ele al.

Ama yapamıyorum. Bu gemiyi yönlendirme yeteneğimi kaybetmişim. Lettie beni kıyıya çeken bir siren ve benim tek yapabileceğim burada durup izlemek.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. Daha önce parmağına taktığım yüzük, eli kemerime uzanırken lambanın ışığını yansıtıyor. Alarm sesi gittikçe yükseliyor, ama bana bakışları beni o kadar büyülemiş ki tepki veremiyorum. Gözlerinin, elinin fermuarını indirdiği yere kaymasını izlerken donup kalıyorum.

Bu bir cesaret oyunu. Onu ne kadar ileri gitmesine izin vereceğim? Ne kadar kendimi tutabilirim?

Dizlerinin üstüne çökmüş olan o, ama onu öyle görmek beni güçsüz hissettiriyor.

Yavaşça, boxer şortumun bel kısmını indirerek beni ortaya çıkarıyor.

Onun için sertleşip sertleşmeyeceğim hiç sorgulanmadı, ama gözleri bu manzaradan büyülenmiş gibi genişledi.

İlk randevumuzda piercingim olduğunu öğrendiğinde telaşlanmıştı, ama gözlerinde merak da görmüştüm. Şimdi de aynı ifadeyle başparmağıyla başımın etrafını daireler çiziyor, sonra da aşağıdaki metal barbell'e iniyor.

Bir elinin parmakları hala piercingimi keşfederken, diğer eli uzunluğumu kavrayarak daha fazla baskı uyguluyor ve sonra beni okşamaya başlıyor. Kalçalarım öne doğru sığıyor.

Siktir.

"*Lettie.*" Onun bunu yapmasına izin vermemem gerektiğini bilerek inliyorum. Dokunuşunun bana ne kadar etki ettiğini fark etmesinden korkuyorum. Onunla birlikte kontrolümü ne kadar kolay kaybedebileceğimi.

Eğer adı bir uyarıysa, o bunu öyle algılamıyor. Çenesini yana eğerek, kararlı gözleri hala benimkilerle temas halindeyken, kadifemsi dilini bana dayayıp penisimin altını yaladı.

Lanet olsun.

Çenemi sıkıyorum. Bunu durdurmalıyım.

Hemen şimdi yapacağım. Her an geri çekilebilirim.

Ama dilini benim uzunluğum boyunca kaydırduğında niyetim kaybolur. O sıcak ve yumuşaktır. Eli penisimin tabanına doğru iner ve bu sefer ağzı aşağı indiğinde, başım dudaklarından kayar. Sıcak, ipeksi ağzının içinde, dili piercingimin ucuna dokunur.

Tanrım.

Parmaklarım saçlarını okşamak, hareketlerini kontrol edebilmek için yumruğumun etrafına sarmak için can atıyor. Bunun yerine, ellerim kapı çerçevesini buluyor ve kendimi orada destekliyorum.

Lettie'nin dudaklarının benim penisimi sardığı görüntü çok seksi, ama yine de bana verdiği zevke karşı koyuyorum. Suçluluk duygusu, onun ağzının tadını istediğim gibi çıkarmamı imkansız kılıyor.

Vicdanımı sakinleştirmek, bu rüyadan uyanmamak için. Beni iyi ve derin bir şekilde emiyor. Toplarım, onun sıcak, tatlı ağzında olmanın verdiği coşkulu hisle sıkışıyor.

"Doğru yapıyor muyum?" diye soruyor, sonra beni tekrar ağzına alıyor, koyu kirpikleri çukurlaşmış yanaklarının üzerinde dalgalanıyor.

Öfkesi ve hayal kırıklığıyla beni soyup soğana çeviren o ateşli kadın artık yok.

Bu Lettie. O çok iyi. Çok mükemmel. Ve beni kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Bunu ya da onu hak etmiyorum. Bana kızgın olduğunu bildiğim halde ondan zevk alamam.

Çenesini tutuyorum. Gözleri benimkilere bakıyor.

"Hayır," diyorum ona, sikimi ağzından çekip pantolonuma geri sokuyorum. Şaşkın bir şekilde topuklarının üzerine düşüyor.

Vücudum kontrolü ele geçirir. Arzu. Kontrol sahibi olma ihtiyacı. Ona dokunma ve onu tatma ihtiyacı.

Onu hak ettiği şekilde tapmak.

Bir sonraki hareketimde, onu belinden tutup yatağa kaldırıyorum. Tişört çok büyük ve kalçalarının etrafında birikerek, uyluklarının arasındaki danteli ortaya çıkarıyor.

"İşte böyle," diyorum, tişörtünün altına uzanıp tek bir hızlı hareketle külotunu aşağı çekerek, "bir kadını böyle yalvartırım."

Kendimi durduramadan, bacaklarının arasına çöküyorum ve dilimi onun merkezine bastırıyorum.

O sıırıslıkla. Benim sikimi emmek onun amını ıslak ve istekli hale getirmiş. Onu ilk kez tattığımda, gözlerim geriye doğru kayıyor. Siktir. Hayal ettiğimden bile daha tatlı.

Üzerimde, Lettie aniden nefes alarak inledi.

"Bunu istemiyorsan, durmamı söyle, çünkü yüzüme boşalmamanın tek yolu bu."

Durmamı istediğine dair herhangi bir işaret bekledim, ama Lettie'nin pelvisi sallanırken çarşafların hışırtısı dışında oda sessizdi, inkar edilemez bir şekilde benim yokluğumdaki ağzımı arıyordu. Yumuşak tenine dişlerimi sürmeden önce, uyluğuna gülümsedim.

"Lettie, bunu söylemen gerekiyor."

"Ben... bunu istiyorum."

"Sarhoş değilsin, değil mi?" diye soruyorum, kızarmış yüzünde onay arayarak.

"Rhys, lütfen."

Bu benim soruma bir cevap değil ama onun yalvaran sesine dayanamıyorum. Yalvaran ben olmalıyım, o değil.

Kendimi yavaşlatmaya zorluyorum, parıldayan yarıklarından uzaklaşıp uyluklarının içini öpüyorum. Dişlerimi onun pürüzsüz tenine sürtmek için can atıyorum. Onu benim olarak işaretlemek için.

"Bunu söylemeni istiyorum."

O içini çekiyor. "Sarhoş değilim ama sana hala kızgınım. Şimdi beni boşalt."

Duyduğum tek şey bu.

"Bacaklarını daha fazla aç, Prenses, ben de güzel amını dilimle sikeyim."

Dizleri açılır, omuzlarım için yer açar, ben de tekrar dalarım ve merkezini yalarım.

"Rhys." Lettie'nin nefes nefese yalvarışı, şişmiş sikime bir şehvet dalgası gönderir.

Adımın onun dudaklarından böyle çıkmasını duymayı seviyorum. Tekrar tekrar duymak istiyorum.

Başparmaklarımla onu açıyorum ve iyice yalıyorum. Sırtı yataktan kalkıyor ve dilimin altında aklını kaybettiğini izlerken anında bir tatmin duygusu yaşıyorum. Altımda çılgınca kıvrılırken, parmağımı sıkı, kaygan amına daldırıyorum.

Duvarları parmağımı sıkıca kavrar ve onu imkansız derecede daraltır. Yavaşça içeri girip çıkarım, onun alışmasını beklerim ve sonra girişinde ikinci bir parmağımı sokarım.

"Benim için iki tane alabilir misin, Prenses?" diye soruyorum. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

Gözlerimi kaldırıp onu süzdüm. Açık dudakları, ağır göz kapakları, ince boynunun tavana doğru kıvrımı. Sertleşmiş meme uçları gömleğine delikler açacak gibiydi. *Benim gömleğim.* Onu görünce sikim zonkladı, üstelik çıplak bile değildi.

Aceleyle onu soyunmayı unutmuşum. Şimdi pişmanım, ama Lettie çok yakın olduğu için yaptığım şeyi bırakırsam yazık olur.

İkinci parmak içeri girdiğinde, yüzünün zevk ve beklentiyle aydınlandığını görüyorum.

"Çok sıkı, Prenses."

Onu parmaklarımla sikiyorum ve klitorisini sertçe emiyorum.

Onun heyecanının sesi odayı dolduruyor. Nefes nefese inleyerek, yumruklarını yorgana sıkıştırarak, Lettie parmaklarımın etrafında sertçe boşalıyor.

Parmaklarımı çıkarır ve ona doğru eğilirim. Gözleri kapalıdır, nefesi ağırdır ama düzelmeye başlamıştır. Parmaklarımla dudaklarını boyarım ve o irkilir, gözleri açılır. Ağzımı onun ağzına indirmeden önce orgazmının orada parlamasına izin veririm.

Tadı artık dilime kazınmış durumda. Onun için mahvoldum. Vücudum bunu biliyor, ama beynim hala iyi bir mücadele veriyor, arzularıyla eylemlerim arasında mesafe koymaya çalışıyor.

"Ben böyle yaparım," diye fısıldıyorum ve geri çekilip ona bakıyorum.

Yatağında kemiksiz bir şekilde yatıyor. Göz kapakları ağır, göğsü yavaş ve huzurlu bir ritimle inip kalkıyor. Koyu renkli saçları yastığının üzerinde muhteşem bir dağınıklıkla yayılmış.

Banyoda, bacaklarının arasını nazikçe silmek için ılık bir bez alıyorum. Daha önce attığım dantelli tangasını yatakta buluyorum, nemli danteli yumruğumda top haline getirip cebime koyuyorum. Oturup benimle tartışmasını bekliyorum ama nefes alışını düzenli.

Gece yorgun düşmüş ve orgazm sonrası rahatlamamanın onu uykuya daldırmasına izin vermeyi hak ediyor. Açıkçası, çoktan dalmış durumda.

Yatağının başucuna bir bardak su koyup telefonunu şarj cihazına takıyorum. Ana ekranında cevaplanmamış mesaj ve aramaların bildirimleri yanıyor.

Elini uzatıp kolumu gevşekçe kavrar. Elini kaldırıp avucuna bir öpücük kondururum, sonra üzerini örtüyle örterim.

"İyi geceler, prenses."

Onun yanına uzanma isteği göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. Ama her şeyi mahvettiğimi zaten biliyorum ve onu kucaklama isteğine boyun eğmek, sınırları daha da bulanıklaştıracak.

Bu bir hataydı, Lettie'ye dokunmak istemediğim için değil, çünkü şimdi teslim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. Burada ne yaptığımızı ne kadar kolay unutturabileceğini biliyorum.

Artık ona yakın olmaya güvenemediğim için geri çekiliyorum.

Yukarıda, oturma odasında, kendime bir viski doldurup yavaşça içiyorum, her yudumda onun tadını silip atmak istiyorum. Bunun imkansız olduğunu biliyorum, ama denemek zorundayım.

Daha sonra, kanepede sızmadan önce, Lettie'yi kontrol ediyorum.

Yatağımda kıvrılmış, elleri yanağının altında, parmağında hala elmas yüzük takılı.

Ertesi sabah uyandığımda Lettie gitmiş. Bir not var mı diye bakarım, sonra telefonumda mesaj var mı diye, onun ne düşündüğüne dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey var mı diye. Hiçbir şey bulamam.

Giydiğim gömlek katlanmış ve komodininin üzerinde duruyor. Elbisesi ve topuklu ayakkabıları yok.

Kullandığı diş fırçası hala benimkinin yanındaki bardağın içinde düzgünce duruyor.

Onu orada görmekten duyduğum heyecan çok saçma, ama sonra bir kez daha bakıyorum.

Lettie'nin diş fırçasının etrafına nişan yüzüğü dolanmış.

Siktir.

BÖLÜM 33

Colette

Bu sabah, topuklu ayakkabılarımı elimde, çıplak ayakla rıhtıma doğru yürüdüm ve Rhys'in adını lanetledim. Yoldan geçenler birkaç kez arkama baktılar ama çoğu insan cumartesi sabahı saat altıda resmi bir elbise giyen bir kadını garip bulmadı.

Çoğu kişi için alışılmadık bir durum olmayabilir, ama benim için kesinlikle hiç yapmadığım bir şeydi. Ve çıkmadan önce iç çamaşırımı bulamamış olmam... taksiden inerken stresli bir an yaşattı.

Dün geceyi her düşündüğümde, yeni bir duygu ortaya çıkıyor.

Dün gece Rhys'in ani evlilik teklifine kızmış ve incinmişim. Hâlâ ona kızgınlığım ve güven eksikliğinden incinmiş durumdayım, ama aklımda sürekli tekrarlanan şey evlilik teklifi değil. Ondan sonra olanlar.

Dilinin ilk kez üzerimde dolaştığı anı o kadar aklımda yer etti ki, yemin ederim hala bacaklarımın arasında onu hissedebiliyorum. Yalaması. Emmesi. Kalın parmaklarıyla beni doldurması. O şekilde ona açılmış olmak savunmasız bir durumdu, ama Rhys bunu dünyadaki en doğal şey gibi hissettirdi.

Ve benimle konuşma şekli? Chloe'nin kitap kulübü için okuduğum baharatlı romantik romandan çıkmış gibiydi.

Bacaklarını daha fazla aç, Penses, ben de güzel amını dilimle sikeyim.

Benim için iki tane alabilir misin,

Penses? Çok sıkı, Penses.

Erkeklerin gerçekten böyle konuştuğunu bilmiyordum. Ya da bunu bu kadar seveceğimi.

Ama tek bir orgazm, her ne kadar akıllara durgunluk veren ve elektrik şoku gerektirmeyen tek orgazm olsa da, ona kızgın olduğum gerçeğini görmemi engelleyemez.

Bu sabah uyuyan Rhys'in başında durduğumda, ellerimi boynuna dolayıp sıkmak, belki de üzerine bir bardak su dökmek istedim, ama sonra intikamcı düşüncelerim yanlış bir yöne saptı, çünkü

dikkatim onun çıplak kolları ve göğsü tarafından dağıldı. Ve pantolonunun üst düğmesi açıktı.

Onun tüm pantolonlarının üst düğmeleri mi bozuk, yoksa kullanıcı hatası mı diye merak etmeye başladım.

Ama tanrım, orada yatarken o kadar dağınık ve huzurlu görünüyordu ki, onu uyandırmadım ve dün gece bana verdiği diş fırçasının üzerine asılı duran nişan yüzüğünü bırakmanın net bir mesaj vereceğine karar verdim.

Biz bittik.

Ve şimdi, son yirmi dört saatteki tüm bu düşünceler ve duygular, ben stüdyoda dolaşırken beynimde dönüp duruyor.

Bugün Cumartesi ve burada başka kimse yok. Bu yüzden geldim, çünkü burayı kendime ait bir alan olarak kullanabileceğimi biliyordum.

Kafamdaki kaos, seçtiğim allegro tarzı müzik parçasıyla uyumlu, bu yüzden dün gecedan kalan tüm duygularımın beni stilistik bir atlama dizisine taşımasına izin vermek kolay. Belirli adımlara bile dikkat etmiyorum, yaralı kalbimin beni yönlendirmesine izin veriyorum ve ayaklarım onun izinden gidiyor.

Hareketlerim bugün farklı geliyor.

Ve bu, buraya geldiğimde hala biraz akşamdan kalma olduğum için değil. Su içip ibuprofen aldıktan sonra baş ağrısı ve ağız kuruluğu geçti, ama yine de bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Daha az kontrol, daha fazla kaotik enerji. Sanki beynim yerine bedenimin dans etmesine izin veriyordum gibi.

Aynada, tekniğimdeki kusurları aramak için görüntümü izliyorum.

Çizgilerim mükemmel.

Belirsizliğin kaynağını belirlemeye çalışırken, müzik crescendo yapar ve son pozisyonumu almadan önce son bir sıçrama yaparım.

İki nefes sonra ayağa kalkıyorum ve aynada kendi bakışlarımı yakalıyorum. Bana bakan kadın vahşi, kontrolsüz görünüyor.

Rhys'i düşünmenin verdiği adrenalin damarlarımdan akmasaydı, nefesim kesilirdi. Köşedeki sandalyeden bir havlu alıp alnımı siliyorum.

Kapıdan yavaş bir alkış geliyor.

Kaynağını bulmak için döndüğümde, Alexei'yi görüyorum ve bana doğru yürürken kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"İşte orada," diyor, her zamanki gibi kalın aksanıyla.

Kimin hakkında konuştuğunu sorardım, ama burada tek kişi benim.

"Tutku ve ateşle dans eden bir dansçı. Vay canına. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama Colette, ne yaptıysan, şimdi durma."

"Teşekkür ederim," diyorum, sevincimi gizlemeye çalışarak. Sözleri kalbimin atışını hızlandırıyor ve nefesim tüm dans sekansı boyunca olduğundan daha hızlı geliyor.

Alexei'nin iltifatı, uğruna çalıştığım her şeydi, ama sonra sözlerinin anlamını iyice düşündüm.

Ne yapmış olursan ol, şimdi durma.

Alexei omzumu sıkıyor. "Bunu besleyen her neyse, değerlendirmelere kadar ona tutun."

Bu ateşi besleyen şeyin ne olduğunu biliyorum. *Rhys*.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Haklısın."

Şu anda bunu kabul etmek istemememe rağmen, özellikle de ona hala çok kızgın olduğum için, bu değişimi ona borçluyum. Beni rutinimden iyi bir şekilde çıkardı, eğlenmenin sorun olmadığını, hatta gerekli olduğunu gösterdi ve dün gece benim içimde de bir şeyleri uyandırdığına şüphe yok.

"Biliyorum, çünkü bu değerlendirmeyi geçmek ve *Rubies'de* başrolü almak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Dansımdaki bu yeni tutkuyla uyum içinde kalmak için Rhys'e ihtiyacım olduğunu fark etmek can sıkıcı. Değişimin tek nedeni o değil, değil mi? Bunu kendi başıma sürdürebilirim. Belki Hannah'nın bana gönderdiği evlilik teklifini içeren videoyu tekrar izlersem, bu bana güç vermeye devam eder.

Ya bu işe yaramazsa? Ya değerlendirmelerde daha tutkulu bir performans sergilemenin tek yolu Rhys ile sahte bir ilişki sürdürmekse? Dün gecedен sonra, onunla sahte nişanlı olmaya devam etmem gerekecek.

Bu sabah geçirdiğim baş ağrısı yavaş yavaş geri geliyor. Bu çok karışık bir durum.

Cevap vermediğimde Alexei gülümsüyor. "Stres yapma. Değerlendirmeleri atlat, sonra düğün planlaması için endişelenebilirsin."

Yüzüme zorla bir gülümseme

takınıyorum. "Haklısın. Teşekkürler."

Düğün planlaması benim sorunum değil.

En azından ana sorunum değil, diye düşünüyorum, annemin bu sabah gönderdiği mesajları hatırlayarak. Mesajlarda, yıllar öncesinden rezervasyon yapıldığı için hemen mekan aramaya başlamamız gerektiğini ısrarla söylüyordu.

Ne yapacağım ben?

Alexei'nin ayrılışını izledikten sonra çantamı alıp soyunma odasına doğru yöneliyorum.

Cevaplamadığım tüm aramalar ve mesajlar üzerimde büyük bir yük oluşturuyor, ama şu anda Hannah ile konuşmam gerekiyor. O ikimizi de tanıyor ve umarım bu karmaşayı çözmeme yardımcı olabilir.

Hemen cevap veriyor.

"Günaydın, güneş ışığı. Bugün nasılsın?"

"Merhaba Hans. İyiyim. Az önce prova stüdyosundaki çalışmamı bitirdim." "Cumartesi sabahı mı?"

"Frustrasyonumu dans ederek atmak iyi geldi, biliyorsun."

"Evet, anlıyorum. Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun? Nişan hakkında?"

"Kızgın. Kafam karışık. Kırgın. Hâlâ bana danışmadan sahte bir evlilik teklifi yaptığına inanamıyorum."

"Ben de babana sormadığına inanamıyorum. Kızının elini istemek gelenektir."

"Bu hala geçerli mi?" diye

soruyorum. "Bu bir gelenek."

"Bence gelenekler sahte nişanlar için geçerli değil."

"Ve unutmayalım ki benimle konuşma zahmetine bile girmedi. Yani, yüzük konusunda bana danışmadı bile." Şaka yapıyor, ama sesinde hala bir parça incinmişlik var. "Biraz gösterişli olsa da, çok güzel bir yüzük."

"Bu günün kelimesi mi?"

"Evet, çok üzgünüm. Onu dövmemi ister misin? Yani, ben yapmayacağım ama birini tutabilirim."

"Cazip, ama hayır."

"Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver. Dün gece onunla nasıl ayrıldınız? Bağış etkinliğinden ayrıldığını gördüm, sonra Rhys de senin peşinden çıktı. Konuştunuz mu?"

"Evet, ve başka şeyler de yaptık."

Ardından gelen sessizlikte, Hannah'nın gözlerinin büyüdüğünü ve dudaklarını sıkıştırarak az önce söylediklerimi sindirdiğini biliyorum.

"Başka şeyler mi?" diye sordu, ses tonu yeni bir oktava ulaştı.

"Evet," diyorum tereddütle, ama sonra bunun Hannah olduğunu ve benim deneyimsizliğimden dolayı beni hiç utandırmadığını hatırlıyorum. "İstiyordum. Tanrım, Hannah, bunu çok istedim. Bende bir sorun mu var?"

O iç geçirir. "Hayır. Sanmıyorum. Rhys'in cazibesi oldukça güçlüdür."

"Sorun da bu. O bana asılmadı. Ben başlattım ve sonra sanki benden rahatsız olmuş gibiydi, ama sonra sanki son yemeğiymişim gibi beni yedi."

"Kahretsin. Yani, iyiydi mi?" diye sorar.

"Karşılaştırma yapabileceğim bir şey yok, ama evet, çok ateşliydi. Oh, ve ona oral seks yaptım. Sayılır. Ben başladım, sonra o beni durdurdu."

Rhys'e karşı ne kadar cesur davrandığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı, pantolonunun fermuarını açıp ereksiyonunu avuçladım. Piercinginin dilime ve boğazımın arkasına kayarken verdiği serin his.

Ve sonra, ağzının benim üzerimde olması ne kadar iyi hissettirdi. Ve onun için ne kadar çok boşaldım. Ama bu sabah gözlerimi açtığımda, onun yatağında yalnızdım ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Tanrım, Lettie. Ön sevişmenin tüm aşamalarını çok hızlı geçiyorsun. Onunla seks yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır. Ayrıca, bu benimle ilgili değildi, o sadece bir şeyi kanıtlamak istiyordu. Kadınları yatağına atmak için ne yaptığını sordum, o da bana hayatımın en güçlü orgazmını yaşatarak bunu kanıtlamak zorunda kaldı."

Pille çalışan orgazm kızı olmak beni tamamen mutlu ediyordu ama artık geri dönebileceğimden emin değilim. En azından kalıcı olarak. Hayır, silikondan yapılmamış bir partnerin ne kadar iyi olabileceğini tattım ve daha fazlasını istiyorum. Bunu Rhys'e kızmak için giderek uzayan nedenler listesine ekleyebilirim.

"O egoist, bencil, kibirli, kendini beğenmiş bir pislik." Hannah gülmesini zorlukla bastırır. "Bu kelimelerin hepsi aynı anlama geliyor."

"Biliyorum. O kadar bencil ki, aynı özelliği dört kez listelemek zorundayım."

Ancak, dün gece, evlilik teklifinden önce, Rhys'in herkesin düşündüğü gibi bir adam olmadığını düşünmeye başlamıştım. O farklıydı. Düşünceli, sevimli, destekleyici ve birlikte olmak çok eğlenceliydi.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onunla sahte bir ilişki yaşamamın amacı, dansımda daha fazla tutku bulmama yardımcı olmaktı ve sanırım bu oluyor. Dün geceki performansım inanılmazdı ve az önce Alexei'den harika bir geri bildirim aldım. Hareketlerimde daha fazla ifade ve tutku görüyor. Ama Rhys'e o kadar kızgınım ki, düzgün düşünemiyorum bile."

Rhys'in bana flört etmeyi öğretmesi güvenli olmalıydı. Yanmadan flört dünyasına adım atmam için bir yol olmalıydı. Ama meğer

su çok SICAK. Ve oyunumuz çoktan kontrolden çıktı.

Hannah'ya Rhys'e karşı hislerim olduğunu söylemiyorum. Sürpriz evlilik teklifi öfkemi haklı çıkarmak için yeterli bir neden, bu yüzden ona aşık olmaya başladığımı ve evlilik teklifinin bir tuzak olduğunu itiraf etmenin bana bir faydası olmayacağını düşünüyorum.

"Tamam, bir fikrim var. Bu sahte nişanı kabul edebilirsin..." "Ama..." diye başlıyorum, çünkü tüm insanlar arasında, Hannah'dan beklediğim şey bu değildi.

"Beni dinle. Sahte nişanı kabul et, ama Rh

"Beni dinle. Sahte nişanı kabul et, ama Rhys'in artık patronun kim olduğunu bildiğinden emin ol. Ona çok fazla yalvarmak zorunda kalacak. Bunu kendi lehine kullan. Böylece dansınla fayda sağlayabilir, ama aynı zamanda bu boktan numarayı onun başına kakabilirsin. Herkes kazanır."

Hannah'nın tavsiyesini düşünürken ayak başparmağımdaki nasırı karıştırıyorum.

"Kin tutmakta pek iyi değilim."

"Bu kin değil. Bu durumda senin için en iyisinin ne olduğunu düşünmek. Dün gece Rhys sadece kendini düşünüyordu, belki de senin de aynısını yapmanın zamanı gelmiştir."

Sözlerini iyice sindirdim.

Rhys ile bir takım olma fikrini sevmeye başlamıştım, ama belki de Hannah haklıdır. Bu düzenlemeden ne istediğime odaklanmam ve başıma gelen o sinir bozucu duyguların ilerlememi engellemesine izin vermemeliyim.

Telefonu kapatmadan önce, pazar günü brunch planları ve Sophie'nin yaklaşan bekarlığa veda partisi hakkında sohbet ettik ve yaz bitmeden Lake George'da birlikte bir hafta sonu geçirmek için takvimlerimize bakacağımıza söz verdik.

Sonra duş alıp, saçımı kurutup kıyırmak için zaman ayırıyorum. Bu rutin aktivitenin beynimin her şeyi çözmesine yardımcı olmasını umuyorum. İşimi bitirdiğimde, Rhys konusunda ne yapmam gerektiği konusunda hala emin değilim, ama en azından bu öğleden sonra çocuk hastanesindeki randevuma biraz hazır hissediyorum.

65. Cadde'ye çıktığımda, adamı kaldırımda, siyah bir SUV'ye yaslanmış halde buluyorum.

Onu görünce midem kıpır kıpır oluyor.

Gömleğinin üst düğmeleri açık, takım elbise ceketi ve pantolonu mükemmel bir şekilde dikilmiş. Elleri pantolonunun ceplerinde, bakışları kaldırıma doğru, bu yüzden başının üstündeki uzun saçları öne düşüyor. Sanki beni hissetmiş gibi, başını kaldırıyor.

Güneş gözlüğü takmış olsa da, ela rengi gözlerinin yoğunluğunu hissedebiliyorum ve bu, karnımdaki ateşli tutkuyu yeniden alevlendiriyor. Bunu görmezden gelmek, beni böyle hissettiren kişinin o olmadığını varsaymak ve eve gitmek istiyorum. Ama şimdiye kadar olduğu gibi dans etmeye devam etmek, Alexei'ye *Rubies'in* başrolünde gereken duygusal derinlik ve tutkulu dansı yapabileceğimi kanıtlamak istiyorsam, Rhys'in yardımına ihtiyacım var.

Ama şu anda, dün geceki pusu hala hafızamda tazeyken, bu düşünceden nefret ediyorum.

"Özür dilerim." Yaklaştığımda ağzından çıkan ilk sözler bunlar.

Öfkemi yatıştırmak yerine, bu sözler beni daha da kızdırıyor. O kadar kırgınım ki, bunu ifade edecek kelimeleri bile bulamıyorum. Komik olan, Rhys Spencer sahte erkek arkadaşım olana kadar öfkeli bir insan olduğumu bilmiyordum. Şimdi de sahte nişanlım.

Belki de onunla konuşmaya hazır değilim. Muhtemelen burada, sokakta ona bağırmaya başlayacağım ve olay çıkaracağım. Yönümü değiştirip eve doğru yürümeye başlıyorum, ama o da peşimden geliyor.

"Lettie, beni duydun mu? Özür dilerim dedim."

Dönüp ona bakıyorum, duygularım içimde kaynıyor. "Tam olarak ne için özür diliyorsun, Rhys?"

"Dün gece her şeyi mahvettim. Önce seninle konuşmadan evlenme teklif etmemeliydim."

"Belki özür dilemek yeterli değildir," diye karşılık verip tekrar yürümeye başlıyorum.

"Lettie, lütfen. Burada olmaz." Elini dirseğime uzatıp beni kendine doğru çekiyor ve sonra arabaya yastıyor. Lettie sandviçi gibi. Arabanın sert plastik kapısı ile Rhys'in sert, kaslı vücudu arasında sıkışıp kalıyorum.

Tıpkı dün geceki gibi, şehvet ve öfke içimde savaşıyor. Vücudum, bana yaslanan onun hissine çoktan teslim olmuş durumda, lüks kokusunun tişörtümün altında meme uçlarımı sertleştirmesini seviyorum.

Başım dönüyor. Yoğun bir antrenman seansından dolayı susuz kaldığımdan eminim. Biraz elektrolit alırsam düzeleceğim.

Sonunda beynim kontrolü ele geçiriyor.

Ellerim onu itmek için göğsüne uzanıyor. "Ne yapıyorsun..."

O anda kaldırımda kameralı birkaç adam görüyorum. Rhys bana asılmaya çalışmıyor, beni fotoğrafçılardan koruyor.

Rhys alnını alnıma dayadı. "Fotoğrafçılar bizi izliyor."

Bizi

. Yüzündeki çelişkiyi görebiliyorum. Bize ciddi bir şekilde yaklaştığını bilmemi istiyor

ama aynı zamanda meraklı fotoğrafçılara mutlu bir görünüm sergilemeye çalışıyor.

"Onları görüyorum," diye fısıldıyorum, kollarım içgüdüsel olarak Rhys'in boynuna dolanarak onu kendime çekiyorum. "Bizi nasıl bulup duruyorlar?"

"Bilmiyorum." Biraz uzaklaşıyor ve Rhys'in kaşlarının arasında endişe çizgileri oluşuyor. Bu onu daha da yakışıklı yapıyor. "Sanırım bu onların işi."

Hâlâ Rhys'e kızgıyım, ama şu anda tüm öfkem bizi takip eden paparazzilere yöneliyor.

Rhys ve benim tartışmamızı çoktan çekmiş olabilirler, ama hala burada gizleniyorlarsa, bu, tartışmanın nasıl bittiğini görmek istedikleri anlamına gelir. Rhys'e bağırıp uzaklaşırsam, bu medya için çok cazip bir haber olur. O fotoğrafçılara istediklerini vermeyi reddediyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce, parmak uçlarımda yükselip ağzımı Rhys'in ağzına kapatıyorum.

Şaşırdı, ama çabucak anladı ve benim kararlı öpücüğüme, kendi ateşli, aç öpücükleriyle karşılık verdi.

Rhys'in eli belimi kavrar. Sahiplenici ve kararlı bir şekilde. Tıpkı dün gece dilinin bacakları arasında olduğu gibi.

Bu anı hatırlayınca, Rhys'in ağzına inlerim.

Utanmış olabilirim ama bunu gerçekten iyi bir oyuncu olduğumu göstererek geçiştireceğim. Ve şu anda bana hiçbir şey söyleyemediği gerçeği, çünkü başı belada ve ben onun kıcını kurtarıyorum.

Yeni nişanlanan çifte bakın, birbirlerinin yüzlerini yalıyorlar.

Rhys öpüşmeyi keser. "Arabaya bin," diye kulağıma fısıldar.

SUV'nin arka koltuğunda güvende olduğumuz anda, ondan uzaklaşıyorum. Dışarıda rol yapma ihtiyacı vücudumu tamamen karıştırdı ve şimdi biraz alana ihtiyacım var.

"Teşekkür ederim." Dudaklarını birbirine bastırıyor. Hâlâ öpücüğümüzden ıslaklar ve ben onlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Başımı sallıyorum, sonra bakışlarımı önümdeki deri koltuğa çeviriyorum, nefesimin sakinleşmesi için kendimi zorluyorum, böylece hiperventilasyon yapıyormuşum gibi görünmesin.

"Ne yapabilirim? Anlaşmamızı sürdürmen için seni ne ikna edebilir?" diye diyor.

"Dün gece..." diye başlıyorum.

"Aramızdaki işleri bu kadar ileri götürmemeliydim. Sen içki içmişken olmazdı."

Ben alay ediyorum, çünkü nasıl benim kötü kararlarımın sorumluluğunu üstlenmeye cüret eder? "Sarhoş değildim. Ve sen beni dizlerimin üzerine çöktürmedin."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve anılar bir anda geri gelir. Elim onun kalın penisini okşuyor. Dilimin üzerinde ağırlığı hissediyorum. Boğazımın derinliklerine kadar emdiğimde, ön sıvısının sıcak tuzlu tadı.

Yutkunurken boğazı sallanıyor. "Önemli değil. Benim hatamdı. Ve sana bir daha dokunmayacağım," diyor kararlı bir şekilde. "Sadece halka açık yerlerde. Anlaştığımız gibi. Görünüş için gerekli olduğunda."

Ağzımı açıp tartışmak için. Ona bunun istediğim son şey olduğunu söylemek için.

Ama bu konudaki tavrı beni tereddüt ettiriyor. Ya bana dokunduğuna pişman ya da benim pişman olduğumu düşünüyor. Daha fazlasını istediğimi itiraf etmek, hassas kalbimin şu anda göze alamayacağı bir risk gibi geliyor.

Yüzünü inceliyorum. Keskin çene hattı, belirgin elmacık kemikleri. Hâlâ güneş gözlüğünün arkasında gizli olan gözleri okunamıyor.

Gözlüklerini çıkarmak için uzanıyorum. Gözlüklerinin altında, daha önce fark etmediğim koyu halkalar var.

"Her şeyi mahvettim. Sana teklifimi ansızın yaptığım için özür dilerim. Jerrod'un beni buna ikna etmesine izin vermemeliydim. Seninle konuşmalıydım."

"Güven benim için önemli. Belki de dansçı olmamdan kaynaklanıyor. Çevremdeki insanlara güveniyorum. Dün gece, gösterimiz sırasında, Sebastian'ın omuzlarından düştüğümde yüzüm yerden birkaç santim uzaktaydı. O beni yakalayacağını bildiğim için hiç korkmadım. Onun bunu yapacağına güveniyordum." Beklenmedik bir duygu beni sararken gözlerim nemleniyor. "Sana güveniyordum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz, Lettie," diye ısrar etti. "Ben batırdım. Düşünmeden hareket ettim. Jerrod, Corinne'e evlenme teklif etti ve ardından nişanlarını duyuran haber, ailemin temellerinin elimden kayıp gittiğini hissettirdi. Hâlâ ilişkimiz ve bunun gerçek olup olmadığı hakkında yorumlar yapıyor ve nişanlanmamızın bunu daha inandırıcı hale getireceğini düşündüm. Seninle bu konuyu konuşmayı planlamıştım, ama sonra Jerrod ve Aditi yüzüğü gördü ve panikledim."

Yutkunarak devam etti. "Ve senin hayır diyeceğinden korktum. Riski göze aldım ve en iyisini umdum. Yapmamalıydım, özür dilerim."

Samimi olduğunu görebiliyorum.

"Bana gerçeği anlatıp güvenmiş olsaydın, evet derdim. Her şeyi seninle birlikte planlardım."

Sözlerimin bu kadar tutkulu çıkmasına şaşıırıyorum.

Rhys de şaşıırmış olmalı. Gözleri inanamama hissiyle büyüdü. Çenesi gevşedi.

"Anlayacağından emin değildim. Benimle bu riski alacağından emin değildim. Üzgünüm."

Parmakları avucumun içinde kayıyor ve sonra benimkilerle iç içe geçiyor.

"Jerrod'la olan rekabetin kafamı karıştırmasına izin verdim ve düşünemedim. Yine, seninle konuşmalıydım."

"Evet, yapmalıydın." Elini sıkıyorum. "Sana güvenebilmeliyim, Rhys. Sahte olsun ya da olmasın, ilişkiler güven olmadan yürümez."

"Güvenebilirsin. Sana kanıtlayacağım."

Dudaklarımı sıkarak başımı sallarım.

"Ve Leg-Up bağış etkinliğini teklifle ilgili hale getirdiğim için özür dilerim. Dün geceyi özel kılmak için çok uğraştın ve her şeyi mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum."

"Bağış etkinliği aslında başarılıydı, ama özrün için teşekkür ederim." Birkaç dakika sessiz kalıyoruz. şu anda neyi denediğimizi bilmiyorum.

Bir ilişki rayından çıktığında garip bir sessizlik mi?

Sonunda konuşuyorum. "Bugün çocuk hastanesinde 'Dansçıyla Bir Rüya' etkinliği var."

Beni bir an inceler, sonra bakışlarını başka yere çevirir ve tekrar bana bakar.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sorar.

Rhys'in etkinliğe benimle gelmek istemesine şaşıırarak kaşlarını kaldırıyorum. Ama yine de, tüm o tütüler onu ve hasar kontrolü yapması gerekiyor. Çocuk hastanesi etkinliği, imajını düzeltmek ve benimle barışmak için mükemmel bir fırsat.

Onun gizli amaçları olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda nasıl yapacağını da merak ediyorum.

"Tamam, ama önce evime uğrayıp üstümü değiştirmem lazım."

Rhys şoföre dairemin adresini söylerken, ben deri koltuğa yaslanıp deri koltuğa yaslandım. Rhys'i affettim ve bu yeni düzenlemeyi kabul ettim, ama kalbimi korumak için dikkatli olmam gerekecek.

BÖLÜM 34

Rhys

Lettie'nin giyinmesi için dairesine kısa bir uğradıktan sonra, çocuk hastanesine doğru yola çıktık.

"Yaptığımız tütüler bu hafta başında hastaneye teslim edildi. Vardığımızda, program direktörüyle görüşeceğiz, böylece bizi ziyaret edeceğimiz kadın hemşireleriyle tanıştıracılabilecek."

Lettie çocuk hastanesi etkinliğinin sürecini açıklarken ben sessiz kalıyorum.

Lettie konuşurken, ben yarı dinliyor, yarı da önceki konuşmamız için kendimi azarlıyorum.

Evet, özür dilemem ve ona her şeyi mahvettiğimi söylemem gerekiyordu, ama ona bir daha dokunmayacağıma gerçekten söz vermiş miydim? *Ne halt yiyordum ben?*

O anda, doğru olan şey bu gibi görünüyordu. Dün gece girdiğimiz gri alandan geri çekilmek. Başlangıçta belirlediğimiz sınırları yeniden çizmek. Lettie'nin belirlemeye kararlı olduğu ve benim de kabul ettiğim kurallar.

Aslında yapmak istediğim şey özür dilemek, sonra ona tekrar ona dokunmama izin vermesi için yalvarmaktı.

Onun bacakları arasında kefaretimi ödemek için. Beni affetmesi için gereken kadar orgazm. Yapmam gereken buydu.

Ama o beni affetti. Ya da en azından bu etkinliğe benimle birlikte gelmeme izin verecek kadar beni tolere ediyor. Ve dün geceki olayın bir hata olduğunu kabul etti, bu yüzden bu düzenlemenin "sadece arkadaş" tarafına geri dönmemiz gerekiyor.

Ama lanet olsun, Lettie'nin tartışmamızın ortasında fotoğrafçılar bizi izlerken verdiği tepki. Aramızdaki sorunlar çözülmemiş olsa bile o öpücük ne kadar doğru gelmişti.

Gözlerim, sundress'inin ortaya çıkardığı pürüzsüz bacaklarına kayıyor. Yumuşak kabuk pembesi, dar bir korsaj ve kloş etekli bu elbise içinde Lettie rüya gibi görünüyor.

O bakire.

Dün geceye kadar, bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Ama onu tattıktan, ne kadar sıkı ve pürüzsüz olduğunu hissettikten sonra, ilk kez bacaklarının arasına giren adamın nasıl bir his olacağını merak ettim. Bu onuru hak eden adamın.

Sen o adam değilsin. O daha iyisini hak ediyor.

Beynimin tepkisine karşı çıkamam.

Onu sahte bir nişana kandıran adam ben olmasam bile, kadınlarla olan itibarım ve geçmişim beni yarışın dışında tutmaya yetiyor.

Lettie benimle pratik yapmayı bitirdiğinde, iyi bir adamla gerçek aşkı bulacak ve bunların hiçbirisi önemli olmayacak. Sahte nişanımız, onun bir zamanlar yaptığı çılgın ve deli dolu bir şey olacak.

"Geldik." Lettie, durduğumuz binayı işaret etti.

Gözlerimi kırpıştırarak onun haklı olduğunu fark ediyorum. Zaten çocuk hastanesindeyiz. Onu arabadan indirip içeriye kadar eşlik ediyorum.

Lettie'nin dediği gibi, program koordinatörüyle buluşuruz ve o da bizi ziyaret ettiğimiz kattaki hemşirelerle tanıştırır.

Birkaç hafta önce yaptığımız büyük tutu kutusu hemşirelerin masasının arkasına yerleştirilmiş. Burada üzerime düşeni yapmam gerektiğine karar verip kutuyu alıyorum ve Lettie'yi takip ederek ilk odaya doğru ilerliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimizde, bir anda duruyorum.

Yatağın üzerinde mavi gecelik giymiş, dağınık görünümlü bir oyuncak ayı tutan genç bir kız oturuyordu. Zayıf ve solgundu, kafası da keldir.

Burası bir çocuk hastanesi ve hemşire Brittney bize çocukların durumları hakkında genel bir bilgi vermişti. Ama buna hazırlıklı değildim.

Lettie'nin kıza doğru yürüdüğünü izledim.

"Merhaba Madelyn, ben City Ballet'ten Colette." Lettie misafir koltuğuna başını salladı. "Yanına oturabilir miyim?"

"Evet!" Kız heyecanla kollarını havaya kaldırır. "Sonunda geldin! Bütün sabah seni bekledim."

Lettie gülümsedi. "Seni beklettiğim için üzgünüm."

"Sen dansçı mısın?" Madelyn sordu, kahverengi gözleriyle Lettie'nin vücudunu benim yapmak istediğim gibi açıkça inceliyordu.

"Evet. Bale yapıyorum."

"Parmak uçlarında mı dans ediyorsun? Acıyor mu?" diye sorar Madelyn.

"Evet, ilk başladığımda acıyordu ama şimdi alıştım. Fotoğrafını görmek ister misin?" diye sorar Lettie.

Madelyn heyecanla başını sallar ve Lettie telefonunu çıkararak küçük kıza göstermek için fotoğraflar arar.

"Bu çok güzel. Annem tedavim bittikten sonra baleye başlayabileceğimi söyledi." "Bu harika. Senin adına çok sevindim."

Madelyn sonunda orada durduğunu fark etmiş gibi, beni işaret eder. "O adam kim?"

"Bu Rhys." Lettie bana yaklaşmam için işaret eder ama ben neredeyse hiç kıpırdamam. Yerimde donmuşum.

Çocuklarla aram iyi değildir, bu yüzden hasta bir çocukla daha da garip davranacağımı düşünüyorum. Başa çıkabilmemin tek yolu alay etmek ve şaka yapmaktır, ama kanserde komik olan hiçbir şey yoktur.

"Merhaba." El sallayamadığım için kutuyu kaldırıyorum. "Reece, Reese's pieces gibi mi?" diye soruyor Madelyn.

Lettie ile bakışarak, gençken bana taktığı takma adı onaylıyorum.

"Yazılışı farklı. R-H-Y-S."

Madelyn başını sallar. "Reece gibi yazılmıyor bu. Rice gibi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Yazılışı böyle."

"Hmm. Sen de dansçı mısın?" Madelyn, gözleriyle beni dikkatle süzerken sorar.

"Hayır, değilim." Sonunda, yaklaşıp kutuyu yatağın yanındaki yere koydum.

"Colette'e yardım etmek için buradayım."

Lettie gülümser. "O resmi tutu dağıtıcıdır."

Madelyn'in bakışları koluma takılır. Kolumun manşeti kıvrılmış ve dövmem görünür durumdadır. "Dövmeni beğendim."

"Teşekkürler." Gözlerim onun bileğindeki dostluk bileziğine kayar. "Bileziğini beğendim. Ben de Swift hayranıyım."

"Bunu arkadaşım Leah yaptı. O konsere gitti, ama ben gidemedim." Gözleri benimkilere kayar. "Bekle. Taylor Swift'i seviyor musun?"

"Evet, severim."

Madelyn'in gözleri inanamama hissiyle kısılr. "En sevdiğin şarkı hangisi?"

Onun şüpheciliğine gülümsedim. "Bana bunu soramazsın. Seçmek imkansız."

"Peki. En sevdiğin albüm."

"1989'u daha çok seviyorum ama *Reputation* da hemen arkasından geliyor."

"*Reputation*'ı seviyorum! *Lover* ve *Red* kesinlikle ilk üçte."

"İyi seçimler." Tutu kutusuna doğru başımı sallarım. "Tamam, üzerinde yılan olan siyah olanlardan yapmadım, ama *Lover* havası veren pembe, mavi ve altın rengi olanlar var."

Madelyn sevinçle çılgık atar. "Aman Tanrım, evet! Bayıldım!"

Lettie, Madelyn'in elbisesinin üzerine tutuyu giymesine yardım eder, sonra Brittney odaya girip fotoğraf çeker.

Bunun Lettie'nin işi olduğunu, benim değil, bilerek kenara çekiliyorum, ama Madelyn benim de katılmamda ısrar ediyor. Fotoğraf çekildikten sonra, Lettie ve Madelyn vedalaşmadan önce biraz daha sohbet ediyorlar.

Koridordan bir sonraki odaya giderken, Lettie'nin yüzündeki gülümsemeyi fark ettim. Bana bakarken yüzünde beliren hayranlık ifadesini.

"Ne?" diye soruyorum.

"Swift hayranı olduğumu bilmiyordum."

"Bunu flash kartlarına ekleyecek misin?" diye soruyorum.

Bana şakacı bir bakış atıyor. "Hayır, onları emekliye ayırdım.

Bu sabah çöp kutusuna attım."

"O zaman eski usulü mü yapacağız?" "O da ne demek?" diye soruyor.

"Birlikte zaman geçirmek."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, ama dudakları hafifçe büzülüyor. Lanet olsun, onu ensesinden tutup o somurtkan yüzünü öpmek için çok güçlü bir dürtü duyuyorum. Çocuk hastanesinin onkoloji koğuşunun koridorunda olduğumuz gerçeğini boş ver.

"Kesinlikle gerekli olduğunda."

Öyleyse, takvime mümkün olduğunca çok sayıda etkinlik ve organizasyon ekleyeceğim.

Sonraki iki saat boyunca koridorda ilerleyerek her odadaki çocukları ziyaret edip tütüler dağıtıyoruz. Düşündüğümde daha eğlenceli. İyi haber, çoğu çocuk Taylor Swift'i, pembeyi ve modayı seviyor, bu yüzden onlarla konuşacak çok şeyim var. Sonunda birkaç dostluk bileziği alıyorum ve bir dahaki sefere kendi bileziklerimi getirip takas edeceğime söz veriyorum.

Son odanın dışında, Lettie elini koluma koyar. "Tutamayacağın sözler verme."

Onun güvenini boşa çıkardım ve şimdi çocuklara da aynısını yapacağımdan endişeleniyor

"Bunu sürdürmeyi planlıyorum. Ramsey'e bilezik yapım seti alması için mesaj attım bile. Aklımda milyonlarca fikir var."

Başını salladı ve dudaklarını sıktı. "Bugün geldiğin için teşekkür ederim."

"Ben de eğlendim."

"Ben de." Lettie gülümsüyor ve tüm dünyam aydınlanıyor. "Bitti mi?"

Boş kutuyu işaret ediyorum.

"Hayır. Onu saklayacağım ve bir sonraki ziyaret için tütü yapmaya başlayacağım."

O anda anlıyorum. Bu bitmiyor. Lettie'nin ziyaret edebileceği çocuklar her zaman burada olacak. Ziyaret etmek ve hayatlarının zorlu ve korkutucu bir döneminde onlara umut ışığı olmak istediği çocuklar. Keşke Lettie'nin yarısı kadar iyi bir kalbe sahip olsaydım.

Asansörde, Lettie karşı tarafta duruyor ve sanki milyonlarca kilometre uzakta gibi hissediyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve parmak uçlarım onun nişan yüzüğünün soğuk platin bandına dokunuyor.

Yüzüğü cebimden çıkarırım.

Onunla yeniden güven ilişkisi kurmak için dürüst olmam gerekiyor.

Yüzüğü önümde tutuyorum ve Lettie'nin gözleri büyük elmasa kayıyor.

"Bu sabah diş fırçana asılı olduğunu gördüğüm an nefret ettim. Bunun, artık benimle bu oyunu oynamak istemediğin anlamına geldiğini bildiğim için değil, seni bir arkadaş olarak kaybettiğimi düşündüğüm için."

Derin bir nefes alırken gözleri benimkilere doğru yükselir.

"Son birkaç hafta içinde kolayca en iyi arkadaşım oldun ve seni incittiğim ve seni kaybetmiş olabileceğim düşüncesinden nefret ettim. Jerrod ile olan bu işi kontrolden çıkmasına izin vererek aptallık ettim ve dün gece seni gafil avladığım için tekrar özür dilerim. Ailemin vakfı benim için önemli ve Jerrod'un yönetim kurulu pozisyonunu almasından korktuğum için karar verme yeteneğimi gölgeledim."

Onun gözlerine bakıyorum. Bu an, dün gece herkesin önünde yaptığım evlilik teklifinden daha samimi.

"Lettie, sen..."

Sol elini bana doğru uzatıyor, parmaklarını açarak yüzüğü parmağına takmamı sağlıyor.

"Evet, Rhys," diye iç geçiriyor, "Sahte evlilik teklifini kabul ediyorum."

Rahatlamayı bekliyorum. Lettie ile aramızı düzelttiğimi ve sahte nişanımıza devam etmeyi kabul ettiğini bilerek omuzlarımdan yükün kalktığı anı.

Ama bu rahatlama gelmez.

Lettie'nin dairesine giden yol sessiz geçer ve çok geçmeden dairesinin önündeki kaldırıma yanaşırsınız. Ona arabanın kapısını tutarım, sonra merdivenlerden yukarı çıkarırım.

"Yarın planın var mı?" diye soruyorum, dün gece her şeyi mahvetmeden önce paylaştığımız rahat arkadaşlığa geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışarak. "Birlikte takılmak ister misin? Mo'yu da getirebilirim ya da tekneyle gezmeye çıkabiliriz?"

Bana sıkı bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Meşgulüm."

Daha fazla açıklamıyor. Ne yapacağını sormak için can atıyorum ama ne yazık ki, sahte nişanlı unvanı bile bana bu hakkı vermiyor.

Anlaşmamız devam etse ve yüzüğü geri kabul etse de, aramızdaki her şey artık farklı ve bundan nefret ediyorum.

"İyi geceler." Bana hızlıca el salladıktan sonra kapısından içeri girdi.

Lettie gittikten sonra saatime bakıyorum. Saat ğleden sonra üç, günün geri kalanında ve yarın ne yapacağım ben?

Sadece bu düşünceler bile içimden inlememe neden oluyor. Bu yüzden ilişkilerden kaçınıp, her şeyi rahat tutuyordum. Lettie'den önce, bir kadına sürekli birlikte olmak isteyecek kadar bağlanmazdım. Son iki hafta içinde, bir şekilde arkadaşlığımıza ve Lettie'yi her gün görmeye bağımlı hale geldim. Lettie ve ben arkadaşız, daha fazlası değıl, o halde neden onun uzaklaşması beni bu kadar rahatsız ediyor?

BÖLÜM 35

Rhys

Kuzgun siyahı saçlar beni çevreliyor. Yumuşak dudaklar kulağımın kabuğuna bastırıyor.

"Göster bana, Rhys," diyor Lettie, benim sikimin üzerine otururken fısıldayarak. "Lütfen beni boşalt."

O geriye yaslanıyor ve ben onun üzerimde oturmuş halini izliyorum. Sıkı pembe meme uçlu küçük göğüsleri, yukarı aşağı hareket ederken zıplıyor. Penisim onun kaygan amını ikiye ayırırken izliyorum. O sırlıslık ve her hareketinde ıslaklığı beni kaplıyor. Çok ıslak. Çok sıkı. Çok mükemmel.

Ellerim kalçalarını kavrar. Parmaklarım tonlu kıcına gömülür, onu öne doğru kaydırır, böylece klitorisi sikimin tabanına sürtünür.

"Oh, lanet olsun. Evet, Rhys."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Geliyorum," diye inliyor.

Sıkılmış bir yumruk gibi, amcığı benim sikimi sıkıca kavrar. Orgazmının nabzı beni onun içine boşaltır.

Ona uzanıyorum ama o benden kalkıyor ve kıyafetlerini toplamaya başlıyor.

"Teşekkürler." Giyinmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bu iş için mükemmel adamın sen olduğunu biliyordum." Sonra gider.

Gözlerim gergin bir nefesle açılır. Sert penisim elimdedir, spermim karnımda birikmiştir. Lettie'nin görüntüsü kaybolmuştur, zihnimin derinliklerine gömülmüştür.

Artık her gün böyle uyanıyorum. Her lanet gün.

Yerden bir tişört alıp kendimi sildikten sonra, banyoya giderken çamaşır sepetine atıyorum.

"Dur," diyorum yansımama, ama bunun bir önemi yok.

Lettie'nin yatağında uzanmış, ıslak ve arzulu amının hatırası. Dudaklarımda onun tadı, yüzüme boşaldığında hissettiğim orgazmının nabzı

yüzüme boşaldığı anki orgazmının nabızı, artık bilinçaltımın beni işkence etmek için kullandığı temel anılar.

İşkence, seks rüyası ve uyanıp bunun gerçek olmadığını anlamak değil. Lettie ile ilgili bu rüyayı her gün görmekten mutluluk duyarım.

Hayır, işkence, rüyadaki Lettie'nin onu siktiğim için bana teşekkür edip sonra gitmesidir. Elbette, varyasyonlar da var.

"Benimle pratik yaptığın için teşekkürler, Rhys."

"Eğlenceliydi. Seninle iyi vakit geçireceğimi biliyordum."

Asla cevap vermiyorum. Sadece giysilerini giyip gitmesini izliyorum.

En kötüsü, ona kalmasını söylediğim zamandır. Gülüyor ve yanağıma hafifçe vuruyor. *"Bunun bir anlamı olduğunu mu sandın? Oh, ne tatlı."*

Bu ne boktan bir durum böyle?

Bu durum kafamı karıştırıyor ve bunun sona ermesini istiyorum.

Bütün hafta Lettie'den haber almamış olmam da durumu daha da kötüleştiriyor.

Ona birkaç mesaj attım ama cevap vermedi.

Mo banyo kapısını itip tezgahın üzerine atladı. "Selam dostum." Onu kucağıma almadan önce sırtını okşadım ve mutfağa götürdüm.

Sigara paketimi alıp bir tane çıkarıyorum. İşaret parmağımla başparmağım arasında tutarak her zamanki gibi yuvarlıyorum. Sonuçta bu benim sabah ritüelim. Geçen hafta sonu çocuk hastanesine gittiğimden beri tadını çıkaramadığım bir ritüel. Sigara yakmaya çalışırken, o çocukların gülümseyen yüzlerini, başları şeftali tüyleriyle kaplı, bazıları şapka takmış, bazıları kafa bandı takmış hallerini hayal etmemeye çalışıyorum. Tedavi görürken ince kolları makinelere bağlı olan çocukları.

Sigara ağzıma götürüyorum, diğer elimde çakmak, bugün farklı olmasını umuyorum. Ama nafile. Anılar gözlerimin önüne geliyor.

Lettie'yi gördüklerinde çok mutlu olmuşlardı, hatta beni gördüklerinde bile, dansçı olmadığımı öğrendikten sonra bile. Lettie ile tanışmak ve ondan bir tütü almak bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Ve lanet olsun, o pembe elbise içinde mükemmel görünmüyor muydu? Tatlı ve masum, ama aynı zamanda neşeli ve kararlı. Onu son kez gördüğüm andı.

Elim çakmağı düşürdü. Sigara paketini geri koydum, sonra çöp kutusuna attım. Siktir.

Onun başka bir gizli zevkimi mahvettiği için kızgın olmak istiyorum. Uyanık olduğum her an aklımda olduğu için, ama yapamıyorum çünkü o teklifle ona baskın yaptığımda her şeyi mahvettim.

her şeyi mahvettim.

Herkesin gözünde mutlu ve nişanlıyız, ama gerçekte ben mutsuz ve yalnızım.

Ona bir daha mesaj atma.

Yine de telefonuma uzanıyorum. Başka bir komik kedi memesi bulup

Ekrana bakarak, cevap verip vermeyeceğini bekliyorum. Hiçbir şey yok.

"Neden cevap vermiyor, Mo?" diye soruyorum, çünkü kedimle konuşmak tek yapabileceğim şey bu.

Sonra, telefonum gelen bir arama ile titremeye başlar.

Kahretsin.

O.

"Hey, Lettie," diye cevap veriyorum.

"Konuşmak istiyorsan bana kedi memesi göndermek zorunda olmadığını biliyorsun.

Beni arayabilirsin."

O kadar açık mıyım? Sanırım öyle.

Lettie'nin sesini duyunca penisimin seğirmesini görmezden geliyorum.

Bu, arkadaşımı geri kazanmamda yardımcı olmayacak.

"Oh, doğru." Onu aramalıydım. Ne kadar da yeni bir fikir. "Mo ile konuşuyordum ve o da Maxine'i görmeye gelmek istiyor." Siktir. Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce bunun ne kadar aptalca olacağını fark etmemiştim.

"Öyle mi? Nereden anladın?" Sesinde eğlence duyabiliyorum. "Bence yalnızlık çekiyor. Benimle vakit geçirmek istemediği için değil, çünkü benimle vakit geçirmek hoşuna gidiyor.

Ama bilirsin, kediler böyledir. Başka bir kediyle birlikte olmak istiyor." Ne saçmalıyorum ben? "Çünkü birlikte olmadıkları zamanlarda onu özlüyor."

"Anlıyorum. Peki, ben birazdan çıkacağım. Öğleden sonra bir işim var."

"Bir şey mi?" diye soruyorum, neredeyse inleyerek, çünkü bu kadının öncelik listesine girmek için ne yapmam gerekiyor? *Sahte bir evlilik teklifiyle onu gafil avlama, aptal.*

"Leg-Up topluluğunun açık ev ve resim partisi."

Bu haftanın başında Ramsey bunun Cumartesi günü olacağını söylemişti, ama Lettie günlerimi düzenlemeden, bu hafta birbiri ardına gelen saatlerin sürekli bir dizisi oldu. Büyük bir bağışçı olarak davet edildiğim için moralim düzeldi.

"Bağış kampanyasının sonuçlarını açıklayacaklar ve ana stüdyoyu boyayacağız. Mükemmel bir cumartesi öğleden sonrası olacak."

Benim için mükemmel bir cumartesi öğleden sonrası, yüzüm Lettie'nin bacaklarının arasında olurdu, ama bu bir daha olamayacağına göre, Leg-Up'ın açık kapı günü en iyi seçenek gibi görünüyor.

"Ben de gitmeyi planlıyordum. Seni alabilir miyim?" diye soruyorum.

Bir an sessiz kaldı, sonra sonunda cevap verdi. "Tamam, ama bir şartla."

Bir saat sonra, Lettie'nin isteği üzerine, motosikletimle onun apartmanının önüne geldim. Bu, onun ısrar ettiği tek şarttı. Mo, Maxine ile vakit geçiremeyeceğim için bu durumdan pek hoşnut değildi, ama ona, onunla daha fazla vakit geçirebilmesi için elimden geleni yapacağımı söyledim. Sonra, yine kedimle konuştuğumu fark ettim ve kapıdan dışarı çıktım. Ramsey, arkada gülerek, daha sonra Leg-Up'ın açık evinde buluşacağımızı söyledi.

Kaskımı çıkardığımda, Lettie merdivenlerden inip kaldırıma çıkmıştı bile. Kesik kot şort ve göğsünü açıkta bırakan dar siyah bir body giymişti. Lettie'nin göğüsleri

büyük değildi, ama sahip olduğu şey sıkıca sarılmış ve mükemmel bir şekilde sergilenmişti. "Merhaba." Bana gülümseyerek baktı ve ben kaldırımda durup ona

bakarken

kaldırımda ona bakarak aptal gibi görüldüğümden eminim.

"Selam." Tek söyleyebildiğim bu. Açıkçası, uzun bir hafta geçirdim ve çekici bulduğum bir kadınla nasıl konuşulacağını unutmuşum. Boğazımı yutuyorum. Burada ne yaptığımızı hatırlamam lazım. O benim arkadaşım ve vakıf yönetim kurulunun gözüne girmeme yardım etmesi için güvendiğim kadın. Bunu düşünmeli ve ona bakmayı bırakmalıyım.

Ona bir kask verip binmesine yardım ediyorum.

Yolculuğumuz sırasında Lettie kollarını bana doladı ve onu tekrar böyle yanımda hissetmek çok güzeldi. Onun yanında olmak bile. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.

Leg-Up'ta Lettie beni binada gezdirir, her stüdyo odasını gösterir ve nasıl dönüştürüleceğini açıklar. Yeni Leg-Up Dans Akademisi'nin planlarını zaten biliyorum. Onlara fon açığı konusunda ulaştığımda

Onlar bana okulun ayrıntılı planını gönderdi, ben de on yıl boyunca on milyon dolar bağışta bulunmayı taahhüt ettim. Ama Lettie'nin turu, daha önce gördüğüm turdan çok daha canlı. Onun coşkusu bulaşıcı ve onu dinlemekten keyif alıyorum. Programına olan tutkusu hakkında konuşurkenki ifadeleri çok sevimli. Onu kollarıma alıp öpmek istemem, konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Sıkıldın mı?" diye soruyor, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana dönerek.

"Hayır, hiç de değil." Onu odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Barre'ye yaslanıyor, elleri parçalanmış ahşabı kavlıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Çok sessizsin."

"Her şeyi içime sindiriyorum. İyi bir dinleyici olmayı öğreniyorum." *Seni öpmek hakkında düşünüyorum.*

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmaklarımla çenesinin altını bastırarak bakışlarını bana çeviriyorum. Kendimi tutamıyorum, ona bir şekilde dokunmam, onu içime çekmem gerekiyor. Bir hafta oldu, ama onun varlığından gelen sükuneti hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Onun yakınlığından aldığım o tatmin edici, rüya gibi sis.

"Seninleyken hiç sıkılmıyorum, Lettie. Senin duvar boyamanı izleyebilirim ve bu gördüğüm en eğlenceli şey olur."

Dudaklarımız arasındaki nefes kesici bir an. Nefes verirken ağzından çıkan sıcak havayı hissedebiliyorum. Onun mükemmel dudaklarını benim dudaklarımla yakalamak istiyorum. "Böyle hissettiğine sevindim," diyor ve neredeyse onu barreye sıkıştırdığım yerden sıyrılır, son anda dönüp elimi tutar ve beni de yanında sürükler. "Bugün tam da bunu yapacağız."

Onu takip ederek herkesin toplandığı ana stüdyoya giriyorum. Boya ve malzemeler duvarlardan birinin yanında duruyor. Gönüllülerin kayıt yaptırması için bir masa kurulmuş, başka bir masada ise atıştırmalıklar ve içecekler dizilmiş.

Leg-Up'a bağış yaptığımda, stüdyoları boyamak için bir topluluk gönüllü günü düzenlememize gerek olmadığı açıktı. Bağışım burayı binlerce kez boyatmaya yetebilir ve bankada hala milyonlarca dolar kalırdı, ama ben bunu sürdürmemizde ısrar ettim. Lettie de bunu isterdi.

Tutu yapma tutkusu, çocuk hastanesini ziyaret etme ve şimdi de bir zamanlar yetersiz fonlanan bu dans okulunu boyama tutkusu, ona

desteklemek istediği insanlarla ve mekanlarla bağlantı kurma memnuniyetini yaşatan anlardır. Birçok programın ihtiyacı olan şey para olsa da, ortaya çıkıp ellerinizi kirleterek bir değişiklik yaratmanın etkisi, bir çek yazmaktan çok daha tatmin edicidir. Bu, ailemin vakıflarına katılımlarıyla ilgili hatırladığım şeylerden biridir ve şimdi Lettie ile geçirdiğim zamanlarda bunu ilk elden deneyimliyorum.

Lettie grubun önüne yaklaşıırken, ben bir an geride kalıyorum.

"Başlamadan önce bir duyuru yapmak istiyorum." Program direktörü Mila, küçük kalabalığa seslenir. Ramsey'nin bakışları benim profilimden Mila'ya kayar. "Bu yılki bağış toplama faaliyetlerimiz zorlu geçse de, son anda çok cömert bir anonim bağışçı devreye girdi." Gözleri bir an benimkilerle buluşur, sonra devam eder. "Bu çok cömert bağış, yenileme çalışmalarını ve planladığımız tüm programları devam ettirmemizi sağladı, aynı zamanda burada sürdürülebilir bir gelecek inşa etme ve öğrencilerimize ve bu topluma hizmet etmenin daha da fazla yolunu hayal etmeye başlama fırsatı verdi."

Lettie gözlerini silerken bakışlarım ona kayıyor.

Ramsey yanıma gelir, o ve Sebastian az önce gelmişlerdir. "Hâlâ neden isimsiz kalmak istediğini anlamıyorum. Spencer Vakfı ile olan bağlantın daha fazla bağışçı çekebilir."

"Artık başka bağışçılara gerek yok. Daha fazla paraya ihtiyaçları olursa, bu para onların."

Ramsey sırtıttı. "Rhys Spencer Vakfı'nın başlangıcı gibi görünüyor."

Ona bir bakış attım, ama o sadece omuz silkti.

"Ona bağıştan bahsetmek ikinizin arasındaki ilişkiye yardımcı olmaz mı?"

Nişanınızı daha sorunsuz hale getirmez miydi?"

Bunu düşündüm. Ramsey'nin işaret ettiği nedenden dolayı. Lettie'ye istediği her şeyi kolayca satın alabilirim veya onun tüm hayır kurumlarına ve tutkulu projelerine bağış yapabilirim, ama karşılığında bir şey istediğim için bunu yaptığımı düşünmesini istemiyorum. Ya da onu barışmaya zorladığımı.

"Muhtemelen, ama onun beni olduğum gibi görmesini istiyorum, Leg-Up'a yardım etmek için paramı kullandığım gerçeğinden etkilenmesini değil." Ellerimi ceplerime sokup, stüdyonun diğer ucunda boya fırçaları ve tepsileri dağıtan Lettie'yi izledim.

Malzemeler dağıtıldıktan sonra, herkese boyayacakları bir alan atanır.

Boya tepsisine boyayı döktüm, böylece Lettie rulosunu yumuşak gri boyaya batırabildi. Rulosunu duvarın üzerinde gezdirirken, onun bu halini fotoğraflamadan edemedim. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kendisine verilen bol tulum giyiyordu, ama ona hiç bu kadar çekici gelmemiştim.

"Birlikte fotoğraf çektirelim mi?" diye soruyor. "Senin sosyal medya hesapların için."

"Evet, iyi fikir." Onu yanıma çekiyorum, sonra bir kolumu beline dolayarak fotoğrafını çekiyorum. İkimiz de bol tulum giyiyoruz ve Lettie'nin alnında boya lekesi var, ama bu şimdiye kadar çektiğim en sevdiğim fotoğrafımız.

"Nişanlıyla birlikte toplumsal aktivizm. Yönetim kurulu çok etkilenecek." Bana gülümsüyor, sonra geri dönüp duvarı boyamaya devam ediyor.

Haftalar önce ben de öyle düşünürdüm. Lettie ile birlikte olmamızın tek amacı, ilişkimizi göstererek benim layık olduğumu kanıtlamaktı, ama şimdi o fotoğrafı paylaşmak bile istemiyorum. Onu kendime saklamak istiyorum. Bu fotoğraf bana mutluluk veriyor, çünkü başkalarının ne düşündüğü değil, burada anılarımı paylaştığım kadın yüzünden.

Benim için önemli olan tek kişi o.

Bu düşünce aklıma geldiğinde, Lettie'nin onayını ne kadar çok istediğim konusunda endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Benim hakkımda en iyi şekilde düşünmesini istiyorum. Her zaman başkalarının ne düşündüğünü umursamamakla gurur duyardım ama şimdi Lettie hayatımın bir parçası olduğu için bu durum hızla değişiyor.

BÖLÜM 36

Colette

"Çilek, muz, fıstık ezmesi ve ıspanak proteinli smoothie." Rhys içeceği bana uzatıyor, sonra karşımda terasta oturuyor ve kendi içkisini yudumluyor.

"Teşekkürler." Bu, en sevdiğim smoothie dükkanından en sevdiğim smoothie ve ona söylememe bile gerek kalmadı.

Rhys ile ilgili kafamı karıştıran şey de bu. Bana evlilik teklifiyle sürpriz yapması dışında, düşünceli ve tatlı davrandı. Bu hafta ondan uzak durdum ama gerçekte onu özledim.

Leg-Up topluluk gününde onunla resim yapmak, onunla birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlattı bana. Onun şakacı gülümsemesini ve göğsünden yayılan, derin ve sıcak kahkahasını ne kadar özlediğimi hatırlattı. Ama aynı zamanda, dudaklarının benim dudaklarıma değmesini ne kadar istediğimi de hatırlattı. Onun sıcak teni benim tenime değdiğinde, sıkı kollarının beni kendine çektiğinde ve bana sarıldığında, bacaklarımın arasında ne kadar acı hissettiğimi hatırlattı.

"Ne tür aldın?" diye soruyorum.

"Tahmin et." Şeffaf plastikten pembe olduğunu görebildiğim içkisini kaldırıyor.

"Çilek."

"Ne ile?" diye sorar.

"Tabii ki Nutella." Kafamı sallıyorum, ama dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Çikolata ve fındık içeren her şeye bayılırım." O gülümser.

Smoothie'mden bir yudum daha alıyorum ve onun gülümsemesi bu hafta gördüğüm en güzel şey değilmiş gibi davranıyorum.

Geçen cumartesi yaptığımız konuşmadan sonra bile, onun davranışlarından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım ve bu hafta ondan uzak kalmak kafamı boşaltmak için ihtiyacım olan şeydi. Artık düşünmek için zamanım olduğu için, neden bana teklif hakkında soru sormadığını anlıyorum. Bana güvenmediğinden değil, kendine güvenmediğinden.

Rhys'in hayatında, ona güvenilebilir, arkadaşlık ve sevgiye layık olduğunu düşündüren kimse olmadığını fark ettim. Yardım isteyebileceğini

ve bunun bir zayıflık ya da bir şeyi kendi başına halledemeyecek kadar yetersiz olduğu şeklinde değerlendirilmeyeceğini. Ailesi öldüğünden beri, büyükbabası ve Edith'in ilgisini çekmek için Jerrod ile rekabet halinde. İhtiyaçlarını ifade etmekte zorlanmasının mantıklı bir nedeni var.

"Bu hafta ne yapacaksın?" diye sordu ve zaten boşalmış smoothie bardağını aramızdaki masaya koydu.

"Her zamanki gibi antrenman. Değerlendirmelere bir ay kaldı. Ayrıca, Mila şehir dışındayken Leg-Up'ta bazı bakım işlerini denetlemek için bu hafta onun yerine gönüllü oldum. Oh, ve Sophie'nin bekarlığa veda partisi Cuma günü. Spa günü ve kadınlar için pijama partisi olacak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Orada bir kırılganlık görüyorum. Bir soru. *Hâlâ bana ihtiyacın var mı?*

"Yoğun bir hafta olacak gibi görünüyor. Seni eve bırakayım mı?"

"Aslında, Sophie ve Hunter'ın düğünü için bir elbise bulmam lazım." Boş bardağını alıp geri dönüşüm kutusuna atmasına izin verdim. O arkasını döndüğünde, elimi onun ön koluna koydum. "Alışverişe çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Öyle mi?" "Yani, istersen. Eğer meşgul değilsen."

"Seninle alışverişe gitmeyi çok isterim, Prenses."

O gece evlenme teklif ettiğinde ve kalın parmaklarını içime soktuğunda duyduğum o takma adın sesini duyduğumda, içim sıkışıyor ve o geceye geri dönüyorum.

O anın hatırasını asla silemeyeceğimi biliyorum. Artık kendime dokunduğumda aklıma gelen ilk şey bu. Rhys'in parmaklarının beni doldurduğunu hayal ediyorum. Şu anda dikkatli davranıyor olsam da, teklifini kabul etme şeklinden hala rahatsız olsam da, Rhys'in başka alanlarda yetenekli olduğunu takdir ediyorum. Cesaretim olsaydı, başını bacaklarımın arasına alıp bunu telafi edebileceğini söylerdim.

Smoothie dükkanından çıkıp motosikletini park ettiği yere doğru yürümeye başlıyoruz. Yürürken Rhys elimi tutuyor. El ele tutuşmanın beni büyüleyen bir yanı var.

Elinin benimkini saran hissini takdir ederken, tanıdık bir tıklama sesi duyuyorum ve dikkatim oraya çekiliyor.

"Fotoğrafçı," diyorum, yeşil beyzbol şapkalı adamı fark ederek.

"

"Nerede?" diye sorar Rhys, etrafına bakınarak.

"Tuğla binanın yanında." Motosikletinin yanındaki kaldırımında duruyoruz. "Elimi tutmanın sebebi bu sandım."

Elimi bırakıp kaskları saklama bölmesinden çıkarır. "Fotoğrafçıları nefret ediyorum."

Tepkisine şaşırıyorum. "Senin istediğin bu değil mi? Mutlu bir çift olarak fotoğraflarımız?"

Kaskımı eline alan Rhys, benimle fotoğrafçılar arasına girer —çünkü artık iki fotoğrafçı vardır— ve onların çekim yapmasını engeller. Rhys uzun bir süre bana bakar. Nişanımızın ertesi sabahı, stüdyonun dışında bir fotoğrafçı varken onu öptüğüm gibi beni öpeceğini bekliyorum. Delici ela gözleri dudaklarıma odaklanıyor. Beni kendine çekeceğinden emin olduğum anda, elindeki kaskı kafama geçiriyor.

"Öyle olmalı."

Kaskını takıp motosiklete bindi, sonra da bana binmeme yardım etti.

Neden fotoğrafçıların istediğini verme fırsatını değerlendirmediyi anlamıyorum. Hatta, çenesini sıkıca kapattığı için kızgın gibi görünüyordu.

Günün geri kalanını alışveriş yaparak geçiriyoruz. Hiç erkek arkadaşım ya da sahte nişanlımla alışverişe çıkmamıştım, bu yüzden bir yeni deneyim daha listemden silindi. Yaşasın!

Rhys kumaşlar, kesimler ve bana yakışan stiller hakkında epeyce bilgili. Bergman's'ta bize yardımcı olan kişisel alışveriş danışmanı Ingrid bile onun bilgisine hayran kalıyor.

Soyunma odasında, Rhys'in bana yardım etmesi için fermuarımı açmadığını numara yapıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Geçen hafta sonu aramızda olan gerilimi yeniden yaratmaya çalışıyorum, ama nedense Rhys bana karşılık vermiyor. Fermuarı nazikçe aşağı çekip popomun üstünde durduruyor, sonra izin isteyerek ayrılıyor. Aynada fermuarı açık elbisenin altından görüldüğünü bildiğim siyah dantel tangam hakkında hiçbir yorum yapmıyor. Bu gerçekten çok kaba.

Derin turkuaz renkli sırtı açık bir elbise seçiyorum, sonra Rhys'e Ingrid'in erkek reyonundan getirdiği kumaş örneklerinden uygun bir kravat seçmesine yardım ediyorum.

"Sanki baloya gidiyormuşuz gibi," diyorum Ingrid özel giyinme odasındaki askıya elbiseyi asarken.

"Balo gecesine kiminle gittin?"

"Bale akademisinde balo yoktu."

"Kimsenin dans etmeyeceğini mi düşündüler?" Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Komik. Ama hayır, öyle bir şey yoktu. Hepimiz bahar gösterilerine ve şirketin seçmelerine çok odaklanmıştık."

"Şirkete giremeseydin ne yapardın?" "Muhtemelen öğretmenlik yapardım. Leg-Up'ta verdiğim dersleri çok seviyorum."

Başını sallar, sonra bakışlarını ayaklarıma indirir.

"Onun da ayakkabıya ihtiyacı var," der Ingrid'e.

"Bu elbiseyle mükemmel uyum sağlayacak birkaç çift ayakkabım var," diyor.

O sözde mükemmel ayakkabıları aramaya gittiğinde, ben somurtuyorum. "Ayak ayakkabıları

Ayakları her şeyden acıyor." "Çıplak ayakla gidemezsin.

Bu bir düğün."

"Evet, peki, ben evlendiğimde, düğünüm sahilde olacak.

Ayakkabı giymek isteğe bağlı."

Bana düşünceli bir şekilde bakar. "Bunu düşünüyor musun? Düğünün nasıl olacak?"

Gülüyorum. "Pek sayılmaz. Şu ana kadar aklıma gelen tek şey bu. Sahilde çıplak ayakla."

"Kulağa hoş geliyor." Elini uzatıp yüzümdeki bir saç telini çekiyor.

Bu tatlı bir jest, ama parmak uçlarının yüzümü hafifçe okşaması, bacaklarımdan kasılmasını ve kalbimin göğsümde çılgınca atmasını sağlıyor.

"Seni davet ederdim ama eski nişanlımın orada olması tuhaf olabilir." Bu bir şaka. Ortamı neşelendirmek için, ama Rhys hiç gülüyor.

"Siktir et." diye homurdanır. "Orada olacağım. Ön sırada."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden Ingrid'in getirdiği ayakkabıları sessizce deniyorum ve ikisinin hangisinin daha iyi görüldüğünü tartışmasına izin veriyorum. Ingrid, yaralı ayaklarıma hiç aldırmaz etmiyor.

"Daha kötüsünü de gördüm," diyor teselli edici bir şekilde. Bundan şüpheliyim, ama tartışmayacağım.

Rhys bana bir çift Jimmy Choo ayakkabı alıyor. Almamasını ısrarla söyledim, ama rahatlık açısından açık ara kazanan bu ayakkabılar olduğu için, Ingrid'e benim haberim olmadan gizlice kasaya geçmesini söyledi. Ayakkabılar elbisesinden daha pahalıydı, ama Ingrid latte renginin klasik olduğunu ve yıllarca giyebileceğimi söyledi. Benim elimden gelirse giymeyeceğim.

Alışverişten sonra, Rhys Magnolia Bakery'den cupcake almamızda ısrar etmeden önce, dairemizin yakınındaki bir bistroda erken bir akşam yemeği yiyoruz.

"Bu yerin hemen yanında nasıl yaşayabiliyorsun bilmiyorum." Tuzlu çikolatalı fıstık ezmesi cupcake'inden büyük bir ısırık aldı. Nutella'lı olanı seçmemesine şaşırmıştım, ama hayatında çeşitlilik istediğini söyledi. "Ben tatlıları çok seven biri değilim, ama belli ki sen buraya sık sık gelen

" Cupcake'i yerken inliyor, sonra dudaklarından kremayı yalıyor ve bu da başka bir erotik ses çıkarıyor.

Etrafa bakındım. "O sesi çıkarmayı kes, çocukları korkutacaksın." "Ne sesi?" diye sordu, ama masum rolü yaptığını anlayabiliyordum.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Biliyorsun."

"Hangi sesi kastettiğini tam olarak anlamadım. Açıklığa kavuşturman için tekrar yapayım." Gözleri meydan okurcasına büyür, ağzını açarak bir ısırık daha alır.

Ondan cupcake'i alıp son ısırığı alırım. Ya öyle yaparım ya da onun halka açık bir yerde seks sesleri çıkarmasını dinlerim. Öfkelenmiş gibi görünmeye çalışır, ama bence içten içe onu yememi sevmiştir.

Beni apartmanımın bulunduğu bloğa kadar yürüdü ve ben de bizi alt kattaki fuayeye aldım.

"Bunu bir ara tekrar yapmalıyız," diyorum rahat bir şekilde, bana öğrettiği gibi soğukkanlı bir kız gibi davranmaya çalışarak.

"Yarın mı?" diye heyecanla soruyor ve dudaklarımdan bir kahkaha patlamak üzere. Soğukkanlı bir erkek gibi davranma konusunda biraz çalışması gerekebilir.

"Yarın akşam Hunter ve Sophie'nin evinde planlarım var."

"Akşam yemeği gibi mi?" diye sorar.

Onların ikiz kızlarına bakıcılık yapacağımı itiraf etmek üzereyim, ama kendimi tutuyorum. Onun benimle vakit geçirme isteğini kendi lehime kullanmaya karar veriyorum.

"Evet. Sen de gelmek ister misin?"

"Tabii ki. Saat kaçta?"

"Altı."

"Harika. Seni alırım." "Kulağa hoş geliyor."

Merdivenlerden aşağı inmeye başlar, ama ben onu çağırırım.

"Yarın biz yokken Mo'yu Maxine'e getirip onunla vakit geçirmesini istersen, onun da hoşuna gideceğini biliyorum."

"Öyle mi?" Bu düşünceyle gülümser.

Ben başımı sallarım. "Evet, o da onu özleyor."

BÖLÜM 37

Rhys

Şu anda tek istediğim, kediler yanımda kıvrılmış halde, Lettie ile kanepede rahatlamak, ama bu akşam Hunter ve Sophie'nin evinde akşam yemeği var. Akşam yemeği partisi, arkadaşlarla olsa bile, yapmak istediğim en son şey. Ama Lettie orada olacaksa, ben de orada olacağım.

Hunter kapıyı açar ve hemen Lettie'yi kucaklar. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," der Hunter ve bizi penthouse'un girişine doğru yönlendirir.

"Tabii ki." Lettie heyecanla zıplıyor. "Bu fırsatı kaçırmazdık."

Hunter'a başımı sallarım, ama o da beni hızlıca kucaklar. Bu arkadaş grubuna tekrar kabul edilmekten hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Bunun Lettie ile olan ilişkimden kaynaklandığını biliyorum, ama Hunter, James, Barrett ve Griffin ile vakit geçirmek çok güzeldi. Hunter beni bıraktığında, getirdiğim şarap şişesini ona uzatırım.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler."

Kıkırdarak şarap şişesini alır. "Gecenin sonunda böyle söylemeyebilirsin. Onlar biraz zorlu tiplerdir."

"Onlar mı?" Lettie'ye dönüp soru sormak için başımı çeviriyorum, ama o çoktan ayakkabılarını çıkarmış ve koridorda kaybolmuş.

"Hadi," diyor Hunter, beni takip etmem için eliyle işaret ediyor.

Mutfığa giriyoruz ve Hunter içecek dolabından iki şarap kadehi çıkarıp tezgahın üzerine koyuyor.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Bu genellikle erkeklerin ilgilendiği bir konu değil, ama dün Lettie ile düğün için alışveriş yaptıktan sonra aklımda olan tek şey bu.

"Sophie çoğunu üstlendi, ama ben de elimden geldiğince yardım ediyorum." Kıkırdar. "Bana izin verdiği ölçüde."

Dün Lettie ile düğünü hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Çıplak ayakla kumsalda.

O sözleri söylediği anda, onu orada hayal edebiliyordum. Her yerine tam oturan beyaz, dalgalı bir gelinlik; okyanus esintisi saçlarını hafifçe geriye doğru savururken, koyu renk saçları gevşek bir şekilde arkaya toplanmış. Elinde tropikal çiçeklerden oluşan bir buket, koridordan bana doğru ilerliyor.

Eski nişanlısı olarak muhtemelen davet bile edilmeyeceğimi söylediğinde kafamdaki görüntü buharlaşmıştı. Sanki mideye yumruk yemiş gibiydim.

Tirbuşonu almak için uzandı, sonra durup bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, kafamda çok şey var."

O başını salladı. "Jerrod ve Corinne hakkındaki makaleyi ve Spencer Vakfı'nın yeni başkanını seçmek için yapılan oylamayı gördüm. Sen ve Jerrod'un bu pozisyon için rekabet edeceğini bilmiyordum." O, şarap mantarını kolayca çıkarırken, sonra iki kadeh pinot şarabı doldururken onu izledim. "Bu, ilişkiniz için zor olmalı."

Gülüşümü hafif tutmaya çalışıyorum, ama alaycı bir şekilde çıkıyor. "Bu, bizim ilişkimize tam olarak uyuyor. Çocukluğumuzdan beri rekabet halindeyiz."

Hunter bunu düşünür. "Senin ailenin vakfının iç işleyişi hakkında pek bilgim yok ama konuşmak istersen bana haber ver."

"Teşekkürler dostum. Çok nazıksın."

Bana bardaklardan birini uzatmasını bekliyorum ama o bardakları tezgahın üzerinde bırakıp buzdolabını açıyor ve içinden bir şişe maden suyu çıkarıp bana uzatıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra onu takip ederek oturma odasına giriyorum.

Orada, Lettie'yi yerde, bacakları açık bir şekilde, kıkırdayan bir bebeği havaya kaldırırken buluyoruz. Koridorda topuklu ayakkabı sesleri duyuluyor ve Hunter'ın nişanlısı Sophie, siyah bir kokteyl elbisesi içinde ortaya çıkıyor. Legging ve tişört giyen Lettie'ye bakıyorum. Bu akşam yemeği için kıyafet kurallarını anlamamış mı?

"Rhys, seni tekrar görmek ne güzel." Sophie beni kucaklamak için çekiyor. "Evet, bizi davet ettiğin için teşekkürler."

Gülüyor. "Gecenin sonunda nasıl hissedeceğini göreceğiz." Hunter, Sophie'ye fazladan bir kadeh şarap uzatıyor ve boynuna öpücük konduruyor. "Harika görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler." O da ona hayranlık dolu bir gülümsemeyle karşılık verir, sonra şarabından bir yudum alır. "Oh, acil durumlar için etkinlik merkezinin adresini ve otel konsiyerj numarasını sana mesaj attım."

"Bir şey olmaz," diye Lettie onu rahatlatır, sonra ikinci bebeğin karnına öpücük kondurur.

"Akşam yemeği yiyeceğimizi sanıyordum," derim, hala neler olup bittiğini anlamadan.

"Oh, buzdolabında ısıtabileceğin pizza var," diyor Sophie. "Ya da sipariş verebilirsin. Hemen getirirler."

"Harika," diyor Lettie, bana bakma zahmetine bile girmeden.

Her şey birdenbire netleşir. Bu bir akşam yemeği partisi değil ve biz de akşam yemeği misafiri değiliz, biz bebek bakıcılarıyız.

"Kızlarla bazı ayrılık sorunları yaşıyoruz, o yüzden biz gidiyoruz," diyor Hunter fısıldayarak, sonra kapıya doğru başını sallıyor.

"Onları oyalarız," diyor Lettie, sanki ebeveynlerinin kaçışını örtbas etmeye çalışmıyormuş gibi gülümseyen bebeklere şarkı söyler gibi.

Sophie kararsız görünüyor, ama bunun en iyisi olduğuna karar vermiş olmalı ki Hunter'ın onu kapıdan dışarı çıkarmasına izin veriyor.

Ön kapı hafifçe kapanır, ama bebekler hiçbir şey fark etmez. Lettie'ye çok hayran kalmışlardır. Lettie komik suratlar yapar, burnunu kıvrır ve dilini çıkarır. O komik ifadelerine rağmen, çok güzeldir.

"Dürüst olmakla ilgili tüm o konuşmalar ne oldu?" diye soruyorum.

"Oh, özür dilerim, plan değişikliğiyle seni şaşırttım mı? Hmm, seni güncel olaylardan haberdar etmemek benim için çok büyük bir ihmalkarlık. Aklımdan çıkmış olmalı."

"Anlıyorum. Hala teklifim yüzünden kızgınsın."

Başını bana doğru çevirip gözlerini kısarak, "Muhtemelen teklif konusunda hep kızgın kalacağım." dedi.

Bakışlarım sol eline düşüyor. "Hâlâ yüzüğü takıyorsun."

"Bazen kağıt ağırlığı olarak kullanıyorum. İşe yarıyor." Omuzlarını silkiyor. "Bu gece ne yapacağımızı söyleseydim, gelmezdin."

"Bu doğru bir tespit," diye alay ettim ve seltzer suyunu bir dikişte içtim, yalan dilimden kolayca döküldü.

İki bebeğe bakıcılık yapacağım için heyecanlı mıyım? Hayır. Ama Lettie bana burun kıllarımızı alacağımızı söyleseydi bile gelirdim. Onunla vakit geçirmek için o kadar istekliyim.

"Hadi ama. Bu eğlenceli." Bacaklarını hala uzatmış halde, karşısındaki bebeklerle bir daire oluşturmuş, birine, sonra diğerine top yuvarlıyor.

"Görünüşe göre eğlence anlayışımız çok farklı."

Bana gözlerini devirdi, sonra bebeklere dönerek, çiğnedikleri toplara salya akıtma becerilerini alkışladı. Arkalarında yaptığı yastık seti, bebeklerden biri aniden geriye doğru devrildiğinde çok işine yaradı.

"Bence Rhys amca parti bozan biri."

Rhys Amca.

O bunu kelimenin tam anlamıyla söylemiyor. Hunter ve Sophie'nin kızlarıyla akrabalık bağım yok, ama bu unvan içimde bir şeyleri uyandırıyor. Bir bağ. Aidiyet duygusu.

Bu onu Lettie Teyze yapar mı?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Devrilmiş bebeği tekrar poposuna oturtuyor, sonra her birinin serbest kalan ellerini tutup üst vücutlarını sallayarak "O bir parti bozucu, o bir parti bozucu" diye şarkı söylüyor.

Bu sahneyi hayranlık ve endişeyle izliyorum. Daha önce hiç bebeklerle birlikte bulunmadım. Lettie ise bu konuda çok doğal görünüyor.

Lettie yanındaki yere hafifçe vurur. "Hadi Rhys. Yapabilirsin." Sanki bir köpeğe konuşuyormuş gibi. Kafamı sallarım ve güvenli bir şekilde gözlemleyebileceğim kanepede oturmaya devam ederim.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye soruyorum.

Lettie bana sert bir bakış atıyor.

"Ne? Akşam yemeği servis edileceğini sanıyordum."

"Sophie'yi duydun. Kızlar uyuduktan sonra bir şeyler sipariş edebiliriz."

Saatime bakarım. "Peki o ne zaman olacak?"

"Önce onları beslememiz, banyo yaptırmamız, sonra da kitap okumamız gerekiyor."

"Kitap okumak mı? Daha konuşamıyorlar bile."

Yine o bakış. Eğer bu bir sınavsa, ben başarısız oluyorum. Lettie bana bir şans daha veriyor ve ben bunu mahvediyorum.

"Haklısın, konuşamıyorlar ama bizi dinleyebiliyorlar. Bu beyin gelişimleri için iyi."

Lettie'yi Poppy ve Finley ile izlerken, onun bu konuda doğuştan yetenekli olduğunu görüyorum.

"Çocuk istiyor musun?" Bu soru, düşünmeden ağzımdan çıkıverir.

Bir an sessiz kalır. "Sanırım. Ama mümkün olduğunca uzun süre dans etmek istiyorum, bu yüzden dans öncelikli olacak, ama evet, kendimi bir aile kurarken görebiliyorum."

"Senin ne dersin?"

"Bunu sormak zorunda mısın?" Keskin cevabım da aynı kolaylıkla ağzımdan çıkıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hastanede çocuklarla çok iyiydin." "Evet, ama bu," yerde cıvıldaayan çaresiz bebekleri işaret ediyorum, "çok korkutucu."

"Aile kurmak istemediğin için mi, yoksa ne yapacağını bilmediğin için mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum, belki ikisi de."

"Orada oturarak hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

"Peki." Uzun bacaklarımı uzatmaya çalışarak yere çömelirim, ama hiçbir pozisyon rahat değildir. "Yetişkinler yere oturmak için yaratılmamış. Kalça kaslarım çok gergin."

Lettie kolayca öne eğilir, poposu arkaya doğru kalkar.

"Bu doğal değil." Ona işaret ederim. "Sen ve kalçaları son derece esnek olan diğer elit sporcular dışında kimse bunu yapamaz."

Bebeklerden birinden yüksek sesli bir osuruk sesi gelir.

"Aman Tanrım. Sen miydin?" Lettie, bebeğin karnını gıdıklayarak şefkatle konuşur. "Kokudan anlaşılıyor ki, birinin altının değiştirilmesi gerekiyor."

Lettie söz konusu bebeği kucağına alır. Hangisinin hangisi olduğunu veya onları nasıl ayırt edeceğimi bilmiyorum.

"Ben Poppy'yi değiştirirken Finley'e bakman lazım." Kalan bebeği işaret ediyor.

"Hareket edecek mi?" diye soruyorum.

Lettie bana göz kırpar. "O Finley ve henüz emeklemeyi bilmiyor

."

Kafamı sallarım. "Tamam."

Lettie koridorda yürürken hala konuşuyor.

Bana emanet edilen bebek iyi bir sezgiye sahip olmalı.

Hızla, niteliksiz bir bakıcının eline bırakıldığını anlar. Lettie ve odadan çıkan kız kardeşini takip eden gözleri bana doğru kayar ve alt dudağı titremeye başlar. Büyük mavi gözleri cam gibi parlar. Görünüşe göre, gözyaşları çok büyük olacak.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Krizi önlemeye çalışıyorum ama sanırım derin sesim onu daha da korkutuyor. Ağzını açıyor ama ses çıkmıyor. Bir an sonra ağlamaya başlıyor.

"Lettie!" diye sesleniyorum, ama ağlamasından dolayı beni duyabileceğini sanmıyorum. "Kahretsın."

Bebeğin önünde dizlerimin üzerine çöküp doldurulmuş bir oyuncacı alıyorum. Onun dikkatini dağıtmak umuduyla oyuncacı onun önünde yukarı aşağı sallıyorum.

"Bak. Bu bir zürafa." Zürafaya bakarak, onunla ilgili komik şeyler söylemeye çalışıyorum. "Uzun bir boynu var."

Zürafa hiçbir şey yapmıyor, ben de onu bir kenara atıyorum.

"Bak, neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum, ama yakında geri dönecekler ve Lettie bir çözüm bulacaktır, o yüzden beklerken ağlamayı bırakalım."

O ise daha da çok ağlar. Minik elleri yumruk olur, yüzü kıpkırmızı olur.

"Tamam, seni kucağıma alayım mı? Öyle mi?"

Onu kaldırmak için ellerimle belini kavradım, kanepeye oturdum ve onu dizime oturttum. Kollarımda kaskatı kesildi ve ağlamaya devam etti.

"Siktir. Keşke bana neyin yanlış olduğunu söyleyebilseydin." Lettie'nin daha önce birini kollarında tutup yukarı aşağı zıplatarak gülmesini hatırlıyorum. "Zıplamak ister misin?"

Cevap yok, sadece ağlama var. "Tamam, başlıyoruz."

Onu bacağımda yukarı aşağı sallıyorum.

"Şimdi sallanıyoruz. Artık ağlamayı bırakabilirsin."

Ağlamaları yavaş yavaş azalmaya başlar ve yerini titreyen bir kıkırdama alır.

"Buh-buh-buh-buh-buh."

Çıkan gürültülü kahkahaya hayran kalırım.

"Çözdük, değil mi?" Gülümsüyorum ve yemin ederim ki o da bana gülümsüyor. "Belki de bu o kadar..." Sözlerimi bitiremeden bebek üzerime kusmaya başlıyor.

Orada oturuyorum, bebek kusmuğu boynumdan ve göğsümden aşağı akıyor. Sıcak ve kalın, sanki biri üzerime bir kase yulaf ezmesi dökmüş gibi.

"Lettie!"

"Evet?" diye seslenir, koridordan bize doğru gelir. "Oh, ne..." "Üzerime kustu."

Nefes alırım, sonra bebek kusmuğunun kokusundan öğürürüm. "Oh, hayır, zavallı şey," der Lettie, yatıştırıcı sesi beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Ama Lettie benimle ilgilenmiyor; bunun yerine, kusmuş bebeği kucağına alıyor, şimdi iki bebeği de tutuyor ve koridora geri dönüyor.

"Peki ya ben?" diyorum boş odaya, kollarımı uzatmış, avuç içlerimi tavana doğru çevirmiş, kusmuk cildimde kurumaya başlamışken.

Kimsenin umursamadığı belli, ben de ayağa kalkıp Lettie'yi bebeklerin odasına kadar takip ediyorum. Orada bir bebek oturma aparatında otururken, üzerine neredeyse hiç kusmuk bulaşmamış olan kusmuklu bebek tamamen giydiriliyor.

"Seni tamamen değiştireceğiz. Güzel ve temiz olacaksın," diyor Lettie bebeğe.

"Peki ben ne giyeceğim?" diye soruyorum, sırlıslık olan gömleğimi işaret ederek. "Bu vintage Valentino."

"Bebek bakıcılığı yaparken bunu giymemeliydin."

"Bebek bakacağımızı bilmiyordum." Lettie beni buraya gelmem için kandırdı.

Şaka ona döndü, şimdi bakması gereken üç bebeği var. "Hunter'ın dolabından bir tişört al."

Harekete geçmiyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Bu tuhaf görünüyor."

"Saçmalıyorsun. Alt tarafı bir tişört. Ayrıca," burnunu kırııştırarak, "gece boyunca kusmuk kokusu içinde kalmak mı istiyorsun?"

Hafifçe sağa doğru hareket ediyorum ve tişörtümden bebek kusmuğu kokusu geliyor. "Hayır."

Lettie, hareket etmem için eliyle işaret eder.

Hunter'ın dolabında tişört çekmecesini bulurum ve seçenekleri incelerim, birkaç Princeton tişörtü bulurum ve sonunda açık gri bir Lake George tişörtüne karar veririm.

Banyoda temizlenir, vücudumdaki kurumuş kusmuğu siler ve temiz bir tişört giyerim. Vintage Valentino polo tişörtümdeki kusmuğu suyla yıkamaya çalışır, sonra kuru temizlemeci kokuyu çıkarabilir diye dua ederim.

Bebeklerin odasına döndüğümde, Lettie'yi iki kızı da halı kaplı zeminde uzanmış halde buluyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, gömleğime başını sallayarak.

"Evet." Ve zaten bu konuda epik bir şekilde başarısız olduğum için, en iyisi tüm gücümle devam edeyim diye, yerde kıvranan bebeğin ayak parmaklarına uzanıp, her bir ayağının altına dilimi sokmadan önce, *bu küçük domuzcuk* için elimden gelen en iyi yorumumu yapıyorum.

Bebeğin tiz kahkahalarını ve sevinç çılgınlıklarını duymak şaşırtıcı derecede tatmin edici.

Başımı kaldırıp Lettie'nin beni yakından izlediğini gördüm, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bebeğin neşeli kahkahaları yetmezmiş gibi, o gülümseme de...

tam da bu benim gecemi güzelleştiriyor. Belki de bu konuda o kadar da kötü değilimdir.

BÖLÜM 38

Colette

Poppy'yi beşiğine yatırdıktan sonra, Rhys ve Finley'i kontrol etmek için sessizce odadan çıktım.

Sophie'nin talimatına göre biberonuna gaz ilacı koyduğumuz halde Finley hala huysuzlanıyordu, bu yüzden Rhys onu Sophie ve Hunter'ın yatak odasına götürdü, böylece ağlaması Poppy'yi rahatsız etmesin. Finley'i almayı teklif ettim, Poppy daha uysal olduğu için onu yatırmasını istedim, ama o başını salladı ve halledebileceğini söyledi. Üzerine kusulan çaresiz adamdan çok uzak bir haldi.

Rhys, buraya bebek bakıcılığı yapmaya geldiğimizi öğrendiğinde pek memnun olmamıştı, ama ben, burada olmak istemiyorsa istediği zaman gidebileceğini düşündüm. Ama o kaldı. Ve *bu küçük domuzcuk* ve ayak masajı becerilerini keşfettiğinde, gerçekten bir dönüm noktasına geldi.

Yatak odasının kapısını araladığımda, Rhys'i odanın ortasında Finley'i kollarında sallarken buldum. İki saat önce onu kucağına almaktan bile rahatsızdı, ama şimdi ona nazıkçe şarkı söylüyor ve onu göğsüne sıkıca sarıyor. Onun siyah mürekkepli dövme kolu ile Finley'in pastel pembe pijamalarının kontrastı midemi kıpır kıpır ediyor. Yoksa yumurtalıklarım mı? Anlamak zor. İkisi de aynı bölgede sayılır.

Bu düşüncelere kapılmamam gerektiğini biliyorum, ama onu uyutmak için sallamasını izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri.

Rhys Spencer'a hayranlık duymaya cüret etme, diye kendimi azarlıyorum. Biz sadece arkadaşız. Sahte nişanlı arkadaşlar.

Ama böyle anlarda, onun sert görünüşünün altında sakladığı yumuşak kalbini görebiliyorum. Bu anları ne kadar çok ararsam, o kadar çok gizli hazineler buluyorum.

Kapıyı daha fazla açıyorum ve koridordan ışık içeri sızıyor. Rhys başını bana doğru kaldırıyor, parmağını dudaklarına götürüp Finley'in uyuduğunu ya da uykuya çok yakın olduğunu işaret ediyor.

Onu dikkatlice koridordan geçirip beşiğine yatırır.

"Sen doğuştan yeteneklisin," diye fısıldarım, odalarının kapısını kapattıktan sonra.

"Eğer doğuştan yetenekli olsaydım, bu gece beni bu küçük sürprizle işkence etmekten bu kadar zevk almazdın," diyor, koridordan geçip mutfığa doğru ilerlerken.

"Zorlamak benim amacım değildi, daha çok iç gözlemli." Ve intikam.

"Anlatmak istediğini anlattın."

"Öyle mi?" diye soruyorum, kirpiklerimi indirerek.

Rhys ile flört ediyorum. Bunu kasıtlı olarak yapmıyorum bile, artık ikinci doğam haline geldi. Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Sahte bir ilişki içinde olduğumuzdan beri birbirimize karşı rahat hissetmemizin bir parçası. Bunu bir başarı olarak görmem gerekirken, bunun yerine kendimi biraz panik içinde buluyorum.

Başka biriyle de böyle hissedecek miyim? Bunu istiyor muyum?

"Evet. Sen bu tür şeylere uygunsun, ben değilim. Sen her şeyi doğru yapan tatlı, şefkatli Lettie Teyze olursun, ben ise çok küfür eden ve herkesin yirmi birinci doğum gününde sarhoş eden uygunsuz Rhys Amca olurum."

"Kendini yeterince takdir etmiyorsun." "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Sen eğlenceli ama güvenilir Rhys Amca olurdun. Düşüğünde seni kaldırıp üç mil boyunca eve taşıyan adam. Sebzelerini yemediğin için ailen hayır dediğinde sana gizlice şekerli dondurma veren adam. Ve alışveriş tavsiyesi için gittikleri adam olurdun."

"İkimizin de kardeşi yok, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok." Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı.

Yani, varsayımsal olarak sahte nişanımız için evlenip, bizi teyze veya amca yapacak kardeşlerimiz olmadığı için endişelenmemize gerek yok mu demek istiyor? Yoksa gerçekten birlikte olsak bile, yine kardeşlerimiz olmadığı için teyze ve amca olma şansımız yok mu demek istiyor?

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. "Muhtemelen yemek gelmiştir. Kızlar uyuduğu için kapıyı çalmamalarını istemişim."

"Bu kesinlikle Lettie teyzenin yapacağı bir şey." Bana göz kırpmıyor. "Ben açayım."

Rhys yemeği almaya giderken, konuşmamızı düşünüyorum. Rhys eğlenceli, şakacı, karizmatik ve oyunbaz, ama aynı zamanda düşünceli, cömert ve tatlı. Herkesin kendisi, ailesi veya başka biri için belirli bir hayat isteme hakkı vardır, ama onun birine sunabileceği kadar çok şey olduğunu görmemesi bana çok garip geliyor.

Sahte ilişkimizin onu değiştireceğini ve tek bir kadınla birlikte olmakla ilgileneceğini mi, yoksa bu anlaşmaya başlamadan önce yaptığı şeye geri döneceğini mi merak ediyorum.

Aramızda bu ilişki başladığından beri ilk kez, Rhys'i başka bir kadınla görmek düşüncesi midemi bulandırıyor. Az önce sipariş ettiğimiz tüm yemekler için pek de iyi bir şey değil.

Rhys birkaç dakika sonra geri gelir ve yemekleri paketinden çıkarmaya başlar.

Çeşitli yemekleri iki tabağa dağıtırken onu izliyorum. Yemeklerden birinden mantarları ayıklamaya ve diğer tabağa koymaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Moo Goo Gai Pan'ında mantarları koymayı unutmuşlar, ben de onları ayıklıyorum."

"Bunu yapmana gerek yok. Onları yemeden de yiyebilirim."

"Anladım, prenses." Göz kırıyor ve o basit kırpık hareketiyle vücudumda bir şok dalgası yayılıyor. Derinlerde hissediyorum. Kemik iliğimin derinliklerinde.

İşte bu. Rhys'in bu kadar tatlı ve düşünceli olması, başımı belaya sokacak.

BÖLÜM 39

Rhys

"Tamam, bu diziyi daha fazla izleyemem. Sıra bende." Lettie'ye uzaktan kumandayı vermesi için işaret ettim. Bu diziyi iki bölüm izledik ve gözüm seğirmeye başladı.

Kafasını sallar, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. "*90 Day Fiancé* bir klasiktir. Bence ondan çok şey öğrenebilirsin."

"*Lettie*," diye uyarıyorum. Sesimde bir keskinlik var, ama o hiç aldırış etmiyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor. "Uzaktan kumandayı mı alacaksın?"

Cevap vermediğimde, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Böylesine kötü bir çocuk için, aslında oldukça yumuşak kalplisin, Rhys Spencer."

Beni kışkırtıyor. Leggingleri ve kısa tişörtüyle bacak bacak üstüne atmış oturuyor. Saçları başının üstünde toplanmış, yüzünde makyaj yok. Lanet olası bir rüya gibi görünüyor. Vücudumdaki her kasımı tetikte tutan, şeytani bir gülümsemeye sahip bir melek. Dudaklarını meydan okurcasına büzüp kaşlarını kaldırış şekli, her gece bilinçaltımı altüst eden rüyamdaki Lettie'ye tıpatıp benziyor.

Kararlılığımı sınayarak, öne eğildim ve onun sıcak, kadınsı kokusunun beni sarmasına izin verdim. Parmaklarım çenesinin altına kaydı ve mavi gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar çenesini yukarı kaldırdı.

"Böylesine iyi bir kız için, çok itaatsizsin." "Teşekkürler.

Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

O uzaklaşır ve parmaklarım hemen ona dokunmayı özler. Sonra dudaklarında o güzel gülümsemeyle, bana yan gözle bakarken uzaktan kumandayı yavaşça ekrana doğru kaldırır.

"Kazandığımı düşünmen çok sevimli." Kollarımı tavana doğru uzatıp ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "O uzaktan kumandayı istersem, senden alırım."

Dudaklarını sıkıştırır ve göğsü, içinde tuttuğu kahkahayla titremeye başlar.

"Öyle mi? Seni görmek isterim..." Sözleri, aniden ona doğru atılmamla kesilir. Çılgılık atar ve kanepenin diğer ucuna doğru koşar

ama yeterince hızlı olamaz. O kadar hızlıyım ki, iri bedenim aramızdaki mesafeyi kapatır ve onu kolayca altımda sıkıştırırım. Uzaktan kumandayı tutan eli artık sırtının altında sıkışmıştır.

"Pardon, ne diyordun?" Parmak uçlarım, kısa tişörtünün ortaya çıkardığı pürüzsüz cildini bulur ve onu orada okşar. Benim işkenceci parmaklarımdan kurtulmak için bir yandan diğer yana kıvrılırken, bir kahkaha patlar, ama ben acımasızım.

"Bekle, Rhys. Lütfen." Nefes nefese, serbest elini göğsüme bastırıyor. "Duydun mu?" Parmaklarım hala tenindeyken, kafasını sehpanın üzerindeki monitöre çeviriyor. Bakışlarını takip ediyorum. Finley ve Poppy'nin odasındaki video görüntüsüne bakarken, huzur içinde uyuyan iki kız bebekten başka bir şey ararken, Lettie altımdan fırlıyor.

O küçük sinsî.

Ama yeterince hızlı değil. Kalçalarını tutup onu geri çekiyorum.

"Sana karşı nazik davranacaktım," onu sırt üstü çevirip alt vücudunu benimkine sabitliyorum, "ama şimdi gerçekten hak ettiğini bulacaksın."

Parmaklarım onu kıvrandırma görevine devam ediyor. Ve başarırım.

Kahkahalar patlar ama bebekleri uyandırmamak için sessiz kalmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Vücudu bir yandan diğer yana sallanıyor, ama sarsıntılı hareketlerine rağmen parmaklarımın altındaki yumuşak teni, pelvisinin benimkine karşı sallanışını kaçıramıyorum.

"Rhys!" diye fısıldayarak bağırır, kahkahalar arasında. "Oh, tanrım!" Kahkahalarından akan gözyaşları yüzünde izler bırakırken, nefes nefese kalır.

Onun dudaklarından bu şekilde adımı duymak istediğim başka bir senaryo daha var. Bu düşünceyle parmaklarım göğüs kafesini okşamayı bırakıyor.

"Uslu duracağım." Gıdıklanmanın durduğuna rahatlayarak nefes nefese kalıyor. "Alabilirsin." Parmakları uzaktan kumandayı bırakıyor ve yanına düşürüyor.

Artık boş olan elleri, teslimiyetle omuzlarına yükselir.

Ama uzaktan kumanda umurumda bile değildi. Lettie'nin altında gülümseyip nefes nefese kalmasından daha çok görmek istediğim bir şey yoktu. Bu manzara beni büyülemişti. Onun orada olması. Göğsü benimkine doğru yükselip sonra alçalıyordu, nefesinin düzelmesiyle ritmi yavaşlıyordu. Ona bu kadar yakın olmak, açık denizdeyken hissettiğim aynı coşkuyu uyandırıyordu.

Uzaktan kumandayı görmezden gelerek, elimle onun nemli yanağını siliyorum. Bir taraf, sonra diğer taraf. Başparmağım gözyaşının izini takip ediyor, sonra geri dönüp çenesinin çizgisini takip ediyor.

Farkına varmadan, Lettie'nin alt dudağını buldum. Hafif bir baskı ile, dudaklarının çenesinin üstündeki çukura değdiği yeri yavaşça izledim.

"Bu ağzın başını belaya sokacak, prenses."

Derin bir nefes alır ve yutar. Yemin ederim, kalbinin hızla attığını duyabiliyorum.

"Belki de belayı seviyorum," diye parmağıma fısıldadı. Bir an için birbirimizin gözlerine baktık.

Yine bu noktaya geldik. Biri çok ileri gitmeden birbirimizi kızdırıyoruz.

Bir kez daha, gözlerim Lettie'nin ağzına odaklanır ve tüm düşüncelerim ona tekrar dokunmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım gece izin almış olmalı çünkü dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde hiç tereddüt etmedim.

Onun yumuşak dudaklarını dudaklarımla yakaladığım anda, daha sonra kendimden nefret edeceğimi biliyorum.

Onun ne kadar tatlı olduğunu hatırlatıyor bana. Ona bu kadar yakın olmanın ne kadar güzel olduğunu.

Ve bu gece gözlerimi kapattığım anda beni rahatsız edecek başka bir anı daha yaratıyor.

Ama duramıyorum. Ve Lettie geri çekilmiyor.

Bunun yerine, dilini ağzıma soktu ve bu davetle, ben de çılgına döndüm.

Daha derine dalarak, ağzını kendiminmiş gibi sahipleniyorum.

Hâlâ bir elimle bileklerini tutuyorum, onu altımda tutmak için oraya tutmuştum. Dudakları bana bunu istediğini söylüyor, ağzı her açgözlü öpücükte benimkiyle buluşuyor, ama ben onun ellerini üzerimde hissetmek istiyorum, vücudunun da benimki gibi bu ana kapıldığını doğrulamak için.

Onun tuttuğum ellerini serbest bırakıyorum ve ellerim hemen saçlarımı buluyor, parmakları kıvrılırken beni kendine doğru çekiyor. Ellerin üzerimde olması bu bağımlılığa başka bir boyut katıyor ve dokunuşu sadece arzusun artmasına neden oluyor. Parmaklarının boynumda nazikçe okşaması beni titretir, tüylerim diken diken olur.

Sanırım onu sonsuza kadar böyle öperek tamamen mutlu olurum, ama sonra kalçalarını sürtüyor ve merkezini benim penise bastırıyor. *Siktir*. Ağzına inliyorum

Ağzımdan inilti çıkar. Ellerim kalçalarını bulur, taytının bel kısmından kayarak gömleğinin altına girer, sütyeninin üzerinden avuçlarımla okşarım. İnce kumaşın üzerinden sert meme uçlarını parmaklarımla okşarken, bu kez inleyen o olur.

Lettie'yi öpmek uyuşturucu gibidir. Bana en yüksek hazzı yaşatır; heyecan vericidir, ama şimdi bağımlı olduğumdan korkuyorum. Ve bu bittiğinde çekilme belirtilerinden korkuyorum. Çünkü o kendine geldiğinde, bu bitecek.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Tek istediğim, Lettie'yi öpmenin bana verdiği zevk dalgasının tadını çıkarmak.

Onu burada soyup çıplak bırakmak istiyorum. Kafamı yine onun güzel bacaklarının arasına sokmak istiyorum. Onu dilimin üzerinde hissetmeyi, bu açlığım doyana kadar onu yalamayı düşünmek bile sikimi fermuarımın içinde gerginleştiriyor.

Lettie'ye o kadar dalmışım ki, koridordaki sesleri fark etmem bir saniye sürüyor. O zaman bile, onları görmezden gelip onunla bu anı yaşamak istiyorum, ama ön kapının sessizce açılma sesi beni geri çekiyor. Lettie onları duymamış olmalı, çünkü protesto ederek inliyor, parmakları hala saçlarımda tutunmaya çalışırken onu yerden kaldırıp kanepeye geri koyuyorum.

Lettie'nin saçları dağınık ve dudakları şişmiş. Gözleri beni tarıyor, kot pantolonumdaki etkileyici şişkinliğe bakarak gözleri büyüyor.

Yarı gülererek ereksiyonumu örtmek için bana bir yastık fırlatıyor.

"Dikkat et," diyorum ve testislerimi korumak için kalçamla aşırı doldurulmuş yastığı savuşturuyorum.

"Oh, dikkat ediyorum. İnan bana, şu anda tek görebildiğim şey bu."

Sophie ve Hunter odaya girer ve ben yastığı önüme tutarım.

Sırtışlarından, yakalandığımız belli. Bunun önemi olmamalı.

Lettie benim nişanlım. Onu istediğim zaman öpebilirim.

Ama öpemem. Evlenme teklif ettiğim gece, onu tattıktan ve onu orgazma ulaştırdıktan sonra, ona bir daha dokunmayacağımı söyledim. Görünüş için gerekli olmadıkça. Peki o öpücük neydi?

"H-hey, gecen nasıldı?" Lettie, Sophie'ye topuzundan dökülen saçları süpürürken sorar.

"İyiydi, ama çok yorgunum." Kanepenin arkasından bir battaniye alır ve kendini ona sarar. "Kızlar nasıldı?"

Lettie'nin kendini toparlamasını izliyorum, saniyeler içinde öpüşen hayduttan sorumlu bir yetişkine dönüşüyor.

"Onlar melek gibiydi. Finley, Poppy kadar çok yemedi ama mutlu görünüyordu ve ikisi de kolayca uykuya daldı."

"Onları kontrol etmeliyim," diyor Sophie, az önce kendine sardığı battaniyeyi geri çekerek.

"Ben hallederim," diyor Hunter. "Sen rahatla."

Hunter, Sophie'nin omuzlarını ovuşturduktan sonra şakağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi Sophie, Hunter odadan çıkmadan önce elini sıktı.

Belki de Lettie'yi öptüğümün etkisinden hala kurtulamamışımdır, ama Hunter ve Sophie'yi birlikte izlerken, açıkça gösterdikleri sevgi ve hayranlık beni kışkandırıyor.

Sophie ve Lettie konuşurken, ben orada trans halinde duruyorum. Lettie'nin rahat gülümsemesini izlerken, onların konuşmaları sadece gürültü olarak geliyor kulağıma. O, topuzuna uzanıp saçlarını açıyor ve dalgın dalgın koyu renkli saçlarını sallıyor.

Sophie'nin esnemesi dikkatimi tekrar onların konuşmasına çeker. "Seni yatmaya bırakalım," diyor Lettie.

"Evet, kızlar erken kalkacak. Bu gece yerine baktığın için tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen! Gerçekten çok eğlendik."

"Eminim öyledir." Sophie'nin gözleri yorgun görünüyor, ama dudakları eğlenceden titriyor.

"Lettie'nin coşkusuna yetişemiyorum. Bebek bakıcılığı için gönüllü olmayacağım, ama kızlarınız çok sevimli."

"Teşekkürler. İkinize de iyi geceler." "Hazır mısın?"

diye sorar Lettie.

"Evet, gidelim."

BÖLÜM 40

Colette

Rhys kapıyı benim için açık tutuyor ama benim binama doğru bir adım bile atmıyor. Hunter ve Sophie'nin evinden ayrıldığımızdan beri alışılmadık bir şekilde sessiz. Gecenin bitmesine hazır değilim. Beni tekrar öpmesini istiyorum. Eğer kesintiye uğramasaydık ne olabileceğini görmek istiyorum. Vücudum hala bu düşünceyle titriyor.

Beni içeriye, asansöre ve dairemin kapısına kadar geçiriyor, ama kapıyı açar açmaz geri çekilmeye başlıyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum. "Hayır, teşekkürler. Yorgunum."

"Evet, mantıklı. İlk bebek bakıcılığı işi insanı gerçekten yorabilir."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bebek kusmuğu hariç, bu gece gerçekten eğlendim."

Şimdi onun bebekleri uyutmaktan mı yoksa beni öpmekten mi bahsettiğini analiz ediyorum. Belki ikisinden de. Umarım beni öpmek, bebeğin kafasını koklamak kadar önemlidir.

"Ben de."

O başını sallar ve asansöre doğru geri çekilir. "Sonra konuşuruz." "Tamam." Çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışırım, sonra *iyi geceler* derim.

Daireme girince, kapıya yaslanıp, fikrini değiştirmesi için ona bolca zaman veriyorum, böylece kapıyı açıp kollarına atılabileyim.

Ona bir dakika daha vereceğim. Tamam, en fazla iki dakika.

Maxine odanın diğer ucundan bana bakıyor. Kediler yan gözle bakabilseydi, şu anda öyle yapardı.

"Ne? Mo sana takıntılı diye, sen de bununla övünmek zorunda değilsin."

Rhys, biz parkta yürüyüşe çıkarken Maxine ile vakit geçirmesi için Mo'yu buraya getirmişti. Keşke Mo hala burada olsaydı, böylece Rhys

daireme gelmek için bir nedeni olsaydı.

Birkaç dakika sonra, ön kapıyı itip odama doğru ilerliyorum. Pijamalarımı giyip dişlerimi fırçalamaya başlıyorum ki, telefonum komodinin üzerinde titremeye başlıyor.

Rhys: Sana bunu söylememem gerek, ama bu gece dairenize girmek için can atıyordum.

Doğru okuduğumdan emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptıyorum. Rhys'in flörtöz mesajlar göndermesi yeni bir şey değil, ama diğer tüm mesajlar pratik yaptığımız için gönderilmişti.

Bunun da öyle olup olmadığını sormalı mıyım?

Bir yanım bilmek istemiyor. Her şeyi mahvetmek istemiyorum.

Diş macunumu tükürüp ağzımı çalkaladıktan sonra telefonumu alıp yatağa atlıyorum. Maxine içeri girip yanıma atlıyor.

Lettie: Senin yapmanı istedim.

Rhys: Neden?

Lettie: Önce sen söyle.

Rhys: Seni tekrar öpmek istedim.

Ekranın üzerindeki kelimelerin etkisini sindirmek için boğazımı yutuyorum. Benim daireme gelip beni öpmek istemiş. Şu anda burada olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyorum ve istediğini yapmasına izin verir miydi diye merak ediyorum.

Lettie: Neden bana söylemek istemedin?

Rhys: Kurallara aykırı.

Lettie: Kurallar neymiş!

Rhys: Bu hiç sana göre değil. Şimdi doğru kişiye mesaj atıyor muyum diye merak ediyorum.

Lettie: Eski Lettie şu anda mesaj atamıyor.

Rhys: Neden?

Lettie: Çünkü o çok heyecanlı.

Bunu yüzüne karşı söyleyebileceğimi sanmıyorum. Mesaj atmak bana güven veriyor.

Onun bir sonraki mesajını beklerken bacaklarım birbirine sıkışıyor, ama hiçbir şey gelmiyor. Yazıyor olduğunu gösteren üç nokta beliriyor, sonra kayboluyor. Tanrım. Her şeyi yeniden düşünmeye başlıyorum. Belki de çok ileri gittim.

Rhys: Bu konuda ne yapacaksın? Onun

cevabına tepki olarak vücudum titriyor. Lettie:

Kendime dokunacağım

Rhys: Kendine dokunduğunda parmağında benim yüzüğüm var mı?

Lettie: Kendin gör

Sol elimi fotoğrafını çekiyorum, parmaklarım uyku şortumun bel kısmına dokunuyor, nişan yüzüğüm kameraya göz kırptırıyor.

Rhys: Kahretsin, Prenses. Islandın mı?

Ekranı takma adımı görmek göğsümdeki sıkışıklığı gevşetir. Elimi külotumun altına kaydırıp parmağımı merkezime daldırırım. Sırılsıklamım.

Lettie: Çok ıslak

Rhys: Orada olsaydım, o güzel amcığı yalardım.

Lettie: Burada olsaydın, muhtemelen izin verirdim.

Telefonum Rhys'ten gelen bir arama ile titremeye başlıyor. Bir an için cevap vermemeyi düşünüyorum, ama bu konuda yetişkin gibi davranmam gerekiyor.

"Alo?" diye cevap veriyorum, sesim neredeyse bir fısıltı kadar.

"Muhtemelen mi?" Boğuk sesi telefonun diğer ucunda kulağımı gıcıkıyor. "Beni Muhtemelen izin verirsin, değil mi?"

"Oops, ağızımdan öyle çıktı. Sanırım bu konuda pek iyi değilim." Telefonu hoparlöre alıp yastığımın yanına koydum.

"Dalga mı geçiyorsun? Bana mesaj atmaya başladığın anda fermuarımı hızlıca açamadım."

"Gerçekten mi?" Rhys'in benim sözlerimden o kadar tahrik olup kendine dokunmak zorunda kalması fikri hoşuma gitti.

"Bunu mu yapıyoruz?" Sesi gergin, sanki kendini tutuyormuş gibi.

"Durmak istemiyorum," diye iç çektim ve parmaklarımı kaygan tenimin üzerinde gezdirdim. "Bana evlenme teklif ettiğin geceki gibi konuşmanı istiyorum."

Hoparlörden derin bir homurtu yankılanıyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Ne yapmam gerektiğini söyle, Rhys."

"Pamaklarını içeri sok, Prenses. Onların benim olduğunu hayal et ve o sıkı amını benim için ger."

Onun dediğini yaparken dudaklarımdan nefesli bir inilti çıkar, parmaklarımı dikişimin üzerinde kaydırıp içeri itiyorum.

"Kendine dokunuyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Sikimi okşuyorum ve onun senin ateşli küçük ağzın olduğunu hayal ediyorum."

Onu yatağında hayal ediyorum, güzel, kalın penisinin ucundan bir damla ön sıvı sızıyor, eline bastırırken kalçalarını sallıyor. Her vuruşunda piercingi yatak odasının ışığı altında parıldıyor. Dudaklarımı ısırıp klitorisimi okşuyorum.

O gece birlikte olduğumuzdan beri kendimi güvensiz hissediyorum, ama sormadan duramıyorum.

"Bu konuda iyi miyim? Sana dokunma şeklimi seviyor musun?" diye soruyorum.

"Çok iyisin prenses. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Parmaklarım daha hızlı çalışıyor.

"Siktir. Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum." O inliyor ve kaba, boğuk sesi beni doruğa ulaştırıyor.

"Gelmek üzereyim," diye nefes nefese söylüyorum.

Orada yatıp nefes nefese kalıyorum ve aynı sesler hattın diğer ucundan bana yankılanıyor. Bir dakika boyunca ikimiz de sessiz kalıyoruz, nefesimizin düzelmesini bekliyoruz.

"Rhys?"

"Evet?" diye homurdanıyor, hala orgazmın etkisinden kurtulamamış.

Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim. Onun parçalanışını izleyebilseydim.

O yaparken ona *dokunmak isterdim*.

"Az önce yaptığımız şeyi gerçekten çok beğendim, ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Ben de." Çıkardığı ses yarı inilti, yarı iç çekme gibi.

Aniden, günün yorgunluğu, orgazmım ve umutsuzca kabul etmemeye çalıştığım duygularım beni bitkin düşürdü. "Bunu bu gece çözmemiz gerekmiyor, değil mi?" Esnememi bastırıyorum.

O iç geçirir. "Hayır, gerek yok."

"Tamam, o zaman sonra konuşuruz."

"Yarın," diye düzeltir. "Yarın konuşuruz." "Tamam. İyi geceler, Rhys."

"İyi geceler, Prensес."

Bu sefer iyi gecelerimiz kesin.

Maxine yanımda kıvrılmış, az önce tanık olduğu olaydan hiç rahatsız olmamış bir şekilde uykuya dalıyorum. Az önce yaptığımız şeyin sahte nişanımız ve arkadaşlığımız için ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Rhys'e karşı gelişen hislerimin çok gerçek olmaya başladığından endişeleniyorum.

BÖLÜM 41

Colette

Rhys: Ailenle güzel bir akşam yemeği geçir. Onlara benden selam söyle.

Lettie: Teşekkürler. Söylerim. Sandeep ile akşam yemeğin iyi geçer umarım.

Rhys ve ben bütün gün mesajlaştık, dün gece telefonda yaptığımız şeyden hiç bahsetmedik. Bunun, olanları olmamış gibi davranmayı planladığımız anlamına mı geldiğini, yoksa ikimizin de sahte ilişkimizin yavaş yavaş gerçeğe dönüşmeye başladığına dair ne hissettiğimizi düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu mu anlamına geldiğini bilmiyorum.

Bir gece daha ertelemek benim için sorun değil.

Elimde şarap şişesini sıkıca tutarak, telefonumu cebime koyup anne babamın evine doğru yürüyorum. Bu akşam ikisiyle de vakit geçireceğim için çok heyecanlıyım, çünkü son zamanlarda ikisini bir arada yakalamak neredeyse imkansızdı.

Babam kapıda beni karşıladığında, ona sarılırım.

"Merhaba, tatlım." Onun sıkı kucaklaması duygularımı kabartır. Rhys ve nişanla ilgili olan biten her şey yüzünden, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Her zamanki gibi, sadece üçümüz, evde birlikte olmak. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de. Sanki uzun zamandır böyle bir an yaşamamışız gibi geliyor."

Annem odaya girer ve gözlerimin yaşardığını fark eder.

"Neden ağlıyorsun?" Babama bakarak, yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle sorar. "Ona söyledin mi?"

Gözlerimi silerim. "Babama, ailece akşam yemeği yememizin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini ve bunu özlediğimi söylüyordum, hepsi bu." Annemin sorusu sonunda kafama dank eder ve anne babama bakarım. "Bana ne söyleyeceksin?" Birbirlerine bakışırlar ve bu bakış mide mi ağrıtıyor. Bu, sevgi, sıcaklık, anlayış veya tutkuyla dolu, her zamanki bakışları değil.

Bu bir yenilgi bakışı.

"Ne oldu?" Aklım karışmıştı. Bilinçaltım hızla çalışmaya başladı ve olası her senaryoyu düşünmeye başladım. Taşınıyorlar. Babam işini kaybetti. Birisi hasta. *Gerçekten* hasta.

Annem yüzüne bir gülümseme yapıştırıyor. "Önce yemek yiyelim mi?"

Bir planı var ve bizi normale döndürmeye çalışıyor, ama bana önemli bir şey söyleyecekleri belli olduğu halde akşam yemeğinde oturup yemek yemem mümkün değil.

"Yemek yiyemeyeceğim. Lütfen, şimdi söyleyin."

"Gerçekten en iyisi..." diye başlar, ama babam sözünü keser. Paniklemiş yüzüme doğru başını sallar. "Ona söylemeliyiz."

Annem iç çekerek oturma odasını işaret eder. "Peki. Oturalım."

Annemin yanındaki kanepeye otururum, sonra ipuçları bulmak için etrafa bakınırım. Burası en son geldiğim zamanki gibi görünüyor. Ya da belki tamamen farklıdır ama beynim annemle babamın haberini tahmin etmeye çalışmaktan aşırı yüklendiği için anlayamıyorum.

"Tatlım..."

"Tatlım..."

İkisi de aynı anda konuşmaya başlar.

"Söyleyin bana. Ben büyük bir kıyım. Bununla başa çıkabilirim." Eğer söylersem, belki bu gerçek olur. Çünkü gerçek şu ki, ailem ve akrabalarım söz konusu olduğunda, ben bir yığın duygusal insanım.

"Ayrıldık," diyor babam.

Gözlerimi kırkıyorum. Sözleri mideme yumruk gibi iniyor. Göğsüm çöküyor ve nefes alamıyorum.

Bu olasılık aklımın ucundan bile geçmemişti. Ailem.

Ayrılmış mı? Hayır, imkansız.

Bu kavramı anlamaya çabalayan beynim bile bir hata mesajı veriyor. *Hesaplanamıyor.*

Lake George'da, babamın Mer & Tom 4EVA yazdığı yüz yıllık bir ağaç var.

Ama belki de hesaplanabilir. Bu, son zamanlarda onları birlikte pek görmememin nedenini açıklayabilir. İkisi de katıldıkları etkinliklerde bile birbirleriyle *birlikte* değillerdi. Ve aile akşam yemeğimizi yeniden planlamak ne kadar zor oldu.

"Ne zamandan beri?" diye soruyorum sonunda. "Bana söylemek için ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Ocak ayından beri," diye cevapladı annem.

"O kadar uzun mu?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Annem yanımda oturduğu yerden kalkar. "Bahar gösterin bittikten sonra sana söylemeyi bekliyorduk. Sonra Hannah'nın düğününe hazırlanmakla

Hazırlıklarla meşguldün, sonra Rhys ile ilişkin ve nişanlanman oldu. Doğru zamanı bulamadık. Ve seni incitmek istemedik."

Altı ay.

Kariyerime o kadar mı dalmıştım, kendi dünyamda o kadar mı kaybolmuştum ki, annemle babamın evliliğinin parçalandığını fark edemedim?

"Ne zaman söylerseniz söyleyin canım yanacaktı ama..." Sözlerim yarım kalır, haberin etkisiyle midem bulanır. "Bunu sindiremiyorum bile. Ne oldu? Neden ayrıldınız?"

"Birbirimizden uzaklaştık. İlişkilerde böyle şeyler olur. Durumu anlamak için biraz zaman ayırdık."

"Peki, bunu nasıl düzelteceksiniz? Danışmanlık alıyor musunuz?" Gözlerim cevaplar ararken ikisi arasında gidip geliyor.

Onların sözsüz iletişimini izliyorum. İlişkileri artık eskisi gibi olmayabilir, ama hala aynı dili konuşuyorlar.

Ona şimdi söylemeli miyiz?

Bence en iyisi bu.

Boğazımdan bir kahkaha çıkıyor, ama hiç komik değil. Yüzlerinde yazıyor. "Sadece ayrılmadınız. Boşanıyorsunuz."

"Geçen hafta avukatlarımızla görüştük. Bir şey söylemeden önce tüm bilgileri almak istedik."

"Danışmanlık denedik. Gerçekten denedik." Dizlerine dirseklerini dayayan babam, ellerini saçlarının arasına soktu, sonra çenesinin altına koydu. "Annenle aramızda olanlar düzeltilebilecek bir şey değil."

"Yani düzeltmek istemediğiniz bir şey."

"Bu dostane bir ayrılık. Hala birbirimizi çok seviyoruz ve her zaman bir aile olacağız. Hayatımızın bu noktasında farklı şeyler istiyoruz." Annem sanki bir halkla ilişkiler uzmanı tarafından yazılmış genel bir açıklamayı okuyor gibi.

Eğer ayrılırsak nasıl hep bir aile olacağız? Bu andan itibaren asla eskisi gibi olmayacağız.

Onlar için bu bir rahatlama. İsteddiği bir değişiklik, altı aydır düşündüğü bir karar. Belki daha da uzun süredir.

Birlikte mutlu değiller.

Bunun *onların* ilişkisiyle ilgili olduğunu biliyorum, ama benim için bu, bildiğim şekliyle ailemin sonu. Her zaman güvenebileceğim tek şeyin sonu. Destek sistemimin sonu. Ait olduğum yerin sonu.

Yüzümde göz yaşları akarken, annem kollarını bana doladı.

Ben

"Üzgünüm, bebeğim. Acını dindirebilseydim, dindirirdim, ama bu tür şeyler herkes için acı verici."

Yüzümü silerim, sonra babama bakarım. Gözleri kırmızı ve cam gibidir. Elini uzatıp dizime koyar. "Seni çok seviyoruz."

Bu asla değişmeyecek."

Ondan gözlerimi ayırıp daireye bakıyorum. Büyüdüğüm yer. Her anının duvarlarına işlediği yer.

"Daireye ne olacak?" diye fısıldarım.

Annem sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşarken cevap veriyor. "Baban üniversiteye daha yakın bir yere taşınıyor ve ben de Midtown'da bir daire buldum."

Onun cevabıyla, kalbime bir parça daha saplanır.

İnsanlar sürekli taşınır; bunu mantıklı bulmaya çalışıyorum. Ayrıca, altı yıldır burada yaşıyorum. Artık kendi başımayım.

Bu konuda yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum, çünkü teknik olarak öyleyim, ama yatak odasının duvarlarını pembeye boyamasına yardım eden küçük kız, burayı terk etmekten dolayı ağlıyor ve çığlık atıyor.

O zaman aklıma geliyor, eğer dairelerini satıyorlarsa, bu diğer aile mülkümüz için ne anlama geliyor?

"Lake George'daki yazlık ne olacak?" diye soruyorum.

Birbirlerine bir kez daha bakıştılar ve annemin ağzından kelimeler çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Onu satacağız."

İçimde bir şey parçalanıyor. Sevdiğimiz Lake George kulübesinin kaderini duymak beni çileden çıkarıyor. Bu bardağı taşıran son damla ve artık burada kalamam.

Annemin beni nazikçe tutan kollarını kırarak, birdenbire dik bir şekilde doğruluyorum.

"Gitmem gerek," diye aceleyle söylerim, göz yaşlarımı durdurmak için yüzümü öfkeyle silerim, ama göz yaşları durmak bilmez.

"Colette, lütfen kal," diye yalvarır annem. "Daha fazla konuşabiliriz."

"Bunun çok zor olduğunu biliyoruz." Babam kollarını bana doladı, yumuşak bariton sesi kulağımın yanında sıcak ve yatıştırıcıydı. "Bunu birlikte atlatacağız."

Ama artık birlikte değiliz.

Burada yok. Biz parçalandık. Ailemiz, bir zamanlar sahip olduğumuz aile, artık yok.

Ve bu yürek parçalayan anı daha fazla kaldıramıyorum. "Gitmeliyim," diye hıçkırarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Seni eve kadar geçireyim," diye ısrar ediyor babam.

Cevap vermeyi bile zahmet etmeden kapıdan dışarı koşuyorum.

Daireme kadar olan kısa yürüyüşte konuşmuyoruz. Onun varlığı bir şekilde rahatlatıcı, ama aynı zamanda az önce olanları hatırlatıyor.

Apartmanımın merdivenlerinde, ben içeri girerken o kaldırımda bekliyor. Ona bakamıyorum, yoksa gözyaşlarıma boğulacağım, bu yüzden hızlıca el sallayıp doğrudan daireme çıkıyorum.

İçeri girdiğimde, tamamen uyuşmuş durumdayım.

Akşam yemeğine kalmamı istediklerini biliyorum, ama haberleri hayatımı altüst ettikten sonra, bunu kaldıramadım. Yemek yemek ya da onların nazıkçe sohbet etmelerini izlemek. Henüz buna hazır değilim. Haberler çok taze. Bir saat içinde, anne babamın birlikte ve mutlu oldukları düşüncesinden, boşanacaklarını öğrenmeye ve bunun sonuçlarına tanık olmaya geçemem. Hayır, bunun için zaman gerekecek.

Maxine kanepede oturduğum yere doğru yavaşça yürür, ben de onu kucağıma alıp yüzümü tüylerine gömerim. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlayınca tüyleri ıslanır ve kollarımdan kurtulur.

Boş daireme bakıyorum. Artık yalnızım, ama yalnız olmak istemiyorum. Belki de anne babamın evinde kalmalıydım. Bu düşünce midemi burkuyor.

Telefonuma uzanıyorum.

Parmaklarımmın Hannah'nın adına gitmesini bekliyorum, ama gitmiyorlar. Rhys'in adına gidiyorlar.

İlk çalınıştta cevap veriyor. "Merhaba, Prenses."

Sadece sesini duymak bile duygularımın üstesinden gelmeme neden oluyor. Boğazım sıkışıyor, konuşmam zorlaşıyor.

"Sana... sana ihtiyacım var." Yere çöküp ağlamaya başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

BÖLÜM 42

Rhys

Sandeep ile akşam yemeği çok aydınlatıcıydı. Yönetim kurulu üyelerinin her biriyle tek tek oturup onları daha iyi tanımak ve oylarını Jerrod yerine bana vermelerini sağlamak amacıyla planımın bir parçası olarak bu yemeği ayarlamıştım, ama birbirimizi tanımakla iyi vakit geçirdik ve konu hiç gündeme gelmedi.

Şu anda üniversitede okuyan iki çocuğu var ve bana anlattığı ebeveynlikle ilgili şeyler, dün geceki bebeğimin kusma olayını perspektifime oturtmamı sağladı. Onun yaşadıklarına kıyasla bu hiçbir şeydi.

"Bazen kendimizi çok ciddiye alıyoruz," diyor neşeyle gülerek. "Özellikle yönetim kurulu odaları gibi, herkesin diğerlerine kendini önemli göstermek için rol yaptığı yerlerde. Alçakgönüllü olmak istiyorsan, ebeveyn ol."

Sohbetimiz bana Lettie'ye bebek bakıcılığı yaptığım günleri hatırlatıyor ve bu da beynime dün gece telefonda yaptıklarımızı düşünmek için net bir yol açıyor. Bütün gün bunu düşündüm.

Eve geldiğimde ona mesaj atmak gibi bir niyetim yoktu, ama onu öptüğüm için o kadar heyecanlanmıştım ki parmaklarım kendiliğinden hareket etti. Peki Lettie'nin cevabı ne miydi? Çok seksi.

Onu aradığımda, mesajlaşmayı çok daha rahat bulduğu belliydi, ama sesini duymam gerektiğini biliyordum. Ona tam olarak ne yapmak istediğimi söylemek ve kendi parmaklarıyla orgazm olduğunda nefes nefese inlemelerinin sesini dinlemek için.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve ona uzanıyorum.

"Üzgünüm," Sandeep'e bakarak tepkisini ölçüyorum, "Sessize aldığımı sanıyordum."

O da rahat bir el hareketi ile cevap verdi. "Sorun değil." Ekrana baktığımda, Lettie'nin adı yazıyordu.

"Özür dilerim, ama bu aramayı cevaplamam gerekiyor."

Görüşmeyi özel bir yerde yapabilmek için ayağa kalktım, ama yürürken cevap vermek için kayarak ilerledim.

"Merhaba, prenses."

Sessizlik olur, sonra bir hıçkırık duyulur ve ardından onun sesi gelir. "Sana ihtiyacım var."

"Lettie? Ne oldu?" diye soruyorum. Sessizlikle karşılaşınca ekrana bakıyorum ve aramanın çoktan sona erdiğini görüyorum.

Onu geri arıyorum, ama cevap vermiyor. Tekrar deniyorum. Hala cevap yok.

Masaya koşarak ceketimi alıyorum ve onu tekrar arıyorum.

Telefon çalıyor, çalıyor.

"Üzgünüm, ama gitmem gerek," derim, kollarımı ceketimin kollarına sokarken.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kaşlarının arası endişeyle kırışıyor.

"Emin değilim. Lettie. Ses tonu üzgün gibiydi, sonra arama sona erdi ama şimdi telefonu açmıyor ve endişeleniyorum." Sözlerim ağzımdan o kadar hızlı çıkıyor ki, dilim dolanıyor.

"Ben hallederim." Masayı işaret ediyor. "Sen git."

"Teşekkürler." Çıkışa doğru koşarken, neredeyse bir garsona çarpıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım, Lettie'nin iyi olup olmadığını merak ederek aklım yarı yarıya dağılmıştı.

Neyse ki Wanda yakındaydı ve otuz saniye içinde Lettie'nin dairesine doğru yola çıkmıştım.

"Wanda, beni oraya olabildiğince çabuk götürmek için trafik kurallarını çiğnemene izin veriyorum. Masrafları ben öderim. Kaç tane ceza alırsan al, umurumda değil, ben hallederim, kaydını silerim, lütfen acele et."

"Bay Spencer, elimden geleni yapacağım, ama hastaneye uğrarsak, bu bizi yavaşlatacaktır."

"Biliyorum. Haklısın. Dikkatli sür, ama hızlı ol."

"Bayan Davenport'la her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Bilmiyorum." Parmak uçlarımı çeneme sürtüyorum. "Bilmiyorum." Yedi dakika sonra cevabımı alıyorum.

Lettie'yi oturma odasında yerde battaniyeye sarılmış halde buldum. Maxine onun yanında yatıyordu ve ben geldiğimde ön patilerini bana doğru uzattı.

Kapıyı çaldığımda Lettie cevap vermedi, ben de Bayan Donahue'yu aradım ve o beni içeri aldı. Lettie'nin dairesinin kapısı kilitli değildi, güvenlik açısından bundan hoşlanmıyorum ama şu anda ona ulaşmam gerektiği için bu durum işime yaradı.

"Lettie, bebeğim, ben geldim."

Onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturtuyorum. Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü oraya gömüyor. Tek tepkisi daha da fazla ağlamak.

"Benimle konuşabilir misin, prensesim?" Saçlarını okşadım. "Endişeliyim. Biri sana zarar mı verdi? Biri..."

Sözler ağzımdan çıkmıyor. Lettie'ye dokunan, ona zarar veren biri olduğunu düşünmek, duygularımdan boğazımı tıkıyor. Onun cevabına ve o kişiyle işim bittiğinde hapse gireceğime kendimi hazırlıyorum.

"H-hayır." Hıçkırıklar arasında titrek bir nefes alır. "Ö-öyle bir şey yok."

Vücudum rahatlamayla gevşedi.

"Ben... ben yapamıyorum..." Sözleri ağzından çıkmaya çalışır ama yeni bir hıçkırık vücudunu sarsar.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama fiziksel olarak yaralanmadığı sürece, konuşabilecek hale gelene kadar onu kucaklayacağım.

"Şşş, sorun yok. Ben buradayım."

Uzun süre öyle kalıyoruz. Lettie'nin hıçkırıkları dinip nefes alışları düzeline kadar neredeyse bir saat geçiyor. Hâlâ bana sarılıyken ayağa kalkıp onu yatak odasına taşıyorum. Dikkatlice pijamalarını giydiriyorum, büyük beden bir gömlek ve pamuklu uyku şortu, yarı çıplak halini görmezden gelmeye çalışarak, sonra onu banyoya taşıyorum.

Onu kapalı tuvalet kapağının üzerine oturtup diş fırçasını hazırladım. Su, sonra diş macunu. Tam da sevdiği gibi.

"Hatırladın." Diş fırçasını benden almadan önce hıçkırır. "Bu konuda çok ısrarcıydın, evet, artık beynime kazındı

"

Dişlerini fırçalarken dolaba doğru işaret etti. "Eğer kullanmak istersen lavabonun altında yedek diş fırçası var."

Tereddüt ediyorum. Lettie'nin yanında olmak istiyorum, ama geceyi burada geçirmek iyi bir fikir mi bilmiyorum. Gözlerim tekrar ona kayıyor.

Dizlerini göğsüne çekmiş; bir kolunu bacaklarına dolamış, diğer elinde diş fırçasını tutuyor. Ayak parmakları, o güzel kıvrımlı ve yıpranmış ayak parmakları, tuvalet koltuğunun kenarına kıvrılmış. Gözleri tamamen donuklaşmış, yerdeki bir noktaya bakıyor.

Bana baktığını fark ediyor. Gözleri hala elimde tuttuğum paketlenmiş diş fırçasına düşüyor.

"Lütfen," diyor, konuşurken ağzındaki diş macunu etrafa sıçırıyor.

Şu anda ona hayır diyemeyeceğimi bilerek başımı sallıyorum. O uykuya dalana kadar bekleyip sonra kanepeye geçsem bile, bana ihtiyacı olduğu sürece onu kucaklayacağım.

Ağzını çalkaladıktan sonra yatağına uzanır. Dişlerimi fırçalayıp gömleğimi çıkarırım, sonra banyo kapısının arkasına asarım. Ellerim pantolonumun düğmesine uzanır, ama pantolonumla uyumanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar veririm. Daha güvenli bir seçenek. Lettie'nin bu gece aramızda fiziksel bir şey olabilecek durumda olduğu için değil, ama daha önce hiç birlikte yatakta uyumadık ve en iyi davranışın ne olacağını belirlemeye çalışıyorum.

Yatağı giriyorum ve Lettie hemen yanıma yaklaşıyor. Elleri çıplak göğsümü buluyor ve kollarım onun sırtını sarıyor, onu bana doğru çekiyorum.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Aklım çıldırmak üzere." Parmakları köprücük kemiğimi gıdıklıyor. "Annemle babam boşanıyor." Bu üzücü bir haber, ama bir yandan da daha kötü bir şey olmadığı için rahatlamış durumdayım.

Hastalık. Yaralanma. *Ölüm*. Lettie'yi bu kadar üzgün hale getirebilecek şeyin ne olabileceğini düşünmek için kafam çıldırıyordu.

Ama Lettie'nin anne babasının boşanma haberi, olabilecek tüm kötü şeylere kıyasla benim için bir rahatlama olsa da, onun kalbini kırdığını biliyorum. O, anne babasına her zaman çok yakındı. Anne babasının ilişkilerinin sona ermesi ve aile dinamiklerinin değişmesi onu mahvediyor. Ve bu da benim kalbimi kırıyor.

"Çok üzgünüm." Alnına nazıkçe bir öpücük konduruyorum.

"Hep üçümüz birlikteydik. Onlar olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Aile olarak biz olmadan. Tatiller artık nasıl olacak?" diye fısıldadı. "Hala birlikte mi kutlayacağız, yoksa ayrı mı? İkisi de yeni biriyle tanışırsa ne olacak?"

"Ve göl evini satıyorlar. O evin sonsuza kadar bizim olacağını sanıyordum. Çocuklarımla yazları orada geçireceğimi, çocukken çok sevdiğim o evde anılar yaratacağımı sanıyordum. Garip. Bu hayalin kafamda olduğunu, gerçekleşmeyeceğini anlayana kadar fark etmemiştim."

Elimi yanağına koyuyorum, başparmağımla yeni düşen bir gözyaşını siliyorum. Lettie'nin çocuklarıyla, kendi ailesiyle Lake George'u ziyaret ettiğini hayal etmek beni etkiliyor. Şimdi, onun bunu yaşayamayacağı düşüncesi, bundan nefret ediyorum.

"Şu anda bir cevabım yok ama ailen seni seviyor ve bir çözüm bulacağız."

Karanlıkta, bana gözlerini kırıştırıyor. Üzgün yüzüne bakarken, o mavi gözlerdeki acıyı görünce, her şeyi düzeltebilmeyi diliyorum.

Yutkunuyor.

"Hâlâ hayatta oldukları için minnettar olmalıyım..."

"Yapma." Başparmağımla dudaklarını okşuyorum. "Ailemin burada olmaması, senin ailenle yaşadığın acıyı azaltmıyor."

O iç çeker. "Haklısın. Ben sadece kendimi..." "Kaybolmuş hissediyorum," diye sözünü tamamlarım.

"Evet." Bana daha da yaklaşır.

"Sorun değil." Saçlarını okşarım, parmaklarım pürüzsüz teller üzerinde kayar.

Bir süre sonra, Lettie'nin nefesi yavaşça düzelir ve sonunda uykuya dalar.

Uyanık kalırım, onu kollarımda hissetmenin verdiği duyguyu ve böyle ihtiyaç duyulmanın bana verdiği beklenmedik mutluluğu severim. Ve kısa süre sonra ben de uykuya dalarım, Lettie'nin göğsüme yaslanmış yumuşak horlaması beni uykuya daldırır.

BÖLÜM 43

Colette

Yastığıma salya akıtıyorum.

Bir şeylerin olduğunu fark ettiğim halde, uykudan sersemlemiş beynimin bu konuda hiçbir şey yapamadığı bir bilinç durumundayım. Ağzımı kapatmam için bir sinyal mi? Hayır. Fazla salyayı silmek için elimi mi kullanayım? Kesinlikle hayır.

Sorun değil. Yastığının üzerinde yatmanın ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanacağım.

Sıcak, kaslı, deri gibi yastığım.

Bu tanımla beynim tamamen uyanıyor. Yastıklar deri gibi değildir. Ya da kaslı.

Gözlerimi kırpyorum, sonra gözlerimi açıp başımın dayandığı erkek göğsünü görüyorum

Rhys.

Doğru. Yastığıma salya akıtmıyorum. Rhys'in göğsüne salya akıtıyorum göğsüne salya akıtıyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek, başımı yavaşça kaldırıyorum, sonra bir beyin cerrahının hassasiyetiyle, örtüleri geri çekip yataktan sessizce kalkıyorum. Banyoya parmak uçlarında yürüyerek, onun göğsündeki kanıtları temizlemek için bir bez alıyorum.

Rhys'in beni kucaklaması dün gece tam da ihtiyacım olan şeydi. Neyin yanlış olduğunu sormadı, sadece beni kucakladı, konuşacak kadar sakinleşene kadar nazıkçe salladı.

Rhys'in beni teselli etmesi, ağlarken bana sarılması, hatta diş fırçama diş macununu nasıl sürdüğümü hatırlaması bile benim için her şeydi. Onu aramamın sebebi buydu.

Ona ihtiyacım vardı. Ve o geldi.

Kötü şöhretli, dengesiz playboydan eser yoktu. Dün gece Rhys, güvenebileceğim tatlı, yatıştırıcı bir adamdı. Beni teselli etmesini istediğim kişi oydu.

Ve onun nezaketine karşılık olarak göğsüne salya akıttım. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama şu anda yapabileceğim tek şey, onun üzerine salya akıttığımı fark etmeden önce onu silmek.

Bir havlu alıyorum ama yatak odama dönerken, kapının arkasındaki boy aynasına bir bakış, bu sabahki tek sorunumun salya akması olmadığını gösteriyor. Gözlerim kırmızı ve şişmiş, yanaklarımda tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış deriden kaynaklanan kuru lekeler var ve saçlarım dağınık ve kontrolsüz bir halde.

Dün gece, ailemin açıklaması yüzünden duyduğum acı ve keder beni ağlayan bir enkaza dönüştürmüştü, ama nasıl görüldüğümü umursamamıştım. Şimdi, gün ışığında, Rhys yatağında yatarken, daha çok endişeleniyorum.

Kahretsin. Berbat görünüyorum.

Yüzüme su serpip saçlarımı parmaklarımla taramaya çalışıyorum, sonra yatak odama geri dönüyorum.

Yatağıma dönerken, gözlerim orada yatan Rhys'e takıldı. Başı bir tarafa dönük, koyu renkli saçlarının birkaç teli alnına düşmüştü. Kare çenesinde biraz sakal vardı ve sol kolu bükülmüş, başının altına sokulmuştu, bu da pazı kasının şişkinliğini ve onu kaplayan koyu renkli dövmeyle dikkatimi çekti. Onu orada görmekte bir şey var, altın rengi teninin siyah dövmelerle kaplı olması ile benim narin pembe ve beyaz çiçekli yatak örtülerimin kontrastı çok çekici.

O seksi, çekici ve aklıma gelen tüm diğer sıfatlarla tanımlanabilecek günahkar derecede çekici bir adam, ama Rhys'e fiziksel olarak ne kadar çekici bulsam da, onun kalbini de tanıyorum.

Yoğun bakışlarım altında kıpırdanıyor. Kahretsin, uyanmadan onu temizlemem lazım.

Nazikçe silmeye başlıyorum ama hemen gözlerini açıp üstünde durduğumu görüyor.

"Hey, güneydin." Gözleri, sildiğim yere düşüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Göğsüne salya akmış," diyorum, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi davranarak göğsümde biriken endişeyi hafifletmeyi umarak.

Dudakları muhteşem bir gülümsemeye

dönüşür. "Biraz seksiydin."

"Ne?" Kafam karışık bir şekilde başımı salladım. "Salya seksi değildir."

"Hayır, sıcaklık açısından demek istedim, göğsümde sıcaktı." Hala sildiğim yeri işaret etti.

"Oh, pardon." Onu temizlemeyi bitiriyorum.

"Benim için sorun değildi. İstedğin zaman bana salya akıtabilirsin." Onun samimiyeti karşısında çenem titriyor.

"Hey. Buraya gel."

Beni tekrar kollarına sarıyor ve beni kucaklamasının hissini çok seviyorum. Dün geceyi katlanılabılır kılan tek şey buydu. Sırtımı okşayan şefkatli hareketleri gözlerimi yaşartıyor.

Ağladığında sana sarılan ve göğsüne salya akıtmanı iğrenç bulmayan bir erkek bul kendine. Bu tür bir ilginin hangi kategoriye girdiğini bilmiyorum. Halka açık bir yerde olmadığımız için şu anda sahte nişanlım olmak zorunda değil, ama bir arkadaş olarak çok daha fazlasını yapıyor. Çok karmaşık hale gelen sahte bir ilişkiye katkıda bulunsa da, tam da ihtiyacım olan şey bu.

Burnumu çekerek geri çekilip sonunda pantolonlu bacaklarını gördüm. "Pantolonunla mı uyudun?"

Omuzlarını silkiyor. "Evet."

Eminim pahalı ve tasarımcı marka bir pantolon, ama şu anda buruş buruş olmuş durumda, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Maxine yatağa atlayarak ikimizin arasına giriyor, iki kat daha fazla sevgi görmek umuduyla. Şimdi pantolonu da kedi tüyleriyle kaplanacak.

Rhys elini kedinin sırtında gezdirir, ama dikkatini benden ayırmaz. "Bugün ne yapmak istersin?" diye sorar.

Bugün Pazartesi. İlk kez, mutfakta asılı olan takvimim bana çok baskıcı geliyor.

Uyandığımda planladığım programı tamamen uygulamadığım bir gün hatırlamıyorum. Ayrıca hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar ham ve yıpranmış. Sanki zar zor ayakta duruyormuşum gibi.

Ve şu anda, egzersiz ve stüdyo zamanı bana yabancı geliyor. Takvimi duvardan söküp pencereden dışarı atmak istiyorum.

Kafamda alışılmadık bir fikir oluşuyor.

Bir gün izin almam lazım.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum.

Rhys gülümsüyor ve bu içimdeki her şeyi rahatlatıyor. "Şanslısın. Ben hiçbir şey yapmama konusunda ustayım."

Ama biz hiçbir şey yapmıyoruz. *Farklı* bir şey yapıyoruz.

Duş alıp giyindikten sonra Rhys'in teknesine doğru yola çıkıyoruz. Normalde programımda olmadığı için hiç gitmediğim, en sevdiğim yerel şarküterilerden birinden kahvaltılık sandviçler alıyoruz.

Maxine'i de yanımızda götürüyoruz çünkü Rhys'e göre Mo onu görmek için can atıyor ve bunu, Maxine'i kucaklayıp tatlı tatlı kafasını yalayarak gösteriyor. Mo'nun sert dilinin bir başka dokunuşuyla Maxine'in gözleri kapanıyor ve yemin ederim ki kedinin ağzı rahat bir gülümsemeye uzanıyor.

"Bu ana kadar hiç düşünmemiştim, ama kedilerin başları, kendilerini yıkarken ulaşamadıkları yerlerden biri. Maxine her zaman pençesini yalar ve sonra kulağının etrafına sürer." Onun yaptığı hareketi taklit ederek başımın üzerinde elimi sallayarak gösteririm. "Ulaşamadığın yerleri yalayabilecek bir arkadaşın olması çok kullanışlı olmalı."

Rhys kahkahayı patlatır ve ben bunun nasıl geldiğini anlarım. "Bir kedi arkadaş, yani."

Gözlerim sonunda onun gözleriyle buluştuğunda, Rhys'in bakışları ateşle doludur.

"Mmhmm. Tabii," diye alay eder. "Sanırım Maxine, ona böyle bakan Mo gibi iyi bir arkadaşına sahip olduğu için şanslı."

"Evet. O iyi bir arkadaş," diyorum, Rhys'in ve aramızda yeni tutuşan elektrik yükünün yanından geçip, içimde yarattığım gerginlikten uzaklaşmak için güverteye çıkıyorum.

Rhys, Ramsey'den bir mühendis çağırmasını istedi, çünkü Rhys'in ehliyeti olmadığı için tekneyi sürmek için yasal olarak gerekli olan kişi oydu. Ve üçümüz, kanepeden kalkmaya tenezzül etmeyen kedilerle birlikte, günü denizde geçirdik.

Tam da ihtiyacım olan şey. Güneş ışığı. Saçlarımı okşayan esinti. Ve sessizlik.

"Bu çok güzel." Güneşin tadını çıkararak şezlongda uzanmışken içimden bir iç çekiyorum.

"Suda olmak en sevdiğim şeydir. Sakinleştirici bir etkisi var."

Ona dönüp bakıyorum. Lacivert mayosuyla, üzerinde parlak renkli horozlar olan, yürek parçalayıcı derecede yakışıklı. Mayosunu giydikten sonra, Ramsey ve bana horozlarını beğenip beğenmediğimizi sordu.

"Suda, teknede olmak sana anne babanı hatırlatmıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, hatırlatıyor." Güneş gözlüğünün ardındaki gözleri okyanusa doğru kayıyor.

"Ama bu rahatlatıcı. Onlara en yakın hissettiğim yer burası çünkü

onların da burayı ne kadar sevdiklerini hatırlıyorum."

"İçkiler hazır." Ramsey, bardaklarla dolu bir tepsi taşıyarak ortaya çıkar.

"Teşekkürler, Ramsey," derim ve tepsisinden taze bir mojito seçerim. "Rica ederim, tatlım." Bana komplo kurarcasına göz kırpar.

Bir yudum alıp gözlerimi kapatırım. Plaj tatili olmayabilir, ama bugün ihtiyacım olan şey buydu.

Güneşin sıcaklığı iyi geliyor, ama son zamanlarda cildim güneşe pek maruz kalmadığının farkındayım ve dikkatli olmam gerekiyor, yoksa yanarım. "Sanırım daha fazla güneş kremi sürmem gerekiyor," diyorum, omuzlarıma bakarak.

"Sana yardım edebilirim."

Güneş kremi alıp Rhys'in açık bacaklarının arasına oturuyorum.

Onun her dokunuşunda eriyorum. Parmaklarını üstümdeki askıların ve altımdaki bel bandının altına sokarak titizlikle çalışması her şey demek.

"Bu mayoyu beğendim." Üstümün ince askısını kaldırıyor. "Bunun içinde harika görünüyorsun," diyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. O öpücüğü vücudumun her hücresinde hissediyorum.

Kullanılmadığı için üzerinde neredeyse örümcek ağları oluşmuş bu eski siyah bikiniyi çıkardım. Bu bana, bu yaz henüz Lake George'a gitmediğimi ve ailem oradaki evimizi sattığında artık ailece oraya gitmeyeceğimizi hatırlattı.

Annem daha önce bana mesaj atmış, halimi sormuş, ama aynı zamanda bu hafta sonu Lake George'a gidip kişisel eşyalarımızı toplayıp evi satışa hazır hale getirmemizin iyi olacağını da belirtmişti.

"Ailem ve ben bu hafta sonu Lake George'a gidip evi toparlayacağız. Gelmek ister misin?"

Arkamda onun gergin olduğunu hissedebiliyorum. Büyükbabasına evini temizlemesine yardım etmek için bir kez gittiği dışında, anne babası öldüğünden beri Lake George'a geri dönmediğini sanıyorum. Ama suda olmaktan rahatsız olmazsa, belki gelmek isteyebilir. Şu anda anne babamla hissettiğim garip durumu hafifletmek için başka birinin yardımına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Ve kendime itiraf edersem, herhangi bir kişi değil. *O*.

"Gelemem."

Bu basit bir cevap, ama arkasında çok daha karmaşık bir neden var.

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

"Seni bırakmamı ister misin? Wanda seni bırakabilir," diye teklif eder.

"Aslında, bu harika olur. Annem Perşembe günü gitmek istiyordu, ama Cuma sabahı Leg-Up'ta kaçırmak istemediğim bir dersim var."

Gülümser. "Ramsey'e ayarlamasını söylerim." "Teşekkürler."

Rhys'in de orada olmasını tercih ederdim, ama neden gitmek istemediğini anlıyorum. Suda olmak ona anne babasına yakın hissettirse de, onların öldüğü Lake George'da olmak hala çok zor.

Teknenin mühendisi Lucas bizi iskeleye geri götürmeden önce, günün geri kalanını suda geçiriyoruz.

"Bu gece seninle kalmamı ister misin?" diye sorar Rhys.

Beynim çalışmıyor, ama son yirmi dört saatte hala yıkılmış durumda olan kalbim, kafama onaylayıcı bir baş sallama emri veriyor. *Buna ihtiyacımız var. Ona ihtiyacımız var. Bizimle tartışma. Olmasına izin ver.*

Rhys birkaç giysi toplar, Mo ve Wanda bizi daireme geri götürür.

Akılsız televizyon izleriz, taco sipariş ederiz, sonra Rhys uyuyana kadar ayak masajı yapar. Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi.

BÖLÜM 44

Rhys

Prenses: Wanda'nın beni götürmesini sağladığın için teşekkürler.

Rhys: Onunla emin ellerde olduğuna eminim. İyi hafta sonları.

Prenses: Sen de.

Onu şimdiden özledim. Bu hafta her günümüzü birlikte geçirdik.

Lettie pazartesi günü izin aldıktan sonra, değerlendirme hazırlıklarına yoğunlaşmaya başlaması gereken önümüzdeki birkaç hafta için antrenman programını ayarladı ve egzersizlerini ve stüdyo antrenmanlarını azalttı.

Öğleden sonralarını Central Park'ta yürüyüş yaparak ya da Fifth Avenue'da alışveriş yaparak geçirdik — çoğunlukla benim için — ve akşamları kedilerle kanepede kıvrılıp televizyon izledik. Ve her gece onun yatağında, sarılarak. Her sabah duşta Lettie'yi düşünerek kendimi okşasam bile geçmeyen sürekli bir cinsel tatminsizlik içindeyim, ama tek istediğim onun yanında olmak, bunun için kendimi neredeyse yıpratmak kadar mastürbasyon yapmam gerekse bile.

Hunter ve Sophie'nin evinde öpüştüğümüzü ya da o gece telefonda olanları hiç konuşmadık. Onu öpmek, ona tekrar dokunmak istiyorum, ama belki de yapmamam daha güvenli. Lettie ile sağlam bir dostluk kurmak için çok uğraştım, dürüst olmak gerekirse, o benim en iyi arkadaşım ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Şimdi hafta sonu için gitti ve ben ne yapacağım bilmiyorum. Benim de onunla Lake George'a gelmemi istedi, ama gelemedim.

Lake George, gerçekten mutlu olduğumu hatırladığım son yer. Ailem ve arkadaşlarım oradaydı. Lettie oradaydı. Hayatım mükemmeldi.

Ve o yer kalbimde öyle bir yere sahip olsa da, geri dönebileceğimi sanmıyorum. Sadece o yerin nasıl olduğunu hatırlamak istiyorum. Anlaşıldığımı ve sevildiğimi hissettiğim bir yer ve zaman. Ama Lettie'nin şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Ailesinin boşanmasıyla hayatında büyük bir değişiklik yaşıyor ve göl evini satma planları onu çok üzüyor.

Yine de ona hayır dedim.

Sonra, bu sabah Leg-Up'ta dersini verdikten sonra, valizini SUV'ye yüklemesine yardım ettim ve onun ve Wanda'nın arabayla uzaklaşmasını izledim. Ayrılabilecek bir saat oldu ve şimdiden sıkıldım.

Lettie yokken Maxine benimle teknede kalıyor, bu Mo için harika bir şey ama ikisinin birbirleriyle şakalaşıp sonra kıvrılıp birlikte uyuklamalarını izlemek, kızımı özlememi daha da artırıyor.

Kızım.

Lettie benim için her zaman özel biri olmuştur, ama onu daha önce hiç benim olarak görmemiştim. Parmaklarına o devasa yüzüğü taktığımda bile, onu sahiplenmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye izin vermedim. Şimdi ise bu düşünceyi kafamdan atamıyorum.

Bana kendine ne yaptığını anlattığı şekli. Gergin sesi ve yumuşak nefes alışsı. O pembe dudakları orgazm olduğunda nasıl açılmış olmalı. Biliyorum, çünkü gördüm ve bu çok güzeldi. Ama hepsinden öte, benimle kendini rahat hissedip kendini bırakmasını seviyorum. Bunu benimle yapacağına güvendi ve bu en önemli şey.

Ramsey beni güneşlenme terasında somurturken bulduğunda, Lettie ile geçirdiğim o geceyi hatırlıyorum.

Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Tekneyle açılmak ister misin?" diye sordu. diyor

"Hayır."

"Ping pong oynayalım mı?" diye önerdi.

Omuz silkiyorum, cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum.

"Bugün neşeli görünüyorsun."

"Biliyorum. Berbat bir ruh halindeyim."

Ramsey alaycı bir şekilde alt dudağını dışarı çıkarır, sonra dostluk bileziklerinden birini aldı.

Bileziklerle dolu kutuyu işaret ettim. "Bir gece yapmaya başladım ve duramadım. Çok eğlenceliydi."

"Bu, senin içinde gerçekten sekiz yaşında bir kız olduğunu düşündüğümü doğruluyor."

"Siktir git, sen de bu şeyi sevdiğini biliyorsun."

Gülümsüyor. "Haklısın, ama bu kadar çok yapmanın bir nedeni var mı?"

Omuz silkiyorum. "Çocuk hastanesindeki birkaç çocuğa bir ara onları getireceğimi söyledim. Onlar da yapıyorlar. Onlarla takas yapabileceğimizi söyledim."

"Tamam. Gidelim." Ramsey bilezik koleksiyonumu toplamaya başlar.

"Nereye?"

"Bu tuhaf enerjiyi temizlemelisin." Sanki havayı tıkayan gerçek bir madde varmış gibi elini etrafımda salladı.

Onunla tartışmak istiyorum, ama haklı. Lettie'yi ve ona destek olamadığımı unutmam için bir şeye ihtiyacım var.

Bilezikleri çocuk hastanesine götürmek ruh halimi hemen iyileştirir. Odalarına uğradığımda çocukların yüzlerindeki gülümsemeleri görmek paha biçilemez.

"Geri geldiğin için teşekkürler," diyor Brittney.

Öğle molasında lobide olduğu ve beni tanıdığı için şanslıyım. "Binaya geri girmeme izin verdiğin için teşekkürler. Güvenlik beni dışarı atacağından endişelenmiştim."

Turumu tamamladıktan sonra, uğramak istediğim son bir oda olduğunu fark ettim

Brittney gülümser, ama sonra gülümsemesi kaybolur. "Madelyn zor bir gün geçiriyor.

Bana birkaç bilezik bırakmak ister misin, ben daha sonra ona veririm?"

"Tabii." Başımı sallarım, ama bana ilham veren küçük kızı göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğrarım.

Onun için en sevdiği albüm ve şarkılardan esinlenerek yaptığım birkaç tane seçip Brittney'e veriyorum.

Asansöre doğru ilerlerken bir hareket gözüme çarpar.

Odasının kapısında Madelyn duruyor.

"Selam." Beni görmek istediğinden emin olamadığım için ona hafifçe el salladım.

"Geri gelmişsin."

"Evet, geleceğimi söylemiştim."

"Bazen yetişkinler sözlerini tutmazlar."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok. "Evet, bozarlar."

"Annem bana yakında iyileşeceğime söz verdi, ama şimdi bir tur daha kemoterapi görmem gerekiyor."

Madelyn'in haberiyle midem düğümlendi. Söylemek istediğim şey birkaç küfür içeriyordu ama onun önünde küfür edemezdim.

"Kahretsin. Çok kötü. Üzgünüm." Madelyn ve diğer çocukların hastalıklarıyla başa çıkmak zorunda oldukları zorlukları kafam almıyor. Hem de sekiz yaşında? "Sen inanılmaz cesursun. Keşke ben de öyle olabilsem."

"Yetişkinlerin cesur olduğunu sanıyordum."

"Hayır, yetişkin olsan da bazı şeylerden korkabilirsin. Bana güven. Ben bilirim."

"Öyle mi? Sen neden korkuyorsun?" diye soruyor.

Sorusunu düşündüm. *Neden korkuyorum?*

Çok şeyden.

Yılanlardan. Çok fazla wasabi kullanıp burnumun yanmasından. Yanlışlıkla Ramsey'in testislerini tıraş ederken ona rastlamaktan. Bir keresinde başıma geldi ve travma yaşadım.

Ama Madelyn'in kastettiği bu değil.

Lettie ile Lake George'a gitmememin sebebi, orada hissedebileceğim şeylerden korkmam. O büyülü ama aynı zamanda yürek burkan yerde ortaya çıkacak anılar.

Ve Lettie'ye karşı gerçek hisler beslemeye başlamış olmam ve sahte nişanımız sona erdiğinde ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmaması, onunla Lake George'a gitme fikrini daha da endişe verici hale getirdi.

"Paylaşmaya hazır değilsen sorun değil."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Anlayışın için teşekkürler."

Bileziklerimizi değiştiriyoruz. Madelyn, ayrılana kadar benimkine bakmamamı söylüyor.

Gitmeden önce, Taylor'ın yakında çıkacak albümü ve albümle ilgili tüm umut ve hayallerimiz hakkında konuşuruz. Ramsey bu konuşmayı kaçırdığı için çok kızacak. Sonra, hemşire odasında Brittney'e çıkış işlemlerimi yaptırırım.

Çocuk hastanesinden çıkarken, Ramsey girişte beni karşılarlarken birkaç fotoğrafçı üzerime üşüşür.

"Colette nerede?" diye sorar bir fotoğrafçı. "Düğün tarihini belirlediniz mi?"

"Rhys, neden buradasın?" diye soran başka biri. "Gizli bir aşk çocuğun mu var?"

Ne oluyor lan? Onların meraklı sorularına ve daha da önemlisi buraya gelme cüretlerine kızgıyım.

Lettie ile nişanlandığımız haberinden bu yana, medyada hakkımda daha fazla haber yapıldığını fark ettim. Bu iyi bir reklam olduğu için kabullenmeye çalıştım, ama Lettie hakkında artan haberler gibi, bu da beni rahatsız etmeye başladı.

Can sıkıcı fotoğrafçılar olsa da, önceki halime göre çok daha iyi bir ruh halindeyim.

Ramsey arabada kocaman bir gülümsemeyle beni karşılıyor. "Sanırım o kışındaki çubuğu çıkarmak için en iyi yer hastaneydi."

"Komik." Sırıtiyorum, ama haklı.

Gömleğimin kolunu sıyırdığımda, Madelyn'in bana verdiği bileziği buluyorum.

Mor ve beyaz boncukların arasında tek bir kelime yazıyor: Korkusuz. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

BÖLÜM 45

Colette

Göl evimiz Cartwrightlar ve Spencerların evlerinden çok daha küçük. Lake George'un batı yakasında yer alan, lacivert panjurlu şirin bir beyaz ev. En azından eskiden öyleydi. Yani hala öyle, ama evin önünde dururken, yeni sahiplerinin kepenkleri boyayacaklarını mı, yoksa evin yanındaki büyük akçaağaçta hala asılı duran lastik salıncağı kullanacak küçük çocukları olup olmayacağını merak ediyorum.

Sonunda pes edip eve giriyorum.

İç mimar olan annem kusursuz bir zevke sahiptir. Dekor rustik ama modern, beyaz lambri duvarlar ve tavanlar, oturma odası ile mutfakı ayıran büyük bir ahşap giriş var. Krem rengi kanepeler, lacivert çapa desenli yastıklar. Hatta geceleri hava serinlediğinde verandada oturup üzerine sarınmayı sevdiğim battaniye bile kanepenin arkasına asılı duruyor. İçerideki her şey aynı görünüyor, ama eve girdiğimde hissettiğim duygu tamamen farklı. O büyüğü geri getiremiyorum. Burada yaşadığım mutlu anılar sadece anılar olarak kaldı.

Bir dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Dönüp baktığımda annemi lacivert chino pantolon ve beyaz kısa kollu bluz giymiş olarak görüyorum.

"Ah, işte kızım." Annem bana sarılır ve şakağıma öpücük kondurur.

"Merhaba anne." Onun kucaklamasına karşılık veriyorum, boğazımdaki düğümü yutmaya zorluyorum kendimi.

"Geldiğini fark etmedim. Yukarıda eşyalarımı topluyordum."

"Az önce geldim."

Beni incelemek için geri çekilir, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardır. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de." Gelmeyi düşünmemiştim, ailemin her şeyi toplayıp burayı kaybetmenin önemi yokmuş gibi davranmasını beklemeyi düşünmüştüm, ama bu eve bir daha asla ayak basmayacağım düşüncesi beni daha da kötü hissettiriyordu.

Kapının yanındaki deri hafta sonu çantamı alır. "Sadece sen mi?"

"Evet." Rhys'in neden hayır dediğini anlıyorum. Buraya gelmek onun için zor olurdu. Üstüne üstlük ailemin durumu da eklenince, pek de eğlenceli bir hafta sonu kaçamağı olmazdı.

"Baban yarın burada olacak. Biraz eşya toplayıp, sonra verandada dinlenip bir kadeh şarap eşliğinde gün batımını izleyebiliriz diye düşündüm." "Tabii." Gölü gören büyük oturma odasının pencerelerine doğru yürüdüm ve o da beni takip etti.

"Hey," elimi sıkıyor, "Değişimin zor olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman değişimi sevmedin. Ama bu, harika bir şeye doğru ilerleme."

Derinlerde, onun haklı olduğunu biliyorum. Ve anne babamın mutlu olmasını istiyorum, ama aynı zamanda birlikte olmalarını da istiyorum. Keşke bu iki şey birbirini dışlamasa.

Ona zoraki bir gülümseme veriyorum, yapabileceğim tek şey bu, sonra onu yukarıya takip ediyorum.

Odama girdiğimde, açık mavi çim desenli duvar kağıdının ve mavi noktalı beyaz perdelerin rahatlığını hissediyorum. Annem, altın süslemeli makyaj masamın aynasına yapıştırdığım kalp ve tek boynuzlu at çıkartmalarına kızmıştı, ama babam bunun odaya karakter kattığını söylemişti. Asılı rafta, yıllar boyunca dans akademisinden çekilmiş çerçeveli fotoğraflar ve Spencers'ların teknesinde Hannah, Hunter ve Rhys ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafım var.

Mavi ve beyaz yorganın üstünde, Rhys'in Jenkins'lerin kedisini yeni bir yuvaya yerleştirme girişiminin başarısız olmasının ardından bana verdiği doldurulmuş kedi Whiskers oturuyor. Tüylü gri kediye alıp göğsüme sarıyorum.

Odam her zamanki gibi görünüyor, sadece duvara yaslanmış bir yığının sökülmiş taşınma kutusu eklenmiş.

Bunların hiçbirine hazır değilim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, ama bu odada değil, bu yüzden Whiskers'ı yerine koyup odamdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, böylece her şeyi biraz daha uzun süre olduğu gibi tutabileceğim.

Mutfağı birkaç saat boyunca toparladıktan sonra, annem ve ben küçük, perdeli verandada sessiz bir akşam yemeği yiyoruz, sonra şarap kadehlerimizi alıp iskeleye inerek gün batımını izlerken ayaklarımızı göle sokuyoruz.

"Sana gerektiği gibi destek olamadığım için özür dilerim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senin babanla aramızda olanlarla o kadar meşguldüm ki, senin hayatında olan bitenlerle pek ilgilenemedim.

Sen ve Rhys nişanlısınız, ama ilişkiniz hakkında pek konuşmadık."

Gözlerine baktığımda, orada suçluluk görüyorum. Şarabından bir yudum alıyor ve ben boğazımı temizliyorum.

"Üzülme, aramızdaki her şey çok hızlı gelişti."

Aniden, ona Rhys ve benim hakkımda her şeyi anlatmak istiyorum. Onun rehberliğine ve tavsiyesine ihtiyacım var.

"Anne..." diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Annen olarak, onun geçmiş ilişkilerini veya ilişkilerinin olmamasını ve senin bu kadar hızlı ilerlemeni merak ettim, ama sonra Leg-Up topluluk gününden ikinizin bir fotoğrafını gördüm ve her şey anlam kazandı."

Gözlerim aniden onun yüzüne çevrilir. "Ne mantıklı geldi?"

"Rhys'in seni ne kadar sevdiği. Sana sanki tüm dünyası sensin gibi bakıyor ve sen de onun sana aşık olduğu kadar ona aşık görünüyorsun."

Sözleri beni sessizliğe boğdu.

"Seni Rhys'le birlikte görmek, aşık ve mutlu olduğunu bilmek, sana boşanmayı söylemeyi hem daha zor hem de daha kolay hale getirdi. Benim ve babanın ilişkisi bitti diye senin ilişkini sorgulamanı istemedim, ama bu zor dönemde dayanabileceğin bir partnerin olduğunu bilmek de içimi rahatlatmıştı."

Rhys ve ben *aşık mıyız?* Vakıf yönetim kurulunun onu ciddiye alması için herkesi ikna etmek için uğraştığımız şey buydu. Annemi de ikna etmeyi başardığımız için mutlu olmam gerekirdi. Gözlerinde yeniden yeşeren umutla, ona bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyleyemezdim.

Mutlu bir sessizlik içinde gün batımını izledikten sonra, boş şarap kadehlerimizle eve döndük.

Daha sonra, yatakta uzanırken Hannah bana mesaj attı.

Hannah: Bugün seni düşündüm. Bana ihtiyacın olursa, söyle yeter.

Bu hafta sonu hakkında ona bahsettiğimde gelmeyi teklif etmişti, ama yarın James'le bir düğüne katılmaları gerektiğini bildiğim için gelmemesi konusunda ısrar ettim.

Hannah: Çifti neredeyse hiç tanımıyorum. James'in patronunun kızı. İhtiyacın olursa ben buradayım. Söyle yeter!

Onun ısrarına gülerek cevap verdim.

Colette: Bu düğünden kurtulmak için çok uğraşıyor gibisin.

Hannah: Sadece en yakın arkadaşımın yanında olmak istiyorum.

Colette: Sana minnettarım. Yarın eğlenmene bak, döndüğümde seni ararım.

Hannah: Seni

seviyorum! Colette: Ben

de seni seviyorum.

Telefonumu şarj etmek üzereyken tekrar titredi. Rhys'ten bir mesaj gelmiş.

Lambayı kapatıp yatağıma geri uzanıyorum.

Rhys: Bugün nasıldı?

Cevap veremedim, başka bir mesaj daha gönderdi.

Rhys: Bu aptalca bir soru. Berbat geçmiş olmalı, biliyorum.

Lettie: Zordu. Babam yarın geliyor. Garip olacak.

Rhys: Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki bu seni güldürür?

Bir resim geliyor. Maxine ve Mo'nun Rhys'in kucığında yer kapmak için kavga ettikleri bir resim. Açık ara kazanan Maxine, kucığında kıvrılmış dururken, Mo yarısı dışarıda kalmış, ama yine de ikisinin yanında olduğu için mutlu.

Fotoğrafa gülümsedim, sonra bir cevap yazdım.

Colette: Kendi kedi memini yaptın. Ve beni gülümsetti, yani görev tamamlandı.

Rhys: Gülümsemeni seviyorum. Bana bir fotoğraf gönder.

Gülümseyerek bir selfie çekip ona gönderiyorum. *Rhys:*

Nişanlımın ne kadar güzel olduğunu neredeyse

unutuyordum. Colette: Dokuz saattir yokum.

Rhys: Dokuz dakika yokken bile seni özliyorum

Derin bir nefes alıp, onun mesajını okurken hissettiğim baş dönmesini kontrol etmeye çalışıyorum. Artık nerede durduğumuzu bilmiyorum. Neyin gerçek, neyin sahte olduğunu. Şu anda, ailemle ilgili olan biten her şey yüzünden, bunu anlamaya gücüm yok. Tek bildiğim, aramızda olanların iyi hissettirdiği.

Colette: Keşke burada olsaydın, ama neden olmadığını anlıyorum.

Üç nokta belirir, sonra kaybolur. Sonunda bir mesaj gelir.

Rhys: İyi geceler, Prenses.

Colette: İyi geceler.

Telefonumu şarja takıp rahat etmek için yan dönüp yatıyorum. Çok kısa bir sürede Rhys, en çok güvendiğim kişi haline geldi. Belki de bu bizim anlaşmamızdan, ortak bir hedefimiz olmasından kaynaklanıyor, ama artık bundan daha fazlası gibi hissetmeye başladım.

Telefonuma bakıyorum. Saat dokuz buçuk. Yıllardır uyuduğum en geç saat.

Babam her an gelebilir, ama yataktan kalkmak istemiyorum. Üçümüzün bu eve veda edeceğimiz düşüncesine katlanamıyorum. Satışa çıkarılmadan önce son bir geceyi burada geçirmek.

Annem kapıyı açıyor ve beni korkutuyor. "Baban geldi."

Yastığı başımın üzerine çekip inliyorum.

"Kalk, uykucu," diye şarkı söyler gibi konuşuyor. Yakında eski kocasını görecektik olmasına rağmen çok neşeli.

Kapının kapandığını duyuyorum ve beni huzur içinde kendime gelmem için yalnız bıraktığı için minnettarım.

Ama sonra yatağın kenarı çöküyor ve annemin o kadar kolay pes etmediğini anlıyorum.

"Kalkıyorum. Sadece biraz..."

Sıcak bir el sırtıma konuyor. Büyük, sert bir el.

Anne, ellerin ne kadar büyük.

Çocukken en sevdiğim kitaplardan birinden alıntı yaparak onu taklit etmek üzereyken, yastığımın altından bakınca orada oturanın annem olmadığını fark ediyorum.

Rhys.

BÖLÜM 46

Rhys

Lettie kollarıma atlayarak beni yataktan yere düşürdü. Ne yazık ki, kollarım zaten ona uzanmıştı, bu yüzden onu da yanımda götürdüm. Yüksek bir gürültüyle, kıcımın üstüne düştüm, o da kucağıma oturdu.

"Geldin." Kollarını boynuma doladı ve bu tam da umduğum karşılama değildi.

"Babanla birlikte geldim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılır. "Vay canına. Beni gerçekten seviyor olmalısın. Evlilik sorunları olan bir ekonomi profesörüyle dört saat boyunca arabada olmak kolay olmamıştır."

"Hayır, kolay değildi, ama saatlerce *The Economist* podcast'ini dinledikten sonra, dünya siyaseti ve iş dünyası haberlerini yakaladım."

Gülüyor ve bu ses, bu sabah şafak vakti uyanmamın karşılığında ihtiyacım olan tek ödül.

Bir dakika sonra kapı açılır. "Her şey yolunda mı, duydum ki..." Lettie'nin annesi söze başlar ama bizi yerde sarılmış halde görünce gözleri büyür ve kapıyı açtığı kadar çabuk kapatır.

İnlerim. "Annen şu anda yerde seviştiğimizi sanıyor." "Kimin umrunda? Onun bildiği kadarıyla nişanlıyız. En azından bu evde bu evde sevişiyor."

Bu bir şaka olarak söylenmiş olsa da, bunun ona neden burada olduğumuzu hatırlattığını anlayabiliyorum. "Hey. Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?"

Boynuma başını yaslıyor. Onun üzülmesinden nefret etsem de, teselli için bana bakmasını seviyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum.

Oda etrafına bakmak için geri çekiliyor. "Odamı toplamam gerekiyor. Listeleme fotoğrafları için odayı düzenleyebilmek için tüm kişisel eşyalarımı çıkarmamı istiyorlar."

Lettie'nin yardımıyla onu kaldırıyorum, böylece ikimiz de ayakta duruyoruz.

Duvara yaslanmış yığından düzleştirilmiş bir taşıma kutusu alır, sonra dolabına doğru yürür. İki dakikadan az bir sürede kutuyu dolabındaki eşyalarla doldurur.

"Hepsi bu mu? Yapman gereken tek şey bu muydu? Eminim benim yardımına gerek yoktu." Ellerimi ceplerime sokup gülümserim.

"Ailem aşağıda, muhtemelen kimin ne alacağına karar veriyorlar. Anılarımızı bölüşüyorlar." Diye iç geçirir. "Bugün burada geçirdiğimiz her anın tadını çıkarmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Cevap vermekte tereddüt ediyorum çünkü artık buradayım ve Lettie'yi şaşırtmanın heyecanı geçiyor, ne yapabileceğimden emin değilim.

Tereddütümü fark eder.

Kollarını belime dolayarak kulağını göğsüme dayadı. "Geldiğin için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli. Ve bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Kollarımı onun sırtına dolayarak onu kendime çekiyorum. "Sen bunu kolaylaştırıyorsun."

Bu doğru. Dün çocuk hastanesine yaptığım ziyaret ve Madelyn'in korkularıyla yüzleşmesinden bahsettiğini duymak beni Lake George'a gelmeyi düşünmeye itti, ama buraya geldiğimde Lettie'yi görmek, ona yakın olmak bana kalmak için güven vereceğini biliyordum.

Geri çekildiğinde, bakışları polo gömleğimin yakasına düşer. Bana gülümser.

"Kolyenizi beğendim."

Daha iyi görebilmesi için onu bıraktım. "Geçen hafta gittiğimiz Beşinci Cadde'deki butiğe tekrar gittim."

Lettie'nin parmağı boynumdaki zincirdeki C harfini izledi. "Neden L değil de C'yi seçtin?"

"Kararsız kaldım ama sonunda C'yi seçtim. Lettie benim birlikte büyüdüğüm kız, ama Colette benim için şu anda bir kadın."

"Hoş bir jest. Boynuna benim baş harfimi takarak sevgi dolu nişanlı rolünü gerçekten üstleniyorsun." Gülümsüyor ve o kadar parlak ki, bana böyle bakmaya devam ettiği sürece her şeyle başa çıkabileceğimi biliyorum. "Bu çok Taylor Swift'ce bir davranış."

Ona, rolümüz bittiğinde bile bunu takacağımı söylemeli miyim, çünkü artık ben ona aitim? Ve ben ona ait olmayı hak etmesem bile, ben onunum.

"Mayo getirdin mi?" diye soruyor.

"Evet."

"O zaman giyinmelisin." "Saat daha on bile değil."
Lettie gülerek uzaklaşır ve valizinden mayosunu çıkarır.
"Bir saat içinde ip salıncak dolup taşacak, biliyorsun."

Sabahın büyük bir kısmını suda geçirdikten sonra, yat kulübünde öğle yemeği yiyoruz ve tıpkı ocukluğumuzdaki gibi iskelede oturuyoruz. Artık yetişkin olduğumuz için, suya bakan iki Adirondack sandalyesi buluyoruz. Lettie ızgara tavuklu Akdeniz tabağı sipariş ederken, ben klasik New England ıstakoz sandviçini tercih ediyorum.

"Bunu ilk kez sipariş ettiğim günü hatırlıyorum. Sanırım yedi yaşındaydım ve babam bunun benim için çok fazla olacağını düşünüyordu, ama ben ıstakozun şık ve havalı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden denemek istedim. Sipariş verebileceğimi söyledi, ama bitirene kadar her öğünde artanları yiyeceğimi de ekledi. Hepsini yiyemeyeceğimi biliyordu ve paramız olsa da israf etmenin doğru olmadığını bana öğretmek istiyordu."

"Hepsini yedin mi?" diye soruyor, sonra çatalına bir parça kinoa, tavuk, salatalık ve nohut koyuyor.

Gülüyorum. "Sonunda. Sanırım ertesı gün kahvaltıda bitirdim. Ekmeğin ıslak olduğunu hatırlıyorum, ama tereyağlı ıstakoz soğuk olsa bile çok lezzetliydi." Ona sandviimi ikram etmeden önce bir ısırık alıyorum. Sandviçi sabit tutmak için ellerini benim ellerimin etrafına dolayarak büyük bir ısırık alıyor.

"ok güzel. Benimkini denemek ister misin?" Bana önceden bir lokma yiyecek koyduğu çatalını uzatıyor ve ben de alıyorum.

Bana umutla bakar ve ben çiğnerken, elimle "fena değil" anlamında bir hareket yaparım.

"Fena değil." Bu sözüm üzerine koluma şakacı bir şekilde vurur. "Hey, ıstakozla rekabet etmek zor."

"Haklısın. Bir ısırık daha ver." Sandviimi vermem için işaret ediyor ama ben onu ondan uzak tutuyorum. O da tuzağı yiyor, kasesini yere bırakıp kuağıma tırmanarak sandvie ulaşmaya alışıyor.

"Benim lezzetli ıstakozlu sandviimi çok istiyorsun, değil mi prenses?" Kaşlarımı oynatıp ona en yapmacık gülümsememi gösteririm.

Sözlerime gülerek karşılık verdi.

"*Istakozlu sandviçin mi?*" Bu, penisin için bir euphemism mi?" Hala gülerek başını salladı.

Omzumu itmek için uzandığında, bileğini yakalayıp kucağıma çekiyorum. Artık o kadar yakınız ki, aynı havayı soluyoruz. Elim çenesine düşüyor ve başparmağımla yanağını okşuyorum.

Lettie'nin gözleri kapanır. Beni öpmemi beklediğini biliyorum. Şu anda halka açık bir yerdeyiz, teknik olarak sorun olmaz, ama ailesiyle olanlar yüzünden ona şu anda ek baskı yapmak istemiyorum. Bu yüzden dudaklarım onun alınına iner.

"Geri dönelim mi?" diye soruyorum.

Gözleri, sersemlemiş bir halden kendine geliyormuş gibi açılır.

"Oh, evet. Tabii." O başını sallar, sonra benden uzaklaşır. Sandalyeden kalktığımda, ereksiyonumu bir anlığına gizlemek için lobster roll'umun kalanını kullanmak zorunda kalırım. Sonra, sandviçimin kalanını Lettie'ye veririm ve o da mutlu bir şekilde yer.

Daha sonra, onun evine dönerken, eski evimin altındaki rıhtımdan geçen yıpranmış yolu yürürken buluruz kendimizi. Ev teknik olarak hala benimdir, ailemin mirasından bana kalmıştır, ama içinde bulunduğu durum "eski" kısmını doğrulamaktadır.

"İçeri girmemize gerek yok." Lettie'yi yanımda hissediyorum. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Dönüp ellerimize bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. Ona çok minnettarım.

O haklı. Belki bir gün içeri girerim, ama bugün burada durmak yeterli.

"Ben de onları özleyorum. Annenin benim annemden ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Sanki iki dünyanın da en iyisine sahiptim. Hannah'nın annesi de öyle, ama Abigail'in dansa olan sevgisi bizi her zaman birbirimize bağladı. Annem çok çalışıyordu, annenin her zaman yanımda olması çok güzeldi."

"On beş yıl oldu. Onlarla geçirdiğim süre kadar bir süredir yoklar. Ne garip, değil mi?"

"Evet, öyle düşününce öyle. Seninle gurur duyarlardı, Rhys."

Sözleri samimi, ama ben bunları kabul etmekte zorlanıyorum.

"Neden? Vakıf yönetim kurulu başkanlığı görevimi geri kazanmak için seninle sahte bir ilişki yaşamam mı? Bütün bu zaman boyunca minnettar olmam gereken bir şey mi?"

"Bence onlar, hayatın tüm iniş çıkışlarını deneyimlemenizi isterlerdi, böylece yerinizi bulduğunuzda bir bakış açısına sahip olabilirdiniz. Bana bakın. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum. Odaklanıyordum. Her gün çok çalışıyordum. Ama bu yeterli olmadı. Etrafımdaki her şeyi kaçıırıyordum."

Onun sözlerini düşünerek başımı salladım.

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalıştım. Onların benden olmasını istedikleri adam olmaya çalıştım, ama baskı çok fazla oldu. Jerrod sürekli ensemdeymiş gibi hissediyordum."

"New York'tan neden ayrıldığımı hiç bilmiyordum. Jerrod yüzünden miydi?" diye diyor.

Başımı salladım. "Mezun olduktan sonra, Harper'da iş analisti pozisyonu aldım. & Benson. Jerrod aynı gün Martin, Breaker, Short'taki işini açıkladı ve ben her şeyin eskisi gibi devam edeceğini biliyordum. Rekabetimiz akademik kariyerimizle bitmeyecek, onu aşarak profesyonel hayatımıza da sıçrayacaktı. Karşılaştırma her zaman olacaktı. Yirmi beş yaşında ilk güven fonu taksitimi aldığımdaya istifa ettim. Çalışmak istemediğim için değil, hayatımdaki her şeyin keyfi kaçtığı için. Hiçbir şey benim değildi. Ve bana iyi gittiğimi söyleyen kimse yoktu. Her zaman *"Jerrod'la karşılaştırıldığında nasıl?"* sorusu vardı ve bundan nefret ediyordum. Hala da ediyorum. Her yönden onun tam tersi olmak için elimden geleni yaptım. Partiler, kadınlar, kazandığım ünle gurur duymuyorum, ama bunlar benimdi. Kulağa çılgınca geliyor mu?

Onun rahatlatıcı gülümsemesi benim için yeterli.

"Hayır. Hiç de değil. Aslında, açıkladığın için şimdi çok mantıklı geliyor."

"Ama artık o hayatı yaşamak istemiyorum. Ve çok geç olduğundan endişeleniyorum. Her şeyi mahvettiğimden endişeleniyorum."

"Jerrod'u yenmek için mi başkan olmak istiyorsun, yoksa pozisyonu istediğin için mi?"

"Başlangıçta Jerrod'u yenmek istiyordum. Eski rekabetimiz beni etkilemişti. Ama şimdi bundan daha fazlası var. İnsanlarla ve onların kar amacı gütmeyen kuruluşlarıyla bağlantı kurmayı, misyonlarını ve onları motive eden şeyleri öğrenmeyi seviyorum. Bundan bu kadar keyif alacağımı fark etmemiştim."

"Bu harika, Rhys."

"Bu senin sayende." diyorum ona.

O başını sallıyor. "Ne?"

"Leg-Up'taki çalışmalarını ve sadece bale ve dansa değil, başkalarına yardım etmeye olan tutkunu gördüm. Ve tabii ki çocuk hastanesine yaptığın ziyaretleri. Bana ilham verdin."

"Peki, başkanlık pozisyonunu alamazsan ne olacak? Yine de yönetim kurulunda yer alabilir misin?"

"Jerrod'un altında mı?" Çenem gerilir, ama Lettie'nin koluna koyduğu eli gerginliğini giderir.

"Katılmanın tek yolu bu mu?" diye sorar. "Bilmiyorum."

"Bilmemenin bir sakıncası yok bence."

"Gerçekten mi? Sen her şeyi planlamışsın."

Gülüyor. "Her şeyi planlamış olsaydım, iki yıl önce müdür olarak terfi ederdim."

"Sen olağanüstü bir dansçısın. Zaman çizelgesi farklı olsa bile oraya ulaşacaksın."

"Teşekkürler."

Titriyor.

"Donuyorsun." Kolumu omuzlarına doluyorum. "İçeri girmeliyiz."

"Evet."

Ailemin göl evinin önünden geçerken, Lettie için burada olduğum halde, bugünün kendi ailemin yaralarını sarmak için iyi bir adım olduğunu düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM 47

Colette

Akşam yemeğinde anne babamın birbirlerine karşı garip davranışlarını izlemek çok yorucuydu. Sanki ilk randevuyu tersine izlemek gibiydi. Birbirlerini çok iyi tanıyan insanlar, neredeyse hiç konuşmayan yabancılara dönüşüyorlardı.

Bu günün bitmesini istiyorum, ama aynı zamanda bitmemesini de istiyorum. Yarın uyandığımda ve bu evden çıktığımda, bir daha asla buraya dönmeyeceğim.

"Kitabın nasıl?" diye sordu Rhys, banyo ışığını kapatıp yatak odasına girerken, üstsüz, kalçalarına kadar inen gri bir şort giymişti. Pelvisinin her iki yanındaki derin kaslı V şekilleri odanın diğer ucundan beni alay ediyordu.

"İyi." İyi bir kitap. Hayatımda olanlardan uzaklaşmak için iyi bir dikkat dağıtıcı. Sevdiğim ve değer verdiğim göl evine veda ettiğim, boşanan ailemle yeni dinamikleri idare etmeye çalıştığım ve az önce yatağıma tırmanan adama karşı büyüyen hislerim olan bu hüzünlü hafta sonu.

Doğru. Rhys bugün erken saatlerde geldiğinde dikkate almadığım küçük bir ayrıntı. Her şey olup biterken, annem yatak odasına çekilip babam kanepeyi hazırlamaya başlayana kadar, Rhys'in uyuyabileceği tek yerin benim yanımda olduğunu fark etmedim. Ailem hiç tereddüt etmedi. Sonuçta nişanlıyız.

Gözlerim, poker suratımı çalışmak için okuduğum sayfalara geri dönüyor. Amacım, dövmeli kötü çocuk tarafından becerilen tatlı, güneş gibi parlak kızı okumak ve çevremdeki kimseye, özellikle Rhys'e, içeriği hakkında ipucu vermemek.

"Tutu yaparken uyuyakaldığın gece, komodinin üzerinde gördüm."

"Öyle mi?" Sayfayı çeviriyorum. Yanımda Rhys yatağa kayıyor ve yastıklara yaslanıyor.

Gözümün ucuyla, dövmeli kolunun daha önce komodinin üzerine koyduğu e-okuyucuya uzandığını görüyorum.

"Hangi bölümdesin?" diye sordu, cihazı uyandırmak için dokunarak.

"Şey," bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, "ne demek istiyorsun?" dedim, söz konusu zonklamadan dolayı dikkatim dağınık bir şekilde.

Ailemin göl evi satılmadan önce son gecesini orada geçiriyorum ve annemle babam ayrılıyor, ama ben Rhys'in yanında yatıp ateşli bir aşk romanı okuyorum ve inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım. Ne oluyor böyle?

E-okuyucusunu bana doğru çevirir ve ekranda Chloe'nin restoranda bize gösterdiği kapak vardır. Dövmeli, şeytani derecede yakışıklı ve bana göz kırpan kötü çocuk.

"Xander, Jessa'yı partiye götürmek için aldı. Eski sevgilisini kışkırtmaya çalışıyor."

"Ne?! Neden bu kitabı okuyorsun?!" Neredeyse bağıriyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Senin ilgi alanlarına ilgi duyuyorum. Erkek arkadaşlar böyle yapmaz mı?"

"Tabii, ama sen benim sahte erkek arkadaşımsın... yani nişanlımsın ve kitap kulübünde değilsin."

"Aslında Chloe ile konuştum ve o herkesin katılabileceğini söyledi. Erkek bakış açısını memnuniyetle karşılayacağını söyledi."

Heyecanlandım ve şimdi benimle aynı kitabı okuyan Rhys'in yanında mı uyuyacağım? O, bu kitapta geçen tüm müstehcen konuşmaları ve açık seks sahnelerini biliyor. Ve benim de okuduğumu.

Poker suratım kayıyor.

Ve olan biten her şeyle birlikte, işlemem gereken çok fazla duygu var. Rhys'in benim tarafımda olduğunu sanıyordum. Bugün erken saatlerde geldiğinde çok sevinmiştim, ama şimdi sanki benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

Kitabı komodinin üzerine atıp ışığı kapatıyorum. "Okumaya devam etmemin sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Devam et." Yan dönüp sırtımı ona çeviriyorum.

"İyi geceler, prenses." Parmakları saçlarımı okşuyor. Bu tatlı ve rahatlatıcı, ama beni o kadar tahrik ediyor ki sinirleniyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum, ama elimde değil.

Bugün hem en iyi hem de en zor anlamda çok yoğun bir gün oldu.

Bunu birinden çıkarmak istiyorum ve Rhys en yakınımıdaki kişi.

Elimle yanımdaki yastığı kavradım ve bir saniye sonra yastık Rhys'in yüzüne çarptığında yüksek bir ses çıktı.

"Bana öyle deme," diye homurdanıyorum. *Şimdi kim homurdanıyor?* Rhys'in homurdanmasını tercih ederdim çünkü benimki deli gibi geliyor.

O gülüyor. "O lakabı sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, sen seviyorsun." Oturur pozisyona geçip ona dönerek kavga etmeye hazır hale geliyorum. "Neden bana öyle diyorsun? Ben prenses değilim. Tam tersine."

Rhy oturur ve battaniye beline kadar düşer. Bana doğru döner, hareketiyle kasları kasılır. Karın kaslarının bana göz kırptığına yemin edebilirim. Şimdi, ciddi bir konuşma yapmaya çalışırken, onun orada lezzetli bir atıştırma gibi oturması beni daha da sinirlendiriyor.

"İronik olarak kullanıyorum," diyor.

"Yani?" Vücudum, kol mesafesindeki yarı çıplak vücudunun farkında olsa da, gözlerimi onun yüzünden ayırmıyorum.

Bir anlığına başka yere bakar, sonra tekrar bana döner.

"Bir dansçı olarak bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun. Görünüşün zarif ve ağırbaşlı, hatta belki de nazik, ama seni benim tanıdığım gibi gerçekten tanıyan biri olsaydı, senin üstlendiğin tüm zorlu çalışmayı ve bağlılığı görürdü. Sen çok sert birisin, Lettie. Sporuna ve kariyerine adanmışsın, pratik ve antrenman için deli gibi saatler harcıyorsun. Öğretmenlik ve üstlendiğin hayırseverlik görevlerinin yanı sıra diyet, kondisyon, uyku ve dinlenme. Tanıdığım en adanmış kişisin ve sana şımartılacağın ve bakılacağın bir alan sunmak istiyorum. Sen bir prenses değilsin Lettie, sen *benim* prensesimsin. Belki başlangıçta bir şakaydı, ama benim için bu takma ad, rahatlamanın ve benim sana destek olmamın sorun olmadığını söylemenin bir yolu. Yutkunur, gözleri benimkileri arar. "Bu, senin beni desteklediğin gibi benim de seni desteklediğimi bilmeni sağlamanın bir yolu.

Onun cevabı beni şaşırttı. Söyleyecek söz bulamıyorum.

"Benimle dalga geçiyorsun ya da beni kız gibi ya da çok hassas biriymişim gibi alay ediyorsun sanmıştım."

Kafasını sallar. "Tam tersi."

"Oh." Rhys'in çok daha anlamlı sözlerini sindirirken tek söyleyebildiğim bu.

Patlamamdan utanarak yorganın altına geri çekilirken, Rhys okumaya geri döner.

O tutkulu konuşmadan sonra böyle bir şeyin olması doğru gelmiyor, ama burada yatıp onun bana dokunması için can attığımı gizlemeye çalışmaktan başka ne yapabilirim, bilmiyorum.

Sonsuzluk gibi geçen bir süre sonra, Rhys ışığı söndürdü, ama ben hala uyanığım. Bu tür bir baskı altında gözümü bile kırpmayacağım.

Milyonuncu kez yuvarlanarak sırtımı yine Rhys'e döndüm. Bir saniye sonra, güçlü kolu belimi sardı ve beni kendine doğru çekti.

"Lazer işaretçisini çıkardığımda Mo'dan daha heyecanlısın." "Belki de ihtiyaım olan budur. Odanın içinde kırmızı bir noktayı kovalamak."

"Neden uyuyamıyorsun?" diye sorar. Avucunu karnıma koyarken, sözleri kulağıma sıcak bir şekilde ulaşır.

"Yorgun değilim. Duygusal bir gün geçirdikten sonra yorgun olacağımı düşünmüştüm, ama... uyuyamıyorum."

Burnunu saçlarıma bastırıyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ona doğru eğilip, aramızdaki milimetrelilik mesafeyi kapatıyorum. şimdi hissediyorum. Rhys'in ereksiyonu yanaklarıma baskı yapıyor. Uyluklarımin arasında biriken yeni bir şehvet dalgası başımı döndürüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, başımdaki bu hissi durdurabileceğini umarak.

"Bana dokun." Sözlerim o kadar yumuşak çıkıyor ki, yüksek sesle mi söyledim diye şüpheye düşüyorum. Beni duyup duymadığını da merak ediyorum.

Bir an sonra, parmakları gömleğimin altına giriyor, o sıcak parmak uçları göğüslerimin şişkinliğini okşuyor. "Sana dokunuyorum."

Rhys'in başparmağı göbek deliğimin etrafında daireler çizerek yavaşça boğazımdan çıkan iniltiyle mücadele ederek, hayal kırıklığıyla dudağımı ısırıyorum.

Gerçekten bunu söylememi mi istiyor?

Kulağıma fısıldayarak bunu doğruluyor. "Sana nasıl dokunmalıyım?"

Ben endişeli bir ihtiyaç yumağıyım, bu yüzden ona "Klitorisime ağzını, içime parmaklarını istiyorum" derken tüm sahte tavırları bir kenara bırakıyorum.

Boynumun arkasına gülümsüyor ve oraya bir öpücük konduruyor.

Sonra eli aşağıya doğru hareket ediyor ve uyku şortumun üzerinden beni okşuyor.

"İstediğin bu mu, Prenses? Bu gece sana bakmamı mı istiyorsun?"

Onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum, kıımı onun ereksiyonuna daha da bastırıyorum ve sonra basitçe "Evet" diyorum.

Yıldırım hızıyla Rhys beni sırt üstü çevirir.

"Lettie..." diye başlar, ama onu bir öpücükle keserim. Rhys'in ne söyleyeceğini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Tek istediğim hissetmek.

dilini dilimde, ellerini vücudumda hissetmek istiyorum. Ailemle olanları ve yarın kapıdan çıktığımızda, Lake George'daki, ailemle birlikte bu evde geçirdiğim anıların sadece anı olarak kalacağını unutmak istiyorum.

Üzerimde, Rhys'in sert vücudu beni yatağa bastırıyor. Çılgınca ellerim onun beline uzanıyor, ama o ellerimi başımın üstüne sabitliyor.

"Bu seninle ilgili, Prenses." Gömleğimi yukarı çekiyor, sonra karnımı öpüyor. Serbest eliyle, uyku şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Onlar çıkınca, dizlerimi büküp bacaklarımı onun için açıyorum.

"Siktir," diye inliyor, başparmağını zaten şişmiş klitorisime bastırıyor, sonra onu merkezimden aşağı doğru sürüklüyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum ona.

Bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak, Rhys bacaklarımın arasına yerleşir.

Tek parmağını merkezimden aşağı doğru kaydırır, ama çok çabuk gitti.

"Islanıyorsun, Prenses. Kitap yüzünden mi? Xander'ın Jessa'yı diliyle siktiğini okumak seni ıslattı mı?"

Kitap, evet, beni tahrik etti, ama sadece Rhys'in bana bunları yaptığını hayal ettiğim için. Dilinin üzerimde olması, parmaklarının beni gerginleştirmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum.

Dili benim dikişimi yalıyor. "Lanet olsun, çok tatlısın." "Rhys, *lütfe*."

"Sana bakacağımı biliyorsun, Prenses." Klitorisime nazikçe bir öpücük kondurduktan sonra, dilini şakacı bir şekilde döndürdü. "Bu tatlı amcık bana ait ve ben benim olan şeye bakarım."

Bununla birlikte, parmağını içime sokar ve çılgına döner.

Yetenekli dili beni yutar.

Yalıyor.

Emiliyor.

Döndürüy

or.

Kalın parmakları içime giriyor, beni tamamen ve sıkıca dolduruyor. Beni birkaç dakika içinde doruğa ulaştıran mükemmel bir kombinasyon.

Orgazmımın heyecanı dinene kadar, beni temizlemiş ve iç çamaşırımı ve pijama şortumu yerine giydirmiştir.

Başka bir şey söylemez, sadece ışığı tekrar kapatır, sonra beni kendine doğru çeker ve kolunu bana dolandır.

Ben ona yaslanırken, saçlarıma bir öpücük kondurur.

Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenli hale getiriyorum.

Orgazm vücudumu rahatlattı, ama dikkat etmezsem, Rhys'in az önce söylediği tüm sahiplenici sözler, aramızda olanları fazla düşünmeme neden olabilir. Annemin söylediklerini düşünüyorum. Aşık göründüğümüzü.

Kötü çocuk gerçekten iyi kıza aşık olabilir mi? Yoksa bu sadece aşk romanlarında mı olur?

Sonunda, kalp atışlarım Rhys'inkiyle aynı ritme girer ve ikimiz de uykuya dalarız.

BÖLÜM 48

Colette

Hannah bu akşam Chloe'nin kitap kulübü için beni almaya geliyor. Prova stüdyosundan eve geç geldim, bu yüzden hazırlanmak için acele ediyorum. Çantama kitabı ve telefonumu atarken Rhys'ten gelen cevapsız bir mesaj görüyorum.

Rhys: Bu gece eğlenmene bak, prenses.

Aşağı inerken cevap yazıyorum.

Colette: Sen de!

Fikrimi değiştirmeden önce, mesajıma bir öpücük emoji ekliyorum.

Rhys: Kitabı bitireceğim. Colette: Bitirmelisin.

Mutlu sonla bitiyor.

Rhys: Sonra sana gelip mutlu bir son yaşatacağım <göz kırpan emoji>

İşte ben, sahte nişanlısıyla flört eden sıradan bir kız.

Rhys bu gece arkadaşlarıyla dışarı çıkacak. Chloe'nin onu kitap kulübüne davet etmesiyle dalga geçmesine rağmen, iş o noktaya geldiğinde, arkadaşlarıyla barda bilardo oynamaya karar verdi.

Kaldırıma çıktığımda, Hannah siyah bir SUV ile çoktan gelmişti.

"Hey, beni aldığın için teşekkürler," diyerek arabaya biniyorum.

"Tabii ki. Seni görmek güzel ve yalnız kalıp sohbet edebileceğimiz için mutluyum."

Mesajlaşıyorduk, ama onu Lake George'da geçirdiğim son hafta sonundan beri ilk kez görüyorum.

"Hafta sonu nasıl geçti?" diye soruyor.

"İyiyim. Anne babamın birbirlerine karşı ne kadar farklı davrandıklarını görmek zordu, ama Rhys'in orada olması güzeldi."

"Onun geldiğini söylediğinde çok şaşırdım. Senin yanında olmak istemediği için değil, ama anne babası öldüğünden beri gerçekten orada olmamıştı."

"Biliyorum, ama evimizi toparlamanın hüznü bir yana, iyi bir hafta sonu oldu." Yutkunup Hannah'ya sinsi bir gülümseme attım. "Birlikte olduk."

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?!"

"Evet. Bu kitabı okuduktan sonra çok heyecanlandım." Hannah'nın Berkin çantasından görünen kitabı işaret ettim. "Ayrıca ailem için üzgündüm, üzgünken sevişmek garip bir şey olabilir, ama çok duygusal bir andı ve bir anlığına kendimi kaybetmek istedim."

"Aferin sana. Onunla bu deneyimi yaşamam harika bence. Bence bu, gelecekteki ilişkilerini kolaylaştıracaktır."

Onun sözlerini iyice sindirdim. Rhys ile bu anlaşma başladığından beri, gelecekteki ilişkiler hakkında hiç düşünmedim. Başlangıçta bunun deneyim kazanmak için bir başlangıç noktası olmasını planlamıştım, ama şimdi onunla birlikte olmamayı hayal etmekte zorlanıyorum. Sahte nişanlı olsak da, sohbetler, öpücükler ve orgazmlar çok gerçek. Başka biriyle çıkma düşüncesi midemi ağrıtıyor ve göğsümdeki deri karıncalanmaya başlıyor.

"Evet, belki." Dudaklarımı yalayıp, kaşınan cildimi yatıştırmak için göğsüme elimi bastırıyorum.

"İlk başta bu düzenlemenin çılgınca olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi senin için faydalı olduğunu görüyorum. Rhys gibi kendine güvenen ve çekici bir erkeğe ihtiyacın vardı, seni flört dünyasına alıştırması için."

"Şey, sanırım onunla seks yapmak istiyorum," diye patladım.

Sürücü kırmızı ıfıkta durur ve ikimiz de öne doğru eğiliriz.

"Oh." Hannah dikleşir, ama büyük güneş gözlüklerinin arkasındaki ifadesini okuyamam. "Eğer yapmak istediğin buysa, o zaman yapmalısın derim."

"Öyle mi?" Onun buna karşı çıkmasını mı bekliyordum? Beni vazgeçirmeye çalışmasını mı?

"Bence Rhys ilk seferin için mükemmel bir erkek olacak. Tecrübeli ve eminim unutulmaz bir anı yaşatacaktır. Ryan Haskins ile ilk seferim onun arabasının arka koltuğunda pek iyi geçmemişti. En azından Rhys ile ikiniz beklentileriniz konusunda anlaşabilirsiniz."

Dokunmalarımızı ve öpüşmelerimizi sadece halka açık yerlerde tutmaya karar vermiştik, ama geçen hafta bu kural ortadan kalktı. Artık sadece iyi hissettirdiği için öpüşüyor ve dokunuyoruz. Ailemin boşanacağını öğrendiğimde bütün gece beni kucakladı ve cumartesi gecesi başını bacaklarımın arasına sokması, bu kuralları tamamen terk etmişiz gibi görünüyordu. Ayrıca Rhys, kuralları benim koyabileceğimi ve onun da uyacağını söylemişti.

Ama bu, benimle seks yapmayı teklif ettiği anlamına gelmiyordu.

Dudaklarımı ısırdım. "Sence ona sorabilir miyim?"

Bana dönerek, komplo kurar gibi vücudunu eğip güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı.

"Tamam. Bu Rhys, değil mi? Bence bu sadece seks ve senin bekaretini kaybetmenle ilgiliyse, o zaman buna odaklanmalısın."

"Aksine mi?"

"Duygular. Duygular hakkında konuşma. Bu onu sadece korkutur." Bunu düşünürüm.

Sorun şu ki, ona karşı hislerim var. Bu adımı atmak istediğim tek erkek o, ama hislerimi itiraf edersem kaçır mı? Beni yanıltmak istemediği için beni reddeder mi?

Belki Hannah haklıdır. Bu konuyu ele almanın tek yolu, bunu sıradan bir şey gibi göstermek. Rhys bu şekilde rahat eder.

Ona kısa bir mesaj attım.

Colette: Cuma akşamı akşam yemeği?

Rhys: Aklında ne var?

Hannah, telefonumun ekranından başını kaldırıp gözlerime bakar.

"Oh, Raoul's'a gidip istiridye yemelisin. Karanlık ve seksi bir atmosferi var. Ruh halini düzeltir."

Colette: Raoul's saat yedide.

Rhys: Harika. Çiçekli ve bağcıklı mavi elbiseni giyecek misin?

Rhys'in gardırobumu bilmesi beni şaşırttı. Ama aynı zamanda, kimi kandırıyorum ki?

Muhtemelen benim bildiğimden daha iyi biliyor.

Colette: Tabii. Benim seçtiğim yeni loaferları giyersen. Rhys:

Elbette.

Karar verildiğinden dolayı heyecandan midem düğümleniyor. Rhys'ten bekaretimi almasını isteyeceğim.

BÖLÜM 49

Rhys

Restorana girince, ıslak şemsiyemi sallayıp kapattım. Kalabalık bar alanına bakındığımda, tanıdık koyu renk dalgalı saçlarını gördüm. Bar taburesine oturmuş Lettie'nin kusursuz duruşu, kambur sırtlıların arasında kolayca fark ediliyordu.

İstediğim elbiseyi giyiyor. Soluk mavi, çiçek desenli ve omuzlarında, gevşetip kumaşın vücudundan düşmesini izlemeyi hayal ettiğim o narin bağcıklar var.

Bu akşamki randevumuz hakkında bana mesaj attığında, karışık duygular içindeydim. Elbette onu görmek istiyorum, ama haftanın büyük bir bölümünü Lake George'da birlikte geçirdiğimiz zamanları tekrar tekrar düşünerek geçirdim. İskelede yaptığımız konuşmayı. Ve o gece, ona tekrar dokunmanın, onu tatmanın ve onun da benim dokunmamı benim kadar çok istediğini bilmenin ne kadar güzel olduğunu.

Ama hayatımda ilk kez, yavaşlamam ve durumumuzu anlamam gerektiğini hissediyorum. Hiçbir şeye acele etmemek için. Ya da belki de bu, Lettie'nin aynı şeyi hissetmediğinden korkan tarafımdır.

"Selam." Sesimi duyunca bana doğru dönüyor. "Merhaba."

Yüzünde güneş gibi parlak bir gülümseme beliriyor.

Bar taburesinden atlar ve kollarını boynuma dolayarak dudaklarıma bir öpücük kondurur. Ellerim beline kayar ve vücudu benimkine hizalanana kadar onu kendime çekerim.

Siktir. Buna alışabilirim.

Zaten alıştım bile.

"Rezervasyonlar dolmuş, bu yüzden hostes barda bekleyebileceğimizi söyledi."

"Sorun değil. Burası da güzel." Gözlerim onu içime çekiyor, uzun koyu dalgalar ve giymesini istediğim narin mavi sundress. "Çok güzelsin." "Teşekkürler." Aşağıya

bakıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle

"Loafer'larını beğendim." "Teşekkürler. Henüz giyme fırsatım

olmadı." "Güzel duruyorlar."

"Zevkin çok iyi."

"Evet, ama bunları giyebilecek olan sensin. Pek çok kişi bunu yapamaz."

Şemsiyemi barın altına koyup Lettie'nin yanındaki boş tabureye oturuyorum ve elbisesinin ayakkabılarımın rengiyle uyumlu olmasından duyduğum heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Barın üstündeki bardağı işaret ederek başımı salladım. "Sen ne içeceksin?" "Şey, zencefilli gazoz."

"Ben de ondan alayım o zaman."

Barmen siparişimi alır. O gittikten sonra Lettie'ye dönerim. "Haftan nasıl geçti?" diye sorarım.

Basit bir soru, ama Lake George'da yoğun bir hafta sonu geçirdikten sonra, ortamı hafif tutmaya çalışıyorum. Bu hafta birlikte yeterince zaman geçiremedik. Çoğunlukla mesajlaşıp gece geç saatlerde telefonlaştık.

"İyiymi. Değerlendirmeler konusunda kendime güveniyorum. Bir adım geri çekilip kendime dinlenmek için zaman ayırmak iyi bir fikirdi. Bugün Leg-Up dersimden sonra uzun bir dizi egzersiz yaptım ve vücudum dinç hissediyor. Olmam gereken yerdeyim, bu iyi bir şey."

Barmen zencefilli gazozumu önüme koydu ve ben de ona uzandım. "Ya sen?" diye sordu.

"Haftaya vakıfla ilgili hedeflerimi tartışmak için birkaç yönetim kurulu üyesiyle toplantım var."

"Harika."

Kolay, sıradan bir sohbet ama Lettie'nin bardağı barın üstünde salladığını izlerken, onun neden gergin olduğunu merak ediyorum. Bunun nedeni randevuda olmamız olamaz. Bu konuyu aştığımızı sanıyordum. Ayrıca barda karşılıklı oturuyor değiliz bile.

Ama sonra, benim de gergin olduğumu fark ediyorum. Belki de benim gerginliğimi hissediyor ve bu onu tedirgin ediyor. Kendimi toparlayıp ortaya çıkmam gerekiyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye başlıyorum.

"Rhys, beni sıkmeni istiyorum." Sözleri, yanındaki adamın başını çevirip bakacak kadar yüksek sesli. Adamın ağzının bir tarafı, kadının vücudunu süzerken yukarı doğru kıvrılıyor ve bu beni onun dişlerini dökmek istememe neden oluyor.

Çenemi onun yönüne doğru kaldırıyorum. "Bir sorun mu var?"

Ölümcül bakışımla karşılaşınca, hızla başını sallar ve arkasını döner.

Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca, Lettie'nin dizginleri gevşetmeye, kendine hoşgörü ve molalar vermeye başladığını gördüm. Lake George'da geçirdiğimiz hafta sonundan sonra, aramızdaki şeyler değişti. En azından ben öyle düşündüm. Ve şimdi benden onu *becermemi* istiyor.

Midem bulanıyor.

Zencefilli gazozumu bir dikişte içiyorum, keşke viski olsaydı diyorum.

"Sadece bir kez," diye devam ediyor. "Büyük bir olay olması gerekmez."

Aylar önce tereddüt etmezdim, ama artık o zamanki adam değilim.

Ve Lettie, barda tanıştığım rastgele bir kadın değil.

Burada daha fazlası olduğunu düşünerek hata mı ettim? Benden tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını mı istiyor?

Çenem sıkışır.

"Seninle yatmamı mı istiyorsun? Sadece bir kez?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bilirsin, bekaretimi kaybetmek için."

O bunu ne kadar sıradan bir ilişki gibi gösterirse, cildim o kadar tahriş oluyor.

Teklifi kabul et. Seni sadece bu şekilde istiyor.

Eğer yaparsam, sonra ne olacak? Onu becereceğim, nişanlıymış gibi davranmaya devam edeceğiz, sonra o işini bitirince çekip gidecek mi?

Neden bu düşünce içimi acıtıyor?

"Hayır." Tek kelime dudaklarımdan dökülüyor, ama yine de doğru kelime olduğundan emin değilim.

"Ciddi misin?" Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Binlerce kadınla seks yaptın ve ben senden benimle bunu yapmanı istiyorum, sen ise hayır mı diyorsun?"

Beni değerlendirmesi canımı yakıyor. Binlerce kadınla yatmadım. Yatmış olsaydım, bana bunu sormasının tek nedeni bu mu olurdu? Zaten bu kadar çok kadınla yatmışsan, bir tane daha ne fark eder ki?

Bir an için ağlayacağından korktum, ama incinmişliği öfkeye dönüştü.

"Biliyor musun? Siktir git, Rhys." Bardağını bara vurur, köpüklü zencefilli gazoz kenarından taşar, sonra bar taburesinden o kadar hızlı kalkar ki, tepki verecek zamanım olmaz. Ben cüzdanımı ararken, o çoktan kapıya yönelmiştir. Bara birkaç banknot atar, onun peşinden koşarım.

Kapıdan iki adım çıkmıştım ki, şiddetli bir yağmurla karşılaştım. Az önce yağan hafif yağmur, şimdi muson yağmuruna dönüşmüştü. Geri adım atıp

restoranın tentesi, başımı çevirip hangi yöne gittiğini görmek için. Lettie, yağmurun altında bloğun yarısını geçmişti ve bu mesafeden bile tamamen sıırıslıklam olduğunu anlayabiliyordum.

Şemsiyem.

Barın altına sıkıştırılmış. *Kahretsin*. Geri dönüp onu alırsam, onu gözden kaybedeceğim. Bunun yerine, kendimi sağanak yağmura atıyorum.

Tente altından çıktığım anda, sanki biri üzerime bir kova su dökmüş gibi hissettim. Kaldırımda aceleyle attığım adımlar, yağmurun kaldırıma çarpma sesiyle boğuluyor. Kulaklarımda gök gürültüsü gibi. Su görüşümü bulanıklaştırıyor, ama onu gözden kaybetmiyorum. Koşmaya devam ediyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ona yetiştiğimde, gömleğim cildime yapışmış ve pantolonumun ağırlığı üç katına çıkmış.

"Lettie!" Yağmurdan cildi kayganlaşmış ve dirseğini tutmaya çalıştığımında elim boş kalıyor.

Bana baktığını bile görmüyorum.

"Beni rahat bırak, Rhys," diyor sakın bir sesle. Bu, etrafımızı saran fırtınanın kaosuyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Fark etmediysen, şimdi sinir krizi geçirme zamanı değil."

Adımlarını hızlandırmıyor. "Ne oldu, Rhys? Loafer'ların ıslandı mı?"

Loaferları önemsememin tek nedeni, onları seçmeme yardım etmiş olması.

"Yarın yenilerini alırım. Neden bu kadar inatçı davranıyorsun?"

Bu onun dikkatini çekti. Birden dönüp bana baktı. "Anlamadım?"

Fırtınalı günün loş ışığı her şeyi olduğu gibi gösteriyor. Lettie daha önce de güzeldi, ama yüzüne dökülen su onu daha da nefes kesici hale getirmiş. Su damlaları porselen gibi yanaklarından aşağı kayıyor. Koyu renk kirpikleri ıslak ve birbirine yapışmış. Alevin en sıcak kısmıyla aynı renkteki kristal mavisi gözleri bana bakıyor.

"Duydun beni."

"Eh, sen bir pisliksin," diye tükürür, yumuşak pembe dudaklarından biriken yağmur suyu sıçrar.

Onun dolgun alt dudağını dişlerimle yakalama isteği ölçülemez. Bu sürekli bir savaş. Onun yanında olma isteğim. Umutsuz özlem.

Ve şimdi tam da onun istediği şey bu ve ne yaparsam yapayım aklımı kaçıracağım.

Birbirimize öfkeyle bakıyoruz, her saniye daha da ıslanıyoruz, ta ki onu yağmurdan korunmak için yakındaki bir çıkıntıya götürene kadar.

Göğsü inip kalkıyor, gözlerinin altındaki cilt artık maskara lekesi ile koyulaşmış.

Ellerimi başının yanındaki duvara dayayarak ona yaklaşıyorum. Yağmur, etrafımızdaki şehir gürültüsünü bastıracak kadar gürültülü. Bir zamanlar kavurucu asfaltta yağmurun yarattığı buhar gibi, vücut ısıımız aramızdaki küçük boşlukta karışıyor.

"İstedğin bu mu?" diye soruyorum, kendimi zorlukla tutarak. "Çünkü bunu yaparsak, kendini mükemmel erkek için saklayamazsın, Lettie. *Aşk* için." Parmaklarımla çenesini tutuyorum. "Ben o adam değilim. Benimle öyle olmayacak."

Onu sınıyorum. Ne kadar çaresiz olduğunu ölçmeye çalışıyorum. Bekaretini kaybetmeyi o kadar çok istiyor mu, koşulların ne olduğu umurunda değil mi? Benimle olması umurunda değil mi?

Mavi gözleri benimkilere bakıyor. Her an aklını başına toplayabilir.

"Bu benim için önemli değil," diyor sessizce. "Özel olması gerekmez. Sadece bitmesini istiyorum."

Bu sözler kalbimi deliyor. Ona karşı hislerimin bir başka kanıtı. Ve onun benim hakkımda ne düşündüğünün. Onun bekaretini alacak ama ona sunacak özel bir şeyi olmayan bir adam.

Lake George'da işlerin değiştiğini sanmıştım. İtiraf ettiğimiz şeyler. Birbirimiz için orada olduğumuz şekilde. Daha fazlası olabileceğimizi sanmıştım, ama belli ki benden istediği tek şey bu.

Hemen buradan ayrılmalıyım. Onu burada bırakıp bu anlaşmayı bitirmeliyim. Belki o zaman onu düşünmeden uyuyabilirim. Ama öyle olmayacağını biliyorum. Mutlu ya da işkence dolu, o artık rüyalarımın vazgeçilmez bir parçası.

Gözlerim kapının üzerindeki tabelaya kayıyor. Moxy Hotel. Sokağa bakıyorum. Fırtına nedeniyle trafik durmuş durumda. Yağmur hala şiddetli bir şekilde yağıyor ve yakın zamanda bir araç bulma ihtimalimiz yok, Lettie'nin elini tutup onu içeri çekiyorum.

Otelin lobisi bizi karşılıyor, serin hava sırlıklam bedenlerimizi titretir.

"Bir oda lütfen," diyorum resepsiyondaki adama.

O, sakın bir akşamdan sonra canlanır. "Size şehir manzaralı standart bir kral odası sunabiliriz."

"Sorun değil." Siyah kartımı masanın üzerine atıyorum.

Check-in işlemi sırasında Lettie sessizce ve titreyerek yanımda duruyor. Onun bu işi iptal etmesini bekliyorum. Fikrini değiştirdiğini söylemesini bekliyorum. Bu noktada buna güveniyorum.

Oda anahtarımızı alıp asansörle katımıza çıkıyoruz.

Birkaç dakika sonra, 715 numaralı odanın kapısı kapanır ve hala hiçbir itiraz yoktur.

Cüzdanımı ve anahtar kartımı kapının yanındaki masaya koyuyorum. Sırılsıklam ceketimi çıkarıp dolaptaki askıya asıyorum. Ceketim damlıyor ve halının bir kısmını ıslatıyor.

Lettie'nin ayakkabılarını çıkarıp yatak odasının girişindeki duvara düzgünce yerleştirmesini izliyorum.

Resepsiyon görevlisinin dediği gibi, küçük bir oturma alanı olan standart bir kral odası, özel veya lüks bir yanı yok.

Lettie'nin sokakta söylediği sözleri hatırlıyorum. *Özel olması gerekmez.*

Öyle demişti, ama bu bana pek uymuyor. O, çok özel bir şeyi hak ediyor.

"İlk sen olmanı istiyorum."

İlk. Bu, başkaları da olacağı anlamına geliyor. Lettie'nin başka erkeklerle olduğunu düşününce çenem sıkışıyor. Haftalar önce onu Sebastian'la gördüğümdeki tepkim, şu anda midemde hissettiğim ekşime kıyasla hiçbir şey.

İlk seferinin özel olması gerektiği fikrini çoktan bırakmış. Eğer bunu onunla yapmazsam, sonunda başka birini bulacaktır. Bencilce, Lettie'nin bu yerde kalmasını istiyorum. Benden başka kimseye dokunulmamış olarak. Zamanımız dolduğunda onun yoluna devam edeceği düşüncesi beni yiyip bitiriyor. Etrafıma ördüğüm duvarları yıkmaya başlıyor.

Lettie banyoya giriyor, ıslak elbisesi vücudunun her santimetresine yapışıyor. Hareket ederken, tonlu sırtını, mükemmel kalçalarını ve kaslı bacaklarını izliyorum. Lettie'nin vücudu mükemmeldir, sadece bir dansçı gibi şekillendirilmiş olduğu için değil, aynı zamanda zarif ve amaçlı tavırları nedeniyle de.

Bana baktığını fark etti. O mavi gözleri beni dikkatli davranmaya zorluyor. Sanki bir akıntı gibi, dikkatli olmazsam içinde boğulacağım.

Ellerinin eteğin kenarına uzandığını ve kumaşı yukarı doğru sıyırmaya başladığını izliyorum. Bir an sonra, ıslak elbise fayans zemine şaplak atarak düşüyor. Altında, sırlıslam olmuş açık pembe tangası ve sütyeni şeffaf. Her santimi ortada. Pembe meme uçları, uyluklarının arasında benim olarak gördüğüm koyu renkli kıl şeridi.

Onu becerirsem, o benim olur. Vücudunun her santimini dokunmuş olurum. Onun her parçasını ele geçirmiş olacağım.

Bu doğru değil. Çaresizce istediğim şey hariç her şeye sahip olacağım.

Lettie sırtının arkasına uzanıp sütyenini açıyor, sonra başparmaklarını külotuna geçirip onu çıkarıyor. Onu ıslak giysilerin yığına atıyor. Elleri yanlarında, orta parmaklarının uçları başparmaklarının uçlarına gergin bir zarafetle dokunuyor.

Lettie'nin orada çıplak durup beni beklemesi, görülmeye değer bir manzara. O mükemmel. Ona dokundum, dilimde orgazm olduğunu hissettim, parmaklarımı sıkıca kavradığını hissettim, ama bu farklı. Başka biriyle vücudumu kapatabilir, hissizleşebilir ve neredeyse hiçbir şey hissetmeyebilirim, ama Lettie ile bu imkansız. Ona dokunmuyorum bile ama şimdiden çok fazla şey hissediyorum.

"Rhys?" O benden beş adım önde, ama sesi kilometrelerce uzakta gibi geliyor.

Kapı eşiğinde kendimi hazırladığımı fark etmiyorum. Ellerim o kadar uyuşmuş ki, parmaklarımın ahşap çerçeveyi kavradığı keskin acıyı hissedemiyorum.

Söylediğimi fark etmeden önce, sözlerimin banyo duvarlarından yankılandığını duyuyorum.

"Yapamam."

Sonra kapıdan dışarı koşuyorum.

BÖLÜM 50

Colette

Otel kapısının tıklaması, ıslak, çıplak vücuduma serin bir hava dalgası gönderir.

Şaşkınlım.

Birkaç dakika önce, Rhys'in önünde durmuş, ıslak giysilerimi çıkarıyor ve onun bir hamle yapmasını bekliyordum, ama o kaçtı. Şimdi titriyor ve aşağılanmış hissediyorum.

Ne oldu böyle?

Şiddetli bir titreme bedenimi sarsıyor. Gözlerim yerde duran ıslak giysilere kayıyor. Onları şu anda giymem imkânsız, bu yüzden dolaba doğru ilerleyip giyebileceğim bir bornoz var mı diye bakıyorum. Şans eseri, Rhys'in ıslak ceketinin yanında iki pamuklu bornoz asılı.

Kalın pamuklu bornozu üzerime sarıyorum ve onun sıcaklığının getirdiği rahatlamayla iç çekiyorum. Rhys'in reddedilmesinin acısını hafifletmiyor ama en azından şimdi sıcakım.

Yatak odasına geçiyorum. Oda sade. Beyaz çarşafli bir kral yatak, iki komodin ve üzerinde düz ekran televizyon bulunan büyük bir şifonyer var. Yorgani çekip yatağa giriyorum. Oda parasını ödediğim için boşa harcamamın bir anlamı yok.

Soğuk ve ıslak kaldıktan sonra, bornoz ve rahat yatak, üşümüş kaslarımın ısınarak gevşemesini sağlıyor. Tavana bakıp Rhys'in nereye gittiğini merak ediyorum. Fırtınaya geri dönüp, benim yanımda olmaktansa dışarıda olmayı tercih mi etti acaba?

Her şeyi engellemek istiyorum, ama gözlerimi kapattığımda Rhys'in banyo kapısında durduğunu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade olduğunu görüyorum.

Yan dönüp pencereye bakıyorum ve dışarıdaki yağmur sesinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Sonra, yataktan kalkıp telefonumu bulamayacak kadar yorgun olduğum için, akıllı saatimi kullanarak Hannah'yı arıyorum.

Doğru. Rhys'in önünde tamamen çıplak değildim. Akıllı saatim hala parmağımdaydı. Bu görüntü neden beni daha da

utandırıyor?

"Merhaba! Nasıl gidiyor?" Hannah'nın sesi kalın battaniyenin altında yankılanıyor. Boş otel odasına bakıyorum. "Bir otel yatağında yatıyorum."

"Bekle. Bu gece Rhys'le birlikte olman gerekmiyor muydu? Ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Rhys ve ben seks yapacaktık ama fırtına yüzünden şehir merkezinde trafik vardı ve burası yatak bulunan en yakın yeri."

"Aman Tanrım, Lettie! Sevişti misiniz? O şu anda seninle birlikte mi?" diye sorar. diyor.

"Hayır, seks yapmadık. O burada olsaydı seni aramazdım."

"

"Haklısın."

"Elbisemi çıkarıp kendimi ona attığımda, o kaçtı."

"Ne?!" Hannah'nın çığlığı o kadar yüksek ki, kulaklarımı korumak için kolumu yorganın dışına çıkardım. "Onu öldüreceğim."

"Sıraya gir." Onunla birlikte öfkelenmek istiyorum, ama konuştuğumda sesim titriyor.

"İnanamıyorum. Eh, bahsettiğimiz kişi Rhys, o yüzden belki de inanabilirim." Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye ekledi.

"Bilmiyorum. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum." Otele girdiğimizde Rhys'in tavrını hatırlıyorum. "Ona ilk seferim olmasını istediğim için biraz sinirlenmiş olabilir, ama ona bunun aramızdaki ilişkiyi değiştirmeyeceğini söyledim. Bunun özel bir şey olması gerekmediğini, sadece ilk seferimi yaşayıp hayatıma devam etmek istediğimi söyledim. Konuştuğumuz şeyi aynen yaptım. Ama yine de çıldırdı."

Hannah'ya anlatarak o anı yeniden yaşamak kendimi daha kötü hissettiriyor.

Bekaretimi kaybetmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Erkeklerin genellikle seks yapmaya istekli olduğunu ve Rhys'in de farklı olmayacağını düşünmüştüm. Onun için kolay bir evet olacağını düşünmüştüm.

"Üzgünüm canım. Onun böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Eminim bunun seninle bir ilgisi yoktur. Sen çok güzelsin, nazıksın, şefkatlisin ve harikası. O bir aptal. Bu kadar basit."

Beni rahatlatmaya çalışıyor, ama beynim bir erkeğin önünde çıplak durup o erkeğin benden olabildiğince

benimle bir ilgisi yokmuş gibi davranması beni hiç ikna etmiyor. Bu duruma öfkeleniyorum, bu onun evlilik teklifinde işe yarayan şeydi.

“Zaten o eşek sikine ihtiyacım yok. Yani, evren neden yaşayan en kibirli adama kocaman bir penis vermiş ki?” diye soruyorum.

"Sanırım kendi sorunun cevabını verdin. Şehre geri dönmemi ister misin? Geç olacak, ama ihtiyacın olursa gelebilirim."

"Hayır, gerek yok. Islak kıyafetlerimin kurumasını beklerken *Center Stage*'i kiralayıp Rhys'in kartıyla deli gibi oda servisi siparişi vereceğim."

"Aww, o filmi çok seviyorum ve ben dansçı bile değilim."

"Biraz saçma ama ayakkabı hazırlama sahnesi her seferinde beni etkiliyor."

"Seni seviyorum, yarın ararım." "Tamam."

Ben de seni seviyorum."

Hannah ile görüşmeyi bitirdikten sonra, birkaç dakika daha yatakta uzanarak söylediklerimi düşündüm.

Rhys'e ilk seferimin özel olması gerekmediğini söyledim çünkü bunun onu rahatlatacağını düşündüm.

Gerçek şu ki, Rhys ile ilk seks deneyimim özel olurdu.

Çünkü o *Rhys*.

Onunla olmasını çaresizce istiyordum.

Bir saat önce otelden ayrıldım.

Isındıktan sonra, elbise ve iç çamaşırlarımı temizletmek için aşağıyı aradım, sonra kurumasını beklerken *Center Stage*'i izledim. Oda servisinden aşırı miktarda yemek sipariş ettim ve Rhys'in kredi kartına yazdırdım, ama bu bile tatmin edici değildi. İki yüz dolarlık fatura, onun ekstresinde bir damla bile olmayacak.

Sonra, tüm yiyecekleri yemediğim için suçluluk duydum, yani aslında her şey ters tepti.

Hava ve trafik sonunda düzeldi, ben de taksiyle eve döndüm.

Maxine'e, Rhys'in geçen hafta ona aldığı lüks kedi yastığı üzerinde uzanmış haldeyken zar zor selam verdim ki, kapım çaldı.

Hannah'ya gelmemesini söylemiştim ve konuşmamızdan hemen sonra çıkmış olsa bile, henüz buraya varamazdı.

"Alo?" diye cevap veriyorum, sesim yumuşak ama temkinli.

"Lettie," derin ve boğuk sesi midemi altüst ediyor, "benim."

Rhys.

Interkom sisteminin en sevmediğim yanı, kim olduğunu öğrenmeden cevap vermek zorunda olmam... Cevap verdikten sonra evde yokmuşum gibi davranma seçeneğim yok.

Sessiz kalıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir ara konuşmamız gerekeceğini biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum.

Hoparlre i çekerek, "Ne istiyorsun?" diyorum.

"Seninle konuşmam lazım. *Lütfen.*"

Duygularım çok yoğun. Bu, dansım için iyi olabilir, ama şu anda berbat bir durum ve kalbim acıyor ve bunlarla uğraşmak istemiyorum.

"şu an uygun değil."

Parmağımı tuş takımından çekip onun cevabını bekliyorum, ama diğer uçta sessizlik var. Bir dakika geçince, acaba çoktan gitmiş mi diye merak ediyorum.

Ama sonra kapım alınır.

Kapıyı açtığımda Rhys'in orada durduğunu gördüm. Bunu beklemeliydim ama onun şeytani derecede yakışıklı yüzünü görmek midemi bulandırdı.

Otelden beri değişti. Siyah düğmeli gömlek ve siyah pantolonuyla doğal bir havası var ve saçları da benim sevdiğim gibi, alnına bir tutam sa düşüyor. Gömleğinin kolları dirseklerinin altında kıvrılmış, dövmesi görünüyor.

Onun yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Ve vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. Her yerim karıncalanıyor, kalbim ise bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla atıyor.

Ela gözleri beni içime çekiyor. Sanki beni yıllardır görmemiş gibi vücudumun her santimini incelerken dudakları hayranlıkla açılıyor.

"Nasıl girdin?" diye soruyorum, göğüslerimin elbisenin altında sertleştiğini gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bayan Donahue içeri girerken grd."

Yutkunuyor ve ela gözlerinde bir parça belirsizlik var, ama izinsiz girişinden pişmanlık duymaya tenezzül etmiyor.

"Sanırım kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakmam gerektiğini öğrenmem gerek. Habersiz gelen çok fazla serseri var."

Yan daireye bakıyorum ve Bayan Donahue'yu görüyorum, anahtarlığı kapıya çarparak kilidi açmaya çalışıyor.

"O zili gerçekten tamir ettirmelisiniz," diye sesleniyor. "Zilim bozuk değil Bayan Donahue," diye cevap veriyorum.

Bana el sallayarak veda ediyor. "Teşekkür etmene gerek yok, onu senin için ben getirdim." "Oh, Bayan Donahue, bunu yapmamalıydınız."

Benim alaycı tavrımı anlamadı ya da işitme cihazı bozuk olduğu için beni duyamadı. İkisinden biri.

"O çok çekici ve yakışıklı, gerçekten çok şanslı bir kadınsınız." "Seri katiller çekicidir, Bayan Donahue."

Cevap alamıyorum, sadece Rhys için daha fazla övgü duyuyorum.

"Gerçekten çok güzel bir çiftsiniz. Bebekleriniz çok sevimli olacak." Siyah çerçeveli gözlükleri o kadar kalın ki, yüzlerimizi nasıl görebildiğini anlamıyorum.

"Bunun için seks yapmak gerekir, Bayan Donahue."

Ona bakmamalıyım, çünkü baktığım anda burun delikleri genişliyor ve gözleri kararıyor. Güzel bir ejderha gibi görünüyor ve yakacağı kişi benim.

Ama çok yorgunum, umursamıyorum.

Bize el sallıyor. "İyi geceler çocuklar."

"İyi geceler, Bayan Donahue." Rhys'in cazibesine kapılması onun suçu değil. O tatlı bir yaşlı bayan, bu yüzden ona kızmayacağım.

Rhys'e dönüyorum. "Buraya girmek için Bayan Donahue'yu kullandığınıza inanamıyorum."

"Üzgünüm, ama seninle konuşmam gerekiyordu."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Rhys?" diye soruyorum, spor ayakkabılı ayağımla sert ahşap zemini kuvvetlice tıklatarak. Ağzını açıp konuşmaya başlamak üzereyken, parmağımı ona doğru uzatıyorum. "Bekle. Hayır, konuşmak istemiyorum. Eylemler sözlerden daha güçlüdür ve sen otelede çok net ve yüksek sesle konuştun, bu yüzden sorun yok."

Kapıyı yüzüne kapatmak için hareket ettim, ama o elini uzatıp kapının kapanmasını engelledi.

"Lütfen, Lettie." Sesi kısılır ve bunun kalbimi sızlatmasından nefret ederim.

Sesindeki çaresizlik beni kapıyı geri çekmeye zorluyor, ama onu görebilmek için sadece biraz açıyorum. Bunun bir hata olduğunu anlıyorum, çünkü yüzündeki acı hemen öfkemi eritiyor. Onu teselli etmek için ona uzanma dürtüsü beni ele geçiriyor. Ama sonra otel odasındaki an tekrar gözümün önüne geliyor. Ben savunmasız bir şekilde ona kendimi açarken yüzündeki solgun ifade öfkemi geri getiriyor. Ona değil, bana bu şekilde etki etmesine izin verdiğim için kendime öfkeleniyorum.

"Her şeyi mahvettim. Gittiğim için özür dilerim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu." Kapıyı açtım.

"Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Çıplaktım Rhys. *Çıplaktım*. Bir şey söyleyebilirdin. Kaçmaktan daha iyi herhangi bir şey yapabilirdin."

"Kendimi kapana kısılmış hissettim. Bunalmıştım. O anda, orada benimle sevişmem konusunda ısrarcıydın. Ve ben... yapamadım." Boğazını temizledi.

Oh.

Aklıma Rhys'in erkeklik organının işlevselliğinde bir sorun olabileceği geliyor. Bu garip çünkü birkaç hafta önce ona yirmi saniyelik oral seks yaptığımda kaya gibi sertleşmişti ve geçen hafta Lake George'da kıcımı ona sürttüğümde ereksiyon olmuştu, ama belki de bu gelip geçen bir şeydir.

Gözlerim onun kasıklarına kayıyor.

"Bu sorun için yardım alıyor musun?" diye soruyorum.

Gözleri bana dik dik bakıyor. "Sorun benim penisimde değil. *Hiçbir* zaman sorun olmadı."

Masumca omuz silkiyorum. "Her şeyin bir ilki vardır." "Ama sorun bu değil."

Penisinin bozuk olmadığı için onun adına mutlu olmak istiyorum ama bu sadece benimle seks yapmak istemediği anlamına geliyor.

"Buna zorlandığını hissettiğin için üzgünüm. Senin için bu kadar zor olacağını fark etmemiştim."

"Sorun o değil." Elini saçlarının arasından geçirir. "Siktir. Bunu içeride yapabilir miyiz?" Arkamdaki dairemi işaret eder.

Kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır."

"Tamam." Kolunu indirip koridoru işaret etti. "Benimle gelip konuşabilir misin?"

"Hayır."

Elleri saçlarına gitti ve hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Yine her şeyi mahvettim. Panikledim. Üzgünüm, ama şimdi her şeyi düzeltmeme izin vermen gerekiyor."

"İşleri düzeltmek mi istiyorsun?" "Evet."

"Tamam. Otelde yaşadıklarımı senin de yaşaman adil olur bence."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar. "Söyle, yapacağım."

Aklıma bir fikir gelir ve dudaklarımı sıkıştırarak yüzüme yayılmaya çalışan gülümsemeyi bastırırım.

"Giysilerini çıkar."

Yüzümü inceler, dudakları büzülür, ama sonra başını sallar. "Tamam, eğer istediğin buysa." Bana doğru, daireme doğru ilerler, ama onu durdurmak için elimi uzatırım.

"Hayır. Burada." Dairemin kapısının önünde durduğu yere başımı sallarım.

Boş koridora bakar, sonra tekrar bana.

Bayan Donahue geceyi güvenli bir şekilde dairesinde geçiriyor, ama koridorun karşısındaki komşum Ricardo'nun nerede olduğu belli değil. Ricardo'nun bildiği kadarıyla, bu gece bir parti veriyor olabilir ve konuklar her an gelebilir.

Arkasını dönüp Ricardo'nun kapısına bir kez daha bakıyor.

Ricardo, Kaliforniya'daki ailesini ziyaret ediyor. İki hafta orada kalacak ve ben de o yokken bitkilerini suluyorum, ama Rhys'in bunu bilmesine gerek yok.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. *Bu olacak mı, olmayacak mı?*

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gömleğinin düğmelerini açmaya başlamadan önce bana son bir kez ateşli bir bakış atıyor. Birkaç saniye içinde gömleği çıkıyor, ardından ayakkabıları ve çorapları. Sonra kemerini çözüyor ve pantolonunu çıkarıyor.

Boxer şortunun bel kısmına uzanmadan hemen önce, onu durdurmak için bir an tereddüt ediyorum, ama sonra şortunu çıkarıp bana fırlatıyor. Elimle havada uçan kumaşı yakalıyorum, sonra arkama dönüp Rhys'in apartmanımın koridorunda muhteşem bir şekilde çıplak durduğunu görüyorum.

"Böyle daha mı iyi?" Kollarını yanlara doğru açarak bana tamamen kendini sergiliyor.

Gözlerim vücudunu tarıyor, her santimini inceliyor. Geniş, kaslı omuzlar dar bir bele doğru inceliyor. Keskin karın kasları ve güçlü kollar. Kalın penisi kaslı bacaklarının arasından dışarı çıkıyor. Yarı sert ve bakışlarım altında hızla şişiyor. Koridor ışığı altında, penisinin başının altındaki barbell piercing bana göz kırpmıyor.

Onu görünce nefesim kesildi. Kalbim göğsümde çarpıyor, özlem ve ihtiyaç karışımı damarlarımdan akıyor. Kahretsin. Düşündüğüm kadar tatmin edici değil.

O da benim otelde olduğum gibi çıplak. Ama sadece aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalıştığı için, benim ona açıkça kendimi sunduğum gibi kendini bana sunmak istediği için değil. Rhys çok yakışıklı ve ona delicesine çekici buluyorum, ama o bu ilişkiyi kurtarmaya çalışırken, ben aramızdaki her şeyi değiştirmek istiyorum.

"Giyinebilirsin." Onun boxer şortunu ona geri atıyorum ve kapıyı kapatmak için hareket ediyorum.

"Bekle." O, ereksiyonunu boxer şortuyla kapatarak öne atılır. "Neden gittiğimi açıklayabilirim, ama sana göstermek daha iyi olur."

Yorgunum. Aramızdaki bu gelgitlerden bıktım. Ne istediğimi açıkça söylemenin yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama şimdi daha da kötü hissediyorum. Çıplak, savunmasız ve duygusal olarak tükenmiş. Bu duygusal rollercoaster'dan sonra dansımın muhteşem olacağına eminim.

Ama bunun değip değmeyeceğini merak etmeye başladım.

Bize arasındaki ilişkiyi düzeltecek ne gösterebilir ki?

?

"*Lütfen, Lettie.*"

Hala çıplak, dizlerinin üzerine çöküyor. O kadar yenilmiş görünüyor ki, kalbim acıyor.

Kaç şans daha alacak?

Saatime bakıp saati kontrol etmeden önce, pes etmiş bir nefes alıyorum.

"Bir saatin var. Giyinmelisin."

Görünüşe göre hepsini.

O başını sallar, aceleyle ayağa kalkar ve giysilerini giyerken, ben çantamı ve artık kurumuş olan takım elbisesini askıdan alıp dairemi kilitlerim.

Yolda sessiziz ve Wanda'nın bu gece çalışmadığı için minnettarım. Onun gürültücü kişiliği yüzünden beni güldürür ve öfkemi, incinmişliğimi bastırmak zor olurdu. Yolda giderken, Rhys'in bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını kendime söylüyorum

Rhys'in bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını kendime söylüyorum, ama onun bana baktığını fark ettiğimde, umutla dolu ela gözleri, kendime yalan söylediğimi hissediyorum.

Araba, 79. Cadde Tekne Limanı'na varır. Rhys kapımı açar ve elini bana uzatır.

Bu sefer elini tutuyorum. Elim elindeyken, sıkıca tutuyor. İskelede sessizce yürüdükten sonra, beni teknesine, oturma odasından geçip koridordan geçerek ana kamarasına götürüyor.

Elimi onunkinden çekmeye başlıyorum. "Rhys, ne yapıyorsun..."

Sorumu bitiremiyorum çünkü kapıyı açıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Her yerde mumlar var; odanın kenarlarını süslüyor, gömme dolapları kaplıyor ve yatağı çevreliyor. Yakından baktığımda, bunların gerçek mumlar değil, elektronik mumlar olduğunu fark ediyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü biri devrilirse yangın tehlikesi yaratır.

Lacivert nevresimler ve koyu renkli yorganlar yok olmuş, yerine beyaz çarşaf lar ve kabarık beyaz bir yorgan konulmuş. Açık pembe gül yaprakları yatakta kalp şeklinde dizilmiş, odanın etrafına da çeşitli pembe çiçeklerle dolu vazolar yerleştirilmiş.

Bir vazo çiçek alıp rüya gibi kokularını içime çekiyorum. "Bu ne?" diye soruyorum ve incelediğim vazoyu yerine koyuyorum. Gözlerime bakıyor ve orada yine umudu görüyorum. "Özel bir şey."

Kafam karışık bir şekilde başımı salladım. Ama sonra Hannah ve James'in düğün gecesi sütünü dekore ederken ona söylediğim şeyi hatırladım. *Özel bir şey*. Rhys bunun gereksiz ve saçma olduğunu söylemişti.

"*Sadece sevişecekler*," demişti.

"Rhys, sana bunun gerekli olmadığını söyledim. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ben sadece..."

"Biliyorum." Boğazını temizler, ellerini beline koyar ve gözleri odada sinirli bir şekilde dolaşır, sonra tekrar benimkilere bakar. "Ama ben istiyorum."

"Ne..." Elini belime dolayarak beni kendine çektiğinde kafam karıştı.

Alnı alnıma değiyor, bir eli nazikçe çenemi kavlıyor.

"Seninle yatamam Lettie, çünkü bu öyle bir şey olmaz. Bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken aklımı kaçıırıyordum. Sana olan duygularımı uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çünkü hissettiğim şey bu. *Duygular*. Bu çok ezici ve korkutucu. Ve ilk seferinin özel olmasına gerek olmadığını söylediğinde, tek istediğimin bu olduğunu fark ettim. Özel olması. Senin için. Benimle."

İtirafı karşısında şaşkına döndüm, o parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdiği anda dudaklarım titredi.

Geri çekilip yatağa bakıyor.

"Gül yaprakları fazla mı? Romantik mi yoksa ucuz mu karar veremedim."

Rhys'in kararsız ve bir şeyi sorgularkenki hali, ilk kez ayağa kalkıp yürümeye çalışan bir tayın hali gibi. Çok sevimli.

"Çok tatlılar."

Onaylamamla güveni gözle görülür şekilde artan Rhys başını salladı.

Ama bir saniye sonra, zorlukla yutkunur ve sanki kalbini elimde tutuyormuşum gibi bana bakar.

"Orada çıplak dururken, gözlerimi senden alamadım, mükemmeldin. Ama ortam hiç uygun değildi."

"Güzel bir otel odasıydı," diye itiraz ediyorum.

"Mesele sadece oda değildi. Bir şeyler ters gidiyordu ve ben oradan ayrılana kadar neyin yanlış olduğunu tam olarak anlayamadım. Ayrılmakla aptallık ettim, bunu yapmamalıydım, ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ve tüm bunları yapmaya karar verdin?" Yatağını işaret ettim. "Senin ilk seferinin benim için de ilk sefer olmasını istedim."

Onun seksten bahsetmediğini biliyorum. O konuda bolca tecrübesi var. Bu düşünceyi kafamdan silip, Rhys ve diğer kadınların görüntülerinin bu ana girmesine izin vermiyorum.

O zaman anlıyorum.

Yatağına asla kadın almama kuralından bahsediyor. Ben ilk kadın *olacağım*.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun yoğun bakışları nefesimi kesiyor. O anda, tek kelime etmeden bana her şeyi anlatıyor.

Gözlerim yatağına ve rüya gibi beyaz çarşaflara kayıyor.

"Dürüst olmalıyım; beyazın en iyi seçim olduğunu düşünmüyorum."

Kafasını sallıyor, ağzının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Oyuncak koleksiyonunu gördüm. Bence sorun olmaz."

"Senin aletini gördüm ve eminim ki sorun olmayacak." İçimde onun olduğunu düşününce, arzuyla beklenti karışımı bir duygu içimi kaplıyor.

Kafasını sallar. "Bu gece hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Onun yüzünü inceliyorum. Önceki tüm gerginlik kaybolmuş. Gözleri şimdi sıcaklık ve kesinlikle dolu.

Hâlâ itirafından çok etkilenmiş durumdayım.

Ama bu, onunla bunu yapmak istediğimden daha da emin olmamı sağlıyor. "İçine girmek için can atıyorum, ama bekleyebiliriz." Büyük elleri sırtımı okşarken, diğer eliyle kalçamı sıkıyor. "Seni yalayabilirim, parmaklarımla seni orgazma ulaştırabilirim. Zaten bunu yapacağım çünkü tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden duramıyorum, ama seks olmak zorunda değil. Bütün gece seni kucaklasam bile mutlu olurum."

Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor ve bu onun samimiyetini doğruluyor.

"Ne istersin, Prenses?" Takma adımı o kadar saygıyla fısıldadı ki, kalbim sıkıştı.

Ona hızla aşık oluyorum. Seksin duygularımı daha da yoğunlaştıracağını düşünüyorum. Buna hazır mıyım?

Evet.

"Artık beklemek yok. Rhys Spencer, bu gece içime gireceksin. Küçük parmak sözü." Küçük parmağımı ikimizin arasında kaldırıyorum.

Rhys eğlenceli bir gülümsemeyle küçük parmağını benimkine takıyor.

BÖLÜM 51

Rhys

Küçük parmaklarımızı birbirine kenetleyerek kaderimiz kesinleşti. Bu gece Lettie'yi alacağım ve bu çok önemli olacak.

Her şey anlam ifade edecek.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Kahretsin. Gerginim.

Bir kadına dokunmaktan bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Her zaman kolay ve sorunsuz olmuştur. Ama ona ilk dokunduğum o geceden, evlenme teklif ettiğimden beri, bir şeyler değişti.

Çünkü onu önemsiyorsun.

Otelden ayrıldıktan sonra neden kaçtığımı anlamam neredeyse bir saatimi aldı. Lettie ile daha fazlasını istediğim için kaçtığımı anladığımda, özür dilemek ve açıklama yapmak yetmeyeceğini biliyordum. Ona göstermem gerekiyordu.

Son iki buçuk saati alışveriş yaparak ve yatak odamı Lettie'ye layık bir yere dönüştürerek geçirdim.

Kollarımı ona sıkıca doladım, vücutlarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim.

"Tekrar, az önce olanlar için özür dilerim." Dönüp yüzümü saçlarına gömüyorum, tanıdık kokusunu içime çekmek için. Kahretsin. Artık bunu bir bahane olmadan yapabilmeyi seviyorum.

"Ben de özür dilerim." Sesi yumuşaktı.

Geri çekilip ona baktım. "Ne için?"

"Seni koridorumda çıplak soyduğum için." "Hayır, değilsin."

"Haklısın. Değilim." Boğazından bir kahkaha patlar, ama bir saniye sonra yine ciddileşir. "Sana baskı yaptığım için özür dilerim. Geçmişin yüzünden, isteyen herkesle seks yapacağımı varsaydığım için özür dilerim."

"Sen *sıradan biri* değilsin." Çenesini öpüyorum.

Elleri saçlarımı buluyor. Beni ağzına doğru yönlendireceğini sanıyorum, ama beni geri çekerek birbirimizin gözlerine bakmamızı sağlıyor

"Sen sadece bekaretimi kaybedip bu işi bitireceğim bir erkek değilsin. Sen Rhys'sin. Benim Rhys'im." Parmakları yanağımda dans ediyor. "Seninle olmak istiyorum, *senin için*, ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Bunu büyük bir mesele haline getirirsem, seni korkutacağımı düşündüm."

Onun itirafına gülümsüyorum, çünkü bu, beni sadece bu iş için uygun bir erkek olarak gördüğü, gerçekten istediği erkek olarak görmediği konusundaki güvensizliğini ortadan kaldırıyor.

Lettie'nin bekareti bir zafer değil. Kazanmak ve bir kupa gibi taşımak istediğim bir şey değil. Benim için bundan daha fazlası ve bu da korkutucu olan şey. Onunla ilk kez birleştüğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum, orada olma ayrıcalığına sahip tek erkek olduğumu bilerek ve bu anıyı kutsal tutmak istiyorum.

"Günlüğüme Colette Spencer'ın resmini çizdiğimi ya da sana aşık olduğumu düşünmeni istemedim. Öyle değildi."

"Öyle mi? Çok yazık. Kulağa hoş geliyordu. Colette Spencer." Sol elini göğsüme götürüyorum. Nişan yüzüğündeki büyük elmas avucuma baskı yapıyor. Az önce bana kızgın olmasına rağmen yüzüğü çıkarmamış olması beni memnun ediyor. "Yüzüğü zaten aldın."

Başka birine bağlanma düşüncesinin yarattığı korku hissini, göğsümdeki ağırlığı bekliyorum. Ama gelmiyor.

Dudaklarım yine onun dudaklarına değiyor.

Hâlâ daha önce giydiği mavi elbiseyi giymesini seviyorum. Elbise artık kuru, sanki zamanı geri sardık, fırtınanın kaosundan önceki zamana, otelde geçirdiğimiz zaman hiç yaşanmamış gibi.

Ama oldu ve ona karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Ona bunu istediğimi göstermek için.

Onu
istediğimi.

Gerçekten.

Lettie'yi kollarımda tutarak yatağın kenarına oturuyorum ve onu kucağıma alıyorum. Elbisesinin eteği kalçalarımızın etrafında dalgalanıyor.

Parmaklarım omzundaki bir bağın ucunu çekerken, fiyonk küçülüp iki ayrı ip kalana kadar memnuniyetle izlerim, omuzu çıplak kalır. Fiyonku dudaklarımla değiştiririm, sonra diğer tarafta da aynısını yaparım.

Lettie'nin elleri gömleğimin eteğine uzanır ve ben de onu çıkarmasına yardım ederim. Gömleği bir kenara atarken, parmak uçları tenimi okşar, sol kolumdaki dövme izleyerek durur ve sonra göğsümde durur.

Elimi boynunun arkasına koyarak, pürüzsüz boynunu ve köprücük kemiğini öpüyorum.

Dudaklarım göğüslerinin üstündeki hassas cildi emiyor ve o nefesini tutuyor.

Yalıyorum.

Tadıyorum.

Tapıyorum.

Bütün geceyi Lettie'nin teninin her santimini öperek onun tepkisini görmekle geçirebilirdim.

Ben artış emme emme s ağzımın ağzımın çekerek
daha Lettie'nin Lettie'nin nefis tenini içine çekiyor.

"Bu iz bırakacak mı?" diye sordu. "Bunu istiyor musun?"

Dudaklarını ısırır ama başını sallar, gözleri merakla parlar. "Evet."

"Seni her yerinden iz bırakmak istiyorum."

Onu tekrar emiyorum, bu sefer dişlerimle hafifçe ısıyorum.

Nefes nefese bir iç çekiş kaçıyor, sonra başımı ellerinin arasına alıyor ve gözlerimi kendininkilere yönlendiriyor. "Belki sadece kimsenin görmeyeceği yerler. Değerlendirmeler için boynumda iz kalamaz."

"Mmm, sadece benim için olacak. Bu hoşuma gitti."

Elbisesinin üst kısmını aşağı indirerek, kumaşın göğüslerinin üzerinden kaymasına izin veriyorum.

Otel'de çıplaktı, ama ben onu hiç *görmedim*. Benimle seks yapmanın onun için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini düşünmesinden çok endişeliydim, bu yüzden onun bana çıplak görünmesini takdir edemedim.

Şimdi ise her ayrıntıya odaklanıyorum ve onun her yeni parçasını keşfetmek beni en çok tahrir eden şey.

"Çok güzel." Sıkı antrenmanları nedeniyle Lettie'nin göğüsleri küçüktür. İlk randevumuzda sütyensiz o elbiseyi giydiğinden beri şekillerini biliyorum. Şimdi, avuçlarımın altında ve en lezzetli pembe meme uçlarıyla mükemmel bir avuç dolusu yumuşak et. Onlara bakmak bile ağzımı sulandırıyor.

Başparmağımı bir meme ucuna sürtüyorum, dokunuşumla daha da sertleşmesini seviyorum. Başımı eğip birini ağzıma alıyorum.

"Senin göğüs seven bir erkek olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim." Dilimle meme ucunu okşuyorum ve o inliyor. "Ve seninki gördüklerim arasında en güzeli." Onları avuçlarım, sert parmak uçlarımla

onları sıkıştırıyorum. Bunu yaptığımda, Lettie'nin kalçaları ereksiyonuma karşı sallanıyor.

Dudaklarını tekrar yakaladım, dilinin benimkine karşı sahte olmayan hissini sevdim. Ağzılarımızın dans edişi, öpücüğümüzün ne kadar kolay eriyip vahşileştiği; hiç öyle bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Lettie ağzıma iniyor. "Ön sevişmeyi sonra yapabilir miyiz?"

Gülümsüyorum. "Ön sevişmenin amacı, seks için hazır olduğundan emin olmak."

"Güven bana, hazırım."

Elimi elbisesinin altına kaydırır ve külotunun kasık kısmına yerleştirir. Külotu sırlıslıkla olmuştur.

Boğazımdan düşük bir homurtu yükselir.

"Çok ıslak."

O, benim sözlerimi iyi bir iş çıkardığım için sırtımı sıvazlamak gibi algılar ve gülümser.

Lettie en ıslak am ödülünü kazanır.

Gülümsememi tutamıyorum.

O da benim gülümsememe karşılık veriyor. "Güzel, değil mi?" "Çok güzel, Prenses."

Islak kumaşı parmak ucumla okşadıktan sonra, onu hissetmek için parmağımı altına sokuyorum.

Kaygan ve sıcak.

Parmağımı içine soktuğumda, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Ve çok sıkı.

Oyuncaklarının onu sekse hazırlamış olabileceğini ona temin etsem de, benim sikim onu mahvedecek, eğer benimle yatmaya hazır olduğundan emin olmazsam.

Parmağımı çekiyorum ve o dudaklarını büzüyor.

"Çıplak olmanı istiyorum," dedim ve elbisesini başının üzerinden kaldırdım. Uzun, koyu renkli saçları omuzlarına dağınık dalgalar halinde dökülüyordu.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi iç çamaşırının arkasına sokup, bacaklarından aşağı doğru çekmeden önce sıkı kalçalarını okşuyorum.

Ben onu ayak bileklerinden çıkarmak için uğraşırken, o da dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koyar.

Hızlı bir hareketle Lettie'yi kollarımın arasına alıp yatağıma yatırıyorum. Yastıklara yaslanıyor. Etrafımızdaki titreyen mumlar onu yumuşak sarı bir ışıkla sarıyor. Muhteşem görünüyor.

Yatağımda uzanmış, koyu renk saçları altındaki beyaz yastıkların üzerine dökülüyor.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar.

Gözleri, boxer şortuma kadar soyunmamı izliyor, sonra yatağa diz çöküp, aralarına yerleşecek yer bulana kadar bacaklarını açıyor.

"Sen benim için boşalana kadar o tatlı amını yalayacağım."

Bacaklarını kollarımın üzerine asarak, iç uyluklarına öpücükler konduruyorum. Oradaki yumuşak eti ısırma isteği çok güçlü, ama kendimi tutuyorum. Bu gece benim isteklerim önemli değil. Önemli olan Lettie. Onu mutlu etmek.

"Seni tekrar tatmak için can atıyordum."

Onun merkezini yaladım ve o inledi. "Çok tatlısın."

Onu yutuyorum. Aç bir adam gibi amını yalıyorum, çünkü geçen hafta boyunca böyle hissettim. Dilimi içine daldırıp tüm o tatlılığı yalıyorum.

Onunla oynuyorum. Merkezini alaycı bir şekilde hafifçe okşuyorum. Başparmağım klitorisini daireler çizerek okşuyor, sonra dilimle hafifçe vuruyorum.

O, uyarılmasından ve ağzımdan damlarken, parmağımı içine soktum.

Kısa süre sonra yatakta kıvranıyor, elleri yorganı sıkıca tutuyor. "Daha fazla, Rhys."

Ona ikinci parmağımı sokuyorum.

Parmaklarım onu okşuyor, içeri girip çıkıyor, onu gerginleştiriyor.

Sikim ön sıvıyla sıırılsıklam. Onun içine girmek için can atıyorum. Onu benim olarak işaretlemek için.

O çok yakın. Duvarları parmaklarımın etrafında daralıyor, imkansız bir şekilde daha sıkı hale geliyor. Parmaklarımı onun içinde kıvrıp klitorisini sertçe emdiğimde, o çığlık atıyor, orgazmı parmaklarımın etrafında sıkışmasına neden oluyor.

Onu böyle görmekten hoşlanıyorum. Biraz dağınık, biraz vahşi ve tamamen açıkta.

Hepsi benim için.

BÖLÜM 52

Colette

Coşkulu bir iç çekişle sırtım yataktan kalkıyor ve Rhys'in parmakları etrafında sert bir şekilde boşalıyorum.

Orgazmım azaldığında, başı bacaklarımın arasından kalkar ve dudaklarında memnun bir gülümseme belirir.

Tanrım.

Daha önce bana oral seks yaptığı zamanların hayatımı değiştirdiğini düşünüyorsam, bu orgazm tüm evreni değiştirdi. Ama sonra gülümsemesi kaybolur.

"Siktir," diye inler ve gözlerimi açtığımda, yatağının yanındaki masaya uzanıp bir şey aradığını görürüm.

Mideme bir ağrı saplanır. "Ne oldu?"

Elini saçlarının arasına sokar. "Prezervatifim yok." İtirafına gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne?"

"Onları attım ve bu gece için tüm bu hazırlıklara rağmen, almayı unuttum." Başını sallar. "En önemli şeyi nasıl unutabildim?"

"Onları attın mı? Neden?"

"İtibarımı temizlemeye çalışıyordum. Sonra sahte bir ilişkiye başladığımızda senin bakire olduğunu öğrendim ve onları attım."

Gülümserim. "Benimle seks yapmamaya mı çalışıyordun?" O iç çeker ve başını sallar.

"Cazibeyi ortadan kaldırdığımı düşündüm." Üzerime eğilerek, parmağını tembelce merkezimden aşağı kaydırıyor ve ben titriyorum.

"Belli ki işe yaramamış." Parmak ucu yine içimde oynuyor. "Dışarı çıkıp biraz alabilirim." Kendini çekmek için hareket ettiğinde bileğini tutup saatine bakıyorum.

"Saat gece on bir," diye itiraz ediyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Çabuk olacağım."

Ama onu o kadar kolay bırakmıyorum. O pantolonuna uzanmadan önce, elim boxer şortunun bel kısmının altına kayıyor ve ereksiyonunu avuçluyorum. Kalçaları elime doğru sallanırken, gözlerini kapatıp inliyor. Parmaklarım

penisini kavrar, başparmağım ise başını okşayarak piercingiyle oynar.

"Siktir, bebeğim, bu çok iyi geliyor."

Serbest elimle, ereksiyonu serbest kalana kadar boxerını daha da aşağı indiriyorum. Onu görünce amım ağrıyor. Rhys tarafından doldurulma ihtiyacı neredeyse acı verici. Daha fazla bekleyemem.

"Hap kullanıyorum," diye fısıldıyorum, hala onu okşarken.

Rhys'in gözleri açılır ve benimkilerle buluşur.

"New York'a döndüğümde test yaptırdım. Sorun yok."

Duymam gereken tek şey bu. Yeterince bekledim. Şu anda tek istediğim Rhys'in içimde olması. Ellerim onun vücudunu okşamakla meşgul, bu yüzden dizimi belime doğru bükerek ayağımı onun boxerının bel kısmına bastırıyorum ve bacaklarından aşağıya doğru indiriyorum, ta ki baldırlarına gelene kadar. O da ayaklarıyla boxerını tamamen çıkarır.

Elini, hala onu okşadığım yerin üzerine koyar.

"Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum." Burnuyla çenemi yana doğru itiyor ve oradaki hassas cildi emiyor. "Ne istediğini söyle, Prensces."

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde kayar, ağzımın içine girer ve sonra çenemin diğer tarafına doğru kayar.

"Meme uçlarımı em."

Bunu daha önce de yapmıştı ve ben çok hoşuma gitmişti.

Cildimde gülümsemesini hissediyorum. Bir an sonra ağzı boğazımın aşağısına doğru ilerliyor. Elleri önce göğüslerimi buluyor. Büyük ve sıcak ellerimle ağırlığımı kavlıyor, okşuyor ve oynuyor. Göğüslerimi sıkıyor, sertleşmiş uçları açgözlü ağzına doğru uzatıyor. Dilini kullanarak okşadığında, çığlık atıyorum.

"Böyle çok güzelsin. Hazır mısın?"

Elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve iki parmağını içime sokuyor. Islanıyorum, ama parmakları hala sıkı bir şekilde oturuyor. Penisini zor olacak.

Ama ne kadar uzun beklersek, o kadar çaresiz hale geliyorum. "Rhys, lütfen."

"Yalvarmana gerek yok, Prensces. Sana vereceğim."

O anda girişimde bir baskı hissediyorum. Penisinin başı bana dokunuyor.

Tamam, belki gerginim, acıdan korkuyorum, ama bunu da çok istiyorum.

"Bekle." Avucumu göğsüne bastırıyorum. "Sığmayabilir mi? Ben çok küçük, sen çok büyük olabilirsin?"

"Sığdıracağız, Prenses. Söz veriyorum."

Başımı salladım, sözleri sadece içimi sıkıştırmakla kalmadı, aynı zamanda bacaklarımın arasında başka bir heyecan dalgası yarattı.

"Rahatla, bebeğim. Derin bir nefes al."

Onun sözlerine odaklanmaya, sakın bir nefes almaya çalışıyorum, ama onun girişime doğru itmesi dikkatimi dağıtıyor. Rhys parmakları arasında meme ucumu yuvarlıyor, oraya farkındalık getiriyor ve onu sıkın kasların gevşemesini sağlıyor.

"Sen çok büyüksün. Sığmayacak." Kafamı sallamaya başlıyorum, Rhys'in beni ikiye ayırması ya da bu geceden sonra hala bakire kalmam gibi seçeneklerim olduğunu düşünerek paniğe kapılıyorum. İkisi de çekici gelmiyor.

"Nefes almalısın, Lettie," diyor, sesi sakın ve güven verici. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Yine nefes almaya odaklanıyorum, ama bacaklarımın arasına bastırıldığında yanma hissi hissetmeye başlıyorum. Bana doğru sallanıyor ve kaslarım sertçe kasılıyor. Rhys'in yüzündeki gerginliği görebiliyorum. Onun için de kolay değil.

"Ne olursa olsun acıtacağına eminim, o yüzden belki de çabuk yapmalısın." Ellerim omuzlarını kavıyor, tırnaklarım bronz tenine batıyor. "Yara bandı gibi, anlarsın ya?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve anlayışla başını sallıyor. Sonra ağzını ağzıma yaklaştırıyor.

Öpücüğü tatlı ve nazikti. Bacaklarımın arasına yaptığı hareket ise öyle değildi.

Bu acı veriyor.

Kalçalarını hafifçe kaydırarak daha da içeri giriyor. "Beni içeri al, Lettie. Her santimimi hissetmeni istiyorum."

"Her santimini hissediyorum. Daha fazlası olamaz. Çok doluyum. Ve çok sıkı, orgazm olursam, penisini kıracağım."

Hafifçe güldü. "Orgazm olduğunda hiçbir şeyi kırmayacaksın."

Sözleri beni rahatlatır. Rahatladığımı sanıyordum ama bacaklarımın arasında hala gerginlik vardı.

"Tanrım, lanet olsun." Nefes nefese. "Oh, hayır. Penisini kırdım mı?"

"Hayır, bu senin içinde olmak dünyanın en iyi hissi olduğunu ifade etme şeklim."
O homurdanır.

Bir dakika sürer, ama ona alıştığında, hareket etmeye başlar. Uzun vuruşlar beklerim, ama daha çok derin bir baskı, kalçalarını döndürerek içimdeki en hassas noktayı bulur ve ona doğru hareket eder, beni o kadar nazıkçe sikiyor ki, çabuk boşalacağımı biliyorum. Sadece penisi beni taparcasına seviyor değil, elleri de vücudumun her santimini okşuyor, ağzı da beni yalayıp alay ediyor, hepsi beni doruğa ulaştırmak için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş.

"Rhys."

"Bırak kendini, Prenses. Sikimde boşaldığını hissetmeme izin ver."

Sözleri beni sert bir şekilde orgazma ulaştırıyor. Orgazmım Rhys'in penisini içimde daha derine çekerken ben de sıkılıyorum.

"Lanet olsun." Bir an sonra, Rhys içimden çıkıyor ve eliyle son bir vuruşla spermlerini karnıma boşaltıyor. Sıcak, opak sıvıya büyülenmiş gibi bakıyorum. Oturmak için hareket ettiğimde, bir damla yanımdan aşağı kaymaya başlıyor.

"Bekle. Seni temizlemek için bir bez getireyim."

Rhys'in gitmesini izliyorum, hala sert olan penisi karnına doğru çıkıntı yapıyor ve her adımında sıkı kalçaları kasılıyor.

O anda yeni beyaz yorganında pembe lekeler görürüm.

"Sana beyazın iyi bir seçim olmadığını söylemiştim," diyorum, elinde ıslak bezle odaya geri döndüğünde.

O bir gül yaprağı aldı.

"Bu sen değilsin. Bu gül yaprakları." "Oh."

Rhys, sıcak bezle bacaklarımın arasını nazıkçe siler ve bu harika bir his verir. İlk itişten sonraki her şey iyi hissettirse de, ağrım olacağını biliyorum.

Benimle işi bittiğinde, havluyla kendini temizledi. "Şimdi, bu sensin."

Kumaşı kaldırarak bana birkaç kırmızı leke gösterir. Ben irkilirim.

"Üzgünüm."

"Özür dileme. Hoşuma gitti."

"Üzerine kanamam hoşuna mı gidiyor?"

"Senin içindeki tek penis benimki olduğu için hoşuma gidiyor ve bu da bunun kanıtı. Evet, bu çok seksi."

Yanaklarım kızarır ama içim kıpır kıpır olur çünkü gizlice onun bundan hoşlanmasına bayılıyorum. Boxerını giyer ve benim giymem için tişörtlerinden birini seçer.

"Aç mısın?" diye soruyor, ben tişörtü kafamdan geçirirken.

"Hayır, otelin oda servisi menüsünün tamamını sipariş ettim." Dudaklarım seğiriyor. "Fatura geldiğinde hazırlıklı ol."

Tahmin ettiğim gibi, Rhys hiç irkilmiyor.

"İşte benim kızım." Bana tembel bir gülümseme atıyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor. "Yatmaya hazırlanalım."

Onu banyoya kadar takip ediyorum ve diş fırçamın hala onunkinin yanındaki bardakta olduğunu görüyorum.

Sessizce dişlerimizi fırçalarken, dopamin etkisi geçmeye başlar ve aşırı düşünen beynim devreye girer.

Bu gecedен sonra ne olacağı hakkında konuşmamıştık. Birbirimize karşı hislerimizin olması ve bu konuda ne yapmayı planladığımızın anlamı.

Vakıf yönetim kurulu oylaması bitene kadar sahte nişanlılığımıza geri dönecek miyiz? Peki sonra ne olacak?

Beynime sessiz olmasını söylüyorum. Bir kez olsun, her ayrıntıyı düşünmek istemiyorum. Anı yaşamak istiyorum. "Ya olursa" diye endişelenmek istemiyorum.

Bu gece büyük bir geceydi. Gelecek hakkında tartışmaya gerek yok.

Gömleksiz ve ağzından köpükler saçan, sevimli Rhys'e bakıyorum.

Bana göz kırpıyor.

Kendime böyle söylüyorum, ama bunu başarabilecek miyim acaba?

BÖLÜM 53

Rhys

Çıplak sikimin Lettie'nin amında hareket etmesini izlemek beynimin kimyasını değiştirdi. Bu geceden sonra asla eskisi gibi olmayacağım ve bu benim için sorun değil.

Dişlerini fırçalayan Lettie'ye bakıyorum. Saçları dağınık ve benim gömleğimi giyiyor. Muhteşem görünüyor.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ona göz kırptım. Diş fırçasının arkasından gülümsedi.

O *benim*. Onun içindeyken penisimde gördüğüm kan izleri gördüğümde hissettiğim ilkel dürtüyle aynı.

Gözlerim onun nişan yüzüğüne kayıyor.

Bu, bu geceden önce yaptığımız anlaşmanın bir sembolü, ama artık benim için bir anlam ifade etmiyor. Sahte ilişkimiz hala gerekli olsa da, kamuoyunun gözünden uzak, onunla doğru olanı yapmak istiyorum. Nişanlıma benimle çıkıp çıkmayacağını sormalıyım.

Diş fırçamı bardağa geri koyup Lettie'ye dönüyorum. "Lettie, benimle çıkmak ister misin?" diye soruyorum.

"Um, gelecek haftaki vakıf yemeğine kadar planlanmış bir şey olduğunu sanmıyordum."

"Yok. Sana ilk resmi randevumuz için çıkma teklif ediyorum."

"Oh." Gözleri büyüdü, ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "O zaman, evet. Tabii ki çıkarım."

Giydiği gömleğin fazladan kumaşını yumruklayıp onu kendime doğru çekiyorum

"Beni seviyorsun, ha?"

"Öyle demedim. Sadece bu anlaşmadan daha fazla bedava yemek almayı umuyordum

."

Onu gıdıklamak için uzanıyorum, ama o çılgılık atıp beni duvara yapıştıramadan kollarımdan atlıyor.

O odama geri koştuğunda, onu takip ettim ve yorganın altına girdiğini gördüm. Orada güvende olduğunu düşünüyor. Ona ne yapacağımı hiç bilmiyor.

Ama sabırlı olabilirim.

Yatağa doğru giderken, elbisesini odanın köşesindeki sandalyenin üzerine koydum. Sonra, attığı yerden külotunu aldım ve çekmeceme koydum. Döndüğümde, Lettie beni izliyordu.

Dudakları merakla titriyor. "İç çamaşırlarımla ne yapıyorsun?"

"Benim yüzümden ıslandılar, o yüzden onları saklayacağım." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "İşler öyle yürümüyor."

Omuz silkiyorum. Onları istiyorum, bunu analiz etmeyeceğim.

Bir an sessiz kalır, sonra anladığını fark edince ağzı açık kalır. "Bekle, burada seviştığımız gece iç çamaşırimi mı aldın? Ertesi sabah bulamadım."

Artık bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yok.

Ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Evet, aldım."

Kafası karışmış bir şekilde başını sallar. "Ne için?"

"Gerçekten bilmek istiyor m u s un?" diye soruyorum, yorganı çekip yanına uzanıyorum.

"Evet."

Elimi sırtına dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Sonra gözlerinin içine bakıyorum.

"Mastürbasyon yaparken onları kullanıyorum."

Gözleri büyüdü, sonra kirpikleri, anlamasına yardım etmek istercesine titremeye başladı. Bu düşünceyi ne kadar süreyle kafasında tutmasına izin vermem gerektiğini merak ettim.

Çok uzun değil.

"Onları penisime dolayarak kendimi okşarken seni düşünüyorum."

"Oh."

Elini ağzına götürdü. Yanakları şimdi pembe lekelerle kaplıydı ve gülümsemem genişledi. Şu anda benim bunu yaptığımı düşünmesi hoşuma gitti.

Eli ağzından göğsüme iner. "Çok fazla sorum var."

"Sor bakalım."

"Bunu daha önce yaptın mı? Kendini tatmin etmek için kadın iç çamaşırı satın alıyor musun? Yoksa benim olduğu için mi yaptın?" Gözleri yine büyüdü. "*Aman Tanrım*. Islaklardı... benim..." Boğazını temizledi. "... ıslaklığımla. Onları *kullanmadan* önce yıkadın mı?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Hayır, yıkamadım. Amaç da buydu. Senin kokun vardı. Ama sonra üzerlerine spermimi sıçrattım ve yıkamak zorunda kaldım." Elimi gömleğinin içine soktum ve başparmağımla pelvik kemiğini okşadığımda o da kıpırdadı. "Ve hayır, yeni kadın iç çamaşırı alamazdım. Önemli olan senin iç çamaşırların olmasıydı. Onları istememin tek nedeni buydu."

"Büyüleyici."

"Hadi ama. Kendine dokunurken beni düşünmedin mi? O vibratörünü kullanırken?"

"Belki."

"İtiraf edebilirsin. Bu çok doğal ve beni daha da tahrik ediyor."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra bana göz kırptı. "Evet, düşündüm."

"Gördün mü, o kadar da zor değildi."

Lettie'nin eli aramıza uzanıp ereksiyonumu avuçladı. "Zor demişken."

Boxer şortumun üzerinden beni okşadı.

Baştan çıkarıcı gülümsemesi bir esnemeye dönüşür. Donuk gözleri bana söylemediklerini anlatır.

Yorgun.

Onun ipeksi sıcaklığına kolayca dalabilirim, ama şu anda ihtiyacı olan bu değil.

Elini kaldırıp öptükten sonra onu ters çeviriyorum. Sırtını göğsüme dayayarak onu sıkıca sarıyorum.

"Dinlenebildiğin kadar dinlen, Prenses. Seni sahip olabileceğim her saniye isteyeceğim."

Gece yarısı ama uyuyamıyorum. Lettie yanımda olduğu için çok uyanığım. Onun kokusunu ve sıcak vücudunun bana yaslandığını çok fazla hissediyorum. Ayrıca, gece boyunca penisim granit gibi sertleştiği için rahatlamam imkansız.

Tekrar hareket ediyorum, kendimi sakinleştirip tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum. "Rhys?" Lettie fısıldıyor.

Kahretsin. Onu uyandırmak istememiştim. "Uyu hadi."

Bana doğru yuvarlanıyor, kolları boynuma dolanıyor.

"Yapamıyorum."

"Neden?" Dudaklarım boynundaki hassas noktaya doğru ilerlerken, çenesine fısıldarım.

"Mmm, seni rüyamda gördüm."

"Bu yüzden tekrar uyumak istemiş olabilirsin. Kaldığın yerden devam etmeye çalış."

"Güzel bir rüyaydı. Rüyada bana çok özen göstermiştin." Elimi bacaklarının arasına götürüyor. "Ama ben gerçeğini istiyorum."

İnlememi zorlukla bastırıyorum. Şişmiş ve çok ıslak. "Bu benim için mi, Prenses?"

"Evet," diye mırıldanıyor, ben onu altına alırken.

İki parmağımı içine sokuyorum. "Gördün mü, işte bu yüzden tüm iç çamaşırlarını saklamalıyım. Benim yatağında olduğunda onlara gerek yok."

Gözleri hala uykudan ağırlaşmış halde belime uzanır. "Seni istiyorum."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok. Zaten iç çamaşırlarımı çıkarıp başımı onun girişine yerleştiriyorum.

Uykudan ısınmış ve çok tatlı olan Lettie, benim ölümüm olacak.

beni

m "Acıyor mu, bebeğim? Yavaşlayabilirim."

son "Evet."

um Yavaşça içeri giriyorum, ona biraz zaman tanıyarak, alışması için. Onun
olac
ak.

tatlı amcığı beni içine alırken izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Tamamen içeri girdiğimde, iç çekiyor.

"İçimde olduğunda daha iyi hissediyorum. Acıyı dindiriyor."

Ellerim belini kavrarken, onu tüm uzunluğumla çalıştırıyorum. Beni saran hissi sarhoş edici.

"Rhys, Rhys, Rhys," diye mırıldanıyor.

İnliyorum çünkü onun dudaklarından adımlı duymayı seviyorum, ama bu aynı zamanda onun orgazma yaklaştığının da işareti. Orgazmımı geciktiriyorum, onu orgazma ulaştırmak için zorluyorum. Parmaklarımız birbirimizin saçlarına dolanıyor, öpücüklerimiz çılgınca ve vahşice, benim itişlerimin hızına uyum sağlıyor.

"Oh, lanet olsun. Evet. *Rhys*!"

Seks sırasında bu kadar filtelenmemiş olmasına gülümsüyorum. Yaşadığı hisler, kendini tutmasını imkansız hale getiriyor. Ve benimle bu anları yaşamakta kendini güvende hissediyor.

Orgazm zirveye ulaştığında, amcığı beni çok sıkı sıkıyor. Sanki sikimi ikiye bükmeye çalışıyor gibi.

Lanet olsun.

Lettie'nin orgazm olmasını izlemekten asla bıkmayacağım. En güzel orgazm yüzüne sahip. Sanki ecstasy'ye teslim olmadan önce benimle kavga ediyormuş gibi.

Lettie'nin amcığı tekrar hareket edebileceğim kadar gevşediğinde, topuklarımın üzerine yaslanıp pelvisini yukarı doğru eğiyorum. Bu açıdan, birleştiğimiz yeri, her itişte kaslarının etrafımda nasıl kasıldığını görebiliyorum ve bu en çarpıcı manzara.

"Siktir, Prenses. Bunu görmelisin." Diye homurdanırım. "Beni ne kadar iyi alıyorsun

."

Gözlerimi ona kaldırıyorum.

"İçime boşal," diye fısıldar.

Bu üç kelime beni doruğa ulaştırır.

Omurganın dibinde tanıdık bir sıcaklık hissettiğimde, coşkulu dalgayı sürer ve sikimi onun sıkı amının derinliklerine sokarım.

Bir an sonra, sikim titrerken inlerim, orgazmımın sıvı ısısı onun içine dökülür.

Boşalmamdan başım dönüyor, derin bir nefes alıyorum, gözlerim hala Lettie'nin içinde gömülü olan sikime düşüyor. Onun güzel amcığı kaygan ve sikimle tamamen gerilmiş durumda. Bu manzaraya şimdiden bağımlı oldum.

Yavaşça ekiyorum.

Lettie'den önce, prezervatifsiz seks yapmamıştım. Dün gece, içine boşalmalı mıyım emin değildim, bu yüzden boşalmadan önce çekildim. Ama az önce, bana izin verdiğinde, o anın tadını çıkardım ve kendimi bıraktım.

Spermimin onun girişinden sızması başımı döndürüyor.

Bu yeni bir şey.

Lettie'yi bu şekilde sahiplendiğimin kanıtını görmek çok tatmin edici.

O oturmak için hareket etti.

"Bekle." Avucumu karnına koyup onu nazikçe yatağa yatırdım. Bu hareket, karın kaslarının kasılmasına ve spermimin bir akıntı halinde amından dışarı akmasına neden oldu.

"Lanet olsun," diye inlerim, bu manzarayı görünce sikim kalınlaşır. "Ne oldu?" diye sorar, mavi gözleri endişeyle büyür.

"Spermimin içinden akmasını izlemeyi seviyorum." Penisimin başını tekrar girişine bastırıyorum ve ucunu yavaşça içeri sokuyorum. Spermimin içinden akıp geri içeri girmesini izlerken

göğsümde birikiyor. "Neredeyse onu tekrar içine sikmek kadar çok seviyorum."

Yavaşça, ona tekrar tüm uzunluğumu veriyorum.

"Rhys." Etrafımda uçuyor. "Ahh, bu çok iyi geliyor." "İyi, çünkü sana ihtiyacın olan her şeyi vermekten hoşlanıyorum."

Vücudumuz hala birbirine yapışık. Elini uzatıp çenemi kavradı. "Sadece sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı avucuna bastırıyorum. "Ve kuru meyve karışımı. Kuru meyve karışımını unutma.

Bu çok önemli."

"Haklısın. Birinci olmak için çekişmeli bir yarış. Dikkatli ol yoksa trail mix seni geride bırakabilir."

Gülüşü havadar. Rahat olduğunda çıkardığı gülüş bu. Bu gülüşü seviyorum ve daha sık duymak istiyorum. Onun hissettiklerini benimle ilişkilendirmek istiyorum. Hafif ve özen gösterilmiş.

Boynumu öptükten sonra yastığa yaslanıp içini çekti. "Seks sandığımdan daha dağınık."

Onun gözlemini duyunca gülümsüyorum. Haklı, ama ben seviyorum. "Senin dağınık ve benim izlerimle dolu halini seviyorum, ama kişisel hijyen için temizlensek iyi olur."

Hâlâ onun içindeyken, bacaklarını belime doluyorum ve onu duşa taşıyorum.

Uykulu ve doymuş bir halde, sıcak duşun altında sessizce birbirimizi yıkıyoruz.

Temizlendikten sonra yatağa geri dönüp birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz.

BÖLÜM 54

Colette

Değerlendirmeler bir hafta sonra, ardından provalar başlayacak. İzin alan veya şehirde başka işler bulan şirket üyeleri için, rutin işlerine geri dönme zamanı geldi. Benim için ise, birkaç değişiklik programıma geri döndüm. Gyrotonics'i sabah seksiyile değiştirdim mesela.

Rhys ve ben hala sahte nişanlıyız, ama aynı zamanda resmi olarak da çıkıyoruz. Bu akşam ilk resmi randevumuza çıkacağız ve bu konuda hiç endişelenmiyorum. Muhtemelen bu hafta çok çılgın geçtiği ve düşünmeye vaktim bile olmadığından.

Çantamı kapının yanına bıraktım, asacak kadar bile yorgunum.

Yemek. İhtiyacım olan şey bu. Ama Rhys ile randevumdan önce yemek yememeliyim, yoksa akşam yemeğinde aç olmayacağım. En azından erken rezervasyon yapmaya açık davrandı.

Mutfaktan bir çınlama sesi geliyor ama adrenalinim neredeyse hiç yükselmiyor. Bu noktada, bir davetsiz misafiri kovacak enerjim yok. Soyulursam, kanepeye uzanıp alabilecekleri birkaç değerli eşyayı göstereyim.

Ama sonra kokuyu alıyorum. Sarımsak ve otlar, aromatik ve lezzetli bir şey. Midem sevinçle doluyor. *Kurtulduk!*

O anda Mo'nun kuyruğunun duvardan dışarı çıktığını görüyorum. Maxine ise benim enerjime uyum sağlıyor ve pencerenin yanındaki kedi yatağında kıvrılmış durumda.

Mo'yu okşadıktan sonra mutfığa doğru yol alıyorum. Bir an için, mutfak tamamen dağınık olduğu için, belki de bir ara hırsızlar girmiş olabilir diye endişeleniyorum. Çekmeceler açık, ocakta kaynayan bir tencere ve tezgah kesme tahtaları, sebzeler ve çeşitli tabaklarla dolu.

Rhys, boynuna bağlanmış beyaz ve mavi kareli önlüğüyle orada duruyor. Taylor Swift dinliyor ve şarkıya eşlik ediyor.

"Colette, ne istiyorsun, evet, Colette ne yapmak istiyorsun."

Bunların doğru sözler olmadığından eminim.

Onun hareketlerine hayranlıkla bakarken, aniden dönüp açık çekmeceye kalçasını çarptı.

"Siktir," diye mırıldanarak çekmeceyi kapatır. Dudaklarımı sıkıştırarak, patlamak üzere olan kahkahayı bastırırım.

"Merhaba," derim, varlığımı belli etmeye karar vererek.

Parsnip dilimlediği yerden başını kaldırır. "Selam, Prenses."

Gözleri üzerimde ama elleri hala çalışıyor.

"Siktir." Parmaklarını bıçakla temas eden yerden kaldırır.

"Oh, hayır." Hasarı değerlendirmek için ona doğru koşarım. Parmak ucu kırmızıdır, kesikten kan akmaya başlamıştır. "Otur. İlk yardım çantasını getireyim."

İlk yardım çantasını alıp mutfığa koşarım. Rhys benim söylediğim gibi oturmamıştır.

"Oturman lazım. Başın dönecek," diye uyarıyorum. "Çocukken öyle olurdu, şimdi iyiyim."

Parmağına sardığım kağıt havluyu çıkarır. Kanla ıslanmıştır.

İyi olmadığını anladım. Yüzü soluyor ve gözleri parlıyor.

"Yavaş ol." Düşmesini engellemek için ona uzanıyorum. İri bir adam olduğu için amacım en azından kafasını çarpmamasını sağlamak. Yere kayıyor, sırtı mutfak dolaplarına yaslanıyor.

Parmağına temiz bir havlu sardım, antibiyotik krem ve yara bandı koymadan önce kanı emdim.

"Yaşayacak mıyım?" Rhys, rengi geri gelmeye başlayınca alaycı bir şekilde sorar. "Küçük bir kesik ama bazen en kötü kanamalar bu tür kesiklerden olur." "Evet, sanırım parmağımdan çok gururum yaralandı."

"Bence bıçaklarımın keskin olması iyi oldu, yoksa dikiş atılması gerekebilirdi." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Dışarı çıkacağımızı sanıyordum."

Bunu söylerken bile, saçımı yıkayıp giyinip dışarı çıkma fikri vücudumu isyan ettiriyor. Sergilenecek olmak.

"Yorgun olacağımı düşündüm, bu yüzden bizim için yemek pişiriyordum." "Gerçekten mi? Çok sevindim."

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim." Bandajlı parmağını kaldırdı. "Sanırım pek başarılı olamadım."

"Bu çok hoş."

"Yemek soğurken hemşirelik mi yapıyorsun?"

"Eve geldiğimde burada olmanı bekliyordum, ama yemek yapacağını beklemiyordum."

"İlk randevumuzda seni götürebileceğim tüm yerleri düşündüm. Tüm lüks restoranları ve özel salonları." O konuşurken, kucağına kayıyorum ve elimle gömleğinin yakasının altını okşuyorum. "Ama evde seninle kanepede sarılıp yatmaktan daha çok istediğim bir yer yok." Maxine yanıma geliyor ve pençesini Rhys'in üzerine koyuyor. "Sen de ilgi mi istiyorsun?"

Miyavlaması açıkça evet anlamına geliyor, biz de ona biraz sevgi gösteririz. Yüksek bir bip sesi duyulur.

"Buna bakmam lazım. Akşam yemeğinden önce duş almak ister misin?"

"Yemekten sonra duş alırım. Yemekten önce sıcak duş alırsam, muhtemelen bayılırım. Tabii koktuğumu ve bu yüzden akşam yemeğini yiyemeyeceğimi düşünmüyorsan?"

Kollarımı başımın üzerine kaldırır, ellerimle tutar ve eğilip koltuk altımı koklar.

"Tamam, gerçekten oraya gireceğini beklemiyordum. Genel bir koklama yeterli olur diye düşünmüştüm."

"Kokunu seviyorum. Terli ve antrenmandan yeni çıkmış olsan bile. Sanırım feromonlar falan yüzünden."

"Harika, o zaman vücut kokum olduğundan şüphelenirsem sana sormam gereken kişi sen değilsin."

Sırıtarak popomu tokatladı. "Git otur."

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım, ama sonunda onun talimatına uydum. "Gördün mü, işte böyle yaparsın. Biri sana oturmanı söylediğinde, onu dinlersin."

"Sen çok iyi bir kızsın, Lettie. Talimatları yerine getiriyorsun." Yaklaşarak dudaklarını kulağımın kepçesine bastırıyor. "Bu, daha sonra sana benim sikimin üzerine oturmanı söylediğimde işine yarayacak."

Onun bu sözüyle kanımın sıcaklığı yükseldi. Yemek yemeyi, duş almayı unut, vücudumun başka ihtiyaçları var. Ama sonra, yemek yemezsem seks sırasında bayılacağımı ve bunun pek de hoş bir şey olmadığını fark ettim, bu yüzden önceliklerimi doğru belirledim.

Masaya giderken, oturma odasından geçiyorum ve tütüler için tülün çıkarıldığını fark ediyorum.

"Bunu kediler mi yaptı?" diye soruyorum, ama sonra birkaç tütü tamamlanmış ve bir tanesi de yarısı bitmiş olduğunu fark ediyorum.

"Oh, kahretsin. Onu kaldırmayı unuttum. Akşam yemeği hazırlarken dikkatim dağıldı." "Tutu yapmak için erken mi geldin?" diye soruyorum.

"Değerlendirmeler yaklaşırken programın daha da yoğunlaşacağını düşündüm, bu yüzden yardım etmek istedim."

Şaşkına döndüm. Erken gelip tutu yapmaya başladığına inanamıyorum.

"Teşekkürler. Çok tatlısın."

Rhys omuz silkiyor. "Önemli değil," diyor dalgın bir şekilde, akşam yemeğimizi tabağa koyarken.

Masaya doğru ilerleyerek, hazırladığı servis altlıklarının üzerine tabakları yerleştirir.

Kollarımı beline dolamadan ve sırtına yaslanmadan duramıyorum.

"Sen önemsiz olduğunu söylüyorsun, ama benim için her şey demek." Omzunun üzerinden bana bakar ve gülümser. "Kimseye söyleme, imajımı mahveder."

Sırtına yaslanarak gülümsüyorum, çünkü onun kendisi için yarattığı imajın hiçbir zaman gerçek kişiliğini yansıtmadığını düşünüyorum. Rhys işte böyle biridir.

"Fazla tecrübem yok ama sen bu erkek arkadaşlık işini gerçekten çok iyi yapıyorsun."

"Erkek arkadaş mı?" Sesi alaycıydı. "Hemen önyargılı olmayalım prenses, bu sadece ilk randevu."

"Yüzüğü çoktan aldım," sol elimi onun önünde salladım, "yani eğer birisi aceleci davranıyorsa, o da sensin." Nişan yüzüğü antrenman sırasında takmak için çok büyük ama antrenmandan hemen sonra takıyorum.

"Touché."

Kollarımı belinden çözdü, böylece dönüp beni kendine çekip hızlıca öpebildi. Sonra sandalyemi çekip oturmamı sağladı.

Gözlerim tabağa düşer. Hindi köftesi var. Annemin yaptığı gibi, silikon muffin kalıplarında pişirilmiş, hafta boyunca artanları porsiyonlamak için mükemmel boyutta. Bu, annemi arayıp tarifi aldığını gösterir. Ona bakarım, bu adamdan daha da etkilenmişimdir.

Karşıma oturur ve peçetesini kucağına koyar.

"Hizmet etmek. Bu senin aşk dilin."

Öyle mi? Bunu biliyor muydum?

Rhys bana istediğim her şeyi alabilirdi. Bana bunu söylemişti, ama pek ilgimi çekmemişti. Güzel şeyleri sevmeme rağmen, beni seven ve destekleyen, stresli olduğumda yükümü hafifleterek bunu gösteren insanların etrafımda olması beni gerçekten mutlu ediyor.

Hindi köftesini karnabahar püresine batırıyorum, çünkü ikisinin birleşimi lezzetli bir tat yaratıyor, sonra bir ısırık alıyorum.

Lezzetli. O kadar lezzetli ki, çiğnerken ağzımdan küçük bir mırıldanma sesi çıkıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, gözleri beni dikkatle izliyor. "Çok lezzetli. Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim. Aslında ben de oldukça keyif aldım. Parmak kesme olayı olmadan önce. Taylor bana eşlik ettiği için iş o kadar da zor olmadı."

"Kıskanmalı mıyım?" diye alay ediyorum. "Taylor'ı mı?"

"Hayır, ben esmerleri tercih ederim." Bir lokma daha alırken göz kırpmıyor.

"Peki, aşk dillerine geri dönelim. Seninkini bilmeliyim."

Dudakları bilmiş bir şekilde seğirir. "Eminim tahmin edebilirsin."

"Bir bakalım, seçenekler neler? Hizmet etmek, hediye vermek, onaylayıcı sözler. Başka ne var?"

"Kaliteli zaman ve fiziksel temas," diye ekliyor. Haklı.

Onunkini biliyorum.

"Burada bir risk alıp fiziksel temas diyeceğim." Geniş bir gülümsemeyle

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Gülüyorum çünkü onu tanıyorum ve onunla birlikte olmak çok kolay. Bu bizim ilk randevumuz ama birbirimizi hiç tanımayan iki yabancı değiliz.

İşleri hafif ve kolay tutmak istiyorum, ama aynı zamanda annem onunla konuşurken nasıl ses çıkardığını da merak ediyorum.

Babam resmen evden taşındı. Her ikisinin de bunu istediğini bilsem de, annem bunun yavaş yavaş kafasına dank etmeye başladığını ve kendini yalnız hissettiğini söyledi.

"Annemi aradığında nasıl bir hali vardı?" diye soruyorum.

"İyiydi. Senin için yemek pişirdiğim için mutluydu. Seninle ilgilenildiğin için."

Çatalımı masaya bıraktım, ailemi düşündüğümde iştahım kaçtı. "Ailemin bir arada olmasını ve her şeyin iyi olmasını çok isterdim, tıpkı ama onlar mutlu değiller. Onları bunun için suçlayamam." "Onlar için en iyisini istesen bile, yine de berbat bir durum."

"Evet, öyle." Çatalımla biraz karnabahar püresi alıp yaladım. "Üzgünüm. Bu konuşma çok iç karartıcı."

Rhys masadaki elime uzanır. "Bu senin hayatında olan bir şey, Lettie. Ve ben bunu duymak istiyorum."

Elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Yemeğin bitti mi?" diye soruyor.

"Evet, çok lezzetliydi, ama artık daha fazla yiyemem."

"Artanları paketleyeyim, sonra yiyebilirsin."

"Artıkları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Sen duş al, ben mutfakı temizleyeyim." Gülümsüyorum. "Sen de temizlik mi yapıyorsun? Çok ilginç."

Yanakları kızarır, yüzünde utangaç bir gülümseme belirir. "Ramsey'e temizlik hizmeti ayarlamasını söyleyecektim. Bu da sayılır mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "O ellerin neler yapabileceğini biliyorum. Tencereyi ovabilirsiniz."

"Doğru, ama Ramsey'i kızdırmak daha eğlenceli. Şu anda Sebastian'la randevuda, o yüzden onunla uğraşmam lazım."

Telefonunu aldım. "Şu anda onu arama."

Ekran koruyucuya baktığımda, bizim bir fotoğrafımızı gördüm. Lake George'da, su kenarında çektiği bir fotoğraf. Onu sosyal medyada paylaşmasını bekliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanları tüm dünyaya sergilemeye devam etmesini, ama bu fotoğrafı paylaşmadığını gördüm. Diğer fotoğraflarımızdan daha samimi, daha az pozlu bir fotoğraf. Ben kameraya bakarak gülümsüyorum, ama Rhys bana bakıyor.

"En sevdiğim fotoğraf." "Hafta sonundan mı?" diye soruyorum.

"Bizim fotoğrafımız."

"Neden paylaşmadın?"

"Özel bir fotoğraftı. Kendime saklamak istedim."

"Bana gönderir misin?" diye soruyorum.

"Evet." Alnımı öptükten sonra telefonumu benden aldı. "Şimdi duş al."

"Emin misin?" diye soruyorum, mutfakımın dağınıklığına bakarak.

"Evet, ben de birazdan gelirim."

Yorgun kaslarımı rahatlatmak için uzun süre sıcak suyun altında duruyorum, ta ki su soğumaya başlayana kadar.

Dışarı çıktığımda Rhys, kabarık bir havluyla orada bekliyor. Aç gözleriyle çıplak vücudumu yiyip bitiriyor, sonra havluyu bana sarıyor.

Çenemi öper. "Yorgun musun? Hemen yatmak ister misin?"

Bunu sorması çok tatlı. Bir saat önce, günün yorgunluğu ve ailemle ilgili ağır düşüncelerim yüzeye çıktığında farklı bir cevap verebilirdim, ama onun burada olması, akşam yemeği hazırlaması ve sıcak duş... şimdi, ben farklı bir kadını.

Başımı sallıyorum çünkü aramızda bu kadar güçlü bir arzu varken uyuyamam. Onu içimde hissetmem gerekiyor. Artık tek istediğim bu.

Beni kollarının arasına alıp yatak odasına taşıyor.

Beni yatağa oturtuktan sonra, gömleğinin arkasına uzanır ve tek bir hızlı hareketle çıkarır. Onu gömleksiz, vücudunun kasları loş odadaki gölgelerle derin bir şekilde şekillenmiş, kolunda siyah dövme ve pantolonundan dışarı çıkmak üzere olan şişkinlikle orada dururken görüyorum.

Onu görmek bile amımı ağrıtıyor.

Havluyu bırakıp kemerine uzanıyorum.

"Çok güzelsin." Elleri yüzümü tutarken dudaklarıma zorlayıcı bir öpücük kondurur.

O anda aklıma bir fikir gelir.

Ona bakıyorum, kirpiklerim titriyor.

"Daha önce ilk buluşmada bunu hiç yapmamıştım. Sabahleyin de beni isteyecek misin?"

Onunla dalga geçmek hoşuma gidiyor.

Gülümsemesi genişledi, gözleri anlayışla parladı. *Rol yapmak eğlenceliydi.*

Bacaklarımın arasına eğiliyor, başparmağı klitorisime dokunuyor. Kalçalarım otomatik olarak öne doğru sallanıyor, daha fazla temas arıyor.

"Seni hala isteyeceğim, bebeğim. Aslında, bütün gece seni kucaklayacağım. Ve sabah, amın benim spermimle ısınmış ve kayganlaşmış, kığın bana sürtünürken, arkandan sana girip seni çok sert bir şekilde boşaltacağım. Sonra kalkıp, içmeyi sevdiğin yeşil çamuru karıştıracağım. Ve granolan için bir muz keseceğim."

Parmağını içime soktu ve içim kasıldı.

"Ahh," diye bağıyorum, "ilk randevularda gerçekten çok iyisin." "Sen kolaylaştırıyorsun. Senin için iyi olmak istiyorum."

Dili merkezimi yaladı ve bir parmak daha ekledi. Orgazm dalgaları üzerime çökene kadar içeri girip çıktı.

"Şimdi, prenses, sikimi çıkar. Sana nasıl bineceğini göstereceğim." Ve iyi bir kız olarak, ben de öyle yaparım.

BÖLÜM 55

Rhys

Hunter ve Sophie'nin düğün resepsiyon salonuna girdiğimde bir déjà vu hissi yaşıyorum. Burası da beyaz çiçekler ve tavandan sarkan dev beyaz fenerlerle süslenmiş, özenle dekore edilmiş bir balo salonu, ama kolumdaki Lettie'ye baktığımda, iki ay önce Hannah ve James'in düğününe tek başıma geldiğim zamanki durumun tam tersi olduğunu görüyorum. Göğsümü kaplayan muazzam bir mutluluk hissi.

"Tebrikler!" Lettie, dar beyaz gelinliğiyle ıslıl ıslıl parlayan Sophie'ye sarıldı.

Hunter beni kucaklamak için yanıma çekiyor. "Sıra sende dostum."

Bunun ben ve Lettie olabileceğini düşünmek kolay. Gerçek bir nişanlanıp evlenebileceğimizi. Lettie'nin isteğine göre, bir plajda olacak, ama benim için sorun değil.

Akşam mükemmel geçiyor. Yemekler lezzetli. Lettie'yi kollarımda yavaşça dans ediyorum. Hunter gelinine kadeh kaldırırken ağlamasını izliyorum. Barın yanında arkadaşlarla takılırken telefonuma bir bildirim geliyor. Ramsey'den bir makale ekli bir mesaj.

Ramsey: Seni uyarmak istedim. Bu az önce çıktı.

Telefonumda ekli dosyayı açtığımda, Leg-Up'a yaptığım anonim bağışı ortaya çıkaran bir makale buluyorum. Makalede, Leg-Up topluluk gününde çekilmiş benim ve Lettie'nin bir fotoğrafı da var. Ama her şeyi altüst eden ve midemi bulandıran şey makalenin başlığı.

Milyarder, Dansçı Kız Arkadaşının Tutku Projesini Finanse Ediyor

Öncelikle, Lettie benim nişanlım, yani bu saçmalığı kimse doğrulamamış. İkincisi, sanki bağışı yapmamı o istemiş gibi yazmışlar, ki bu tamamen yanlış. Anonim bir bağışçı olarak, bilgilerimin sızdırılmasına çok kızgınım. Daha da kötüsü, Sophie ve Hunter'ın düğününde olmamız nedeniyle bu olayın zamanlaması berbat.

Gözlerimi telefonumdan kaldırıyorum.

Lettie normalde telefonuna bağlı değildir, ancak şu anda odanın diğer tarafında Sophie, Chloe, Hannah ve Emma ile selfie çekiyor.

Tekliften dersimi aldım, o makaleyi görmeden önce onunla konuşmam gerekiyor.

Odanın diğer ucuna giderken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Kız arkadaşlarıyla birlikte çerçeveye sığmış, sınırsız bir neşeyle gülümsüyor, bir an sonra Hannah ona telefonu geri verdiğinde ekrandaki bir şeye gülüyor. Telefonunun ekranına dokunduğunu, gözlerini kısarak baktığını ve sonra ağzının köşelerinin yavaşça aşağı indiğini izliyorum. Gözlerini ekrandan ayırmıyor ve ona ulaştığım anda çok geç kaldığımı anlıyorum.

Biri ona makaleyi çoktan göndermiş.

Lettie bir anlığına bana bakar, o güzel mavi gözleri şaşkınlıkla doludur, sonra tek kelime etmeden elimi tutar. Beni arkasına alarak balo salonundan çıkar, mekanın lüks halı kaplı koridorunda yürür, sonra kadınlar salonu gibi görünen bir odanın kapısını iterek açar ve arkamızdan kapıyı kilitler.

Kapıya yaslanıp beni izliyor. Ellerimi ceplerime sokup nefes alıyorum.

"Lettie..."

"Sen Leg-Up'ın isimsiz bağışçısıydın." Sözlerim suçlayıcı bir tonla çıkmadığı için rahatlardım. Daha çok, bir yapbozun parçalarını bir araya getiriyor ve bunların birbirine uymasına şaşıyor gibiydi. "Neden..." sözünü yarıda kesti, yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Sahte ilişkimiz yüzünden bunu yaptığını düşünmemi ya da teklifini affetmemi istemedin."

Başımı sallıyorum. "Teklif etmeden önce bağış yaptım, ama evet, beni affetmeni istedim, çünkü sen istedin, Leg-Up'a cömert davrandığım için değil. Sana her şeyi vermek istiyorum ve Leg-Up'a yardım etmenin senin hayalin olduğunu fark ettiğimde, bu benim de hayalim oldu."

Bir kez olsun yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Kızgın mısın?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Hayır, inanılmaz derecede tahrik oldum." Beni kendine çekip sertçe öpmeden önce söylediği tek şey budur.

"Kızmadığın için mutluyum," diyorum, öpüşmelerin arasında, kalçalarını kavrayarak pelvisini benimkine sürtüyorum. Elbisesinin kumaşını toplayarak, altındaki ipeksi uyluklarına dokunana kadar devam ediyorum.

"Kızgın değilim." Ağzıma iç çekerek söylüyor. "Ama bana dokunmayı bırakırsan kızgın olacağım."

"Neredeyiz? Burası hangi oda?" Geri çekilip etrafa bakıyorum.

"Bu, gelin partisi için bir soyunma odası. Hannah ve Sophie ile daha önce buraya gelmişim."

Elim elbisesinin altında onu okşuyor, parmaklarım kalçalarını kavırıyor, onu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Eminim şu anda benim için iyice ıslanmışsındır, değil mi prenses?"

Tek bir parmakla onun kaygan tenini okşadım ve cevabımı aldım.

Çok ıslak.

"Eminim benim spermim hala içinden akıyordur."

Daha önce duşta birbirimizle oyalanarak törene neredeyse geç kalıyorduk.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, dantelli iç çamaşırının parçasını da yanımda götürüyorum. "Görmek istiyorum."

"Rhys." Bu bir iç çekiş, bir küfür ve bir onay, hepsi tek bir kelimede. Ona gülümsüyorum. "Evet, Prensese?"

"Hunter ve Sophie'nin düğünündeyiz."

"Biliyorum. Seni yalamak için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Başparmaklarımla onu açtım, sonra dilimi içine daldırdım. Sanki bir lezzeti tatmak gibiydi. Onun amının tatlılığı ve benim spermimin tuzluluğu birbirini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

"Siktir, bebeğim. Birlikte çok lezzetliyiz."

Boğazından nefes nefese bir iç çekiş kaçıyor ve bacakları başımın etrafında titremeye başlıyor.

Burada mutlu bir adam olarak

ölebilirim. "Durma... durma."

Sanki düşüncelerimi duymuş ve o bitirmeden önce öleceğimden endişelenmiş gibi. Amına gülümserim, sonra iki parmağımı içine daldırırım.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var." İnliyor. "Ne istediğini söyle, bebeğim."

"Senin sikini. Ona ihtiyacım var."

İhtiyacından titriyor, bu yüzden onunla tartışmamam gerektiğini biliyorum. Etrafa tekrar bakınıyorum ve odanın köşesinde bir şezlong görüyorum. Parmaklarımı çıkarıp onu şezlonga çekiyorum. Ben ceketimi çıkarırken, onun ateşli elleri kemerimi çözüyor. Elbisesi yukarı çekip onu döndürüyorum, böylece kucağıma oturuyor. Penisimi onun girişine tutarak, onu yerinde tutmak için beline kolumu doluyorum ve içine giriyorum.

Gözlerim kapanıyor, onun içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğuna odaklanıyorum. Her. Lanet. Kez.

Onun uyarılması beni tamamen kapladığında ikimiz de memnuniyet dolu bir inilti çıkarırız ve ben daha derine girebilirim.

Bu pozisyon benim en sevdiğim pozisyon değil, ki bu saçma çünkü Lettie'nin içinde olduğum her pozisyon lanet olası bir zevk, ama bunun nedeni onun yüzünü görememem. Ama onun bunu sevdiğini biliyorum çünkü piercingim onun içindeki en hassas yeri buluyor.

O makalenin dolaşımında olması dışında, görünüşe göre şans benim tarafımda. Daha önce görmediğim, şezlongun tam karşısında mükemmel bir şekilde konumlanmış boy aynası var. Bakışlarım onu doldurduğum yere düşüyor.

"Şuna bak, Prens." Kafasını kaldırıp aynada gözlerimi arıyor. "Ne kadar mükemmel uyum sağladığımıza bak."

"Oh, tanrım." Titrek bir nefes alır. *Rhys, Rhys, Rhys*, diye mırıldanır, bana yaklaştığını söyler. Ve lanet olsun, sınırın eşiğine geldiğinde benim adımla söylemesini duymayı seviyorum.

Elimi klitorisine kaydırıp birkaç kez okşuyorum, o da benim etrafımda gerginleşiyor. Kasları benim penisi sıkıyor, beni daha derine çekiyor ve bir an sonra içimde boşalıyorum.

O göğsüme yaslanır ve eli yanağımı okşar. "Rhys?"

"Evet, Prens?"

"Seks bağımlısı olduğumu nasıl anlarsın? Senin yanımdayken kendimi kontrol edemediğim için endişelenmeye başladım."

Gerçekten endişeli olmadığını, sadece ilk kez bir ilişkide fiziksel yakınlık hissetmenin getirdiği duygularla başa çıkmaya çalıştığını belirtmek için hafif bir kahkaha atar.

Gülümserim ve başımı çevirip avucuna bir öpücük kondururum. "Aynı, bebeğim. Aynı."

BÖLÜM 56

Colette

Dinlendirici bir hafta sonunun ardından, değerlendirme haftası nihayet geldi. Değerlendirme döneminde, Alexei ve yardımcı koreografi Aszure her gün şirketin sabah dersine katılarak bizi gözlemliyorlar. Bu, dansçıların tatil sonrası durumlarını anlamak ve şirket dersine katılmaları istenen yeni stajyerleri gözlemlemek için bir yol.

Sebastian ile gösteri rutinimiz üzerinde çalıştığımız zamanlar dışında, tek başıma antrenman yapıp pratik yapıyorum. Herkesin aynı odada olmasıyla oluşan enerjiyi en çok özlediğim şey.

Son iki gün, bir saatlik öğle molası ile birlikte altı saatimizi, sonbahar sezonunda sergilenecek parçaların koreografisinin çeşitli unsurlarını öğrenerek geçirdik. Performansın bir parçası olabileceğini düşündüğüm belirli unsurlar veya kişisel olarak üzerinde çalışılması gerektiğini düşündüğüm sekanslar için pratik yapıp antrenman yapabildim, ancak koreografinin nasıl olacağını kimse tahmin edemez. Bu da bu günleri yorucu ama aynı zamanda eğlenceli kılıyor.

Bugünkü öğle molasından sonra, Alexei, Aszure ve şirketin sanat yönetmeni Susan'ın karar vermeden önce bizi son kez izleyeceği son provayı yapacağız.

Şu anda Isabella, Sebastian, Dimitri ve ben, son provadan önce öğle yemeğimizi yemek ve vücudumuzu dinlendirmek için dışarıda gölgeli bir bank bulduk. Dimitri'nin molada yokluğunda, ona Rhys ile aramızda olanları anlatmak zorunda kaldık.

Hızlı gelişen olayları hiç sorgulamadı. Sadece "biliyorsan bilirsin" dedi. Ayrıca Isabella'nın onu Yunanistan'da ziyaret ettikten sonra aralarında romantik bir ilişki başladığına dair şüphelerim artıyor.

Isabella'nın bankta Dimitri'ye yaklaşmasını dikkatle izliyorum ve o, benim meraklı gözlerimden kaçmayacak şekilde, güneşten bronzlaşmış çıplak omzuna gizlice bir öpücük konduruyor.

Rhys'in dün gece hazırlamama yardım ettiği karışık yeşillikleri, tavuğu ve tatlı patatesleri çıkardım.

"Çok lezzetli görünüyor." Sebastian çatalıyla yemeğimi işaret ediyor.

"Rhys yaptı," diyorum.

"Yemek yapan yakışıklı bir milyarder nişanlı mı?" Sebastian kendini yelpazeliyor. "Onun tuhaf ve çocuksu yakışıklı asistanına aşık olmasaydım kıskanırdım."

Isabella kaşlarını oynatıyor. "Yani, yatak odasında olduğu kadar başka yetenekleri de var diyorsun."

Sırıttıyorum. "Rhys'in birçok gizli yeteneği var."

Rhys'in iyi bir aşçı haline gelmesine gülümsüyorum, ama yemek yaparken her şeyi dağınık bırakmasına da gülmek zorunda kalıyorum. Ben temizlikten hoşlanan biriym, o ise mutfağı tam bir kaosa çeviriyor, sonra da her şeyi temizliyor.

"Yunanistan nasıldı?" diye Isabella ve Dimitri'ye soruyorum.

"Çok eğlenceliydi." Isabella gülümser. "Gelecek yıl hep birlikte gitmeliyiz."

Dimitri yemek yerken, eliyle Isabella'nın uyluğunu sevgiyle sıkıyor. Aralarındaki sevgi çok doğal. Dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor. Evet, orada bir şeyler oluyor.

Isabella'nın yüzü daha da parlıyor. "Belki sen ve Rhys orada evlenebilirsiniz."

"Listeye ekle," diyor Sebastian. "Bekle."

Liste mi var?" diye soruyorum.

"Ramsey ve ben planlamaya başladık."

Tek yapabileceğim gülmek. Hem Ramsey hem de Sebastian nişanımızın sahte olduğunu biliyorlar, bu yüzden neden düğün planlamaya başladıklarını anlamıyorum.

Konuşma hafta sonu ne yaptığımıza geçer. Isabella ve Dimitri bir arkadaşlarının doğum günü partisine gitmişler, Sebastian ve Ramsey ise evde dinlendirici bir hafta sonu geçirmişler.

"Sen ve Rhys düğündeydiniz, değil mi?" diye sorar Isabella.

"Evet, Hunter ve Sophie evlendi, çok eğlenceliydi."

Tavuk ve karışık yeşilliklerden bir lokma daha alırken, Hunter ve Sophie'nin düğününü hatırlıyorum. Rhys ve ben kutlamada çok eğlendik. Bu, aramızdaki her şeyin Hannah'nın düğününde başladığını hatırlattı, ama bu sefer birlikte olduğumuzu bilerek onunla dans etmek daha da eğlenceliydi.

Leg-Up'a yaptığı bağış haberi ortaya çıktığında şok oldum. Rhys zengin biridir, bu yüzden bu kadar cömert bir bağış yapması mantıklıdır, ama beni daha çok şaşırtan şey, bana

bana söylememiş olmasıydı. Beni mutlu edeceği için bu parayı bağışlamaktan mutluluk duyuyordu, bunun için övgü alacağı için değil.

Büyükbabası da orada olduğu için daha renkli bir takım elbise giymeyi reddetti ve koyu mavi bir takım elbise tercih etti, ama gelin salonunda bana oral seks yaparken hiçbir sorunu yoktu. Ona bunun mantıklı olmadığını söyledim, ama önceliklerini doğru belirlediğini söyledi.

Hafif öğle yemeğimizi bitiriyoruz, çünkü kimse karnı çok dolu bir şekilde değerlendirmeleri bitirmek istemiyor, sonra eşyalarımızı toplayıp prova stüdyosuna dönüyoruz.

Sahneye çıkmadan önce Isabella kolumu sıktı. "Harika bir iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler." Onu kucakladım. "Sen de harika olacaksın."

Sebastian gövdesini çevirir, gerginliği onu huzursuz yapar.

O anda, düşündüğüm kadar gergin olmadığımı fark ettim. Biraz gerginlik sağlıklıdır, motive edicidir, ama bugüne kadar yapılan çoğu oturum değerlendirmesinde sürekli kendimi sorguluyordum, kafamda düşüncelere dalıyordum ve dansımın kendisi için konuşmasına izin vermiyordum. Her şey bu tek anda özetlenmişti. Kim olduğum, geleceğimin ne olacağı. Hazırlıklı olmak önemlidir, ama ben o kadar ötesine geçmiştim ki, doğru rolü alamama ve baş dansçıya terfi edememe korkusu tek düşüncem olduğu için antrenmanlardan yorulmuştum.

Ama artık bu doğru değil.

Şimdi Rhys var, ona tamamen aşık oldum. Kitap kulübü sayesinde Chloe, Emma ve Sophie'yi daha iyi tanıdım. Bu yaz Isabella ve Sebastian ile daha yakınlaştım. Sebastian demişken, o ve Ramsey şu anda çok samimi ve dürüst olmak gerekirse, onlarla çiftler buluşmasına çıkmak çok eğlenceli. Leg-Up'taki öğrencilerim benim her şeyim ve beni kabul ettikleri sürece orada gönüllü olarak çalışmaya devam edeceğim.

Dans etmeyi çok sevmeme rağmen, bazen bir şeye olan tutkunuzu korumak için ara verip dinlenmeniz, enerji toplamanız ve tekrar yapmaya hevesli olmanız gerektiğini öğrendim. Kariyerimi, tamamlanması gereken bir liste gibi görmek istemiyorum.

Her zaman kendini dansa adanmış bir dansçı olacağım ve yüzde yüz çaba göstereceğim, ama dansın dışında da bir hayat var. Ve bu, şu anı daha az stresli hale getiriyor.

On beş dakika ısınma hareketleri yaptıktan sonra, bu hafta üzerinde çalıştığımız sekanslara geçiyoruz. Bu, belirli bir başlangıç ve bitiş noktası olan bir seçme değil, daha çok akıcı bir gözlem.

Rutini ilerledikçe, yönetmenin izlediğini unutuyorum. Alexei'yi ve yaz başında yaptığı yorumları tamamen unutuyorum ve sadece dansı hissediyorum. Anne babamın boşanma sürecinin acısı, Rhys'e aşık olmanın heyecanı, çünkü nasıl bakarsam bakayım, olan biten bu ve tüm bunlarla birlikte tutku, arzu, kalp kırıklığı ve milyonlarca başka duygu geliyor.

Farkına varmadan, tüm parçaları sergiledik ve Alexei bizi o gün için serbest bıraktı.

"Teşekkürler dansçılar. Yakında kararımızı size bildireceğiz."

Bugün ne olursa olsun, *Rubies'de* başrolü alıp almayayım rolünü kapacak olsam da olmasam da, elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorum.

BÖLÜM 57

Rhys

Sandeep ile telefonda konuşurken Colette kapıdan içeri daldı.

Sandeep'in konuşmasını duyunca, benim telefonda olduğumu fark edince ağzı O şeklinde açıldı.

Sessizce yanımdan geçmeye çalışır ama ben ona kalması için işaret ederim. Sonuçta burası onun dairesi. Kendini istenmeyen hissetmesini istemem.

Bu, daha büyük bir yere ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyor. Kediler burada daha rahat olduğu için çoğunlukla Lettie'nin dairesinde kalıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Onun olduğu her yerde olmak istiyorum, ama daha fazla alana ihtiyacımız var. Hunter balayından döndüğünde onu aramayı aklımda tutuyorum.

Beynim Sandeep ile olan görüşmemi bitirmeye odaklanmaya çalışırken, gözlerim Lettie'yi yiyip bitiriyor. Lettie, belini biraz gösteren, dökümlü bir etek ve kısa bir tişört giymiş. Safir rengi gözleri iri ve bale ayakkabılarıyla parmak uçlarında zıplıyor.

"Hey, Sandeep, Colette az önce geldi. Seni sonra ararım."

"Tabii. Haftaya daha fazla konuşuruz."

"Tamam."

Telefonu kapattığım anda Lettie kollarıma atlıyor.

"Başardım!" diye bağırdı, heyecandan nefesi kesilmişti. "*Rubies'de* başrolü kaptım!"

"Tebrikler, bebeğim." Sesim planladığımdan daha boğuk çıkıyor, boğazımdaki duygu konuşmamı zorlaştırıyor. Kolları boynuma dolanıyor, ardından tanıdık kokusu geliyor. Onu vücuduma sıkıca sarıyorum, içimi bir mutluluk duygusu kaplıyor.

Başardı.

Bu böyle bir şey mi? Başka birinin iyi haberini duymak beni de onun kadar mutlu ediyor. Kucaklaşmamızdan ayrılmak istemediğim için dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Bu harika bir haber."

"Hâlâ inanamıyorum." O, bedeni hâlâ bana yapışık halde iç çekiyor.

"Bunu hak ediyorsun, Lettie. Çok yeteneklisin ve bunun için çok çalışıyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynuma. "Her şey için."

Bana minnettar olmak zorunda değil. Tüm zor işi o yaptı, ama yine de onun sözlerini açgözlülükle kabul ediyorum.

"Annen ne dedi? Hannah? Ona söylediğinde çıldırdı mı?"

"Henüz onlara söylemedim. Doğruca seni görmeye geldim."

Başı hala boynuma gömülü olduğu için gözlerimin cam gibi parladığını göremiyor olması iyi bir şey. Kariyerinin en büyük haberini öğrendi ve doğruca beni görmeye geldi. *Bu kadın bana ne yapıyor böyle?*

Hemen fark ettim ki ben de onunla aynı şeyi yapardım.

Boğazımı temizlerim ve duygularımın yatıştığını hissedince, onu ayağa kaldırır ve geri çekilip gözlerine bakarım.

"Kutlama yapmalıyız. Ne yapmak istersin?" diye soruyorum.

"Hmm, iyi soru." Gözleri kasıklarına düşer ve tekrar benimkilere baktığında, arzuyla doludur. "Senin sikini emmeyi düşünüyordum?"

Göğsümden çıkan öfkeli kahkahayı engelleyemiyorum. Lettie kariyerinde önemli bir dönüm noktasına ulaştı. Sonbahar sezonundaki gösteride başrolü kazandı ve bale topluluğunun iç işleyişini bildiğim kadarıyla, baş dansçı olmak da muhtemel, ama tüm bu sıkı çalışmasının karşılığında istediği ödül bana zevk vermek mi? Mantıklı olsun.

"Kutlamak için yapmak istediğin şey bu mu?" diye soruyorum. "Şey, o ve belki de dışarıda güzel bir akşam yemeği?"

Hâlâ onun istediği şeyin bu olduğuna şaşkın bir şekilde başımı sallıyorum. "Neden benim sikimi emmek istiyorsun?"

"Şey, teklif ettiğin geceden beri bana izin vermedin ve o da neredeyse bir tatma sayılmazdı. Hoşuna gitmemesinin bir nedeni mi var?" Aniden gözleri büyür. "Aman Tanrım. Kötü mü yapıyorum? Dişlerimi mi kullandım? Sikini ısırmaktan mı korkuyorsun?"

Gülümserim. "Hayır, hayatımın en iyi yirmi saniyelik oral seksi oldu."

Dudaklarını büzerek "O zaman neden karşı çıkıyorsun?" der.

"Dürüstçe mi?" diye soruyorum.

O başını sallar ve eliyle bir hareket yapar. "Bana ver. Ben yapabilirim."

Gülümsüyorum, benim dürüstlüğümden mi yoksa penisimden mi bahsettiğini emin olamıyorum.

Elimi çenesinden boynuna kaydırıyorum. Orayı hafifçe sıkıyorum. "Kontrolü elinden bırakmayı sevmiyorum. Bu, savunmasız bir durum."

"Doğru. Kafanı bacaklarımın arasına her koyduğunda bunu hatırlamalısın."

Kaşlarını bilerek kaldırıyor.

"Dilimle seni sikmeyi bırakmamı ister misin?" diye soruyorum. Başını sallar. "Tabii ki hayır."

"İyi, çünkü ben bunu seviyorum. Beni öldürecek olsa bile duramazdım

."

"Sanırım beni yalamak senin sağlığına doğrudan bir tehdit oluşturmadığı için iyi bir şey

sağlığın için doğrudan bir tehdit oluşturmaması iyi bir şey." Diye sırttı.

Ondan istediği her şeyi vermek istiyorum, ama dikkatli olmazsam, bu kadına karşı tüm savunmamı kolayca kaybedebilirim.

Zaten kaybetmedim mi?

Bir an sessiz kalıyoruz, başparmağım boğazında dans ederken, onun parmakları belimdeki kemeri keşfediyor.

Yüzü aydınlanıyor. "Belki beni kullanabilirsin. Ellerimi bağla ve ağzımı sık. Böylece kontrol sende kalır." Çözümü bulduğu için memnun bir şekilde gülümsüyor.

Bu, Chloe'nin kitap kulübü için okuduğu kitaptaki bir senaryo.

Beni memnun etmek için gösterdiği heves karşısında kaşlarımı çatıyorum. Onu hak etmiyorum. "Tanrım, Lettie. Böyle söylediğinde, beni gerçek bir pislik gibi gösteriyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Yani, olabilirsin." "Teşekkürler," diyorum alaycı bir şekilde.

"Herkes olabilir. Bu senin kötü bir insan olduğun anlamına gelmez, değil mi? Hepimizin başkalarına tuhaf gelebilecek tuhaflıkları ve tercihleri vardır, ama bu onları *yanlış* yapmaz." Eli pantolonumun üzerinden beni okşamak için aşağı iner. "Kontrolü elinde tutmayı sevmen beni tahrik ediyor."

"Öyle mi?" Başparmağım nabzının üzerinde kayıyor. Parmak ucumun altında, beklenti ile titriyor.

O başını sallar ve benim serbest elimi eteğinin kenarının altına iter. Parmaklarım külotuna takıldığında, amının sırlıslık olduğunu fark ederim.

Lettie öne eğilip boynumu öptüğünde, dilini yumuşak bir hareketle takip ettiğinde, tutmak gittikçe zorlaşan bir iniltiyi bastırıyorum.

"Lütfen, Rhys?"

Bu kadının benim için diz çökmesini nasıl istemeyebilirim?

Onun dudaklarının benim sikimi emmesini istemem sorun değil. Sorun, kendimi bırakabilmem. Başka birine güvenebilmem. *Kendime güvenebilmem.*

Ama Lettie ile başından beri yaptığım şey bu değil mi? Birçok şeyi mahvettim, ama sonuçta dürüstlük ve güvene dayalı gerçek bir ilişki kurduk.

Onun büyük, yalvaran mavi gözleri benimkileri arıyor ve savunmam kolayca çöküyor.

"Sana neden hayır diyemiyorum?" diye cevap verdiğimde, inlemem yarı yürekli.

Çünkü onu seviyorum.

Bu kadını seviyorum. Bu duygu selinin karmaşık olacağını düşünmüştüm, ama hiçbir şey bu kadar basit gelmemişti. Ama ona söylemeye hazır değilim. Lettie'yi sevdiğimin farkındalığı yavaş yavaş kemiklerime işliyor, ama bunu onunla paylaşmak için henüz çok hassas bir konu.

Onayladığımda, Lettie o kadar sevinçle gülümsüyor ki, sanki açlık krizini çözmüş ve dünya barışını sağlamışım gibi, ona diz çöküp sikimi emmesini söylediğimi değil.

Sandalyeye oturduğumda, Lettie bacaklarımın arasına diz çöküp kemerimi çözdü. O kapıdan girdiğinden beri sertleşmişim, ama onu orada, dizlerinin üzerinde, dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkardığını görünce, sikim zonklamaya başladı. Elime aldığımda, ucumdan ön sıvı sızmaya başlamıştı.

Beni okşuyor, başparmağıyla başımın etrafını daireler çiziyor, sonra piercingimin üstündeki hassas çıkıntıyı okşuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Yaptığın her şey hoşuma gidiyor."

Gözleri benimkilere doğru yükselir. Onayımı bekliyor, devam etmemde bir sakınca olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Başımı sallarım ve o da ağzını indirir.

Nefesinin sıcaklığı beni tahrik ediyor, dilinin kaymasıyla kalçalarımı kaldırıyorum. Nişan gecemizde ne kadar mükemmel görüldüğünü hatırlıyorum. Biraz sarhoş, çok kızgın. Öfkesini ve arzusunu beni sınamak için nasıl kullandığını. Şimdi ise gözleri yumuşak, ağzı tatlı ve o beni ağzına almadan önce ben boşalacağım.

"Saçımı toplamalı mıyım?" diye soruyor.

Parmaklarımı yumuşak saçlarına geçiriyorum, koyu renkli saç tellerini avucumda toplayıp şakacı bir şekilde çekiyorum. O da onaylayarak gülümsüyor.

"O da olur."

Ağzını sikmeme izin vermeyi, ellerini bağlamayı teklif etti, ama gerçekte ben onun bana dokunmasını ve kontrolün bende olmasını istiyorum. Hem pastamı istiyorum hem de onu yemek istiyorum.

Ondan çok etkileniyorum. Yüzündeki meraklı ifade, sanki saldırı planını belirliyormuş gibi. Dudaklarını yalıyor, sonra dilini başımın etrafında döndürüyor ve piercingimi diliyle okşuyor.

Gözlerim başımın arkasına kayıyor. *Siktir.*

Şu anda dizlerinin üstünde olan o, ama tatlı ağzı ve beni memnun etme isteği tüm savunmamı hızla yıkıyor.

İstem dışı kalçalarımı ileri doğru itiyorum ve ağzına daha fazla giriyorum. O öğürüyor, ama sadece daha kararlı görünüyor.

"Ben iyiyim. Sadece biraz ısınmam lazım."

"Emin misin?" diye soruyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum." "İyiyim. Söz veriyorum."

Onu korumak ve çılgınca ağzını sikmek arasındaki arzuyla, ona uzun, derin vuruşlar yapıyorum. O uyum sağladıkça, boğazının arkası açılıyor ve gevşiyor, beni daha derine alıyor.

"Ne kadar güzelsin." Yanağını okşuyorum. "Dudakların gerilmiş, yanakların çökmüş."

Lettie benim penisimin etrafında mırıldanıyor.

"Kendine dokunuyor musun, Prensese?"

Öyle. Serbest kolunun hareket ettiğini, elinin bacakları arasında çalıştığını görebiliyorum. bacaklarının arasında çalışıyor.

"Çok yaklaştım." Gözlerimi kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum.

Hiçbir fark yok. Penisime akan kan, gözlerimin önünü yıldızlarla dolduruyor.

"Tamam. Ver bana." Başımın etrafını yaladıktan sonra tekrar sikimin üzerine oturuyor.

Sikimi şişmiş ağzından çıkarıyorum. "Hey," diye somurtuyor, "Yutmayı denemek istedim."

"Bir dahaki sefere boğazını boyayacağım, ama şu anda amını doldurmak istiyorum."

Tartışmak üzereydi, ama zaman yoktu çünkü ben çoktan bir kolumu sırtına dolamış ve onu kucağıma kaldırmıştım. Külotunu kenara iterek, mükemmel tatlı amına giriyorum.

Zevkle inliyor, duvarları benim sikimi sıkıca sıkıştırıyor. Bu his, onunla olan bu bağ, beni her zaman şaşırtacak. "Lanet olsun, Prensese. Bu sıkı amınla beni şımartıyorsun."

Ağzı gibi sıcak ve kaygan, ama onu spermimle doldurma arzusu benim takıntım haline geldi. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Hâlâ saçlarını elimde tutuyorum. Onu geriye doğru eğmek için kullanıyorum, böylece boynunu ısırıp emebilirim.

Dişlerim köprücük kemiğini sıyrıyor ve onun şaşkın nefes alışı amını daha da sıkılaştırıyor.

"Uslu dur," diye şakacı bir şekilde uyarıyor. Ve bunun için onu daha da çok seviyorum. "Benim sikimi bu kadar iyi sürerken bu imkansız, Prenses." Ve öyle yapıyor. Çok iyi yapıyor.

Hareketleri aceleci ya da telaşlı değil. Tamamen ona yakışır şekilde zarif. Yavaşça yukarı ve aşağı hareket ediyor, kalçalarını sallamadan önce penisimin başı ve altındaki piercing neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, sonra penisimi tekrar içine çekiyor.

"Beni açtığın hissi çok seviyorum. Tekrar tekrar istiyorum." Tamamen yukarı kalkıyor, bir an sonra yavaşça tekrar üzerime iniyor.

Siktir. Böyle konuşmaya devam ederse, dayanmam imkansız olacak.

"Ben de onu seviyorum, bebeğim." Dişlerimi sıkarak, kendimi tutmaya çalışıyorum.

Saçlarını bırakıp, tişörtünü çıkarıyorum, sonra ellerimi göğüs kafesine doluyorum ve ağzımı indirip sıkı meme uçlarını yalamaya başlıyorum. Dilimle meme uçlarını yalarken, elleri saçlarıma gömülüyor ve beni kendine çekiyor, ritmini hızlandırmaya başlıyor. Bir elimi eteğinin altına sokup külotunun üzerinden klitorisini okşuyorum. Ne kadar ıslak olduklarını, benim aletime yer açmak için bir tarafa doğru nasıl gerildiklerini hissedebiliyorum.

Bunu görmem lazım.

Eteğini kaldırıp bakışlarımı bacaklarının arasına indiriyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri.

"Ben senin içine girerken sen hala külotunu giyiyor olmanı seviyorum, Prenses."

Dudaklarından bir inilti çıkar.

Kızım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onun müstehcen konuşmalardan hoşlandığıdır.

"Bu güzel mavi külot artık mahvoldu, bebeğim." Parmağımı külotun kenarının altına kaydırıp klitorisini okşuyorum, kaygan ve şişmiş, dokunmam için yalvarıyor. "Aminla ıslanmış. Sikimle gerilmiş."

Kasları benim uzunluğumun etrafında kasılır ve orgazmının çok yakın olduğunu anlarım.

"Bu iyi bir kızın yapacağı bir şey mi? Külotunu kenara çekip onu sikmeme izin vermek?" Klitorisini parmaklarımla sıkıştırıyorum ve o çığlık atıyor.

"Sen iyi bir kız değilsin, değil mi prenses? Sen benim sikimle sikilmeyi seven pis bir fahişesin."

"Oh, tanrım. Rhys. Evet." O inliyor, sonra yüzümü kendine çekip ağzımı ele geçiriyor. Lettie'yi öpmek nefes almak gibi, heyecan verici ve kesinlikle gerekli. Tüm bu ateş ve şehvetin altında çok daha fazlası var. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar fazla, bu yüzden bedenlerimizin konuşmasına izin veriyorum.

Çok iyi hissettiriyorsun. Asla

doyamam.

Sana hayranım. Benim

için tek sensin.

"İşte böyle, Prensес. Sikimin üzerine gel."

Bir an sonra, etrafımda parçalanıyor, ağzımın içinde çığlıkları boğuklaşıyor, beni o kadar sıkı sıkıyor ki nefes alamıyorum. Sonra ben de oradayım, orgazmım onun derinlerine akıyor.

Lettie göğsüme yığılır, kollarını boynuma sıkıca sarar.

Nefesimizi toplamamız biraz zaman alıyor. Giysilerimizin altındaki deri, orada biriken terle yapışıyor.

Onun sırtını okşuyorum ve kısa sürede nefesimiz düzeliyor.

"Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye fısıldıyorum, sesim boğuk ve sert.

Lettie geri çekilir, sonra bir an yüzümü inceledikten sonra ağzımın köşesini öper.

"Seni gerçekten azdırıyor mu?" Aptalca bir yüz ifadesi yapar ve ikimiz de güleriz, ama sonra başparmağımı dudaklarında gezdiririm ve o nefesini tutar.

"Beni mutlu ediyorsun." Düğmeli gömleğimin açıklığından, elini göğsümün sol tarafına, oradaki deriyi kaplayan dövmenin üzerine koyuyorum ve onun nazik ama kararlı dokunuşlarının, yıllardır orada yaşayan yalnızlığı ve kalp ağrısını hafifletmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 58

Colette

Temizlikten sonra Rhys, *Rubies*'de başrolü aldığını kutlamak için beni Nobu'ya götürür.

Arka tarafta küçük bir masaya otururuz. En sevdiğim yemekleri bitirdikten sonra Rhys çikolatalı namelaka sipariş eder. O kadar günahkar bir lezzet ki, hepsini yiyorum. Ayrıca, kaşığı imalı bir şekilde yalayarak Rhys'i kızdırmak da eğlenceli.

Garson masamızdan ayrıldığında, Rhys'in beni izlediğini ve dudaklarında anlamlı bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Kadehini kaldırıp kadeh kaldırmak üzereymiş gibi yapınca, şakacı bir şekilde tatlıyı son bir lokma alıyorum.

"Ne?" diye masumca soruyorum, gülmemeye çalışarak. "Daha önce iştahım açıldı."

"Ne istersen sipariş et. Seni yemek yerken izlemeyi seviyorum."

"Buraya gelmeden önce olanları düşünürsek, bu farklı şekillerde yorumlanabilir."

Dudaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde yalarım.

"Haklısın. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, ağzını seviyorum. Ondan çıkan kelimeleri ve sesleri seviyorum. Ve içine giren şeyleri izlemeyi seviyorum, ister yemek olsun ister benim sikim."

"Bu da konuşmanın bir parçası mıydı?" diye soruyorum.

"Hayır. Dikkatimi dağıttın." Dudakları seğirir. "Lettie, sen harika bir dansçısın ve en önemlisi, içten ve dıştan güzel bir insansın. Seninle gurur duyuyorum, prensesim."

"Teşekkür ederim." Cevabımı dudaklarımla söylemek zorunda kaldım çünkü sözleri gözlerimi yaşarttı.

Kadehlerimizi tokuşturduk. Rhys kokteylinden bir yudum aldı, sonra sandalyesine yaslandı, gözleri eğlenceyle doluydu ve üzerimde dans ediyordu.

"Şimdi, seninle ne yapacağım?" diye sorar.

"Beni sonsuza kadar yanında tut," diye alay ediyorum, ama Rhys'in ifadesi stoik bir hal alıyor, bir dakika önceki şakacı tavrı yok oluyor.

Vay canına, Lettie. Bu fazla oldu.

"Nişanı nasıl halledeceğimizi konuşmalıyız," diyor.

"Oh, haklısın." Başımı sallıyorum, midemdeki ağrı şimdi yorumumu ve son lokmamı pişmanlık duyuyor.

"Sen ne..." "Sen..."

Aynı anda başlıyoruz. Sinirli bir şekilde gülüyorum, kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışıyorum. Daha önce, bu gece nasıl kutlamak istediğimi sorduğunda, ona oral seks yapmak istediğimi söylemekte hiçbir sorun yaşamamıştım. Ama kendimi ortaya koymak, ona gerçek duygularımı belli etmek daha zor. Ama birbirimize dürüst olacağımıza söz vermiştik.

"Ben..." Tekrar başlıyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum," Rhys ben konuşmadan aceleyle söyler. Kafasını sallar. "Siktir. Bu konuda çok kötüyüm." Sonunda gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Seni istiyorum, Lettie. Gerçekten. Son birkaç haftadır çıktığımız, gerçek bir ilişki, en güzel haftalardı. Seninle geçirdiğim her an, nasıl bu kadar şanslı oldum diye düşünüyorum. Bunu sürdürmek istiyorum."

Kalbim hızla atıyor, ama ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Ben de." Elim masanın altından eline uzanıyor. Avucunun içi biraz nemli olsa da sıcak. Gerginliğimi göstermeyi sevmesem de, Rhys'in gerginliğini görmek sevimli geliyor.

O kendine güvenen bir asi. Yumuşak tarafını saklamaya çalışan bir kötü çocuk, ama onu ne kadar çok görürsem, onun gerçek kalbinin bu olduğunu o kadar çok anlıyorum.

Geçen hafta Brittney ile dans grubunun tatilden döndüğünü ve ziyaret etmeye gelebileceğimi konuştuğumda, Rhys'in birkaç hafta önce tek başına geldiğini söyledi. Tüm çocuklara dostluk bilezikleri getirmiş ve saatlerce onlarla vakit geçirip sohbet etmiş. En havalı yanı neydi? Leg-Up bağışı gibi, bana bundan bahsetmedi. Bunu, bana bunu yaptığını bilmemi istediği için değil, kendini iyi hissettiği için yaptı.

Sırf bu yüzden ona daha da aşık oldum.

Birbirimize karşı hislerimiz olduğunu, aramızdaki ilişkinin artık gerçek olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda işleri aceleyle getirmek de istemiyorum. Şu anda birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorum. Dışarıda akşam yemekleri, parkta koşmak ve onun teknesinde güneşin tadını çıkarmak. Kediler etrafımızda kıvrılmış halde, kanepede kitap kulübünün bir sonraki kitabını okuduğumuz sakın geceler. Ve tabii ki seks.

Rhys'in müstehcen konuşmalarını seviyorum. Beni tahrik ediyor. Ama seksi bu kadar güçlendirici kılan, onun şakacı tavırları ile nazik ama otoriter dokunuşlarının birleşimi. Yeni şeyler denemek istiyorum ve o da beni çok destekliyor. Geçen gün ona pegging hakkında soru sorduğumda, ben gülmeye başlayıp şaka yaptığımı söyleyene kadar, sadece biraz korkmuş gibi görünüyordu.

Chloe'nin romantik kitap önerileri, gözlerimi pek çok olasılığa açıyor.

"Öyle mi? Tamam, güzel." Gülümsemesi kendini beğenmiş gibi, ama gözlerinde rahatlama görebiliyorum. "Yönetim kurulu oylamasından sonra, nişanlıymış gibi davranmamıza gerek kalmayacak. İstemediğini biliyorum. Çok erkendi ve şu anda bizi böyle bir taahhüde sokmak istemiyorum."

Gözlerim sol elimdeki yüzüğe düşüyor. Haklı. O zamanlar teklifini çılgınca bulmuştum. Bu yüzük çok fazlaydı, hala da öyle, ama anlamını seviyorum. Birbirimize ait olduğumuzu.

"Bu gece seni kutlamak için," diyor. "Her şeyi hemen şimdi çözmemize gerek yok."

Kabul ederek başımı sallıyorum.

Hayatımda ilk kez, planın ne olduğunu bilmemek bana rahatlık veriyor.

BÖLÜM 59

Rhys

Bu gece, dedem ve Edith vakıf yönetim kurulu üyeleri için evlerinde bir akşam yemeği düzenliyorlar. Yönetim kurulu iki hafta sonra oylama yapacak, bu yüzden o zamana kadar tüm yönetim kurulu üyelerini son kez göreceğim.

Corinne ve Jerrod'un akşam yemeğinde olduğu gibi, bu akşam kendime güveniyorum. Odanın diğer tarafında Lettie, Aditi, Corinne ve Sandeep'in eşi Ayesha ile konuşuyor.

Lettie'nin gözüne bakıyorum ve o bana göz kırpmıyor.

Ben de ona göz kırparak karşılık veriyorum ve ona kocaman bir gülümseme atıyorum, çünkü bu gece harika bir ruh halindeyim.

Sandeep, barmen tarafından hazırlanan Manhattan kokteyllerinden birini bana uzatıyor, sonra bakışlarımın Lettie'ye yöneldiğini fark ediyor. "Ah, genç aşk. Görünüşe göre ikiniz için her şey yolunda gidiyor."

"Evet, harika." Küfür, düzeltmeden ağızımdan çıkıyor. "Üzgünüm, ama evet, ona deli oluyorum."

O gülüyor. "İlk seferinde haklıydın. Ve yanında seni destekleyen bir partnerin olmasından daha iyi bir şey yoktur."

Haklı olduğunu biliyorum. Lettie, onun hayatımda olmasa bile yönetim kurulunda yerimi bulacağımı ve başkanlık pozisyonu için uygun olduğumu kanıtlayacağımı söylemişti, ama onun desteği ve cesaretlendirmesi benim dönüşümümün anahtarı oldu.

Şu anda odanın diğer ucunda, ama sanki görünmez bir ip ile bağlıymışız gibi onun sakinleştirici varlığını hissediyorum.

Vakıf yönetim kurulu üyelerinden Keiko ve Jason, sohbetimize katılmak için yanımıza geliyor. Herkesin hafta sonu planlarını öğrendikten sonra, sohbeti bu akşamın iş kısmına çeviriyorum.

"Vakıf için gönderdiğim yatırım politikasını inceleyen var mı?" diye soruyorum gruba.

"Riskler ve varlık dağılımı yenilikçi. Geçmişte yaptıklarımızdan farklı bir yönelim," diyor Sandeep.

Keiko onaylayarak başını sallar. "Özellikle bahsettiğiniz etki yatırımları çok ilginç geldi. Spencer Vakfı'nın, pazarda rekabet edebilmek için belirli bir eşiği aşması gereken şirketleri araması, sadece hayırseverlik faaliyetlerimizi yerine getirmekle kalmıyor, aynı zamanda teknoloji ve keşif alanlarında dünyayı daha iyi hale getirmek için çabalayan şirketleri de destekliyor."

"Ben de daha iyi ifade edemezdim." Jason, Keiko'ya katılıyor. "Harika bir iş."

Onların geri bildirimlerini duyduğuma çok sevindim. Son birkaç haftayı, yönetim kurulu başkanı olarak benimsemek istediğim yatırım politikası kılavuzları üzerinde çalışarak geçirdim. Boş zamanlarımı araştırma yapmak ve güncel politikayı takip etmekle geçirdim. Yönetim kuruluna somut bir şey göstermek, sadece vakfın yüzü olmak istemediğimi, bu işi yapmak için burada olduğumu kanıtlamak istedim.

Bir el omzumu sıktı ve döndüğümde büyükbabamın yanımda durduğunu gördüm

"Rhys, seninle konuşmam lazım."

"Tabii." Grubun geri kalanına başımı salladım. "İzninizle."

Gözlerim Lettie'yi arıyor, ama o bana sırtını dönmüş, ben de onu çalışma odasına gireriz, Jerrod bizi beklemektedir. Gece boyunca ondan kaçınmayı başarmıştım, bu yüzden onu kitaplığa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde gördüğüm anda keyfim kaçır.

"Ne var?" diye soruyorum, sesimde sinirlenme var. Elimde değil. Jerrod'un varlığı bana böyle etki ediyor.

Büyükbabam masasına yaslanıyor. Bir hakem gibi benimle Jerrod'un arasına girmiş. "Colette'in bağış topladığı topluluk dans stüdyosu Leg-Up'a önemli bir bağış yaptığın bilgisi bana ulaştı."

"On milyon dolar," diye ekliyor Jerrod.

Gözlerimi devirmek istiyorum. Büyükbabamın omzundaki papağan gibi, araya girip beni sinir ediyor.

"Bu bağışın gizli kalması gerekiyordu." Gözlerim Jerrod'a kayıyor. "Ama bir şekilde bilgilerim sızdırılmış."

Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra gözlerini kırıp başka yere baktı.

Leg-Up'ın direktörü Mila, bu hafta onunla bu konuyu konuştuğumda bolca özür diledi ve tüm mali bilgilerimin

bilgimin gizli tutulacağına dair bana güvence verdi, ama belli ki Leg-Up yönetim kurulundan biri benim adımlı sızdırmış ve buradan yayılmış.

Büyükbabama baktım.

"Bağışçılarn sızdırılması artık önemli bile değil. Peki, sorun nedir?" diye diyorum.

"Bu kadar küçük bir kar amacı gütmeyen kuruluş için büyük bir bağış," Jerrod . Bu sorgulamanın kışkırtıcısının o olduğu açık. Bu bilgiyi büyükbabama o getirmiş ve büyükbabam da kendi araştırmasını yapıyor. Spencer adını lekelayacak ve yönetim kurulu başkanlığına seçilmesini bir halkla ilişkiler krizine dönüştürecek dürüst olmayan bir şey yapmadığımdan emin olmak için.

Büyükbabam başını sallar. "Bağış, Colette'in sadece bir aylık bir ilişkiden sonra evlilik teklifini kabul etmesine neden oldu mu?"

"Hayır. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıyoruz. Arkadaşız. Ve şimdi, daha fazlasıyız. Lettie, Leg-Up'a bağış yaptığımı bilmiyordu. Anonim bağışım sızdırıldığında o da herkes kadar şaşırđı. Ve Leg-Up artık küçük bir kuruluş olmayacak. Yıllarca program ve bakım için fonları var. Lettie kadar benim de tutkuyla bağlı olduğum bir kuruluş. Stüdyo dışındaki tesislerde, dans programları olmayan çocuk hastaneleri ve etkinlik merkezleri gibi yerlerde uygulayabilecekleri bazı mobil programları keşfetmelerini şahsen heyecanla bekliyorum."

Jerrod gözlerini bana dikti. "Bu ilginç bir gelişme. Rhys Spencer gerçekten başkalarını önemsiyor mu? Şok edici." Sözleri alaycıydı.

Jerrod'a bir adım yaklaşıyorum. "Sen ve Corinne'in Leg-Up'ın bağış toplama kurulunda olan Diem Vega ile arkadaş olmanız da ilginç bir tesadüf."

Omuzları geriye çekilmiş, elleri cebinde duran görünüşü güven veriyor, ama yakından baktığımda gözlerinde sıkıntı görüyorum. Soğukkanlı görünüşünün altında sinirleri gergin ve durumu kontrolünü kaybediyor. Benim bu kadar tehditkar olacağımı tahmin etmemişti, ama şimdi öyle olduğum için endişeleniyor. Mali durumumu ve Lettie ile ilişkiimi araştırması, kontrolü geri kazanmaya çalışmasının bir yolu.

Jerrod, benim hareketime uyum sağlamak için bir adım öne çıkıyor. "Beni neyle suçluyorsun, Rhys?" diye soruyor.

Kaşlarımlı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Beni neyle suçluyorsun, Jerrod?"

"Beyler." Büyükbabam ellerini aramıza kaldırır. "Sağlıklı bir rekabeti desteklerim ama bu iş çok kızışıyor." Bana bakar, gözleri temkinlidir. "Colette ile ilişkin sahte mi?"

"Değil." Doğruyu söyleyebildiğim için rahatlarım.

"Ona Lake George'da bir ev satın aldı," diye tartışıyor Jerrod.

"Ne diyorsun sen, Jerrod?" diye homurdanırım. Lettie, ailesinin göl evinin satıldığını henüz bilmiyor. Ona söylemeden önce satışın kesinleştiğinden emin olmak istedim.

"Diline dikkat et." Büyükbabam bana bakar. "Bu doğru mu, Rhys?"

"Ailesi boşanma kapsamında satıyordu ve evet, ben satın aldım, ama bunun vakıfla hiçbir ilgisi yok. Bu benim param ve istediğim gibi harcayacağım."

Jerrod konuşmak için ağzını açar, ama büyükbabam onu susturmak için parmağını kaldırır.

"Sende olumlu değişiklikler gördüm, Rhys. Son birkaç haftadır vakıfta yerini buldun. Yönetim kurulu çok etkilendi."

Sözleri göğsümü kabartır. Kaçmak isteyen gülümsemeyi bastırır ve yerine kısa bir baş sallama ile karşılık veririm.

Büyükbabam Jerrod'a döner. "Mali işler özel bir konudur, bu yüzden vakfın işleriyle doğrudan ilgili olmayan bir konu ise, tartışmaya açık değildir."

Jerrod tartışmak için ağzını açar, ama hiçbir şey çıkmaz. Gözleri kısa bir süre benimkilere bakar ve yanımdan geçip kapıdan çıkmadan önce yüzündeki ifadeyi yakalarım. Bu ifade, son beş yıldır aynamda gördüğüm ifadeyle aynıdır.

Hayal kırıklığı, yenilgi, ilgisizlik.

Ama ben Jerrod'u tanıyorum ve o bu tür duygularla pek barışık değildir. Benim geri çekilme eğiliminin aksine, o daha da derine iner, daha da fazla zorlar.

Bu olay başladığından beri ilk kez, aramızdaki sorunları çözebilmeyi diliyorum. Düşmanlığın köküne inip, onu yabani ot gibi söküp atabilmeyi diliyorum. Yönetim kurulu başkanı olmak ve Jerrod ile olan bu husumeti sona erdirmek istiyorum. Umarım ikisi de mümkün olur.

BÖLÜM 60

Colette

Ward ve Edith'in brownstone evindeki neredeyse tüm odaları aradıktan sonra, Rhys'i üçüncü katta, oturma odası ve kütüphane olarak kullanılıyor gibi görünen geniş bir açık alanda buluyorum. Geniş vücudu köşedeki büyük koltuğa sığmıyor, parmaklarında ise içinde kehribar rengi bir sıvı ve büyük yuvarlak bir buz küpü bulunan bir lowball bardağı sallanıyor.

"İşte buradasın." Son basamağı çıkıp ona doğru ilerledim.

"Buradayım," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor, ama sesinde gerginlik duyuluyor.

"Gittiğini düşünmeye başlamıştım."

Gözleri hareketlerimi takip ediyor, ben yaklaşırken bakışları da yükseliyor. "Gitmezdim. Sen olmadan olmaz."

Cevabı kalbimi coşturdu. Aşık olmak böyle bir şey mi?

Başka birine, *senin kişiye*, güvenebileceğin birine sahip olmak.

Ona ulaştığımda, açılmış bacaklarının arasına girip elinden bardağı alıyorum.

Hâlâ beni izliyor, ela gözleri merakla parlıyor.

Bardağı kaldırıp soğuk içkiden bir yudum alıyorum, boğazım içki aşağı inerken yanıyor.

İçki boğazımın arkasında karıncalanma hissi yaratıyor ve öksürmeden edemiyorum. O sırtıyor. "Hâlâ hayranı değil misin?"

Kafamı sallıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, bardağı yakındaki bir masaya koyup, ellerimi yavaşça onun kalın saçlarına doluyorum.

"Şimdi daha iyiyim," diyor, öne eğilerek, ellerini uyluklarımın arkasına dolayarak çenesini göğsüme dayayıp bana bakıyor. Parmak uçlarının çıplak tenimde yaptığı okşamalar omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Vücudumun onun dokunuşuyla ne kadar çabuk canlandığına hala hayranım.

Rhys'in elleri beni keşfediyor, bacaklarımı okşuyor ve popomu okşuyor, sonra önüme yerleşiyor, tehlikeli bir şekilde külotumun zaten ıslak olduğu yere yakın bir yere.

O parmakların iç çamaşırımın altına girmesini çok isterdim ve onun da bu dikkat dağınıklığını hoş karşılayacağını biliyorum, ama onun burada tek başına olmasının bir nedeni var. Ellerim onun yüzünü bulur ve gözlerimiz tekrar buluşana kadar çenesini yukarı doğru kaldırıyorum.

"Az önce büyükbabanla birlikte ayrıldığını gördüm."

Rhys'in çenesi gözle görülür şekilde gerilir.

"Evet, Jerrod nişanımızı sahte olmakla suçladı. Leg-Up'a yaptığım bağışın, teklifime evet dediğin için sana bir tür tazminat olduğunu söyledi."

Şaşırdım, ama aynı zamanda şaşırmadım da. Nişanımız başlangıçta sahteydi, sanırım hala öyle, ama Rhys bana Leg-Up'a yaptığım bağıştan bahsetmedi bile, bu yüzden onunla olan ilişkiyi etkilemedi. Sahte ya da gerçek.

"Büyükbaban ne dedi?" diye soruyorum.

"Sonuçta, birbirimizin kişisel mali durumunu kurcalamamız gerektiğini söyledi."

Rhys beni kucağına oturtana kadar aşağı çekiyor.

"Böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Bütün bu olay çılgınca, değil mi? Sen ve ben, nişanlıyız. Daha fazla insanın bizi eleştirmedikğine şaşıyorum."

Onun sözleri, nabzımın hızlandığını fark etmemi sağladı. "Bence bu o kadar da şaşırtıcı değil, değil mi?" diye sordum.

"Güzel ve yetenekli Colette Davenport benim gibi güvenilirmez bir adamla birlikte oluyor?"

İlişkimizi sorgulamasına neden olanın viski mi, yoksa Jerrod ve dedesiyle yaptığı konuşma mı olduğunu anlayamıyorum.

"Senin sandığın kadar kötü bir çocuk olmadığını zaten kanıtladık."

"Sen de benim sandığım kadar iyi bir kız değilsin." Elini elbisemin altına kaydırıyor ve başparmağıyla iç uyluklarımdaki ısırik izini okşuyor. Bu izi bu sabah duşta beni yalarken bırakmıştı, beni bankın üzerine eğip arkadan becermeden hemen önce.

Haklı. Biz düşündüğümüz gibi insanlar değiliz. Ya da birlikte büyüdük ve farklılaştık, hangisi doğru emin değilim.

"Teklifin romantik ve samimiydi. İnsanların neden bunu sorguladığını anlamıyorum."

Ağzının köşesi seksi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Gerçekten mi? Teklif ettiğimde çok kızgındın."

Bir elim boynuna dolanırken, diğer elim yakasını okşuyor.

"Ne diyebilirim ki? Sana alıştım."

O gülümser, sonra ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni kendine çekip öper. Rhys'in tarzına uygun olarak, nefesimi keser. Bir dakika sonra, nihayet nefes almak için ayrıldığımızda, başparmağımı alt dudağına kaydırarak orada kalan ruj izini silerim.

"Bu doğru geliyor."

"Mükemmel."

BÖLÜM 61

Colette

Rubies'deki başrol için yoğun bir prova haftasının ardından, bu gece eğlenmeye ve Rhys'i kutlamaya hazırım.

Doğum günü partisi, Sophie'nin arkadaşı June'un planlamama yardım ettiği, Tribeca'daki şık bir lounge olan Brandy Library'de düzenleniyor.

Henüz parti için giyinmedim. Rhys'e doğum günü hediyesi olarak aldığım dantelli, kasık kısmı açık bodysuit'i deniyordum ki, ön kapının kapandığını duydum.

"Lettie?" diye seslendi Rhys. İki kedi de sesini takip etmek için yataktan atladı. Birkaç saniye sonra, yatak odasına doğru gelen ayak seslerini duydum.

"Buradayım!" diye bağıryorum ve dolabıma girip iç çamaşırlarımın üzerine atabileceğim bir şey arıyorum. Rhys'in tepkisini görmek için can atıyorum, ama büyük sürprizi bozmak istemiyorum. Ayrıca, bunu giyip onun tepkisini düşünmek beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

"Neredesin?" Sesi şimdi daha yakın.

"Dolapta," diye sesleniyorum. "Yatağa otur, hemen çıkacağım."

Kapının diğer tarafından derin bir kahkaha geliyor, ama görünüşe göre talimatlarımı dinliyor ve beni yarı çıplak bulmak için kapıyı açmıyor.

Kollarımı ipek bornozun içinden geçirip kemeri belime bağladıktan sonra kapıyı açıyorum. Koyu gri takım elbisesiyle yatakta oturmuş, muhteşem görünen Rhys, ben yaklaşırken beni baştan aşağı süzer. Her adımında gözlerindeki açlık artıyor.

İki kediyi de kollarında tutuyor, ama ben ona doğru yürürken, onları nazikçe yere indiriyor.

"Doğum günün kutlu olsun." Kucağına oturup kollarımı boynuna doladım ve dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum.

"Mmm. Bu benim hediyem mi?" diye soruyor, ellerini yanlarımdan aşağı doğru kaydırıp ipek bornozumun üzerinden kalçalarımı kavırıyor. Burnu çenemden aşağı doğru kayıyor

ağzı kulak kepçeme değene kadar. "Çünkü şimdi açmak istiyorum."

Cüppemin bağcığına uzanır ama ben elini iteklerim. "Henüz değil."

Komodinden küçük paketi alıp ona uzatıyorum. "Al."

Kağıdı açmasını, sonra kutuyu açmasını izliyorum. Midem heyecandan kıpır kıpır. Bunları aptalca bulacak mı?

"Kedi kol düğmeleri." Gülümsemesi, kutuyu açtıkça büyür, sonra daha yakından bakar. "Bir dakika, bunlar Maxine ve Mo mu?"

"Evet, kişiselleştirilmişler. Resimlerini gönderdim, sanatçı onları tasarladı ve kol düğmelerine dönüştürdü. C kolyen var, bunları da taktığında sanki hepimiz seninle birlikteymişiz gibi olacak."

"Onlara bayıldım, Prenses." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur.
"Mükemmeller. Teşekkür ederim."

Seni seviyorum.

Sözler boğazımda takılır. Bugün onun doğum günü ve o bu sözleri duymaktan hoşlanabilir, ama ona karşılık vermesi için baskı yapmak istemem. Eğer o da aynı şeyi hissetmiyorsa, bütün gece kendimi rahatsız hissedirim. Bu yüzden, bu sözleri başka bir zamana saklarım.

Hareketli bir günün ardından bornozumun bağı gevşemiş. Tekrar bağlamak için uzanıyorum ama Rhys bileklerimi tutuyor. "Bekle. Sadece bir bakış."

"Tamam." Onun bana dokunması için can attığımı belli etmemek için iç çekiyorum. Rhys bornozu ikiye ayırıyor.

"Siktir," diye inler, dantelli göğüslerimi avucuyla okşayarak. "Çok güzelsin. Bana işkence ediyorsun, biliyorsun, değil mi? Bana bunu gösterip, partiden sonraya kadar sana dokunmama izin vermiyorsun."

"Partiden *önce* bana dokunamayacağını hiç söylemedim. Sadece önce sana hediyeni vermek istedim."

Kaşları kalkar, dudaklarında seksi bir gülümseme belirir. "Yani, şimdi seninle oynayabilir miyim?" diye sorar.

"Öyle olmasını umuyordum." Elini tutup bacaklarımla arasına götürdüm. "Senin için çok ıslandım."

Dudaklarını ısırır, parmakları beni tahrik ederken inler ve ben onun eline karşı sallanırım.

"Kasığım yok mu? Tanrım, bebeğim. Beni öldüreceksin."

Hızlı bir hareketle bornozumu çıkarıyor ve sırtımı yatağa yatırıyor.

"Bu küçük kıyafetin çok kullanışlı." Büyük elleriyle bacaklarımı ayırır ve beni ona açıklar. Hiç ön hazırlık yapmadan başını eğip merkezimi uzun bir yalamayla okşar. "Seni her tattığımda nasıl daha da tatlı olabiliyorsun?"

O klitorisimi okşamaya ve dilini sertçe kullanmaya devam ederken bu retorik bir sorudur, ama benim cevabım nefes nefese bir inilti olur.

Birkaç dakika içinde, yatakta kıvranıyorum, bacaklarım orgazm olma ihtiyacıyla titriyor.

Uyluklarımın arasında, Rhys başını kaldırıp bana bakıyor. Bakışları şehvet ve hayranlıkla sarhoş, dudakları benim uyarılmamla çoktan ıslanmış. *Bunun bana ne yaptığını biliyor mu?*

Başını tekrar eğdiğinde, parmakları içimde pompalarken, dişlerinin hassas iç uyluk derime keskin bir ısırık attığını hissediyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi prenses? Benim tatlı Lettie'm ağzımla iz bırakılmayı seviyor."

Cevap olarak iç çekiyorum, hem inanılmaz derecede tahrik olmuş hem de bana oral seks yapmayı ne kadar sevdiğine hayran kalmış hissediyorum.

Göğüslerimi okşuyor, parmakları dantelden meme uçlarımı okşarken, yaramaz dili beni sikmeye devam ediyor.

Onun için çok hazırdım, çok geçmeden orgazmımı onun yüzüne karşı yaşıyorum.

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken, o yataktan kalkıp soyunmaya başladı. Ben orada yatarak dinlenirken, kaslarım gevşemiş ve vücudum doygun haldeydi, o ise takım elbisesini parça parça çıkarıyordu. Bir şekilde, onu izlemek için dirseklerimin üzerine yaslanacak gücü buldum. Her yeni ortaya çıkan deri parçasıyla, kalp atışlarım yeniden hızlanmaya başladı. Onun rahatça soyunması çok seksi. Artık gömleksiz, dövmesinin mürekkebi altında kaslarının kasılmasını büyülenerek izliyorum, bu da bazı ağaçların Lake George'daki bulutlu bir gün gibi gölgeye bürünmesine neden oluyor. Parmakları kemerini çözüyor ve fermuarını indiriyor. Parmaklarının saatini ustaca çıkarması bile tahrik edici.

Üzerime sürünerek geliyor, elleri ve parmakları yolculuğu boyunca kalçalarımı, belimi ve göğüslerimi keşfediyor.

"Bu çok seksi, bebeğim. Bu kıyafetle harika görünüyorsun. Her gün giymelisin," diyor ve ince askıları çekerek omuzlarımdan aşağı indiriyor, "ama şu anda seni tamamen görmek istiyorum."

Dantelli tulumu çıkardıktan sonra, dirseklerinin üzerine çöküyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Orada beni ısırp alay ediyor, sonra diğer meme ucuma geçiyor.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde yalvarırım. "Rhys, lütfen. Senin sikine ihtiyacım var." "Evet, prenses?" Üzerime diz çöküp kendini okşar. "Ne kadar çok istiyorsun?"

"İhtiyacın var mı?"

Kendimi kaldırıp ellerimi göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatırıyorum.

"Bu kadar çok," derim, onu girişime yerleştirip tek bir hızlı hareketle onun penisine otururum.

"Siktir, bebeğim." Göğsünden düşük ve zengin bir inilti çıkar. "İsteddiğini almanı izlemeyi seviyorum, özellikle de benim sikimle ilgiliyse."

Elleri kalçalarımı kavrar, ama ritmi benim belirlememe izin verir. Ellerimi göğsüne koyarak, klitorisimi onun penisinin tabanına sürtmek için öne eğilirim.

"Çok yaklaştım." Nefes nefeseyim. "Oh, tanrım."

"Göster bana, Prens. O güzel O yüzünü görmek istiyorum." Elini karnıma bastırıyor ve kalçalarımı salladığımda her şey bir anda geriliyor. Bir saniye sonra, orgazmım vücudumu sarar. O hassas sinir demetinden yayılan zevk, ayak parmaklarımdan en uç noktasına kadar ulaşır.

Nefesimi zar zor toparladığımda Rhys oturur ve bacaklarımı kalçalarına doladığım halde ayaklarını yere indirir ve beni kucığında tutar. Parmakları sırtımda aşağı doğru kayar ve beni titretir.

"Bu pozisyonu seviyorum çünkü seni tutarken aynı zamanda seni sikebiliyorum."

"Ben de seviyorum çünkü içimdeyken kıcımla oynayabiliyorsun."

."

Yeni şeyler deniyoruz ve parmağımı

. İlk yaptığında garip gelmişti ama ikinci seferinde onu gerçekten keşfetmesine izin verdiğimde, çok hoşuma gittiğini fark ettim.

Rhys arkama uzanıp, onun penisinin etrafında damlayan ıslaklığı topladı ve geriye doğru çekerek beni yağladı.

Dişleri boynumu okşarken, tek parmağını arka girişime sokuyor. "Bu gece partiye hala ıslak olarak gireceğini seviyorum. Kimse benim iyi kızımın benim spermimle doldurulmayı ne kadar sevdiğini bilmeyecek."

Haklı. İçimde derinlerde boşalmasının sıcaklığını seviyorum.

"Bu kıcı doldurmama izin verir misin?" diye soruyor, parmağını içeri sokarak tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor.

"Evet." Ona karşı sallanırken iç çekiyorum, klitorisim tekrar boşalmak için zonkluyor. Rhys ile her şeyi denemek istiyorum. Bu adamla her şeyi istiyorum.

Beni ateşli bir arzu ile öper, bir an sonra orgazmım içimi parçalar. Sıkıca kenetlenirim ve ilkel bir inilti ile Rhys de benimle birlikte doruğa ulaşır, içimde derinlerde titrer.

Bir süre öyle kalıyoruz. Öpüşerek. Okşayarak. Yoğun orgazmlarımızın ardından gelen hazın tadını çıkararak.

Daha sonra, temizlenip temiz bir külot giydikten sonra, elbiseyi giyiyorum. Rhys arkama geçip fermuarımı çekiyor. Bebek mavisi takım elbisesiyle ve üst düğmeleri açık beyaz gömleğiyle çok yakışıklı. Yakından bakarsam, dövmesinin koyu kenarlarını neredeyse görebiliyorum. Saçının sanki az önce seks yapmışız gibi görüldüğünü söylemek isterdim, ama her zaman böyle görüldüğü için düzeltmeye gerek yok.

"Partiden önce bir işim var," diyorum, rujumu düzeltiyorum.

Kollarını belime doluyor, sonra boynuma bir öpücük konduruyor. "Sorun değil.

Ben de seninle gelirim."

"Olmaz. Bu senin doğum günün için. Sürpriz." "O zaman arabada beklerim."

Gülüyorum. "Olmaz. Bu pazarlık konusu değil."

Omzumu ısırarak tehdit eder ve gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Bu birçok nedenden dolayı iyi bir fikir olmaz." Performans kostümleri genellikle açık saçık olduğu için onun bu alışkanlığı edinmesini istemiyorum. Zaten iç uyluklarımdaki ısırık izlerini hafifletmesini söylemek zorunda kaldım. Pembe taytlar vücudu iyi örtmez ve makyaj da ancak belli bir dereceye kadar gizleyebilir.

"Peki. Gidiyorum." Geri çekilmeden önce belimi sıkıca kavrar. "Doğum günü partime. Yalnız başıma. Tek başıma."

Gözlerimi devirmek üzereyim ki, birden geri dönüyor. Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çeviriyor ve alnını alnıma değdiriyor.

"Beni mutlu ediyorsun."

Bütün vücudum sevinçle doldu. Bu bir aşk ilanı değildi, ama ona doğru atılmış bir adım gibi hissettim. Sanki Rhys'in "*seni seviyorum*" *demesinin* bir versiyonu gibiydi.

"Bu gece seninle kutlamak için sabırsızlanıyorum." Ellerimi boynuna doladım.
"Sen de beni mutlu ediyorsun."
Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra onu kapıya doğru şakacı bir şekilde
itiyorum. "Orada görüşürüz."
"Tamam. Yola çıktığında bana mesaj at," diyor. "Atarım."
Son bir öpücükle Rhys ayrılır ve ben hazırlanmayı bitiririm.

BÖLÜM 62

Rhys

Lower Manhattan'daki Brandy Library'ye vardığımda, doğum günü partim tam gaz devam ediyor. Lettie'nin prova programı geçen hafta çok yoğun olmasına rağmen, yine de benim için bir parti düzenlemede ısrar etti.

Parti mekanı, maun ahşap ve deri mobilyalarla döşenmiş, modern bir dokunuşa sahip klasik bir erkekler kulübü. Yerden tavana uzanan kitap raflarında, salonun etkileyici içki ve şarap koleksiyonu sergileniyor. Üst raflara ulaşmak için sürgülü merdivenler bile var.

"Burası konyak şişeleriyle dolu bir kütüphane," diyor Chloe. "Neden Brandy Library (Konyak Kütüphanesi) adını taşıdığını şimdi anlıyorum."

Sebastian'ın yanında Ramsey gülüyor. "Gerçek bir kütüphane olduğunu mu sandın?"

Loş ışıkta bile Chloe'nin yüzü pembeye dönüyor. "Aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum. Yani, doğum günü partimi bir kütüphanede yapardım."

"Burası harika bir atmosfere sahip." Emma kokteylinden bir yudum alır. "Şu anda gelinlik tasarladığım gelinlerden biri burada nişan fotoğrafları çekti. Fotoğraflar muhteşem oldu."

"Biliyor musun? Biz de yeniden dekorasyon yapmayı düşünüyorduk." Barrett kolunu Chloe'nin beline doladı. "Bu bana bir fikir verdi."

Chloe nefesini tutar. "Sakın yapma."

Chloe'nin St. Clair Press'in yardımcı editörlerinden biri olduğunu ve hevesli bir okuyucu olarak muhtemelen bu raflarda kitaplar görmek isteyeceğini biliyorum.

"Evimizde güzel bir kütüphane var ve o raflardaki kitapların hiçbirine dokunulmayacak. Tabii, zaman zaman yaptığım gibi onları yerlerinden oynatmam gerekmedikçe."

Barrett, Chloe'nin şakağına bir öpücük kondurur. "Kütüphanende hiçbir şeyi değiştirmeyeceğimi biliyorsun, bebeğim."

Chloe ve Barrett tartışmalarını çözdüklerinde, Hannah ve James grubumuza katılırlar.

"Doğum günün kutlu olsun dostum." James selam vererek başını sallar ve bardağını bana doğru kaldırır.

"Teşekkürler." Ben de başımı sallayarak kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Lettie nerede?" Hannah etrafına bakarak sorar.

Ben de cevabı bilmek isterdim. Buraya geldiğimden beri yüzüncü kez telefonuma bakıyorum.

"Son anda bir işi çıktı. Sanırım doğum günüyle ilgili çok gizli bir şey."

"Otuz yaşında olmak nasıl bir duygu?" diye sorar Griffin, elini Emma'nın kalçasına koyarak.

Omuz silkiyorum. "Harika. Hiç şikayetim yok."

Bunu söylediğim anda, bunun hissettiklerimin sulandırılmış bir versiyonu olduğunu fark ediyorum.

Hayat gerçekten harika.

Gerçekten sevdiğim arkadaşlarla çevriliyim. Banka hesabımda ne kadar para olduğu ya da onları hangi partiye götürebileceğim umurlarında olmayan iyi arkadaşlar. Pazartesi günü vakıf yönetim kurulunun oylaması konusunda daha olumlu hissediyorum ve Lettie'ye aşığım.

Neden ona henüz söylemedim?

Gözlerim Hannah'ninkilerle buluştu ve o da yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece bir şey yapmam gerektiğini fark ettim."

Telefonum titriyor. Cebimden çıkarıyorum ve ekranda Princess'in adını görüyorum.

"Kulakların çınlamış olmalı," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Rhys?" Kadının sesi tanıdık geliyor, ama Lettie değil.

"Evet. Kimsiniz?" diye soruyorum.

"Rhys, ben Meredith, Colette'in annesi."

"Oh, merhaba. Arayan kimliği Lettie'nin aradığını gösteriyordu." Telefonu kulağımdan çekip tekrar kontrol ediyorum. Adı, ilk gün tiara tacının yanına yazdığım gibi orada duruyor.

"Onun telefonunu kullanıyorum. Benimkini ambulansa unutmuşum ve henüz bulamamışlar."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Ambulans mı? İyi misin?"

"Ben iyiyim, ama Lettie kaza geçirdi."

Kaza.

Tek bir kelimeyle, zihnimin en uzak köşelerine ittiğim bir anı hatırlıyorum.

Göğsüm çöküyor ve nefes alamıyorum. Sanki biri diyaframıma yumruk atmış gibi ve nefes almakta zorlanıyorum.

Duygusal darbenin etkisinden kurtulmaya çalışırken, konuşmanın geri kalanı bulanıklaşıyor ve sadece bazı parçaları duyabiliyorum.

"Rhys? Orada mısın?" Meredith soruyor ve beni gerçeğe geri getiriyor. "Evet. Buradayım." Odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"O iyi. Birkaç çürük ve morluk var, beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol ediyorlar."

Meredith'in hangi hastanede olduğunu duyacak kadar uzun süre onun sözlerine odaklanmayı başarıyorum. Sonra telefonu kapatırım.

"Lettie kaza geçirdi," diyorum, uyuşmuş bir şekilde.

Etrafımda nefes kesen sesler ve mırıldanmalar duyulur. Herkes aynı anda konuşur.

İyi mi?

Ne yapabiliriz?

Seni götürmemiz gerek mi?

"Gidelim." Hannah, muhtemelen konuşacak halim olmadığı için, cevabımı beklemeden harekete geçer.

James'e bir şey söylüyor, sonra kolumu tutuyor. Onu körü körüne takip ederek partiden çıkıp ön kapıya doğru ilerliyoruz.

Lettie kaza geçirmiş.

Kaldırımında siyah bir araba bekliyor ve Hannah beni içeriye götürüyor. "Hangi hastane?" diye soruyor.

"Şey," Meredith'in ne dediğini hatırlamaya çalışırken gözlerimi kırptırıyorum.

"Madison Caddesi'ndeki Mount Sinai."

Sokağın aşağısına doğru ilerlerken, bu an, direksiyon başında olmak istediğim anlardan biri. En kötüsünü hayal etmekten başka bir şey yapmamı sağlardı.

O iyi. Meredith öyle demişti.

Lettie iyi. Beynim vücudumu ikna etmeye çalışıyor ama nafile.

Ellerime bakıyorum. Ellerim orada, ama hissedemiyorum. Yumruk yapıp sıkıyorum, ama baskı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Meredith iyi olduğunu söyledi, değil mi?" Hannah'nın sesi titriyor. "Rhys?"

Hannah ellerime bakıyor, sonra tekrar yüzüme.

Endişesini görebiliyorum, ama gözlerimde şu anda onun güçlü olması gerektiğini söyleyen bir şey görmüş olmalı.

"O iyi olacak." Başını sallıyor. "Bundan eminim."

Lettie'yi görmem lazım. O zaman tüm bu çılgınlık sona erebilir. Onu görürsem, her şey yoluna girecek.

Hastanede, hemşire odasına giriş yapıyoruz ve Lettie'nin odasına çıkmamız söyleniyor.

Koridorda yürürken, ayakkabılarımın karo zemine çarpma sesi kulaklarımda gürültü gibi yankılanıyor.

Onu hastane yatağında otururken gördüğüm anda, içimi bir rahatlama kaplar ve kalbim tekrar doğal ritminde atmaya başlar. Bizim ritmimizde.

Lettie bana titrek bir gülümsemeyle bakar. Hala yanımda duran Hannah'ya el sallar.

"Merhaba."

"Selam, bebeğim." Ona koşar adım yaklaşır, ellerini iki elimle tutar ve dudaklarımı parmak eklemlerine sürerim. "Ne oldu?"

Meredith telefonda anlatmıştı ama ben dinlememiştim. Konsantre olamıyordum, sadece buraya gelmem gerekiyordu. Kendi gözlerimle onun iyi olduğunu görmek için.

"Ayaklarım takıldı ve geriye doğru düşerek başımı kaldırıma çarptım. Oldukça sersemlemiştim, bu yüzden beyin sarsıntısı geçirdiğimden endişelendiler, ama her şey yolunda görünüyor. Sadece birkaç şişlik ve çürük var."

Hannah, Lettie'nin yatağının diğer tarafına geçip arkadaşının elini sıktı. "Hay aksi. Çok korktum ve en kötüsünü düşündüm." Lettie'yi çok sıkı sarılmamaya dikkat ederek kollarıyla sardı. "İyi olduğuna çok sevindim."

"Sizi biraz yalnız bırakalım." Meredith, Hannah'yı kapıdan dışarı çıkararak bize mahremiyet sağlar.

Gözlerim onu baştan aşağı tarar. Hiçbir yarası görünmüyor. "Sana sarılabilir miyim? Neren acıyor?"

Yavaşça başını salladı. "Başımın arkasında kocaman bir şişlik var. Kollarımda ve bacaklarımda betondan kaynaklanan birkaç sıyrık var."

Alnına bir öpücük konduruyorum. Tanıdık kokusu, çiçeksi, tatlı ve kadınsı, beni sarmalıyor ve dizlerim titriyor. Yatağının yanındaki sandalyeye uzanıp, plastik koltuğu yaklaştıırken elini tutuyorum ve üzerine oturuyorum.

Bugün onu kaybedebilirdim. Onun yumuşak, sıcak tenini hiç hissedemeyebilirdim ya da yanımda uykuya dalarken çıkardığı yumuşak horlama sesini hiç duyamayabilirdim. Bu düşünce beni çılgına çeviriyor. Ve ona hislerimi söylemek için beklemeyi, kalbime kazınmış sözleri söylemeyi

sadece bu anı daha da umutsuz hale getiriyor.

Gözleri elime düşüyor. Titriyor. "Rhys, iyi misin?" diye soruyor.

Tabii ki beni kontrol ediyor. Beyin sarsıntısı geçiren bir halde hastane yatağında yatıyor ve benim için endişeleniyor? Onu hak etmiyorum, ama hayatımın geri kalanını ona ihtiyacım olan adam olduğumu kanıtlamak için harcayacağım.

"Telefon geldiğinde kendimi kaybettim. Evet, bana kazayı ve ailemi kaybetmemi hatırlattı, ama daha da önemlisi, sana benim için ne kadar değerli olduğumu söylemediğimi fark etmemi sağladı." Duygularım sözcükleri boğuyor, ama devam ediyorum. "Seni seviyorum, Lettie. Sana söylemek istedim ama bunun için henüz çok erken olduğumu düşündüm. Şimdi bunun çok aptalca olduğunu anlıyorum. Birine onun için ne hissettiğini söylemek için asla çok erken değildir."

Gülümsemesi parladı, ama gözleri hâlâ ağırdı.

"Bunu hatırlayacak mısınız?"

"Tabii ki. Aşık olduğum adam bana aynı şekilde hissettiğini söylediğinde, bunu unutmam."

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum.

O başını sallar, ama sonra alt dudağı titremeye başlar.

"Ne oldu, prenses?" diye soruyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. Koyu renkli saçında yapışkan ve beyaz bir şey var.

"Doğum günü partine geledim. Ve pastanı düşürdüm."

İlk kısmı umurumda değil, sadece onun iyi olması önemli. Ama son kısmı beni gülümsetir. "Bana pasta mı aldın?"

Kız başını sallar. "Düşerken pastayı düşürdüm."

Yanağından akan gözyaşını silirim. "Nasıl oldu?"

"Bir fotoğrafçı beni takip ediyor, fotoğraflar çekiyor ve sorular soruyordu. Kaçmaya çalışıyordum ama büyük pasta kutusu yüzünden önümü göremiyordum ve kaldırıma çok erken adım attım ve neredeyse bir bisikletçiye çarpıyordum. Bisikletçi yön değiştirdi ve bana çarpmadı ama ben geriye doğru tökezledim ve başımı kaldırıma çarptım. Pasta da her yere dağıldı." Yapışkan bir saç telini daha alır. "Pasta da çok güzeldi. Taylor Swift'ten esinlenilmiş, pembe ve bolca yenilebilir parıltılıydı. Fırın teslimat için yüz dolar istiyordu, ben de gidip kendim aldım."

Lettie'ye olanları duyunca, bir fotoğrafçının bu olaya karıştığını öğrenince midem bulandı. Ve bunu önlemek için orada olabileceğimi bilmek

orada olup bunu önleyebilirdim, adrenalinim yükseldi. Ona kızamam, ama derimin altında kanım kaynayan lav gibi.

"Şu an bunu konuşmak için en uygun zaman değil, daha sonra devam ederiz, ama bilmen için söylüyorum, gelecekte tüm teslimat ücretlerini ben karşılayacağım. Ne istersen, ne zaman istersen."

Anladığını belirten bir şekilde başını sallıyor.

Hemşire Lettie'nin ne zaman taburcu olabileceği konusunda bize bilgi verdikten sonra, Hannah Lettie'nin yanında otururken, Meredith ona giyecek kıyafetler almak için ayrılır. Şu anda üzerinde sadece hastane önlüğü ve benim partimde giydiği elbise var.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar Lettie.

"Sana biraz kuru meyve alacağım, sonra da bunu yapan fotoğrafçıyı bulup onu ölümüne döveceğim."

"Rhys!" diye seslenir. "Bunu yapamazsın."

Dönüp ona gülümserim. "Şaka yapıyorum!" Ama yapmıyorum.

Odanın dışında Ramsey ile bir dakika konuşuyorum. Ona güvenlik görevlileri tutmasını ve Lettie'nin peşine düşen fotoğrafçıyı bulmasını söyledim.

Lettie iyi.

Durumunun belirsizliğine karşı verdiği fiziksel tepki ortadan kalktı. Onu kollarımda tuttum ve her açıdan iyi ve iyileşecek. Ama içimde hala bir tedirginlik var. Onun ciddi şekilde yaralanmadığını kanıtladıktan sonra bile azalmayan bir endişe düğümü.

Bekleme odasına doğru yürürken Jerrod'un bana doğru koştuğunu gördüm. Her zamanki kendini beğenmiş yüzü endişeyle doluydu. Beni gördüğünde böyle bir ifade görmek neredeyse şok ediciydi.

Tam önümde durdu, sert vücut dili nasıl davranması gerektiğini bilmediğini açıkça gösteriyordu. "Duyar duymaz geldim."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Lettie dinleniyor. Beyin sarsıntısı olasılığı vardı, ama testler şu ana kadar negatif çıktı."

Jerrod yavaşça başını salladı ve gözlerini benden ayırdı, sonra tekrar bana baktı.

"Dinle dostum, bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

Kafamı sallıyorum, ona bunun bizim kontrol edebileceğimiz bir şey olmadığını söylemek için beynimde kelimeler oluşuyor, ama o anda onun gözlerinde görüyorum. Suçluluk.

Gözlerimi kısıyorum. "Neyin olmasını istememiştin?" diyorum, sesim sakın ve ölçülü, Jerrod'un sözlerini sindirmeye başlarken yüzeyin altında tehditkar bir şekilde dolaşan duyguların fırtınasından eser yok.

"Seni takip etmesi için bir fotoğrafçı tuttum, sonra sen Colette ile ilişkiye girince onu da tuttum. Ama adam kontrolden çıktı. Medya daha fazla bilgi ve fotoğraf talep etmeye başlayınca onu kontrol edemedim." Anladığımı fark edince bir adım geri çekildi, ama

ben daha hızlıyım.

Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum.

Ellerim omuzlarını kavrar, onu duvara yaslanana kadar geri iterim.

"Asla..." diye başlar, ama boynuna attığım kolum onu

Parmakları koluma tırmanıyor, ama itirafının vücudumda yarattığı adrenalin Jerrod'un beni ve Lettie'yi takip etmesi için bir fotoğrafçı tuttuğunu ve aynı fotoğrafçının bu gece Lettie'nin yaralandığında onu kaçırın kişi olduğunu bilmek, beni öfkeden deliye çeviriyor. Öfkeden neredeyse bayılmak üzereyim.

"Seni lanet olası pislik." Serbest kalan yumruğum karnına çarptı. Dizleri büküldü ve ben de kolumu bıraktım, ikiye katlanmış vücudu yere yığıldı.

Yanını tutarak, nefes nefese, itiraf ediyor, "Senin ilişkinizi ifşa etmeye çalışıyordum. Sahte olduğunu düşünmüştüm."

"Hadi ama Jerrod. Fotoğrafçın şimdi nerede? İstedğin buydu, değil mi? Yönetim kurulunun önünde beni kötü göstermek istiyordun, peki, kışını tekmelemek bunu başaracaktır."

Jerrod ayağa kalkmaya çalışır ve benim işim bitmiş olmalı, ama bir yumruk daha atarım, bu sefer tam yüzüne, ve bu çok tatmin edici gelir.

Jerrod'un burnundan kan fişkirirken, arkamda bir kadın çığlık atar. Hastane güvenliği her an buraya gelebilir.

Burnunu siler. Muhtemelen kırılmıştır. İnsan burnunda kaç kemik vardır? Vücutta kaç kemik vardır? Hiçbir fikrim yok, ama bir tane kırıldı, geriye birkaç yüz tane kaldı.

"Rhys!" Hannah, Lettie'nin odasının kapısından bağıırıyor. "Dur!"

Jerrod'un gömleğinin önünü kavrayan yumruğumu bırakıyorum ve o geriye doğru sendeleyerek, dengede kalmak için elini duvara koyuyor.

Çok yorgunum. Kendimi kanıtlamaya çalışmaktan. Başkalarının benim olmam gerektiğini düşündüğü kişiye dönüşmeye çalışmaktan. Lettie'yi istiyorum ve iyi bir insan olmak istiyorum ve Jerrod'un beni bu çirkin oyuna sürüklemesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Benden ve Colette'den uzak dur." Jerrod'la kavga etmenin verdiği adrenalin azalmaya başlayınca geriye doğru sendeledim.

"Herkes seni daha çok önemsiyordu," diye bağırır.

Onu görmezden gelip uzaklaşmam gerekirdi ama kendimi geri dönmüş buluyorum. "Ne?"

"Ailen öldü ve herkes senin yanındaydı. Benim ailem dağıldı ama ben senin aldığın sempatiyi hiç görmedim, seninle rekabet edemedim."

"Bu çok saçma. Kim daha fazla sempati toplayacak diye bir rekabet hiç olmadı."

"Sadece o değildi. Ailen beni kendi evlatları gibi gördü. Annem rehabilitasyona gittiğinde, ben de seninle Lake George'da vakit geçirdim ve senin aileni kıskandım. Sevgi dolu, destekleyici ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gördüm."

"Sonra onları kaybettim."

"Evet, ben de onları kaybettim."

Jerrod'un maskesi ilk kez düşüyor ve onun ardındaki acıyı ve güvensizliği görüyorum. Onun da annemle babamın ölümünden dolayı acı çektiğini hiç düşünmemiştim. O da onların rehberliğini ve sevgisini kaybetmişti. Ve her ne kadar annesiyle babasını kaybetmemiş olsa da, onlar benimkiler gibi değildi.

Şimdi kanlı ve morarmış halini izliyorum. Öfkem dağılmış olsa da, onun anlattıklarını ve bununla ilgili hislerimi hala sindirmeye çalışıyorum.

Bir güvenlik görevlisi gelip beni binadan dışarı çıkarmak için eşlik ediyor. "Hannah, Lettie'ye dışarıda onu bekleyeceğimi söyle."

Hannah, hala şokta gibi görünüyordu, başını salladı ve ben de güvenlik görevlisinin beni dışarıya çıkarmasına izin verdim.

BÖLÜM 63

Colette

Sabahın ikisi civarında uyanıyorum, sırtım Rhys'in vücudunun ısındığı yerde soğuk.

Dün gece hastaneden eve döndüğümüzde, adrenalın düşüşünden sonra derin bir uykuya dalmıştım. Ama şimdi, kazadan kaynaklanan ağrılar kaslarıma yerleşmeye başlamış ve her yerim hassaslaşmıştı.

Yavaşça otururum, hareketle başım biraz döner.

O anda, odanın köşesindeki bir hareket dikkatimi çekiyor.

Sandalyeye oturan karanlık gölge, açık pencere perdelerinden gelen ışığa doğru ilerledi ve Rhys'in yüzünü aydınlattı. Onu görünce kalp atışlarımın hızlanması azaldı.

"Beni korkuttun. Orada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Öyle hareket etmemelisin," diye yanıtlıyor.

Şimdi yanımda, beni tekrar yatma pozisyonuna getiriyor. Uzaklaşmaya başladığında, koluna uzanıyorum.

"O zaman yatağa geri gel."

"Uyuyamıyorum ve seni uyandırmak istemedim."

"Yani beni uyurken izleyecek misin? Teoride romantik gelse de, pratikte biraz ürkütücü."

"Siktir." Diye iç geçiriyor. "Üzgünüm."

Loş ışıkta bile gözlerinin etrafındaki koyu halkaları görebiliyorum.

Uyuyamadığını söyleyen bir adam için, çok yorgun görünüyor.

Bana hastanede Jerrod ile olanları anlatmıştı. Jerrod'un, yaklaşan yönetim kurulu oylamasında Rhys'in karakterini zedelemek için kullanabileceği eski alışkanlıklarını ortaya çıkarmak umuduyla bir fotoğrafçı tuttuğunu itiraf ettiğini. Ancak fotoğrafçı, sosyal medyanın benim ve Rhys'in ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinme isteğini beslemiş ve daha agresif hale gelmiş, sanki sokakta beni kovalıyormuş gibi davranmıştı.

Rhys yatağa geri tırmanıyor ve ben başımı göğsüne yaslıyorum. Kafamın arkasındaki şişlik nedeniyle bu pozisyon benim için mükemmel.

"Sana salya akıtırsam şimdiden özür dilerim," diyorum ona.

Bu sözüm ona hafif bir kahkaha attırır ve onun bir an için de olsa rahat olduğunu duymak içimi ısıtır.

Rhys'in eli tişörtümün altına kayıyor, parmak uçları rahatlatıcı hareketlerle tenimde dans ediyor. Kulağımı göğsüne dayadığımda, sevdiğim adamın düzenli kalp atışları beni uykuya daldırıyor.

Bir sonraki uyanışımda saat sabah dokuzdur ama yine yalnızım.

Tuvaleti kullanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, Ramsey ve Sebastian'ı oturma odamda buluyorum. Mo ve Maxine, sanki normal bir cumartesi günüymüş gibi pencerenin yanındaki kedi yatağında birbirlerine sokulmuşlar.

"Merhaba. Nasılsın?" diye soruyor Sebastian.

Dün düştüğümde oluşan şişliğin olduğu başımın arkasını ovuşturuyorum. "Kaldırımdan düşüp kafamı çarpmış gibi."

"*Colette*," diye alaycı bir şekilde azarladı Sebastian.

Ramsey'in gözleri büyüdü, ama dudaklarını sıkıca kapatmasına rağmen, ağzından bir pfft sesi çıktı.

Gülümsüyorum. "Ne? Çok mu erken?"

Ramsey omuz silkiyor. "Mizah, bir tür başa çıkma mekanizmasıdır."

Sebastian beni inceliyor. "Senin olduğunu bilmiyordum."

"Ben komik olabilirim," diye itiraz ediyorum.

"Tamam, sen bir komedyensin. Şimdi sana kahvaltı hazırlayalım." "Rhys nerede?" diye soruyorum.

Birbirlerine bakiştılar ve mutfığa çekildiler. Onları takip ettim ve ikisinin de malzemeleri çıkarmakla meşgul olduklarını gördüm.

"Omlet ister misin?" diye sorar Ramsey. "Sadece onu yapmayı biliyorum."

Sebastian, ona yanağından bir öpücük vermek için durur, sonra bana döner.

"Sevimli, değil mi?"

Rhys'i tekrar sormak üzereyken, ön kapı çarparak kapanır ve bir saniye sonra cevabımı alırım.

"Neden yataktan kalktın? Doktor yatakta kalmanı söyledi," diye selamlar beni.

"Öyle mi?" diye soruyorum, belki de beyin sarsıntısı geçirdiğim için bu bilgiyi hatırlamıyorum diye düşünüyorum.

Kaşlarını çattı. "Belki tam olarak öyle demedi, ama dinlenmen gerekiyor." Bakışları benim küçük pembe uyku şortuma düştü ve gözleri tekrar yüzüme döndüğünde, bakışları eriyen bir sıcaklığa dönüştü. "Rhys'in emri."

Rhys'in emirleri. Hmm. Acaba bu benim henüz keşfedilmemiş bir fantezim mi? Rhys'in talepkar ve huysuz hali. Potansiyeli var, orası kesin.

"Yatakta kahvaltı geliyor!" Ramsey mutfaktan neşeyle sesleniyor.

Rhys bana yatak odama gitmem için işaret eder. Orada, ona dönerim. "Beyin sarsıntısı geçirmedim. Doktor beni taburcu etti."

Kapıyı arkasında kapatır. "Konuşmamız lazım."

"Tamam." Tereddütle söylüyorum. Bu dört kelimelik cümle kötüye işaret ediyor.

Yatağı işaret eder. "Otur."

Bugün biri huysuz. Bütün gece uyuyan insanları izleyerek uyanık kaldığında bu normal.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. *Bir daha deneyelim.*

"Özür dilerim. Lütfen otur."

Daha iyi.

Yatağımın kenarına oturuyorum ve onun önümde volta atmaya başlamasını izliyorum.

Gergin görünüyor. Tereddütlü. Kararsız. Daha önce bu konuda iyi hissetmiyorsam konuşma hakkında iyi hissetmiyorsam, şimdi kesinlikle hissetmiyorum.

Aklım karışmaya başladı. Ne hakkında konuşmak isteyebilir ki?

Dün gece neredeyse hiç uyumadı. Hastaneden bu yana bana her baktığında acı çekiyormuş gibi görünüyor. Ve şimdi "konuşmamız gerek" diyor.

Aman Tanrım. Benden ayrılacak mı?

Konuşma bu.

Çenem yere düşüyor. Ben bu kadar kötü durumdayken nasıl beni terk etmeye cesaret eder? Ayrıca, ona aşığım, bu yüzden benim cevabım hayır olacak.

"Biliyor musun?" Birden dikleşiyorum. "Hayır. Bunu yapamazsın." "Ne?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Korkuyorsun. Sorun değil. Ama benden ayrılmayacaksın. Hayır." Kollarımı X şeklinde çaprazlayıp, iki yana doğru sallıyorum. "Buna

buna izin vermeyeceğim."

Bana bir an baktı, sonra başını sallamaya başladı. "Senden ayrılmıyorum."

"Oh," dedim, yatağa geri oturarak, şimdi sakinliğin resmini çizerek. "Tamam, o zaman devam edebilirsin."

Dudakları seğiriyor, gözlerinde saygı dolu bir bakışla bana bakıyor. "Teşekkürler."

Rhys önümde diz çöküp ellerimi tuttu. Sağ elinin parmak eklemleri, hastanede Jerrod ile kavga ettiği için morarmış ve şişmişti. Kavga etmelerinden nefret ediyorum ve umarım bir ara sorunlarını konuşarak çözebilirler.

"Haklısın. Korkmuştum. Sana bir şey olduğunu düşündüğümde çok korkmuştum."

Elimi kaldırıp alnındaki bir saç telini çekiyorum. "Bana bir şey oldu ama ben iyiyim."

O başını sallar. "Seni seviyorum, Colette. Lettie. Prenses. Benim için olduğun tüm hallerinle."

"Ben de seni seviyorum."

"Bunun nereye varacağını görmek istemiyorum çünkü nereye varacağını çok iyi biliyorum. Sen ve ben, birlikte. Seninle milyonlarca ilk randevu yaşamak istiyorum. Gala gecesinde şık kıyafetler içinde ya da kanepede eşofman giyerken. Hayatımızın geri kalanında *birlikte olmak* istiyorum." Cebinden kadife bir kutu çıkarır ve açar. Bana doğru parıldayan, etrafı daha küçük elmaslarla çevrili nefes kesici bir elmas vardır. Ve prenses kesimdir. "Bu yüzüğü gördüğümde, senin parmağında olması gerektiğini anladım. Şimdi onu oraya takmak ve aramızdaki her şeyi gerçek kılmak istiyorum. Aramızda her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum, ama birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızı düşünürsek, bence çok yavaş ilerliyoruz."

Gülüyorum ve yanaklarımın hareketiyle, orada ıslaklık hissediyorum. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Rhys'in gözleri de duygu dolu. Sonra, bir dizinin üzerine çöküp elimi tutuyor. "Benimle evlenir misin?"

"Evet! Evet, tabii ki evlenirim." Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, coşum taşıyor.

Yüzüğü parmağıma takıyor ve tam oturuyor. Sonra kollarımı ona doluyorum ve o da beni kendine çekip öpüyor.

"Diğer yüzük ne olacak?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Sakla. Sat. Bağışla." Beni tekrar öpüyor. "On yıllar boyunca tütü yapım malzemelerini finanse edebilir."

"Evet, öyle."

"Oh, evet dediğin için gerçekten çok mutluyum, yoksa bu durum biraz garip olabilirdi."

Arka cebinden katlanmış bir kağıt çıkarır. Gözlerim büyür.

"Bu nedir?"

"Lake George'daki ailenizin evinin tapusu. Senin için satın aldım." Göğsüm sıkışır, gözlerime tekrar duygu dolanır. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Rhys. Teşekkür ederim!" Sonra baraj patlar ve ben mutlu gözyaşları dökerken o beni sıkıca sarar.

"Bekle. Eğer ailemin göl evini satın aldıysan ve seninkini de hala elinde tutuyorsan, hangisinde kalacağımızı nasıl bileceğiz?"

Gülümsemesi

genişler. "Sırayla

kalırız."

"Ve herkesin ailesi büyüdükçe, gelecek nesil için daha fazla alana sahip olmak güzel olacak." İkizlere bakıcılık yaptığımız zamanki konuşmamızı hatırlayarak, onun yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Gelecek nesil istiyor musun?"

Boynumun arkasını sıkıştırır ve dudaklarında seksi bir gülümsemeyle cevap verir, "Seninle, evet, bu çok kolay bir karar."

"O zamana kadar Rhys Amca olacaksın. Bundan ne kadar keyif aldığını biliyorum."

"Oldukça iyi bir iş." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Fikrini değiştireceğini biliyordum."

BÖLÜM 64

Rhys

Yönetim kurulu, oylamadan sonra Jerrod ve beni odaya geri çağırdığında, kararlarını zaten biliyorum.

Beni ve Lettie'yi takip etmesi için tuttuğu fotoğrafçıyla yaşanan olaydan sonra, Jerrod yönetim kuruluna artık başkanlık pozisyonu için yarışmayacağını söyledi.

Jerrod'un kararını saygıyla karşıladım ama aynı zamanda da kabul etmedim. Onu açık ara yenip yenemeyeceğimi görmek istediğimden değil, çocukluğumuz ve Jerrod'un yıllar boyunca vakıfta yaptığı çalışmalar hakkında uzun uzun konuştuktan sonra, onun bu işin bir parçası olmayı hak ettiğini anladığımdan.

Lettie, Jerrod ve ben sorunlarımızı aşabilirsek, onun vakıf için çok değerli bir varlık olacağını anlamamı sağladı.

Bu yüzden, büyükbabam beni Spencer Vakfı'nın yeni başkanı olarak tanıttığında, yönetim kuruluyla geçirdiğim zamanı kibarca reddetmek için kullandım.

"Ne yaptığımı bilmediğimi ilk kabul eden ben olacağım." Gözlerim Sandeep'e kaydı ve o bana destekleyici bir şekilde başını salladı. "Ama öğrenmek istiyorum. Ayrıca geçmişteki yöntemlerin artık bize fayda sağlamadığını düşünüyorum." Jerrod'un bakışlarıyla karşılaştım. "Ve yeni bir yöntem bulmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Başkanlık rolünü kaldırmak ve yönetim kurulunu eş başkanların liderliğinde değiştirmek için önerimi sunuyorum, böylece Jerrod ve ben birlikte çalışarak her birimizin uzmanlığını en üst düzeye çıkarabilir ve vakfın çeşitli yönlerini yönetebiliriz.

Sandeep'e ne yapmak istediğimi anlattığımda, düşüncelerimi düzenlememe ve Jerrod ile bana eş başkanlar olarak esneklik sağlayacak bir yapı oluşturmama yardımcı oldu.

Onay oybirliğiyle kabul edildi ve toplantı sona erdiğinde Jerrod yanıma geldi.

"Takım elbiseni beğendim." Lettie'nin bugün giymem için seçtiği Brioni takım elbiseye başını salladı. "Bu nane yeşili mi?"

"Fıstık yeşili," diye onayladım.

"Güzel." Ağzını ısırarak yutkunur. "Dinle, Colette ile bir ara benimle ve Corinne ile akşam yemeği yemek ister misiniz?"

"Tabii ki. Bana bir tarih gönder, Lettie'ye danışayım," diyorum, o da konferans odasından çıkmam için kapıyı açık tutuyor.

"Şimdi bir kahve içebilir miyiz? Vakfın kamu yatırımlarını en üst düzeye çıkarmak için birkaç fikrim var, bunları seninle görüşmek istiyorum."

Arkamı döndüğümde, Lettie'nin beni beklediğini görüyorum. Pembe çiçekli elbisesiyle kesinlikle muhteşem görünüyor.

"Aslında, bunu bir dahaki sefere ertelemek zorundayım." "Sorun değil. Merak etme." Jerrod, Lettie'yi fark eder ve ona hızlıca başını sallar.

"Spencer Vakfı'nın yeni eş başkanını öğle yemeğine çıkarmak istiyordum," diyor, pembe dudakları parlak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sana evde kalıp dinlenmeni söylemiştim." Sözlerim sert ama onu belinden tutup kendime doğru çekerken gülümsüyorum bile.

"O zaman ben pek uslu bir kız değilim, değil mi?" Neredeyse ciddi bir yüzle söylüyor, ama dudaklarının hafifçe seğirmesi onu ele veriyor.

Elimi yüzüne kaldırıyorum, başparmağımla çenesini tutuyorum. "Vücudundaki tüm izler iyileştiğinde, tüm sıyrıklar ve morluklar kaybolduğunda, bu konuşmayı hatırlayacağım ve sonra kendi izlerimi bırakacağım."

Lettie'nin gülümsemesi genişledi. "Söz mü?"

Dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurup geri çekildim.

Dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. "Sen bir alaycısın."

"Sen de, prenses, iflah olmazsın," diyorum ona. "Hmm."

Görünüşe göre oldukça iyi bir takım oluşturuyoruz."

"Şaşırtıcı, değil mi?" diye alay ediyorum.

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "En güzel sürpriz."

Epilog

RHYS

10 YIL SONRA

Hunter her deliğe bir fasulye torbası attığında, bir kutlama dansı yapar. Kollarını başının üstünde "çatıyı kaldır" hareketi yaparak sallarken, kalçaları tamamen farklı bir ritimle hareket ediyor gibi görünür. İkisi de tekne evinin hoparlörlerinden çalan müziğin ritmine uymuyor.

"Emma'nın koordinasyonu kötü sanıyordum." Griffin gülüyor.

"Hey! Dans etmede daha iyi oldum." Emma şezlongundan somurtarak söylüyor, ama bu şakacı bir tavır.

"Baba," Poppy elini kalçasına koyar ve Hunter'a gözlerini devirir, "lütfen bunu yapmayı bırak. Hiç de havalı değilsin."

Hunter alaycı bir şekilde güldü. "Ne kadar havalı olduğumu bilmiyorsun. Tatlım," Emma'nın yanında şezlongda uzanmış kitap okuyan Sophie'ye seslendi, "kızlara babalarının ne kadar havalı olduğunu söyle."

Sophie kitabından başını kaldırıp ona başparmağını kaldırdı. "Çok havalısın baba, çok havalısın."

İkizler artık on yaşındalar, ergenlik çağındalar ve bu şekilde çağrılmaktan nefret ediyorlar. En sevdiğim şeylerden biri, onların babalarına sataşmalarını izlemek. Araba kullanmaya ve flört etmeye başlayana kadar sabırsızlanıyorum, dostum, izlemesi çok eğlenceli olacak.

"Rhys amca havalı." Finley bana fasulye torbalarından birini işaret ediyor.

"Teşekkürler, Fin." Boş elimle ona yumruğumu uzatıyorum ve o da benim yumruğuma yumruğuyla karşılık veriyor.

Hunter'a döndüğümde, sırtışımlı saklayamıyorum.

"Dövmeler yüzünden," diye mırıldanıyor ve yenilgiyi kabul ederek fasulye torbasını fırlatıyor. "Oyunu bitirecek miyiz?"

İki kız da ağaç evine doğru koşarlar. "Sonra görüşürüz," diye aynı anda seslenirler.

"Görünüşe göre geri dönmüşler." Hunter, iskelede tekneden inen gruba işaret eder. Chloe, Barrett, Jerrod ve Corrine bazı çocukları aldı.

daha önce bir tekne gezisinde. Grup sahilden yukarı doğru ilerleyerek çimlere çıkar.

Cooper ve Beckett, Emma ve Griffin'in sekiz ve altı yaşındaki oğulları, babalarına sarılmak için koşarlar.

Griffin her birini kucaklar ve omzuna atarak, hepsi gülene ve kendisi neredeyse düşene kadar onları döndürür.

"Hey, Jas," Sophie, şu anda korsan gibi giyinmiş altı yaşındaki oğlu Jasper'a seslenir. "Hannah teyze ve benim daha önce hazırladığımız atıştırma malıkları getirir misin?"

Jasper kılıcını yere bırakır. "Gerçekten mi? Gerekli mi?"

"Evet, portakal dilimleri yemelisin, yoksa iskorbüt olursun." "Ah, anne. Biz ağaç evine gidiyorduk."

"Korsan gemisini mi demek istiyorsun?" Hannah ve James'in altı yaşındaki kızı Eliza onu düzeltir.

"Atıştırma malıkları aldık." Hannah, Cartwright evinden bir tepsi meyve taşıyarak patikadan inerken seslenir, James, Ramsey ve Sebastian ise kolları atıştırma malıklarıyla dolu olarak onu takip eder.

Corinne, tüm bu yiyecekleri görünce gözleri fal taşı gibi açılır, ama hamile Hannah'dan tepsiyi alır ve yakındaki masaya koyar.

"Bir saat sonra akşam yemeği yemeyeceğiz mi?" diye sorar Corinne.

Jerrold onun sırtını okşar. "Bu gruba yemek vermek sürekli bir çaba gerektirir, unutma."

Jerrold ve Corinne kendi tercihleriyle çocuksuzdurlar, ancak tüm çocuklarımızla vakit geçirdiklerinde ebeveynliğin çılgın yolculuğundan fazlasıyla tatmin olurlar.

"Atıştırma malıkları!" Jasper, Bodie, Chloe ve Barrett'ın yedi yaşındaki oğlunu masaya doğru çeker. "Hadi Bo. Alabildiğini al ve gidelim!" Tahta kılıcını ağaç evine doğru kaldırır.

"Tuzak kapısını kapatmayı unutma." Barrett, bir avuç Goldfish'i ağzına atmadan önce onlara seslenir. "Neden bu kadar bağımlılık yapıyorlar?" Chloe'ye sorar ve bir avuç daha alır.

Chloe gülüyor. "Çünkü tuzlu atıştırma malıkları seviyorsun."

Griffin sonunda çocuklarını serbest bırakır. Annelerine hızlıca sarılmanın ardından Cooper ve Beckett atıştırma malıklarının bulunduğu masaya koşarlar.

Griffin sırtını ovuşturur. "Dostum, bu gittikçe zorlaşıyor."

Emma ayağa kalkarak kollarını onun beline doladı ve ona gülümsedi. "Büyüyorlar."

Griffin dudaklarına bir öpücük kondurur. "Evet, bu beni hem mutlu hem de üzüyor."

Grup atıştırma malikarın bulunduğu masayı talan ettikten sonra ağaç evine doğru koşarlar. Birkaç yıl önce, Hunter ve ben eski, çürümüş tahtaları değıştirmek için bir hafta sonu harcadık, ancak sonunda tüm ağaç evi yeniden yapmak için bir ekip tuttuk. Yine de, çocuklarımızın bizim yaşadığımızla aynı deneyimi yaşamalarını sağlamak için rustik bir görünümünü koruduk.

"Göl nasıldı?" diye Jerrod'a soruyorum.

"Yoğun, ama bu grupla her zaman eğlencelidir." Omzuma hafifçe vurur ve ben de ona Griffin ve Hunter'ın stokladığı soğutucudan bir zanaat birası veririm.

Jerrod ve ben hala Spencer Vakfı'nın eş başkanlarıyız ve kuruluşumuz hızla büyüyor. Hala New York ve ülke çapında birçok yerel kar amacı gütmeyen kuruluşla çalışıyoruz, ancak faaliyetlerimizi küresel çapta genişleterek geliştirmekte olan ülkelerde su sanitasyonu ve hijyen projeleri üzerinde çalışıyoruz ve büyük bir şirketle dijital sağlık topluluğunu genişletmek için işbirliği yapıyoruz. Büyükbabamız emekli olduktan sonra, o ve Edith Florida'ya taşındılar, ancak o kadar sık ziyaret ediyorlar ki, sanki hala şehirde yaşıyorlarmış gibi geliyor.

"Bakın, kim uyanmış," diyor Chloe, çimlerin üzerinde yürüyen, sallantılı, koyu saçlı küçük çocuğun görünüşüne bakarak. Bu, iki yaşındaki kızım Millie, şu anda Sophie'nin sandalyesinin arkasına gizlice yaklaşıyor ve dudaklarında şakacı bir gülümseme var.

"Koltuğumun arkasında kim var?" diye Sophie abartılı bir sesle sorar. Millie neşeli bir çığlık atar ve doğrudan bacaklarıma doğru koşar.

"Baba, Sophie beni yakaladı." Büyük mavi gözleriyle bana bakarak gülüyor.

Millie'yi kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarılırım. O da kollarını bana dolayarak sarılır ve bu dünyadaki en güzel duygudur. Göğsüme yapışıp bana "baba" diyen minik bir insanın varlığımın zirvesi olacağını hiç bilmezdim. Bu gerçekten harika bir şey.

"Çünkü sarılmak istiyor." Onu sıkıca sarıyorum. "Ve sen en iyi sarılmaları yapıyorsun, Millie Rose."

Bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra, dudaklarımdan öper ve kurtulup Harper, Barrett ve Chloe'nin dört yaşındaki kızı Rowan, Hannah ve James'in üç yaşındaki kızı ve Maxwell, Sebastian ve Ramsey'in üç yaşındaki oğlu Maxwell'in su masasında oynadıkları yere doğru gider.

Su masasına doğru sürünerek uzaklaşır. Bu grup, kaç kova su doldurabileceklerine o kadar odaklanmışlardır ki, atıştırmalıklarla bile ilgilenmezler.

Dönüp baktığımda Lettie'nin yeni doğan oğlumuzu kucağında tutarak yoldan geldiğini görüyorum. Onu bir öpücükle selamlıyorum, sonra Wesley'i ondan alıyorum.

"Millie'yi uyandırmaya geliyordum," diyorum ona.

Bana uykulu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Birlikte uyuduk, ben zaten oradaydım."

Bana geçirme bezini omzuma atıyor. "Az önce yemek yedi ve henüz iyi geçiremedi."

Onun sırtını yatıştırıcı hareketlerle ovuşturup birkaç kez hafifçe okşadım. "Geçirtme benim uzmanlık alanımdır."

"Evet," dudakları seğirir, "bu konuda çok yol kat ettin."

Gülümsemesi mavi gözlerini aydınlatıyor. St. Thomas'taki o kumsalda benimle evlendiğinden bu yana dokuz yıl geçti, ama her geçen gün ona daha da aşık oluyorum. Lettie'yi anne olarak görmek, ona olan sevgimi daha da derinleştirdi.

The City Ballet'te on beş yıl, yedi yıl da baş dansçı olarak çalıştıktan sonra, Lettie üç yıl önce profesyonel dansçılık kariyerine son verdi ve hemen ardından Millie'ye hamile kaldık. Birkaç ay önce Wesley doğdu ve bu hafta sonu Lake George'a ilk kez geliyor.

"Ne istersin prenses? Bir içecek? Bir şeyler yemek?" Kolumu ona doladım ve o da bana sarıldı.

"Şu anda bir şey istemiyorum." Suya bakıyor. "Burası mükemmel."

Lettie emekli olduktan sonra Leg-Up'ta yönetici oldu ve çok sevdiği için haftada birkaç ders vermeye devam etti. Son sekiz yıldır Leg-Up'ta ders alan Madelyn, liseden yeni mezun oldu ve bu yaz Leg-Up'ta mobil dans programına yardımcı olmak için staj yapıyor. İkimiz de hala Taylor Swift'in büyük hayranlarıyız ve Millie de öyle olmaya başladı.

Şu anda durum böyle. Bitmemiş cornhole oyunları, herkesi tekneye bindirmek için iki saat ve üç göl evi arasında dağılmış sayısız terk edilmiş kahve fincanı. Güneş kremi ne kadar tükettiğimizi söylemeye hiç gerek yok.

Hepimizin hayatı yoğun, ama grup olarak her yaz Lake George'da birlikte geçirmek için iki hafta sonu planlıyoruz.

Hartlar ve St. Clair'ler, Jerrod ve Corinne ile birlikte benim eski aile evimde kalıyor, Cartwrightlar ve McKenzie'ler ise Cartwright ailesinin evinde kalıyor.

ev, Sebastian, Ramsey ve Maxwell benimle birlikte, Lettie ve çocuklarımız ise Davenportların eski evinde, yani şu anda Spencerların evinde kalıyor. Burası tam bir sirk gibi ama en güzel yanı çocuklarımızın birlikte oynamasını izlemek ve ailece anılar biriktirmek.

Lake George'da tekrar gerçekten mutlu olabileceğimi hep merak ettim. Ama şimdi anlıyorum ki, ailem burada benimle olmasa da, bana bu hediyeı verdiler. Bu yer, bu insanlar, bu bağlar, ve şimdi bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası haline geldi.

Daha sonra, ailemin eski evinde toplanıyoruz, çünkü akşam yemeği için grubu ağırlayacak kadar büyük bir yemek alanı var. On dört yetişkin ve on iki çocuk ve bir de yolda olan bir bebekle, tam bir kaos var. Oturduğumuzda, kimsenin yemeği artık sıcak değil, ama yine de açlıktan ölmemek için tıkınıyoruz.

Millie kucağında zıplarken, Ramsey, Hunter, Griffin ve Jerrod ile sohbetimin ortasındaıken ışıklar söner. Bir sigortanın atması gerektiğini düşünüyorum, ama bir dakika sonra Lettie ve Corinne mutfaktan çıkıp üzerinde alevler dans eden pastalarla gelirler. Toplamda seksen mum.

Maxwell'i kucağında tutan Ramsey, yüzünü havalandırıyor. "Tanrım, çok sıcak."

Grup, Happy Birthday şarkısını en iyi şekilde, ama biraz detone olarak söylüyor ve sonunda pastalar benim ve Jerrod'un önüne konduğunda, Millie'nin ellerini geri çekip alevlere uzanmasını engelliyorum, sonra mumları üflüyorum.

Bu kırk yaş.

Jerrod'a dönüp baktım ve o da aynı şoklu ifadeı paylaşıyordu.

Buraya nasıl geldik?

Asıl soru, nasıl bu kadar şanslı oldum?

Çok sonra, Wesley'e gece maması verdikten ve onu uyutmak için salladıktan sonra, sessizce yatak odamıza geri dönüyorum. Mo ve Maxine köşedeki kedi yatağında kıvrılmışlar. Mo, Maxine'in etrafında kıvrılmış halde en güzel günlerini yaşıyor. Battaniyeyi çekip yatmaya çalışıyorum, Lettie'yi uyandırmamaya çalışıyorum ama o bana dönüyor.

"Hey. Saat kaç?" Saate bakmak için hareket ederken, sesinde panik belirtmeye başlar.

"Saat üç ve ben onu çoktan besledim."

Esniyor. "Gerçekten mi? Onu duymadım bile."

"İyi. Amaç da buydu. Monitörünü kapattım."

Elimi belinin altına doladım ve onu kendime yaklaştırdım, sonra tanıdık kadınısı kokusunu içime çektim.

"Doğum günün güzel geçti mi?" diye sorar, sesi fısıltı gibidir. "En sevdiğim doğum günündü."

Neredeyse uykuya dalmış gibi hayalperestçe iç geçirir. "Geçen yıl da öyle demiştin."

Onun alnına bir öpücük konduruyorum, kollarımda hissettiğim duyguyu takdir ederek. "Çünkü seninle geçirdiğim her yıl en sevdiğim yıl."

SON

Teşekkürler

Sevgili Okuyucu

Kitabımı okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Seçebileceğiniz o kadar çok kitap varken, değerli vaktinizi benim kitabımı okumak için ayırdığınız için teşekkür ederim. Vaktiniz varsa, lütfen Surprisingly Us için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor!

Sevgiler, Erin

Teşekkür

Serinin bittiğine inanamıyorum! Yeni nesil bir seri için henüz çok mu erken? Ha! Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum ama olasılıkları düşünmek eğlenceli. Bu seri boyunca kitaplarımı keşfeden ve okuyan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Kitapları sevdiklerini paylaşan ve arkadaşlarına okumalarını söyleyenlere. Bu karakterlere olan heyecanınız, yazar olarak pek çok şüphem olduğunda bana cesaret verdi.

Bana sarsılmaz desteklerini esirgemeyen aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Özellikle de bu kitabı bitirmem için bana gereken zamanı tanıyan eşim Eric'e ve üç çocuğuma. Sizi tüm kalbimle seviyorum!

Asistanım Taylor'a teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Aşırı uzun, dağınık sesli mesajlar göndermeme izin verdiğin ve bu kitabı asla bitiremeyeceğime emin olduğumda beni sakinleştirdiğin için. Sen bir hazinesin ve seni ekibimde görmekten çok mutluyum.

Becca Hensley Mysoor'a, bu karakterlerin kim olduğunu anlamamı sağlayan ve beni ilerlemeye teşvik eden sohbetlerimiz için teşekkür ederim.

Ben kendimi toparlayamadığımda bile benden vazgeçmeyen beta okuma ekibime teşekkür ederim: Allie @allie_rambles, Ashley O'Dell, Isabella, Laura, Molly ve Shea. Verdiğiniz geri bildirimler için minnettarım ve bir dahaki sefere daha iyi olacağıma söz veriyorum.

Benim ve sürekli değişen zaman çizelgelerime katlandığı için editörüm Chelly Peeler'a teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Erin Hawkins'ın diğ er eserleri

Beklenmedik Aşk Serisi

(birbiriyle bağlantılı karakterlerin yer aldığı, tek başına okunabilen kitaplar) [Reluctantly Yours:](#)
ateşli, [düşmanlardan sevgililere](#), [sahte flört romantik komedi](#) [Unexpectedly Mine:](#) ateşli, [Vegas](#)
düğünü, [mantık evliliği romantik komedi](#) [Accidentally Ours:](#) ateşli, [yaş farkı](#), [gizli ilişki](#)

[romantik komedi](#)

Denver Dueti

[Best Laid Plans](#) (seksi bir doktorla tek gecelik ilişki, daha fazlasına dönüşür!) [Not in the Plans](#)
(kardeşin en iyi arkadaşı, huysuz/neşeli, ikinci şans romantizmi)

Kitapların yayınlanma haberlerini doğrudan e-posta kutunuza almak için buradan haber bültenime kaydolun:

[Haber Bülteni](#)

Yazar Hakkında

Erin Hawkins, kocası ve üç küçük çocuğuyla Colorado'da yaşayan, baharatlı romantik komedi yazarıdır. Okumayı, spor yapmayı, dağlarda vakit geçirmeyi, reality TV programlarını ve tüm gün süren brunch'ları sever.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

